நீ பாதி...! நான் பாதி...!

அமுதவல்லி கல்யாணசுந்தரம்

பதிப்புரை

திருமதி அமுதவல்லி கல்யாண சுந்தரம் நாவல்களைத் தொடர்ந்து படித்தவர்களெல்லாம் மனமகிழ்ந்து பாராட்டுகிறார்கள். ''அவர்கள் எழுத்திலே உள்ள சுவை, கதையிலே உள்ள கனிவு படிக்கப் படிக்க இனிமையாக இருக்கிறது.

வெறும் பொழுது போக்காக மட்டுமில்லாமல் படிப்பினையாகவும் வழிகாட்டுதலாகவும் உள்ளது'' என மனம் நிறைந்து எழுதுகிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் எங்கள் வாழ்த்துதலைச் சொல்லி ''மேலும் படியுங்கள். மனம் நிறைந்து மகிழுங்கள்'' என நாங்களும் சொல்லி மகிழ்கிறோம்.

- அருணோதயம் அருணன்

நீ பாதி...! நான் பாதி...!

1

''நான் ஆட்சி செய்து வரும் நான் மாடக் கூடலிலே மீனாக்ஷி என்ற பெயர் எனக்கு...'' என்ற பாடல் காற்றில் மிதந்து வந்து ராஜாராமனின் காதுகளை இதமாக தழுவ அவர் புன்னகையுடன் 'ப்ரியா' என்று அழைத்தவாறே வீட்டிற்குள் சென்றார். அழகான ப்ச்சை நிறத்தில் சிவப்பு கரை இட்ட பட்டுப் புடவையில் உயிர் ஓவியமாய் நின்று அவரைப் பார்த்து புன்னகை செய்தாள் அவரது பேத்தி.

''என்ன இது கிழவி மாதிரி எட்டுக் கஜம் புடவையை சுற்றிக் கொண்டு நிற்கிறாய்?''

''எங்கள் கல்லூரியில் பட்டமளிப்பு விழா என்று சொன்னேனே? மறந்தாச்சா?'' என்று கேட்டாள் ப்ரியா.

''பட்டம் அளிப்பது நல்லா படிக்கும் பிள்ளைகளுக்குதானே? அதற்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்

என்று யோசித்தேன் குட்டி.'' என்று வம்பிழுத்தார் ராஜாராமன்.

''தா...த்...தா! என்னைப் பார்த்து இந்தக் கேள்வி கேட்க உங்களுக்கு ரொம்பத்தான் தைரியம். என்னோட அழகையும் புத்திசாலித்தனத்தையும் பத்தி எங்க காலேஜில் வந்து கேட்டு பாருங்க...'' என்று பெருமையாக பீற்றியவளை பார்த்துச் சிரித்தார்.

''அழகை பற்றி அபிப்ராயம் சொன்னால் என்னால் பார்த்து ஒத்து கொள்ளவோ மறுக்கவோ முடியும். ஆனால் கண்ணுக்கு தெரியாத பொருளைப் பற்றிய அபிப்ராயத்தை என்ன செய்ய முடியும்?'' அவர் மேலும் கிண்டலடிக்க, ''நான் இப்ப கிளம்புகிறேன். நாலரை மணிக்கு பட்டமளிப்பு விழா நடக்கும். அதில் எனக்கு பட்டம் மட்டும் இல்லை, நிறைய மெடல்சும் இருக்கு. உங்களுக்கு பார்க்கணும் போலத் தோன்றினால் வந்து பாருங்க. இல்லை என்றாலும், எனக்கு ஏகப்பட்ட ரசிகர் பட்டாளம், காலேஜில இருக்கு. நான் பார்த்துக்கறேன்,'' என்று கேலியாக சிரித்தாள் ப்ரியா.

அலட்சியமாக தோளை குலுக்கி, 'நீ பட்டம் வாங்குவதை பார்க்க ஆசை இல்லை என்றாலும், உனக்கு இருக்கும் ரசிகர் பட்டாளத்தைப் பார்க்க எனக்கு ரொம்பவே ஆசை இருக்கு,'' என்று சிரித்தபடி சொல்லி,

அவர் மாலையில் கல்லூரிக்கு வருவதை மறைமுகமாக உறுதி படுத்தினார் ராஜாராமன்.

பட்டமளிப்பு விழாவில் பட்டத்தோடு சேர்ந்து பல்வேறு சாதனைகளுக்காக வாங்கிய மெடல்களை, முதலாவது வரிசையில் இருந்த ராஜாராமன் கண்ணில் நீர் வழிய கண்டு களித்துக் கொண்டு இருந்தார்.

மேடையில் இருந்து இறங்கியவள் அவரின் அருகில் வந்து தனது சாதனைகளை ஒப்படைக்க, கண்ணில் நீரோடு புன்னகைத்தார்.

''என்ன மிஸ்டர் ராஜாராமன் வயசு எழுபது இருக்காது? ஒரு சாதனையாளரை எப்படி பாராட்டுவது என்று தெரியவில்லையே?'' என்று சொல்ல, தன் தோளில் சாய்த்து, ''காங்க்ராட்ஸ் பேபி,'' என்று அவளது தலையை தடவி கொடுத்தார்.

ப்ரியாவின் கலகலப்பான சுபாவத்தினால் பலர் அவளிடம் பழகுவது உண்டு என்றாலும் அவளது தாத்தா அளவிற்கு நெருங்கிய நட்பு இல்லை. அவர் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்ற போது வந்த பணத்தில், இது வரை வாழ்க்கையை ஓட்டியாகிவிட்டது. இனிமேலும் அவருக்கு சிரமமாக இருக்கக் கூடாது என்று நினைத்ததால், படிக்க வேண்டும் என்ற ஆசை இருந்தாலும், வேலைக்கு போக முடிவு செய்தாள்.

இரவு முழுவதும் யோசித்து வேலைக்கு போகலாம் என்ற முடிவிற்கு வந்தவள், காலையில் எழ நேரமாகி விட்டது. கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்டு கண் விழித்தவள், மணி எழரை ஆகி இருந்ததை பார்த்து அவசரமாக எழுந்து ''வருகிறேன் தாத்தா,'' என்று சென்று கதவை திறந்தாள். அவள் படுக்கையில் இருந்து வருவதை கண்டவுடன், ''என்ன ப்ரியா இது? கல்லூரி இல்லை என்றால் காலையில் எழுவது, பல் துலக்குவது, குளிப்பது போன்ற பழக்கங்களுக்கும் லீவா?'' என்று கிண்டலடித்தார்.

''தாத்தா! ஒரு நாள் லேட் ஆகிடுச்சு. அதுக்காக.. ப்ச்! நீங்க கோவிலுக்கு போகலை?''

“இதோ கிளம்பறேன். நீ ரெடியா இரு. உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் சொல்ல வேண்டும்.” என்று சொல்லி விட்டுச் சென்றார்.

அது என்ன முக்கியமான விஷயம்? இதுவரை தாத்தா சீரியசாக பேசி பார்த்ததே இல்லையே? ப்ரியா காலை வேலைகளை முடித்து, சாப்பிட்டு ஹாலுக்கு வந்த பின்னும் அவர் பேச்சை ஆரம்பித்து விடவில்லை. யோசனையில் இருந்தார். “தாத்தா நீங்கள் இவ்வளவு சீரியசாக இருந்து நான் பார்த்ததே இல்லையே?” என்று அவளே பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

“ப்ரியா உனக்கு உன் அம்மா அப்பாவின் வாழ்க்கையை பற்றி என்ன தெரியும்?” என்று ஆரம்பித்தார்.

“நீங்கள் இது வரை என்னிடம் என்ன சொல்லி இருக்கிறீர்களோ அது தெரியும். நான் அவர்களிடம் பேசியதே இல்லையே? என்ன திடீரென்று விசாரிக்கிறீர்கள்?” சந்தேகத்துடன் கேட்டாள் ப்ரியா.

“உனக்கு வயசாகிட்டே போகுதே. படிப்பையும் முடிச்சாச்சு. திருமணம் செய்ய வேண்டும் இல்லையா? அது பற்றி நீ யோசித்தது உண்டா?”

“இது வரை இல்லை தாத்தா. என்ன தாத்தா திடீர் என்று? அப்படி என்ன அவசரம்?”

“திடீர்னு இல்லை ப்ரியா. உன் அம்மாவின் கடைசி ஆசை பற்றி நான் ஏற்கனவே உன்னிடம் சில முறை சொல்லி இருக்கிறேன். நீ கேட்பதாக இல்லை. இனியும் பேசாமல் இருக்க முடியாது. உன் அம்மா ஆசைப் பட்டதை போல், நான் சென்னை சென்று உன் அம்மாவின் அண்ணனை நேரில் சந்தித்து உன்னை அவரது மகனுக்கு

திருமணம் செய்து கொடுப்பதை பற்றி பேசலாம் என்று இருக்கிறேன். நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“தாத்தா, எனக்கு 20 வயது முடிந்ததில் இருந்து நாலு முறை கேட்டுள்ளீர்கள். நானும் முடியாது, எனக்கு அவன் வேண்டாம் என்று பதில் சொல்லி இருக்கிறேன். இப்போது எதற்கு மறுபடியும் இந்த பேச்சை எடுக்கிறீர்கள்?” என்று கோபமாக கேட்டாள் ப்ரியா.

“அவர்கள் உன் அம்மாவின் உறவினர்கள். அங்கே சென்று பேசக் கூடாது என்றால் எப்படி ப்ரியா?” என்று சமாதானம் செய்ய முயன்றார்.

“உறவு என்றால் என்ன தாத்தா? கஷ்டத்திலும் நஷ்டத்திலும் கூட இருந்து உதவ முன் வராத உறவு இருந்தால் என்ன? இல்லாவிட்டால் என்ன? காதலிப்பது என்ன கொலை குற்றமா? காதல் கல்யாணம் செய்த குற்றத்திற்காக, எனது அம்மாவை வாசலிலேயே நிறுத்தி, கேள்வி கேட்டு வெளியே துரத்திய, அந்த வீட்டில் என்னால் போய் வாழ முடியாது. இது சம்பந்தமாக நானும் பல முறை சொல்லிவிட்டேன். இன்னும் ஒரு முறை கடைசியாக சொல்கிறேன். கேட்டுக் கொள்ளுங்கள் அவர்கள் எவ்வளவு பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் சரி. அவன் மன்மதனாகவே இருந்தாலும் சரி. எனக்கு அந்த வீடு வேண்டாம். காதலின் உணர்வுகளை புரிந்துக் கொள்ளாத மனிதர்கள் இருக்கும் இடத்தில் நான் வாழத் தயாராக இல்லை...”

“இல்லை ப்ரியா நீ சொல்வது சரி இல்லை. அப்படி என்றால் பெற்று எடுத்து வளர்த்தவர்கள், சொல்வதை கேட்கும் கடமை பொறுப்பும், பிள்ளைகளுக்கு கிடையாதா? அவர்கள் இஷ்டம் போல் இருக்கலாம் என்று

ஆகிவிடாதா? பெற்ற தந்தை திட்டினால் பொறுத்து கொள்ளக் கூடாதா? காத்திருந்து பெற்றவளின் மனதை மாற்ற வேண்டும் என்று உன் அம்மாவிற்கும் அப்பாவிற்கும் தோன்றவில்லை தானே?'' என்று ... விட்டார்.

''நானும் இந்த விஷயம் குறித்து நான் இருவரும் சண்டை போடத் தேவை இல்லை, என்பதால் இத்தனை பொறுத்து இருந்தேன். அவர்கள் நியாயம் ... இவ்வளவு பேசுகிறீர்களே? அவர்கள் எல்லோரும் ... ரோடுதானே இருக்கிறார்கள்? இழப்பு எனக்குதானே. நீங்கள் இல்லாவிட்டால் என் கதி என்ன தாத்தா? தெருவில் பிச்சை எடுத்து இருப்பேன் இல்லையா?''

''ஷ்! ப்ரியா உன் பெற்றோர் இறந்ததிற்கு எப்படி அந்த குடும்பம் பொறுப்பாக முடியும்? அவர்கள் இறந்தது சாலை விபத்தில்...''

''தாத்தா! இந்த பேச்சு இத்துடன் போதும். தயவு செய்து இனி இந்த பேச்சை எடுக்காதீர்கள். அவர்கள் மீது தப்பு இருந்தாலும் சரி. இல்லை என்றாலும் சரி. உலகத்தில் வேறு குடும்பமோ மாப்பிள்ளையோ இல்லையா என்ன? நீங்கள் வேறு காரை காட்டினாலும் தாராளமாக மறு பேச்சு இன்றி கல்யாணம் செய்து கொள்கிறேன். ப்ளீஸ் என்னை விட்டுடுங்க தாத்தா,'' என்று முடித்து விட்டு அவளது அறைக்கு சென்றுவிட்டாள்.

காலையில் அறைக்குள் போனவள் வெளியே வரவில்லை. அவள் கோபத்தை சாப்பாட்டில் காட்டுபவள் அல்ல. அவளை சமாதானப் படுத்தலாம் என்று கிளம்பி ப்ரியாவின் அறைக்கு ராஜாராமன் சென்ற போது கதவு

தானாக திறந்தது. அவரை பார்த்ததுடன் ப்ரியாவின் முகத்தில் ஒரு முறுவல் மலர்ந்தது.

''குட் மார்னிங் தாத்தா. வாக் போகலாமா?'' என்று உற்சாகமாக அவரின் கைப் பற்றி நடந்தவள், ''நான் வேலைக்கு போகலாம் என்று இருக்கிறேன் தாத்தா,'' என்றாள்.

''என்ன திடீர் என்று வேலை ப்ரியா? மேலே படிக்கலையா? படிப்பதற்கு பயமாக இருக்கிறதா?''

''தாத்தா! படிப்பதற்கு எனக்கு பயம் இல்லை. ஆனால், பிடிக்காத கல்யாணத்தில் மாட்டி வைத்து விடுவீர்களோ என்று பயம் இருக்கிறது.''

''என்ன ப்ரியா உன் சம்மதம் இல்லாமல் கல்யாணம் ஏற்பாடு செய்து விடுவேன் என்ற சந்தேகம் உனக்கு ஏன் வந்தது?''

''நான் உங்களை குறை சொல்வதாக தயவு செய்து நினைத்து விடாதீர்கள். என் பொறுப்பு ஏற்று இருப்பதை நீங்கள் ஒரு சுமையாக கருதுகிறீர்களோ என்று தோன்றியது. அதனால் யாருக்காவது என்னை கல்யாணம் செய்து கொடுத்து விட்டால், உங்களின் கடமை தீர்ந்து விடும் என்று...''

''என்ன நீ பாட்டுக்கு ஏதேதோ உளறிக் கொண்டே போகிறாய்? நான் உன்னை ஒரு நாளும் சுமையாக நினைத்தது இல்லை. ஒரு துணையாகத்தான் நினைத்து இருக்கிறேன். அது மட்டுமல்ல யாரோ ஒருவருக்கு உன்னை திருமணம் செய்து வைக்க நினைக்கவில்லை. உன் அம்மாவின்...''

''வேண்டாம் தாத்தா. இந்த பேச்சு இப்போது மறுபடி வேண்டாம். நான் வேலைக்கு போவது என்று முடிவு செய்து விட்டேன்,'' என்று தீர்மானமாக சொன்னாள்.

மாலை நேர உலாவல் முடிந்து வீட்டிற்கு திரும்பிய பின், "எனக்காக ஒரு பத்து நிமிடம் நான் சொல்வதை காது கொடுத்து கேட்பாயா ப்ரியா?" என்று கேட்டார் ராஜாராமன்.

"காலையில் பேசிய அதே விஷயமா?" என்று முகம் சுளித்தபடி கேட்டாள்.

"அதே விஷயம்தான். ஆனால் நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது விஷயம். நான் சொல்வதை நீ முதலில் முழுவதாக கேட்பாயா?" என்று அமைதியாக கேட்டார்.

"உங்களுக்காக கேட்கிறேன். சொல்லுங்க."

"உன் தாய் தந்தையின் மரணம் குறித்து உனக்கு என்ன நினைவு இருக்கிறது?" என்று திருப்பி அவளையே கேள்வி கேட்டார்.

"நீங்கள் ஏதோ சொல்லப் போவதாகவும், அதை நான் பொறுமையோடு கேட்க வேண்டும் என்றும் சொன்னதாக ஞாபகம். இப்ப என்னை கேள்வி கேட்கிறீர்களே?" என்று கடுகடுத்தாள்.

"ப்ரியா! அவர்கள் இறக்கும்போது உனக்கு ஆறு வயது இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். உன் தாய் இறந்தது சாலை விபத்தில். உன் தந்தை இறந்தது அதை பார்த்த அதிர்ச்சியில் மாரடைப்பு வந்து, இந்த இரண்டு மரணத்திலும் உன் தாயின் வீட்டினர் தொடர்பு எங்கே வந்தது?"

"மறுபடியும் என்னையே கேள்வி கேட்கிறீர்கள். பரவாயில்லை. இப்போது நீங்க சொன்னதில் பாதி உண்மைதானே வந்து இருக்கிறது. அம்மாவிற்கே எங்கே

விபத்து ஏற்பட்டது என்ற தகவல் உங்கள் விளக்கத்தில் இல்லையே? ஏன்?" என்று கேட்டாள்.

"விபத்து நடந்தது சென்னையில். ஆண்டுக்கு ஒரு முறை உன் பெற்றோர், உன்னையும் அழைத்து கொண்டு, உன் பிறந்த நாளில் அவர்களை பார்க்க செல்வார்கள். அப்போது அந்த விபத்து நடந்தது."

"ம், ஒவ்வொரு ஆண்டை போலவும் இந்த ஆண்டும் தன்னை மன்னிக்காத தந்தையை எண்ணி மனம் வெறுத்து, அவர்கள் நடந்து போனதால், அருகில் வரும் வாகனங்களை கவனிக்கும் மனநிலையில் இல்லாததால், விபத்து நிகழ்ந்தது. ஒரு மனிதருக்கு கோபம் எவ்வளவு நாள் இருக்கும்? ஒரு நாள்... இரண்டு நாள்.. ஒரு வருஷம்.. ஆனால் இங்கே ஏழு ஆண்டு ஆன பின்னும் ஆறாத கோபம். காதல் திருமணம் செய்து கொண்டதற்காக. இது உங்களுக்கே ஓவரா தெரியலை?"

"சரி ப்ரியா. நீ சொல்வது போல் அவர்கள் செய்தது சரி இல்லை என்றே வைத்து கொள்வோம். ஆனால் நீயும் அதே தப்பைத் தானே திருப்பி செய்கிறாய்? இது மட்டும் சரியா?"

"இல்லை தாத்தா. உங்கள் கேள்வியில் நியாயம் இல்லை. என் பெற்றோர் தவறே செய்யாத போதும். தன் பெற்றோர்களின் மனதை காயப்படுத்தி விட்டோமோ என்ற குற்ற உணர்வில், ஒவ்வொரு ஆண்டும், அவர்களை பார்த்து மன்னிப்பு கேட்க முயற்சி செய்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் தப்பே செய்து விட்டு, கிணற்றில் போட்ட கல் மாதிரி உட்கார்ந்து இருக்க, நீங்க அவர்கள் காலில் விழுந்து, என்னை மருமகளாக ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்லி கெஞ்சப் போகிறீர்கள். அதற்கு நான்

ஒத்து கொள்ள வேண்டுமா? தெவர். அதோடு நீங்க சொன்ன பத்து நிமிட அவகாசம் முடிந்துவிட்டது. இந்த பேச்சு இனி வேண்டாம் தாத்தா. ப்ளீஸ் என்னை புரிந்து கொள்ளுங்க. நீங்க ஒன்று சொல்லி அதை தட்டிப் பேச வைத்து என்னை நன்றி மறந்தவளாக ஆக்கி விடாதீர்கள். இந்த விஷயம் தவிர நீங்கள் வேறு என்ன சொன்னாலும் நான் தட்ட மாட்டேன் சரிதானா?'' என்று கேட்டாள்.

''சரி வா சாப்பிடலாம். உனக்கு பிரயோஜனப்படும் என்று வான்டட் காலம் பார்த்து சென்னை, மதுரை, கன்னியாகுமரி, திருச்சி, எல்லா ஊரிலும் மார்க் பண்ணி இருக்கேன். நாளை அப்ளிகேசன் போடலாம். எனக்கு மதுரை இல்லை கன்யாகுமரி பார்க்கலாம் என்று தோன்றுகிறது. நீ என்ன சொல்ற?''

''க...ன்..யா...கு..ம..ரி? என்ன கம்பெனி தாத்தா?''

''கம்பெனி இல்லம்மா. கம்ப்யூட்டர் கற்று தரும் பள்ளி. தமிழகம் முழுவதும் கிளைகள் இருக்கிறது. புதிதாக கிளை ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள். வரவேற்பு முதல் நிர்வாக அதிகாரி வரை இருபது பணியிடங்களுக்கு விளம்பரம் வந்திருக்கிறது. நீ அதில் மூன்று பணியிடங்களுக்கு பொருத்தமாக இருப்பாய். உனக்கு எது பிடித்திருக்கிறதோ அதற்கு விண்ணப்பம் செய்யலாம்.''

''என்ன திடீர் என்று கன்யாகுமரி?'' என்று வியப்புடன் கேட்டாள்.

''நான் பிறந்த ஊர் கன்னியாகுமரியில் இருந்து முப்பது கிலோமீட்டர் தூரத்தில் இருக்கிறது. அந்த ஊர் ஞாபகம் எனக்கு வந்தது. உன்னை சாக்கு வைத்து உன்

கூட நானும் வரலாம் என்று தோன்றியது. ஏன் போகக் கூடாதா?''

''இது என்ன கதை? நான் ஒவ்வொரு லீவுக்கும் அங்கே போகலாம் என்ற போது ஏதேதோ கதை சொல்லி தள்ளி போட்டது நீங்கதானே? இன்று உல்டாவாகி விட்டது. என்ன விஷயம்?'' என்று கேட்டாள்.

''அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய் என்ற மாதிரி நான் எது சொன்னாலும் சந்தேக கண்ணோடு பார்க்கிறாய். நான் என்ன செய்யட்டும்? சரி, இந்த விளம்பரத்தை பார், வரவேற்பாளர், பொது மேலாளர், கணினி கற்பிக்கும் ஆசிரியர். மூன்று பதவிகளுக்கும் நீ விண்ணப்பிக்கலாம்.''

''ஒரே நேரத்தில் மூன்று பதவிகளுக்கும் விண்ணப்பித்தால் எப்படி தாத்தா முடிவு எடுக்க முடியும்?''

''அது அவர்கள் தலைவலி. ஒவ்வொன்றுக்கும் நேர்முக தேர்விற்கான நேரம் வேறு வேறு சமயத்தில் புதன், வியாழன் இரண்டு நாட்களிலும் இருக்கிறது. நாம் வியாழன் மாலை வந்துவிடலாம். முடிந்தால் செவ்வாய் மாலை ஊருக்கு போய் வரலாம். என்ன சொல்கிறாய்?,'' என்று அவளை கேட்டார்.

''சரி தாத்தா உங்களுக்காக உங்க சொந்த ஊருக்கு வருகிறேன். நீங்க எனக்காக புதன், வியாழன் இரண்டு நாளும் பீச்சில் நிற்க வேண்டும். அங்கே வந்து எனக்கு வீசிங் வரும். குளிருது, என்று கதை சொல்லக் கூடாது'' என்று அதட்ட, அ!வளது பாவனையை பார்த்து சிரித்த வாறு பயணத்திற்கான ஏற்பாடுகளை செய்யச் சென்றார்.

2

சாந்தோம் ஹை ரோட்டில் கடற் கரையை நோ
அமைந்திருக்கும் அந்த கட்டிடத்தின் இரண்டா
மாடியில் அமைந்துள்ள கௌதம் கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி
பள்ளியின் தலைமை அலுவலகம் அன்று விழா கோலம்
பூண்டு இருந்தது.

அந்த பள்ளி ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருபத்தி ஐந்து
ஆண்டுகள் நிறைவு பெறும் இந்த நாளில், அதிகாரம்
அடுத்த தலை முறைக்கு கை மாறுகிறது. அதற்கான
விழா ஏற்பாடுகளை மேற்பார்வையிட்டு கொண்டு
இருந்த அந்த நிறுவனத்தின் பொது மேலாளர் சிவராமன்,
வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டதும் அங்கே
விரைந்தார்.

காரில் இருந்து இறங்கிய கௌதமிற்கு மலர் கொத்து
ஒன்றை கொடுத்து, கை குலுக்கி, "வணக்கம் அண்ட்
வெல்கம் சார்," என்று வரவேற்றார் சிவராமன்.

"என்ன அங்கிள், புதிதாக சார் சொல்லி அன்னிய
படுத்துகிறீர்கள்? கௌதம் என்றே அழைக்கலாமே?"
புன்னகைத்த கௌதம் இருபத்தி ஆறாவது வயதில்
இன்று அடி எடுத்து வைக்கிறான். அவனது பிறந்த
தினத்தை முன்னிட்டு, இந்த நிறுவன நிர்வாகத்தை
அவனிடம் இன்று ஒப்படைக்க அவனுடைய தந்தை
ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறார். கணினியியல் பொறியியல்
பட்டமும், மேற்கொண்டு, எம்பிஏ முடித்து, அலுவலகத்
தில் சாதிக்கத் துடிக்கும் புத்திசாலி இளைஞன்.

"இது வரை நீங்கள் அலுவலகத்திற்கு பயிற்சிக்காக வந்து போய் கொண்டு இருந்தீர்கள். இப்ப நீங்கள் நிர்வாக இயக்குனராக பொறுப்பேற்ற பின்னும் அதே மாதிரி அழைத்தால் அது அவ்வளவு மரியாதையாக இருக்காது சார்."

"அங்கிள், என்னோட வயசு உங்க சர்வீஸ் என்று இருக்கும் அங்கிள். நீங்க என்னை கௌதம் என்று அழைப்பதுதான் சரியாக இருக்கும்," என்று முறுவலுடன் சொல்ல அவர் தயக்கத்துடன் தலை அசைத்து ஏற்றார்.

அன்றைய பொழுது அலுவலகத்தில் எந்த பிரச்சனையும் இன்றி கழிய, மாலையில் வீட்டுக்கு கிளம்பும் போது, "அண்ணா எங்கே இருக்கிறாய்? அம்மா உடனே உன்னை வீட்டுக்கு வர சொல்றாங்க?" என்று அழைத்த தங்கைக்கு, "வந்துட்டே இருக்கேன் அனு. இன்னும் பத்து நிமிஷத்தில் வந்து விடுவேன்" என்று சொல்லிப்போனை வைத்தான் கௌதம். சிந்தனை அம்மாவை சுற்றி சுழன்றது. அவன் அம்மாவிற்கு செய்ய வேண்டிய கடமை ஒன்று காத்து இருக்கிறது.

அவனது தந்தையின் உடன் பிறந்த சகோதரி தாத்தா
வின் விருப்பத்திற்கு மாறாக காதலித்தவரை கை பிடிக்க,
வீட்டை விட்டு சென்றவரை கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.
அத்தைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு பெண்
குழந்தை பிறந்தது. அந்த குழந்தையின் பிறந்த நாளின்
போது இங்கே வருவார்கள். அந்த வரவு கடந்த பதி
னைந்து ஆண்டுகளாக நின்று விட்டது. கண்டு பிடித்து,
இரு குடும்பங்களையும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். அவ

2

சாந்தோம் ஹை ரோட்டில் கடற் கரையை ஒட்டி அமைந்திருக்கும் அந்த கட்டிடத்தின் இரண்டாம் மாடியில் அமைந்துள்ள கௌதம் கம்ப்யூட்டர் பயிற்சி பள்ளியின் தலைமை அலுவலகம் அன்று விழா கோலம் பூண்டு இருந்தது.

அந்த பள்ளி ஆரம்பிக்கப்பட்டு இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகள் நிறைவு பெறும் இந்த நாளில், அதிகாரம் அடுத்த தலை முறைக்கு கை மாறுகிறது. அதற்கான விழா ஏற்பாடுகளை மேற்பார்வையிட்டு கொண்டு இருந்த அந்த நிறுவனத்தின் பொது மேலாளர் சிவராமன், வாசலில் கார் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டதும் அங்கே விரைந்தார்.

காரில் இருந்து இறங்கிய கௌதமிற்கு மலர் கொத்து ஒன்றை கொடுத்து, கை குலுக்கி, "வணக்கம் அண்ட் வெல்கம் சார்," என்று வரவேற்றார் சிவராமன்.

"என்ன அங்கிள், புதிதாக சார் சொல்லி அன்னிய படுத்துகிறீர்கள்? கௌதம் என்றே அழைக்கலாமே?" புன்னகைத்த கௌதம் இருபத்தி ஆறாவது வயதில் இன்று அடி எடுத்து வைக்கிறான். அவனது பிறந்த தினத்தை முன்னிட்டு, இந்த நிறுவன நிர்வாகத்தை அவனிடம் இன்று ஒப்படைக்க அவனுடைய தந்தை ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறார். கணினியியல் பொறியியல் பட்டமும், மேற்கொண்டு, எம்பிஏ முடித்து, அலுவலகத்தில் சாதிக்கத் துடிக்கும் புத்திசாலி இளைஞன்.

"இது வரை நீங்கள் அலுவலகத்திற்கு பயிற்சிக்காக வந்து போய் கொண்டு இருந்தீர்கள். இப்ப நீங்கள் நிர்வாக இயக்குனராக பொறுப்பேற்ற பின்னும் அதே மாதிரி அழைத்தால் அது அவ்வளவு மரியாதையாக இருக்காது சார்."

"அங்கிள், என்னோட வயசு உங்க சர்வீஸ் என்று இருக்கும் அங்கிள். நீங்க என்னை கௌதம் என்று அழைப்பதுதான் சரியாக இருக்கும்," என்று முறுவலுடன் சொல்ல அவர் தயக்கத்துடன் தலை அசைத்து ஏற்றார்.

அன்றைய பொழுது அலுவலகத்தில் எந்த பிரச்சனையும் இன்றி கழிய, மாலையில் வீட்டுக்கு கிளம்பும் போது,"அண்ணா எங்கே இருக்கிறாய்? அம்மா உடனே உன்னை வீட்டுக்கு வர சொல்றாங்க?" என்று அழைத்த தங்கைக்கு, "வந்துட்டே இருக்கேன் அனு. இன்னும் பத்து நிமிஷத்தில் வந்து விடுவேன்" என்று சொல்லிப்போனை வைத்தான் கௌதம். சிந்தனை அம்மாவை சுற்றி சுழன்றது. அவன் அம்மாவிற்கு செய்ய வேண்டிய கடமை ஒன்று காத்து இருக்கிறது.

அவனது தந்தையின் உடன் பிறந்த சகோதரி தாத்தாவின் விருப்பத்திற்கு மாறாக காதலித்தவரை கை பிடிக்க, வீட்டை விட்டு சென்றவரை கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அத்தைக்கு இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. அந்த குழந்தையின் பிறந்த நாளின் போது இங்கே வருவார்கள். அந்த வரவு கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக நின்று விட்டது. கண்டு பிடித்து, இரு குடும்பங்களையும் ஒன்று சேர்க்க வேண்டும். அவ

னுக்கு பிடித்து இருந்தால் அந்த பெண்ணை திருமண செய்து கொள்ளவும் வேண்டுகோள் வந்திருக்கிறது.

வீட்டிற்குள் நுழையும்போதே "என்னம்மா தேடினீர்களா? உடம்பு சரி இல்லையா?" என்று கேட்டான் கௌதம்.

"அதெல்லாம் இல்லைப்பா. நான் ஏற்கனவே உன்னிடம் சொன்ன விஷயம்தான். அனுவிற்கு தெரியாதில்லையா? அவளிடம் சொல்லும் போது நீயும் அருகில் இருந்தால் பரவாயில்லை என்றுதான் உன்னை தேடினேன்" என்று புன்னகை செய்தார் லக்ஷ்மி. இருவரின் முகத்தையும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனுவிற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

"அனு, உனக்கு ஒரு அத்தை இருந்தார்கள். அவர்கள் இருபத்தி இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு, தாத்தாவின் சம்மதம் இல்லாமல் காதல் திருமணம் செய்து கொண்டார்கள். உமாவும் அவளது கணவரும் தனது குழந்தையோடு ஒவ்வொரு வருடமும் அந்த குழந்தையின் பிறந்த நாள் அன்று இங்கே வருவார்கள். இவர்கள் மனம் மாறி இருக்கிறதா என்று பார்த்து விட்டு வாசலோடு சென்று விடுவார்கள். அந்த வருகை கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக இல்லை. அவர்களுக்கு என்ன ஆயிற்றோ என்று என் மனம் துடிக்கிறது. அந்த மாதிரி பதட்டம் ஏதும் உன் அப்பாவிற்கோ தாத்தாவிற்கோ இருந்த மாதிரி எனக்கு தெரியவில்லை. அவர்களை எப்படியாவது தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டும் என்று கௌதமிடம் சொன்னேன். இப்ப உன்னிடமும் சொல்லி விட்டேன்," என்று முடித்தார் லக்ஷ்மி.

"சரிம்மா நீங்க சொல்லி நாளாச்சு. எனக்கு இரண்டு மாதம் டைம் கொடுங்க. அவர்கள் எங்கே இருந்தாலும்

இங்கே கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுகிறேன்" என்று இடைமிட்டு உறுதி அளித்தான்.

"சீக்கிரம் கௌதம். எங்கேயோ பிறந்து அனாதையாக ஆசிரமத்தில் பிறந்த நான் இங்கே ராஜபோக வாழ்க்கை அனுபவிக்க, இந்த வீட்டின் இளவரசியாக பிறந்து வளர்ந்த பெண் எங்கே எப்படி கஷ்டப்படுகிறாளோ என்று நினைத்தாலே எனக்கு மனம் பதறுகிறது." என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னார் லக்ஷ்மி.

"இதுதாம்மா உங்களிடம் எனக்கு பிடித்தது. எத்தனை வீட்டில் அண்ணி நாத்தனாருக்காக இவ்வளவு வாஞ்சையுடன் பேசுவார்கள்? ரொம்ப அபூர்வம்," என்று கௌதம் சொல்ல, "இந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக ஒரு தொடர்பும் இல்லையாம்மா?" என்று வியப்போடு கேட்டாள் அனு.

"நான் இந்த வீட்டை விட்டு வெளியே அதிகம் போனது இல்லை. உன் அப்பா இதுவரை எந்த தகவலும் சொன்னது இல்லை. உன் தாத்தாவிடம் நான் இது குறித்து பேச முடியாது. இங்கே அவர்கள் வரவில்லை. வேறு எங்கும் சென்று பார்த்தார்களா என்பது எனக்கு தெரியாது. ஆனால் இங்கு வந்துவிட்டு என்னை பார்க்காமல் போக மாட்டாள் என்பது நிச்சயம்," என்று சொன்னார்.

"அண்ணா சற்று முன்பு அபூர்வம் என்று சொன்னார்களே. அதில் இதையும் சேர்த்து கொள்ளுங்கள். நாத்தனாரும் அண்ணி மீது இவ்வளவு பிரியம் வைத்து இருப்பதும் அதிசயம்தான். அம்மா உடனே அவர்களை பார்க்க வேண்டும் போல் இருக்கிறதே ஏதாவது போட்டோ இருக்கிறதா?" என்று அனு ஆசையுடன் கேட்டாள்.

ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றிய லக்ஷ்மி, ''
சம்பந்தப்பட்ட எதுவும் இங்கு இருக்கக் கூடாது
கல்யாண ஆல்பம் முதல் அனைத்தையும் தூக்கி
விட்டார்கள். போட்டோ எதுவும் இருப்பதாக
வில்லை. அவள் என்னையும் அப்பாவையும்
வைத்து அர்த்தநாரீஸ்வரர் போல் வரைந்த
எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. அதே போல் அ
தம்பதியினருக்கு வரைந்து கொடுத்து இருக்
நிச்சயம் அவள் காதலிக்கும் போது இங்கு இ
நாட்களில் அவர்கள் இருவரையும் வைத்தும்
வரைந்து இருப்பாள். அதைக் கண்டு பிடிக்க முடிந்
எடுத்து தருகிறேன்,'' என்று சொன்னார் லக்ஷ்மி.

''சரிம்மா. நான் சொன்னது போல ஒரு இரண்டு
திற்குள் உங்கள் ஆசையை நிறைவேற்ற முயற்சி
கிறேன்,'' என்று சொல்லி தன் அறைக்கு சென்ற
நேரம் நள்ளிரவை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த போ
கௌதமுக்கு தூக்கம் வரவில்லை. திடீர் என்று அ
விற்கு இன்று இந்த வேகம் வர காரணம் என்ன? அ
களுடைய உடல் நிலையில் ஏதாவது பாதிப்பு இருக்குமோ
தனது உடம்பை விட குடும்பத்தின் நிம்மதியையும்
தோஷத்தையும் பெரிதாக நினைக்கும் தியாக செம்ம
தான் அம்மா. நாளை அவர்களுக்கு ஒரு மாஸ்டர் செக்-அ
செய்து விட முடிவு எடுத்தான்.

அதற்கு பின் அத்தை குடும்பத்தினர் இருக்கு
இடத்தை எப்படி கண்டு பிடிப்பது என்ற யோசனையி
ஆழ்ந்தான். இப்போதைக்கு இருக்கும் தகவல் அவன
மாமா திருவனந்தபுரத்தில் வேலை செய்து கொண்
டிருந்த நிறுவனத்தின் பெயர் மட்டும்தான். இருப

ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய தகவல். திருவனந்தபுரம் செல்ல ஒரு பொருத்தமான காரணத்தை தயார் செய்ய வேண்டுமே?

* * *

மறுநாள் காலை உணவு நேரத்தில் அனைவரும் இருக்கும்போது, ''அம்மா, உங்களை இன்று நான் வெளியே கொஞ்சம் அழைத்து போக வேண்டி உள்ளது. எந்த நேரம் உங்களுக்கு சரியாக இருக்கும், என்று சொன்னால் நான் அதற்கு தக்கவாறு என் வேலையை அமைத்து கொள்வேன்,'' என்று சொன்னான் கௌதம்.

தன் அம்மாவை மெடிக்கல் செக் அப்பிற்காக அழைத்து செல்ல இருப்பதாக உண்மையை தெரிவித்தால், அம்மாவே மறுக்கக் கூடும் என்பதால் வேறு சாக்கு சொல்ல முயன்றான். தனது பணியாளர்களுக்கும் மருத்துவ காப்பீடு செய்ய, சிவராமனை அழைத்து ஏற்பாடு செய்ய சொல்லிவிட்டான்.

மருத்துவமனையில் சிவராமன், ''வணக்கம்மா. பார்த்து ரொம்ப நாளாச்சு. எப்படி இருக்கிறீர்கள்?'' என்று லக்ஷ்மியை விசாரிக்க, ''நல்லா இருக்கிறேன் சார். சாருமதி என்ன செய்கிறாள்?'' என்று அம்மா பதில் சொல்ல, இருவரிடையே நடந்த உரையாடலை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து கொண்டிருந்தான்.

அம்மா அவ்வளவாக வெளியே வந்து பார்த்து இல்லை. இவ்வளவு சரளமாக குடும்பத்தினரை பற்றிய விசாரணை நடக்கிறது. எப்படி பழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கும் என்ற கேள்வி குடைந்தது. அம்மாவை தனியே அழைத்து, ''அங்கிளுக்கு அத்தை பற்றிய விபரம் ஏது தெரிந்திருக்குமா?'' என்று கேட்டான்.

"மாமாவை அறிமுகப்படுத்தியது இவர்தான். ... தமோ நட்பு வகையோ இல்லை. கெட்டிக்கார ... வேலை வேண்டும், என்று கூட்டி வந்தார். கேட்டு... என்று லக்ஷ்மி சொல்ல, "உங்களுக்கு ஈஸ்வர் அங்கி... ஞாபகம் இருக்கிறதா?" என்று கேட்டான்.

"சின்னம்மாவோட..." என்று லேசாக சிவரா... இழுக்க, "அவரேதான் அங்கிள். ஞாபகம் இருக்கிற... இப்போ அவங்க எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தெ... யுமா? தெரிந்தால் சொல்லுங்க," என்று அவசரமா... பேசினான்.

"இல்லை கௌதம். எனக்கு அவர்களை நேரடியா... தெரியாது. அவர் திருவனந்தபுரத்தில் ஏதோ கம்பெனியி... வேலை செய்தார். அந்த நிறுவனத்தில் என்னோ... நண்பர் ஒருவர் இப்போது பணிபுரிகிறார். அவரோ... போன் நம்பர் தருகிறேன். பேசி பாருங்க" என்று சொல்லி... விட்டு அலுவலகத்திற்கு சென்று விட்டார் சிவராமன்.

அவர் சென்ற பின்பு, அம்மாவிற்கு பரிசோதனைகள் முடித்து, அம்மாவின் அறிக்கைகளுடன் குடும்ப மருத்து... வரை பார்க்க சென்றவன் மனம் வாடியது. அம்மாவிற்கு அதிக இரத்த அழுத்தம் இருப்பதாகவும், ஒரு ஈ.சி.ஜி எடுத்து பார்த்துவிடலாம். "நாளைக்கு அழைத்து வா" என்று தோளில் தட்டி கொடுத்தார். காரில் சாய்ந்து யோசனையில் ஆழ்ந்து இருந்த கௌதமுக்கு கார் நின்றது கூட நினைவில் பதியவில்லை. ஆபீஸில் வேலை செய்ய முடியுமா? ஆனால் வீட்டிற்கு போனால் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல வேண்டுமே என்று தனது அறையில் அமர்ந்தான்.

எவ்வளவு நேரம் யோசனையில் மூழ்கி இருந்தானோ? அவன் தோளில் ஒரு கரம் படிந்தது. "கௌதம்.." என்று லேசாக உலுக்கிய பின்னரே, தன் சுயநினைவுக்கு வந்து திரும்பி பார்த்தான்.

"அம்மாவுக்கு ஏதாவது பிரச்சனை என்று டாக்டர் சொல்லிவிட்டாரா? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்," என்று கேட்டார் சிவராமன்.

"அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை அங்கிள். நாளைக்கு அம்மாவிற்கு ஒரு ECG எடுத்து பார்க்கலாம் என்று டாக்டர் சொன்னார். நீங்க என்ன விஷயமாக வந்தீர்கள்?"

"ஆபீஸில் உடனே செய்ய வேண்டிய முக்கியமான வேலை இல்லை என்றால் வீட்டுக்கு போய் நீங்கள் கேட்ட போன் நம்பரை எடுத்து வரலாமே என்று அனுமதி கேட்க வந்தேன். நீங்க அப்செட்டா இருந்த மாதிரி இருந்தது..." என்று இழுத்தார்.

"நம் நிறுவனத்தை தென் மாவட்டங்களில் விரிவு படுத்துவது தொடர்பாக, நான் உங்களிடம் கொஞ்சம் பேசணுமே? எப்ப பேசலாம்?" என்று கேட்டான்.

"போன் நம்பர் என் பெண் காலேஜில் இருந்து வந்த பிறகு, போன் செய்து கேட்டால், டைரியில் பார்த்து சொல்லி விடுவாள். அதற்காக வீட்டுக்கு போகத் தேவை இல்லை கௌதம். அலுவலக வேலையே பார்க்கலாம்," என்று புன்னகை செய்தார் சிவராமன்.

"கல்லூரியில் இருந்து திரும்பிய உடன் என்று சொன்னீர்களே? உங்கள் மகள் கல்லூரியில் படிக்கிறார்களா?"

"இல்லை கௌதம், எனது மகளுக்கு படிக்கும் வய... எல்லாம் தாண்டி விட்டது. அவள் ஓவிய கல்லூரியி...

ஆசிரியராக பணி புரிந்து வருகிறாள்,'' என்று ...
பார்த்தவாறு கூறினார். ஏதோ சோகம் தெரிகிற...
இருக்கிறதே? என்னவாக இருக்கும்? அவன் ...
பார்த்தான்.

இரண்டு மணி நேர தீவிர ஆலோசனைக்கு ... அடுத்த புதன், வியாழன் ஆகிய இரண்டு நாட்க... கன்யாகுமரியில் ஒரு நேர்முக தேர்வு நடத்த ஏற்... செய்யலாம் என்றும், திருவனந்தபுரத்திற்கு செல்ல... திரும்பி வருவதற்கும், டிக்கெட்டுகளுக்கு ஏற்பாடு ... வது, தங்கும் இடம், வாகன வசதி, கன்னியாகுமரி... பயிற்சி நிறுவனம் நடத்த தேவையான இடத்தை தே... செய்ய சிவராமன் முன்பே செல்வது...'' என பல மு... களை எடுத்த பின், ஓய்வாக சாய்ந்தனர். இருவருக்கு... ஒரு பெரிய வேலையை செய்து முடித்த திருப்தி வந்...

''அங்கிள் உங்களிடம் ஒரு விஷயம். நீங்கள் தப்பு... எண்ணவில்லை என்றால்...'' என்று லேசாக இழுக்க... அவர் புன்னகையோடு, ''என் மகளைப் பற்றி பேசும்போ... என் முகம் மாறியது பற்றிய விசாரணைதானே?'' என்... சிரித்தார்.

''அங்கிள், அப்போ உங்க முகத்தில் ஒரு தீராத வ... வந்ததோ என்று எனக்கு தோன்றியது. நான் ஏதாவ... செய்ய முடியும் என்றால்...''

''என் மகளுக்கு நான் செய்து வைத்த திருமணத்தி... வலி அது. அவள் இப்போது கணவன் இருந்தும் த... மரமாக நிற்கிறாள். அவனுடன் வாழ்வதை காட்டிலு... தனியாக இருப்பது மிக நல்ல முடிவு என்று நன்றா... தெரியும். எனது மருமகன் கூட இங்கே தான் வேலை... செய்தான். உங்க அப்பா தான் போன வருடம்...

வேலையை விட்டு தூக்கிவிட்டார். அது அவனது தப்புக்கு உரிய தண்டனைதான். அதனால் சில கூடுதல் ரகளைகள், எங்க வீட்டில் நடைபெறும். ஸாரி கௌதம் நான் என் கதையை சொல்லி உங்கள் மூடை கெடுத்து விட்டேன்,'' என்று மன்னிப்பு கோரினார்.

''அங்கிள். இது குறித்து நானே உங்களிடம் பேச வேண்டும் என்று எண்ணி இருந்தேன். நீங்களே ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். எனது அம்மா அத்தையை நினைத்து, அவ்வப்போது பேசி இருக்கிறார்கள். குடும்பம் என்றால் ஏதேதோ மன கசப்புகள் வந்து போகும். அதற்காக அப்படியே விட்டுவிட முடியுமா? நாமாக ஏதாவது முயற்சி செய்து சமாதானப் படுத்தி குடும்பத்தை ஒன்று சேர்க்கலாம் என்ற ஆவலில்தான்...'' அவன் வாக்கியத்தை முடிக்காமல் அவரையே பார்த்தான்.

''நான் ஏதாவது செய்ய வேண்டுமா? என்னால் முடிந்ததை கண்டிப்பாக செய்வேன்,'' என்று ஆவலாக வாக்களித்தார் சிவராமன்.

''என்னுடைய அத்தை மாமாவை பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியுமோ, அதை எனக்கு சொல்வீர்களா? ஒவ்வொரு வருடமும் இங்கே வந்து தாத்தாவை சந்திக்க முயற்சி செய்தார்களாமே? அது ஏன் திடீர் என்று நின்று போனது என்று ஏதேனும் தகவல் உங்களுக்கு தெரியுமா?'' என்று கேட்டான்.

''உங்க அத்தையும் மாமாவும் இங்கு வந்து போவார்களா? இது வரை என்னிடம் உங்கள் அப்பாவோ தாத்தாவோ சொன்னதில்லையே? உங்களுக்கு எப்படி தெரியும்?'' என்று அவசரமாக கேட்டவரின் குரலில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

"அம்மாதான் சொன்னார்கள். உங்களுக்கு தகவல் தெரிந்து இருந்தால் சொல்லுங்க..." வற்புறுத்தும் வேளையில் சிவராமனின் அழைத்தது. எடுத்து பேசியவர், "கௌதம் இது கேட்ட தொலைபேசி எண். நீங்க அடுத்த புதன் வீர்கள் என்று தகவல் சொல்லி விட்டேன். நீங்க பார்த்து கொள்ளுங்க" என்று உடனே கிளம்பிவிட்டார்.

அவர் போவதையே ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த கௌதம் எதிர்பார்ப்பதை விட அதிக விஷயம் தெரியும் ஏதோ காரணத்திற்காக அதை அவர் சொல்ல விரும்பவில்லை என்பதை புரிந்து கொண்டான். அதில் தனது குடும்பத்தினர் மட்டுமின்றி அவரது குடும்பத்தில் யாரோ சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறார்கள் என்றும் அவனுக்கு தோன்றியது.

3

அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் ஹாஸ்பிடலுக்கு சென்று ECG பரிசோதனை முடித்து குடும்ப டாக்டரை சந்தித்து பேசினான். "உடனே பயப்படும்படி ஒன்றும் இல்லை கௌதம். கொஞ்ச நாள் உணவு கட்டுப்பாட்டோடு இருக்கட்டும். அதிக ரத்த அழுத்தம் இருப்பதால் அது இதயத்திற்கு கூடுதல் வேலை இருக்கும். அவர்களுக்கு நெஞ்சு வலி வந்தால் உடனடியாக அழைத்து வா. பயம் ஏதுமில்லை. பார்த்து கொள்ளலாம்," என்று அனுப்பி வைத்தார்.

"அம்மா உடம்பை பார்த்து கொள்ளுங்கள். நல்லா சாப்பிடுங்க. உடல் சரி இல்லாதது போல் தோன்றினால் கூட உடனே சொல்லி விட வேண்டும். எதையும் மறைக்கக் கூடாது..." ஏதேதோ பேசி கொண்டே வா. அவனை பார்த்து, "சரிப்பா..." என்று சொல்லிக் கொண்டே வந்தார் லக்ஷ்மி.

வீட்டிற்கு வந்த பிறகும் அவனது போதனை நிற்க வில்லை. லக்ஷ்மிக்கு மட்டும் இல்லாமல் அனுவிற்கும், "இனிமேல் வீட்டு பொறுப்புகளை கவனமாக பார்த்துக் கொண்டு, அம்மாவிற்கு ஓய்வு கொடுக்க வேண்டும்..." என்று அவனது அட்வைஸ் தொடர்ந்தது.

அன்றைய இரவு உணவு முடிந்ததும் கௌதம் தனது அறைக்கு செல்லாமல் ஹாலில் அமர்ந்து டிவி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். லக்ஷ்மி சிறிது நேரத்தில் வேலையை முடித்து கொண்டு வந்து அவன் அருகில் அமர்ந்தார். "என்னப்பா சொல்லு" என்று பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

கௌதம் ஒருமுறை சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு, "அம்மா, நீங்கள் சொன்னது போல் அத்தை குடும்பத்தை தேடுவது தொடர்பான ஆரம்ப கட்ட நடவடிக்கை எடுத்து விட்டேன்," என்று தன் அலுவலகத்தில் நடந்த வற்றை விவரித்தான்.

"நீயாக தேடினால் எவ்வளவு நாளாகுமோ? காவல் துறை மூலமாகவும் நடவடிக்கை எடுக்கலாமே? காரியம் சீக்கிரம் நடக்கும் அல்லவா?" என்று ஆர்வமாக விசாரித்தார் லக்ஷ்மி.

"இல்லம்மா இப்போதைக்கு விஷயம் தாத்தாவிற்கு தெரிய வேண்டாம் என்று பார்த்தேன். காவல்துறைக்கு

போனால் அவருக்கு எப்படியும் தகவல் வந்து வி... ரிடயர்ட் ஐ ஜி இல்லையா? அது இருக்கட்டும். சிவ... ராமன் அங்கிள் பொண்ணு உங்களுக்கு எப்ப... தெரியும்?''என்று ஆழம் பார்த்தான் கௌதம்.

''யாரு சாருமதியையா கேட்கிறாய்? அவங்க அத்... தையும் உங்க அத்தையும் ஒன்றாக ஓவிய கல்லூரியில் படித்தார்கள். அப்போது அவள் ரொம்ப சின்ன பொண்ணு என்பதால் உமாவை பார்க்க சத்யா வரும்போது கூட வருவாள். அப்போது பார்த்ததுதான். அவள் அத்தை இறந்த பின் இங்கு வருவது கிடையாது...'' என்று சொல்ல, அவன் யோசனையோடு குறுக்கிட்டான்.

''அத்தை இறந்த பிறகு என்றீர்களே? அவர்கள் எப்படி இறந்தார்கள்? அதற்கும் நம் குடும்பத்திற்கும் ஏதாவது தொடர்பு இருக்கா?''என்று துருவினான்.

''நீ இவ்வளவு பரபரப்பு அடையும் அளவுக்கு இதில் ஏதும் இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை கௌதம். சத்யா தூக்க மாத்திரை சாப்பிட்டு தற்கொலை செய்து கொண்டாள் என்று கேள்விப்பட்டேன். காதல் தோல்வி என்று மாமா சொன்னார்கள். சில மாதங்களில் உமா வீட்டை விட்டு வெளியேறி திருமணம் செய்து கொண் டாள். சத்யாவும் உமாவும் காலேஜில் படித்தார்கள். அதற் கும் இதற்கும் ஏதும் தொடர்பு இருப்பதாக தெரியவில்லை'' என்று தீர்மானமாக சொன்னார் லக்ஷ்மி.

ஆனாலும் கௌதமிற்கு சிவராமன் அங்கிள் ஆபீஸில் இருந்து கிளம்பிய விதம் உறுத்தியது. முதலில் அத்தை குடும்பத்தை சேர்க்க தன்னால் ஆன உதவியை கட்டாயம் செய்வேன் என்று உறுதி அளித்தவர், சில

நிமிடங்களில் அத்தையும் மாமாவும் ஒவ்வொரு ஆண் டும் இங்கே வந்தார்கள் என்ற சேதியில் அப்படி நிலை குலைந்தது ஏன்? அந்த சத்யாவின் தற்கொலைக்கும் அத்தை திருமணத்திற்கும் நிச்சயம் தொடர்பு இருக்க வேண்டும். கௌதம் யோசித்து கொண்டே இருந்தான்.

* * *

கௌதம் திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில் இருந்து வெளியே வந்து தன் பெயர் தாங்கிய அட்டையை பிடித்து நின்று கொண்டிருந்தவரை அணுகி ''நான்தான் கௌதம். போகலாமா?''என்று கேட்டான்.

''ஹலோ மிஸ்டர் கௌதம். வெல்கம். நான் வாசு தேவன். சிவராமனுடைய நண்பன். போன வெள்ளி யன்று சிவராமன் எனக்கு போன் செய்தார். ஈஸ்வர் என்பவர், இந்த ஸ்மார்ட் மணி கம்பெனியில் வேலை செய்தார் என்றும் அவர் குறித்த விபரங்கள் உங்களுக்கு கொடுத்து உதவுமாறும் என்னிடம் சொல்லி இருந்தார். தற்போது இந்த நிறுவனத்தில் அந்த மாதிரி பெயரில் வேலை செய்யவில்லை...''

''சுமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்னால் இங்கே வேலை செய்தார் சார்'' என்று அவருக்கு நினைவுப் படுத்த முயன்றான் கௌதம்.

''எஸ் எஸ், சொன்னார். அது ரொம்ப பழைய பைல் என்பதால் உடனடியாக தேட முடியவில்லை. அவர் இங்கே வேலை செய்து இருந்தால், எங்கள் அலுவல கத்தில் கிடைக்கக் கூடிய அனைத்து தகவல்களையும் இன்று மாலைக்குள் உங்களுக்கு தந்துவிடுகிறேன். உங்களுக்கு கன்யாகுமரியில் நேர்காணல் இருப்பதாக

சிவராமன் சொன்னாரே? நீங்க உங்க வேலை
பாருங்க சார். நான் தொலைபேசியில் தகவல் சொ
கிறேன். எப்படியும் நீங்க இங்கிருந்துதானே சென்
போனீர்கள் அப்போது வேறு ஏதாவது சந்தேகம்
தாலும் நான் நேரில் வந்து விளக்குகிறேன் சார்.''
சொன்னார் வாசுதேவன்.

''இல்லை சார். அங்கே அவசரமான வேலை
எதுவும் கிடையாது. நான் இங்கு வந்ததே
வேலைக்குத்தான். நான் உங்கள் அலுவலகத்திற்கு
வர தயார்'' என்று சொன்னான்.

''இல்லை சார் நீங்கள் அங்கு வந்தால் பல கேள்வி
வரும். கன்யாகுமரியும் நல்ல இடம். அங்கே சுற்றி பா
நிறைய இடங்கள் உள்ளது. எந்த காரணத்தை கொ
டும் உங்கள் வேலை நிற்காது சார். நான் பார்த்து
கிறேன்'' என்று மீண்டும் வற்புறுத்த அவன் வேறு
இல்லாமல், கன்யாகுமரிக்கு கிளம்பினான் கௌதம்.

* * *

ஹோட்டல் அறையில் ப்ரியா அன்றைய செய்தி
தாளை நோட்டம் விட்டு கொண்டிருந்தாள். அ
அமைதியாக இருந்தது. ''தாத்தா என்ன ஆச்சு? நேற்றி
இருந்து 'உம்' என்று இருக்கிறீர்கள்? நான் இன்டர்வ்
போய் வந்ததை கூட விசாரிக்கவில்லை. உடம்பு ஏ
இல்லையா?'' என்று கவலையாக விசாரித்தாள்.

''ப்ச்! அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை ப்ரியா. இன்ட
வியு எப்படி செய்தாய்? சொல்லு.''

''அது ரொம்ப சாதாரணமா இருந்தது. நாளைக்கு அ
படி இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். பாஸ் சென்னை

யில் இருந்து வருவார். நிர்வாக அலுவலர் பதவிக்கு
அவரே நேர்முக தேர்வு நடத்துவார் என்று சொன்னார்கள்.
யார் வந்தா என்ன தாத்தா? நாம நம்ம வேலையை
செய்ய போறோம். வேலை செய்யற மாதிரி நடிக்கிற
வங்களுக்குத்தான் பிரச்சனை. நீங்க ஏன் ஒரு மாதிரி
இருக்கீங்க?'' என்று கேட்டாள்.

''பாஸ்ன்னா யாரு? கேட்டியா?'' அவர் அவசரமாக
குறுக்கிட்டார்.

''ம். யாரோ கௌதமாம். நீங்க ஏன் கேட்ட கேள்விக்கு
பதில் சொல்றதை விட்டுட்டு இதையெல்லாம் விசாரிக்
கிறீங்க?''

''அது சரி. கேள்வி கேட்கிற மொத்த உரிமையும்
உனக்கே யாராவது எழுதி கொடுத்து விட்டார்களா?''
என்று கேலியாக திருப்பி கேட்க. ''ஐய்யோ தாத்தா
கொல்றீங்களே? அதை விடுங்க. நேற்று ஊரில் இருந்து
ஒரு பழைய பெட்டியை மட்டும் தூக்கி வந்தீர்களே?
அதில் என்ன இருக்குன்னு பார்க்கலாமா?''

''நீயே பாரு'' என்று அவர் அலுப்பாக சொல்ல,
''ரொம்பதான் அலுத்து கொள்கிறீர்களே?'' என்று
முனகியவாறு அந்த பெட்டியை எடுத்து மேஜை மேல்
வைத்து திறந்தாள். அம்மா வரைந்த அந்த அர்த்தநாரீஸ்
வரர் ஓவியத்தை கண் கொட்டாமல் பார்த்து ரசித்து
விட்டு.'' அம்மாவும் அப்பாவும் ரொம்ப க்ளோஸோ?
கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவருக்குள் ஒருவர்
என்பதை இவ்வளவு அழகாய், சொல்லி இருக்காங்களே,
சூப்பர் தாத்தா...'' என்றாள் ப்ரியா.

அதற்கும் அவர் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் இருக்க,
செல்ல முறைப்போடு, ''தாத்தா, இங்கே வரும்போது

சிவராமன் சொன்னாரே? நீங்க உங்க வேலையைப் பாருங்க சார். நான் தொலைபேசியில் தகவல் சொல்கிறேன். எப்படியும் நீங்க இங்கிருந்துதானே சென்னைக்குப் போவீர்கள் அப்போது வேறு ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தாலும் நான் நேரில் வந்து விளக்குகிறேன் சார்.'' என்று சொன்னார் வாசுதேவன்.

''இல்லை சார். அங்கே அவசரமான வேலை என்று எதுவும் கிடையாது. நான் இங்கு வந்ததே இந்த வேலைக்குத்தான். நான் உங்கள் அலுவலகத்திற்கு வர தயார்'' என்று சொன்னான்.

''இல்லை சார் நீங்கள் அங்கு வந்தால் பல கேள்விகள் வரும். கன்யாகுமரியும் நல்ல இடம். அங்கே சுற்றி பார்க்க நிறைய இடங்கள் உள்ளது. எந்த காரணத்தை கொண்டும் உங்கள் வேலை நிற்காது சார். நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்'' என்று மீண்டும் வற்புறுத்த அவன் வேறு வழி இல்லாமல், கன்யாகுமரிக்கு கிளம்பினான் கௌதம்.

* * *

ஹோட்டல் அறையில் ப்ரியா அன்றைய செய்தித்தாளை நோட்டம் விட்டு கொண்டிருந்தாள். அவள் தாத்தா அமைதியாக இருந்தது. ''தாத்தா என்ன ஆச்சு? நேற்றிலிருந்து 'உம்' என்று இருக்கிறீர்கள்? நான் இன்டர்வியூ போய் வந்ததை கூட விசாரிக்கவில்லை. உடம்பு சரி இல்லையா?'' என்று கவலையாக விசாரித்தாள்.

''ப்ச்! அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை ப்ரியா. இன்டர்வியு எப்படி செய்தாய்? சொல்லு.''

''அது ரொம்ப சாதாரணமா இருந்தது. நாளைக்கு அப்படி இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். பாஸ் சென்னை

யில் இருந்து வருவார். நிர்வாக அலுவலர் பதவிக்கு அவரே நேர்முக தேர்வு நடத்துவார் என்று சொன்னார்கள். யார் வந்தா என்ன தாத்தா? நாம நம்ம வேலையை செய்ய போறோம். வேலை செய்யற மாதிரி நடிக்கிறவங்களுக்குத்தான் பிரச்சனை. நீங்க ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கீங்க?'' என்று கேட்டாள்.

''பாஸ்னா யாரு? கேட்டியா?'' அவர் அவசரமாக குறுக்கிட்டார்.

''ம், யாரோ கௌதமாம். நீங்க ஏன் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்றதை விட்டுட்டு இதையெல்லாம் விசாரிக்கிறீங்க?''

''அது சரி, கேள்வி கேட்கிற மொத்த உரிமையும் உனக்கே யாராவது எழுதி கொடுத்து விட்டார்களா?'' என்று கேலியாக திருப்பி கேட்க, ''அய்யோ தாத்தா கொல்றீங்களே? அதை விடுங்க. நேற்று ஊரில் இருந்து ஒரு பழைய பெட்டியை மட்டும் தூக்கி வந்தீங்களே? அதில் என்ன இருக்குன்னு பார்க்கலாமா?''

''நீயே பாரு'' என்று அவர் அலுப்பாக சொல்ல, ''ரொம்பதான் அலுத்து கொள்கிறீர்களே?'' என்று முனகியவாறு அந்த பெட்டியை எடுத்து மேஜை மேல் வைத்து திறந்தாள். அம்மா வரைந்த அந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர் ஓவியத்தை கண் கொட்டாமல் பார்த்து ரசித்து விட்டு, ''அம்மாவும் அப்பாவும் ரொம்ப க்ளோஸோ? கணவன் மனைவி இருவரும் ஒருவருக்குள் ஒருவர் என்பதை இவ்வளவு அழகாய், சொல்லி இருக்காங்களே, சூப்பர் தாத்தா...'' என்றாள் ப்ரியா.

அதற்கும் அவர் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல் இருக்க, செல்ல முறைப்போடு, ''தாத்தா, இங்கே வரும்போது

நான் என்ன சொன்னேன்? ஞாபகம் இருக்கா? சீக்கிரம் போகணும். டைம் ஆச்சு. வாங்க'' என்று அவரின் கை பற்றி இழுத்தபடி, உற்சாகமாய் கிளம்பினாள் ப்ரியா.

* * *

கன்யாகுமரியை நெருங்கியவுடன் வேகத்தை குறைத்த ஓட்டுனர், ''சார் மணி ஆறாகப் போகிறது. உங்களுக்கு அவசரமான வேலை இல்லை என்றால், சூரிய அஸ்தமனம், பார்க்க ரொம்ப அழகாக இருக்கும். பார்த்துவிட்டு போகலாமா?'' என்று கேட்டார்.

சென்னையில் தினமும் பீச்சில் ஜாக்கிங் போவதனால் கௌதமிற்கு கடல் பிரமாதமாக தோன்றவில்லை. ஆனால் ரூமில் போய் என்ன செய்ய போகிறோம் என்று தோன்ற, அலை நீர் வந்து தொட முடியாத, கண் பார்வைக்கு எட்டும் தூரத்தில் அமர்ந்து வேடிக்கை பார்த்து கொண்டிருந்தான். அலையில் பந்து விளையாடுகிறேன் என்ற பெயரில் உடையை நனைத்துக் கொண்டு குதியாட்டம் போட்ட சிறுவர்களிடம் கொஞ்ச நேரம் பதிந்து, மீண்டும் சுற்றி, ஓரிடத்தில் நிலைத்து நின்றது.

''யாரிவள்? இப்படி ஒரு உற்சாகமான பாவையை இல்லை... இல்லை... பூவை... இள மஞ்சள் நிறத்தில் சுடிதார் அணிந்து ஒரு சூரியகாந்தி பூவே உயிர் பெற்றது போல் இவ்வளவு துடிப்புடன்... சிரிப்புடன்.. அடடா'' அவன் கண்கள் இமைக்க மறந்தது. அவன் பார்வை அவள் மேலேயே நிலைத்து நின்றது. ''ஹே என்ன இது? இவள் யாரை கை காட்டி அழைக்கிறாள் என்னையா? இவள் எனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம் ஆனவளா என்ன? எப்படி மறந்திருக்க முடியும்?''அவனுக்கு சில வினாடிகள் இதயம் துடிப்பது நின்றுவிட்டது போல் இருந்தது.

அவனையும் மீறி அவன் உடல் மணலில் இருந்து எழுந்து அவளை நோக்கி நடந்தது.

அவன் மெல்ல நடந்ததாலோ என்னவோ அவள் அவனை நோக்கி ஓடி வந்தாள். மூச்சு விடவும் மறந்து அதே இடத்தில் நிற்க, அவனை நோக்கி வேகமாக ஓடி வந்தவள் அவனையும் தாண்டி ஓடி, பின்னால் அமர்ந்து இருந்த ஒரு பெரியவரின் கை பற்றி இழுத்து கொண்டு, கடலை நோக்கி மீண்டும் ஓடினாள்.

அதுவரை அடக்கி இருந்த மூச்சு பெரியதாய் வெளிப்பட, மீண்டும் மணலில் அமர்ந்து அவளை பார்த்தான். இப்போதுதான் அவளின் செய்கையின் அர்த்தம் புரிந்தது. ''ச்சே! சில வினாடிகளில் என்னவெல்லாம் நினைத்துவிட்டான்? இப்போது அவளை பார்த்து அவனுக்கே சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் மனது என்ன என்ன நினைத்தாலும் பார்வை மட்டும் அவளை விட்டு அகல மறுத்தது. அவளது சிரிப்பில், வினாடி கூட நிற்காத அந்த பேச்சில், அவளிடம் இருந்து சுற்றிலும் வெளிப்பட்ட உற்சாக வெள்ளத்தில், அவன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மூழ்கிக் கொண்டிருந்த போது அவனது கைப்பேசி அழைத்தது.

4

வெகு நேரம் ப்ரியா, பீச்சில் ஆடிவிட்டு வந்து படுத்ததனால், காலையில் தாமதமாக விழித்த போதும், நேர்முக தேர்வு நடைபெறும் இடத்திற்கு உற்சாகமாகவே

வந்தாள் ப்ரியா. உடன் அமர்ந்து இருந்தவ
பார்த்ததும், வயது குறித்த கேள்விதான் உள்ளே
மைனஸ் பாயிண்டாக தனக்கு இருக்கப் போகிறது
தோன்றியது. அவளை தவிர மற்றவர்கள் எல்லோ
முப்பத்தி ஐந்தில் இருந்து நாற்பதில் இருந்தார்கள்.
பெயர் அழைக்கப்பட, உள்ளே சென்றவள், அனை
கும் வணக்கம் சொல்லி உட்கார்ந்தாள்.

''மிஸ் ப்ரியா, இப்பதான் படிப்பை முடிச்சிருக்கீ
உங்களுக்கு வயது 21 என்று இருக்கிறது. காலேஜ்
இருந்து வெளிவந்த உடனே நேரடியாக இந்த நிர்வா
அலுவலர் வேலைக்கு மனு செய்து இருக்கிறீர்கள். இந்த
பதவிக்கு உங்களை நாங்கள் தேர்வு செய்ய இரண்
வலுவான காரணங்களை கூறுங்களேன்'' என்ற கேள்
வந்தது.

''முதலாவது நமது நாட்டில் அரசு துறையில் உயர்ந்த
பதவியாக கருதப்படும் ஐ.ஏ.எஸ், மற்றும், ஐ.பி.எஸ்
பதவிகளுக்கு நடத்தப்படும் தேர்வுக்கே குறைந்தபட்ச
வயதாக 21 நிர்ணயம் செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒரு
மாவட்டத்தை நிர்வாகம் செய்வதற்கு அது போதும்
என்றால் ஒரு பிரிவு அலுவலகத்தை நிர்வகிக்க இந்த
வயது ஒரு பிரச்சனையாக இருக்க முடியாது மேடம்.
அடுத்ததாக நமது சட்டம், 18 வயதில் மேஜராகி
விடுவதாக கூறுகிறது. அந்த வயதிலேயே நாட்டை
ஆளக்கூடிய பிரதிநிதிகளை தேர்ந்தெடுக்கக் கூடிய
அதிகாரம் வந்துவிடுகிறது. இந்த அலுவலக நிர்வாகம்
அதோடு ஒத்திட்டால் ரொம்ப சாதாரணம் என்று
எனக்கு தோன்றுகிறது'' என்று முடித்தாள்.

கணினி உபயோகம் குறித்து சில கேள்விகள்
கேட்டதற்கு மிக எளிதாகவே அவளால் பதில் சொல்ல
முடிந்தது. இவ்வளவுதான் நேர்முக தேர்வா என்று
நினைக்கும் அளவுக்கு நன்றாகவே செய்திருக்கிறோம்
என்று திருப்தியாக நினைத்தாள். பேட்டி முடிந்தது என்று
அவர்கள் வாழ்த்து சொல்லி அனுப்பும்போது, ''சார்,
என்னுடைய ஒரு கருத்தை மட்டும் சொல்லலாமா?''
என்று அனுமதி கேட்டாள்.

அவர்கள் ஒப்புதலாக தலை அசைக்க, ''எந்த ஒரு
வேலையுமே கற்றுக் கொண்டு நாம் இந்த உலகத்திற்கு
வருவதில்லை சார். பயிற்சியும் முயற்சியும் இருந்தால்
எந்த வேலையையும் சிறப்பாக செய்யலாம் என்பது
என்னுடைய கருத்து. முயற்சி செய்ய நான் ரெடி. பயிற்சி
அளிக்க நீங்க ரெடி என்றால், இந்த நிறுவனத்தின்
வளர்ச்சிக்காக நான் பாடுபடுவேன் என்று உறுதி அளிக்
கிறேன் சார். இதை மனதில் வைத்து முடிவெடுங்க''
என்று வெளியேறினாள்.

''இந்த பெண் ப்ரில்லியண்டா இருக்குன்னு நினைக்
கிறேன். உங்க அபிப்ராயம் எப்படி?'' என்று சிவராமன்
மற்ற இருவரையும் கேட்க, சப்ஜெக்ட்ல தெளிவாக
இருக்கிறாள் என்று ஒருவரும், குறை கூற ஒன்றும்
இல்லை என்று மற்றொருவரும் ஒத்துக்கொண்ட பின்,
கௌதமை அழைத்துப் பேசினார்.

''கௌதம், நிர்வாக அலுவலர் தேர்வு முடிந்து
விட்டது. நாங்கள் மூவரும் ஒரு பெண்ணை தேர்வு
செய்து வைத்திருக்கிறோம். நீங்க ஒருமுறை பார்த்து
விட்டால், நியமனம் செய்துவிடலாம். இப்ப உங்களால்
இங்கே வர முடியுமா?'' என்று கேட்டார்.

''உடனே கன்யாகுமரிக்கு வருவது கஷ்ட… காலையில் என்னோட அங்கிளின் சொந்த ஊ… வந்துவிட்டேன். அவசரமாக அதிகாலையில் … பியதால் உங்களை டிஸ்டர்ப் பண்ண விரும்பவில்… நாலு மணிக்கு நான் வாசுதேவன் சாரை பார்ப்ப… சொல்லி இருக்கேன். அதை முடித்துவிட்டு பி… பிடிக்க சரியாக இருக்கும். என்ன விஷயம் சொல்… அங்கிள்?'' என்று கேட்டான்.

''நாங்க செலக்ட் பண்ணின பெண் எல்லா வி… திலும் ஓகே தான். வயதுதான் கொஞ்சம் கம்மி… இருக்கிறதே என்று யோசித்தோம். கல்லூரியில் இ… பட்டபடிப்பை முடித்து வந்து இருக்கிறாள். இருபத்தி… வயது. அனுபவம் இல்லை.''

''அதனால் என்ன அங்கிள்? இந்த மாதிரி புதி… வருகிறவர்களிடம் சாதிக்க வேண்டும் என்ற துடிப்… ஆர்வமும் இருக்கும். மேலும் அனுபவம் இருப்பவர்… செயல்படும் வழிமுறை நமது அலுவலக செய… பாட்டுக்கு ஒத்துவரவில்லை என்றால் கஷ்டம்தா… திறமைதான் முக்கியம். வயது பிரச்சனை இல்லை என்… நான் நினைக்கிறேன்,'' என்று பேச்சை முடித்தான்.

போனை வைத்த பிறகு ப்ரியாவை உள்ளே வர… சொன்னார். அவள் வந்ததும், ''உங்களது அணுகுமுறை… எங்களுக்கு பிடித்து இருக்கிறது. உங்களை புதிதா… ஆரம்பிக்க உள்ள பள்ளியின் நிர்வாக அலுவலரா… நியமிக்க முடிவு செய்துள்ளோம். வாழ்த்துக்கள்'' என்று… சொன்னார் சிவராமன்.

அதிக பட்ச மகிழ்ச்சியில் திக்கு முக்காடி போன… ப்ரியாவிற்கு வார்த்தைகளே வரவில்லை. ''உன்னை…

யில நீங்க எல்லாரும் என்னை அதிகப்பிரசங்கின்னு நினைப்பீங்களோன்னு கூட தோணுச்சு சார். ஆனால் நான் சொன்ன கடைசி வாக்கியம் உண்மை சார். என்னால் முடிந்த அளவிற்கு இந்த நிறுவனம் வளர ஒத்துழைப்பு கொடுப்பேன் சார்,'' என்று உறுதி அளித்தாள்.

''அந்த நம்பிக்கை எங்களுக்கும் இருக்கு. நீங்கள் இன்னும் பதினைந்து தினங்களில் உங்களுக்கு வசதியான ஒரு நாளில் பணியில் சேரலாம். உங்களுக்கு மூன்று மாத காலம் சென்னையில் பயிற்சிக்கு ஏற்பாடு செய்யப்படும். அதற்கு பிறகு நீங்கள் இங்கே உங்கள் பணியை செய்யலாம்'' என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார் சிவராமன்.

நேர்முக தேர்வில் தான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட விஷயத்தை அவள் உரிய முஸ்தீபுகளுடன் சொல்லி முடித்து, ப்ரியாவின் உற்சாக ஆரவாரம் அடங்கும் வரை பொறுமையோடு காத்திருந்த தாத்தா, ''ஏன் ப்ரியா, சென்னையில் இருந்து பாஸ் வருவாருன்னு சொன்னியே? வந்தாரா?'' என்று விசாரித்தார்.

''இல்லை தாத்தா.''

''ஏன் வரலியாம்?''

''அது எனக்கு எப்படி தாத்தா தெரியும்? நீங்க ஏன் அதை கேட்குறீங்க?''

''நீ வேலை செய்யும் இடத்தை பற்றி தெரிந்து கொள்… ளும் சாதாரணமான முயற்சி அது. நீ என்னை நம்… வில்லையா?'' என்று அவளையே திருப்பினார். பே… வாக்கில் ப்ரியாவின் கவனம் சற்றே திசை திரும்ப, …

வரவேற்பை தொடர்பு கொண்டு திருவனந்தபுரத்
இருந்து சென்னைக்கு எப்போது விமானம் இருக்கி
அதில் பயணம் செய்பவர்கள் பட்டியல் பற்றி விசா
சொல்ல வேண்டினார். ப்ரியாவின் பார்வை உன்
துளைப்பதை உணர்ந்தவர், மதுரைக்கு திருவன
புரத்தில் இருந்து விமானம் இருக்கிறதா என்ற தக
அறிந்து கொண்டு போனை வைத்தார்.

"என்ன தாத்தா விமானம் பற்றிய விசாரணை
எல்லாம் நடக்கிறது? நமக்கா? இங்கிருந்து திருவனந்
புரம் போகவே ரெண்டு மணி நேரத்திற்கு மேல் ஆகு
அங்கு காத்திருந்து விமானம் ஏறி மதுரைக்கு போ
மீண்டும் அங்கு விமான நிலையத்தில் இருந்து ந
வீட்டிற்கு போக இன்னும் ஒரு மணி நேரம் ஆகும்
இதற்கு போய் இவ்வளவு செலவழிக்க வேண்டுமா"
என்று கேட்டாள்.

"நான் இதுவரை விமானத்தில் சென்றது இல்லை.
இப்ப நீயும் சம்பாதிக்க போகிறாயே? போகலாம் என்று
நினைத்தேன். என் ப்ரியா நீ எனக்கு செலவழிக்க மா
டாயா என்ன?"

"என்ன தாத்தா இப்படி கேட்டு விட்டீர்கள்? உங்
களுக்கு செய்யாமல் வேறு யாருக்கு நான் செய்ய போகி
றேன்? கட்டாயம் விமானத்திலேயே போகலாம்" என்று
அவளும் ஒத்து கொண்டாள்.

நிம்மதி பெருமூச்சை வெளியேற்றி "சரி ப்ரியா
இப்போதே கிளம்பினால்தான் சரியாக இருக்கும்" என்று
தனது பெட்டியை அடுக்க, அவரை ஆச்சரியத்துடன்
பார்த்தவளும் பேச்சின்றி கிளம்பினாள்.

* * *

காரில் திருவனந்தபுரத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்த கௌதமின் மனம் கவலையில் மூழ்கி இருந்தது. இரண்டு நாளில் உருப்படியாக ஒன்றும் நடக்கவில்லை. கிடைத்தது எல்லாம் கெட்ட தகவல் என்று எண்ணும் போதே, கடற்கரையில் பார்த்த தேவதையின் முகம் நினைவு வந்தது.

மாமா பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இறந்து விட்டார். அத்தை என்ன ஆனார்கள் என்ற தகவல் தெரியவில்லை. அம்மா சொல்வதை வைத்து பார்த்தால், அத்தை இந்த காலகட்டத்தில் ஒரு முறையாவது வந்து பார்த்திருக்க வேண்டுமே? வாசுதேவன் சாரிடம் வேறு தகவல் இல்லை. அவர் கொடுத்த விலாசத்தை வைத்து கிராமத்தில் போய் விசாரித்தால், அங்கே யாரும் இல்லை.

திருவனந்தபுரம் ஹோட்டலில், "என்ன கௌதம் சார், நான் கொடுத்த விலாசத்தில் போய் பார்த்தீர்களா? யாராவது இருந்தார்களா?" என்று ஆவலுடன் கேட்டார்.

விபரம் சொன்னவுடன், அமைதியாக இருந்தார்.

"வேற எதாவது என்னோட சைடுல உங்களுக்கு செய்யணும்னு தோணினால் சொல்லுங்க. கட்டாயம் செய்யறேன். எங்க ஆபீஸில் வேலை செய்யும் ஒரு பெண்மணிக்கு உங்களை பார்க்க வேண்டுமாம். சின்ன பெண். வேண்டாம் என்று சொல்லி இருப்பேன். அவள் காது கேட்காத வாய் பேச முடியாத பெண். எனக்கு பழைய பதிவேடுகளை தேடி எடுத்து தந்தவள். அதனால் மறுத்துப் பேச இயலவில்லை. உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை என்றால் விமான நிலையத்திற்கு அழைத்து வருகிறேன்," வாசுதேவன் கோரிக்கை வைத்தார்.

''அதற்கென்ன சார்? கூட்டி வாருங்கள்...'' சொன்ன கௌதம், விமான நிலைய வாசலில்... வாறே, 'வாசுதேவன் யாரையோ அழைத்து வரு... சொன்னாரே?' என்று தேடினான்.

* * *

ப்ரியாவும் தாத்தாவும் விமான நிலைய... அடைந்த போது மணி ஐந்தாகி இருந்தது. ''உ... நமக்கு ஏழு மணிக்குத்தானே விமானம் என்று தே... டலில் சொன்னார்கள். எதற்கு நீங்கள் இப்படி அ... அவசரமாக கிளம்பி வந்தீர்கள்? மணி இப்... அஞ்சுதான் ஆகிறது. இன்னும் ரெண்டு மணி நே... என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?'' என்று கேட்டாள் ப்...

அவள் பேசிக் கொண்டிருந்த போதே, ''ஐ அம்... கௌதம்...'' என்ற வாக்கியம் காதில் விழுந்ததும், ... னால் திரும்பி சத்தம் வந்த திசையை கூர்ந்து ஆராய்ந்த... ராஜாராமன். அங்கே ஒரு ஐம்பது வயது மதிக்கக் கூ... ஒருவர், ஒரு வாலிபனை, தோளோடு அணைத்து பேசி... கொண்டிருப்பதை பார்த்தவுடன் உற்சாகம் தோன்றியது...

''இந்த பையன்தான் கௌதமா? உலகத்தில் கௌத... என்ற பெயரில் ஒருவர்தான் இருக்க முடியுமா?'' என்... கேள்வி எழுந்தாலும் அவனை உற்று பார்ப்பதை, எ... போடுவதை, அவரால் நிறுத்த முடியவில்லை. அவரு... சிந்தனையில் இருந்தவர், ப்ரியா அவரிடம் பேசியதை... கவனிக்கவில்லை.

''யாரை இப்படி நான் கூப்பிடுவது கூட தெரியாமல்... கழுத்து வலிக்கும்படி திரும்பி பார்த்துக் கொண்டிருக்... கிறார்?'' என்று யோசித்தவள் அவர் பார்வை சென்ற... திசையில் பார்த்தாள்.

''யார் இவன்? ஏன் இப்படி இவன் முகம் வாடிப் போன மலராய் சுருங்கி கிடக்கிறது? கொஞ்சம் சிரித்தால் எவ்வளவு களையாக இருக்கும் இந்த முகம்? இப்படியா முகத்தை உம்மென்று வைத்து கொண்டிருப்பது? இப்ப என்ன கப்பலா கவிழ்ந்து விட்டது? அப்படியே கப்பல் கவிழ்ந்தால்தான் என்ன? வேறு தொழில் செய்வது? உலகமே இதோடு முடிந்து போய் விடுவதாக ஏன் நினைக்க வேண்டும்?'' என்று மனதின் ஒரு பாதி திட்டி கொண்டிருக்க, ''இவனுக்கு என்ன கஷ்டமோ தெரிய வில்லையே? நம்மால் முடிந்தால் ஏதாவது உதவி செய்ய லாமே? ஆனால் என்ன தேவை என்று தெரியாமல் எப்படி உதவி செய்ய முடியும்?'' என்று ஒரு பாதி மனம் அவனுக்காக பரிதாபப்பட்டு கொண்டிருந்தது.

தரதரவென்று இழுத்துவந்து, மடியில் சாய்த்து, தலை கோதி, ''கவலைப்படாதேடா, கடவுள் ஒரு கதவை சாத்தி னால், மற்றொரு ஜன்னலை திறப்பார், என்று தேற்ற வேண்டும் போல வேகம் பிறக்கிறதே?'' என்று எண்ணங்கள் போன போக்கில் சிந்தித்தவள் நிறுத்தினாள். சில விநாடி கூட பார்த்தறியாத ஒரு ஆணை மடியில் வைத்து தேற்றுவதாவது? பைத்தியம்தான் பிடிக்கப் போகிறது. பார்வையை திருப்பிய பிறகும் அவளால் அந்த வாடிய முகத்தை மறக்க முடியவில்லை.

5

ராஜாராமனை பொறுத்த வரை, கௌதமின் தே... முழும், கூட இருந்தவரிடம் பேசிய விதமும் ...

வேலையில் ஏதோ பிரச்சனை போல. அத...
முகத்தேர்வு நடத்த கூட வரவில்லை. பெரியவர்...
ஒரு இளம்பெண்ணை அறிமுகப்படுத்த...
உறவுக்கார பெண்ணோ? அறிமுகத்தில் ...
தெரியவில்லை.

சென்னைக்கு போய் இவனை சந்தித்து, விபரத்தையும் சொல்லி விடலாம். அவனுடைய ... தாத்தாவை போல மனம் இளகாமல் இருந்தால் ... செய்வது? ப்ரியாவை கௌதமுக்கு பிடிக்குமா? ... ஏற்கனவே திருமணம் ஆனவனாய் இருந்தால், ... செய்வது? என்று குறுக்கே கேள்வி கேட்ட புத்தி... அப்படி எல்லாம் இருக்காது என்று அடக்கினார்.

ஒரு தடவை முயற்சி செய்துவிட வேண்டு... அவருக்கு கடமையை செய் பலனை எதிர்பாராதே என்... கீதை தத்துவத்தின் மேல் அசைக்க முடியாத நம்பிக்... உண்டு. எல்லாம் அவன் செயல் என்று முடிவெடுத்... பின், இந்த உலகத்திற்கு திரும்பி, தன் பேத்தி... பார்த்தார்.

''இவள் ஏன் இப்படி கடுகடுவென்று இருக்கிறாள்... என்ன ப்ரியா? என்ன ஆயிற்று? ஏன் ஒரு மாதி... இருக்கிறாய்?'' என்று அவளது கையைப் பற்றி கே...டார்.

அவள் தன் கையை விலக்கி கொண்டு, ''ப்ச்...'' என்று கண்களை மூடிக் கொண்டாள். மூடிய கண்களுக்குள் சற்று முன் பார்த்த அந்த ஊர் பேர் தெரியாத இளைஞ...னின் முகம் சிரித்தது. யார் இவன்? கொஞ்ச நேரம் முன்னால் உம்மென்று இருந்தது என்ன? யார் அந்த பெண்? அந்த பெண்ணிடம் அப்படி ஒரு சிரிப்பு?

அவளுக்கும் பொது இடத்தில் என்ன அப்படி கையை ஆட்டி ஆட்டி அப்படி ஒரு பேச்சு? கொஞ்சம் கூட அடக்கம் இல்லாமல், கூட ஒரு பெரியவர் இருக்கிறார் என்ற இங்கிதம் இல்லாமல், அவளது எண்ணம் போகும் போக்கை பார்த்து அவளுக்கு அவள் மேலேயே கோபம் வந்தது.

''நான் ஏன் இப்படி படபடக்கிறேன்? யாரோ ஒருவன், யாரோ ஒரு பெண்ணிடம் சிரித்து பேசினால் அவளுக்கு என்ன வந்தது? ஆனாலும் கடைசியில் போகும்போது அவன் கையாட்டி விடை கொடுத்ததும் இல்லாமல், விமான நிலையத்தில் பறக்கும் முத்தம் வேறா?

கடவுளே! எனக்கு கொஞ்சம் பொறுமையை கொடேன். முதலில் என்னுடைய நினைவில் இருந்து இந்த இருவரின் நினைவுகளையும் தூக்கி எறிய வேண்டும். வெட்ட வெட்ட முளைக்கும் களை போல அவள் எவ்வளவு அழுத்தமாக அவனது நினைவுகளை துடைக்க முயன்றாளோ அவ்வளவு நெருக்கமாக அவளது மூடிய கண்களுக்குள் சிரிப்புடன் தோன்றினான். இந்த சிரிப்பு அந்த பெண்ணை பார்த்து என்ற எண்ணம் அவளுக்கு மேலும் கடுப்பை அளித்தது. அவள் மனதிற்குள் எண்ணங்களை அடக்க போராடி கொண்டிருக்கையில் அவளது தோளைத் தொட்டு, ''ப்ரியா விமானத்திற்கு அழைக்கிறார்கள், போகலாம்'' என்று அழைத்தார்.

உள்ளே சென்று அமர்ந்த பிறகும் ப்ரியாவிடம் மாற்றம் எதுவும் இல்லை. அவள் சாதாரணமாய் இருந்திருந்தால், விமானம் என்ன உயரத்தில், என்ன வேகத்தில், பறக்கும் என்பதில் ஆரம்பித்து, சீட் கவர் கிழிந்த...

இருப்பது. ஜூஸில் சர்க்கரை தூக்கலாய் இருப்பது,
நகரம் இரவு பொழுதில் இவ்வளவு உயரத்தில்
விளக்குகளுடன் மின்னுவது. கருமையான
அலை அடிப்பது வெள்ளை கோடுகளாய் தெரி
என்று இயற்கை, செயற்கை, அறிவியல் என்று
தையும் கலந்து பேசி அவரது காதுகளை
இல்லை என்று ஆக்கிவிட்டிருக்க மாட்டாளா?
ஆயிற்று இந்த பெண்ணிற்கு? முதன்முதலில் விமா
தில் பறக்கிறோம் என்ற பரபரப்பே காணோமே? இ
வரும் வரை நன்றாகத்தானே பேசி கொண்டிருந்தா
என்று அவரும் குழம்பி கொண்டிருந்தார்.

* * *

கௌதம் சென்னை விமான நிலையத்தில் இருந்
வீட்டிற்கு டாக்சி பிடித்த பின் அதே மாதிரியான போரா
டத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான். இப்போது அம்மாவிட
மாமா இறந்த சேதியை உடனே சொல்ல வேண்டுமா?
ஏற்கனவே உடம்பு சரி இல்லாமல் இருக்கும் நேரத்தில்
இது வேறு அதிர்ச்சியாகி விட்டால் என்ன செய்வது?
இவர்களை எப்படி கண்டுபிடிப்பது? போலீசிற்கு
போவதும் வேண்டாம். தனியார் துப்பறியும் நிறுவனத்
தில் ஒப்படைக்கலாம். தன் நண்பன் சிவகுமாரிடம்
சொல்லலாம். அதுவும் உடனே வேண்டாம். கடற்
கரையில் பார்த்த அந்த பெயர் அறியாத பெண்ணின்
நினைவுகளில் சலனமடைந்திருக்கும் மனதை சமப்
படுத்த அவனுக்கு அவகாசம் தேவைப்பட்டது.

கௌதம் வீட்டிற்கு வந்தபோது மணி எட்டரை ஆகி
இருந்த போதும், அவனுடைய அம்மாவும் தங்கையும்
அவனது வரவிற்காக காத்து இருந்ததை பார்த்தவுடன்

மனம் வாடியது. சமாளித்து "என்ன அனு, இன்றைய சாப்பாடு எத்தனையாவது தடவை? எனக்கு ஏதாவது மிச்சம் வைத்திருக்கிறாயா? நான் வரமாட்டேன் என்று நீயே முடித்து விட்டாயா?" என்று ஆரம்பித்தான்.

"எதற்கு வந்ததும் வராமல் என் வாயை கிண்டு கிறாய்? ரெண்டு நாளா வீடு அமைதியாக இருந்தது. நான் கூட இந்த அம்மா என்னை மட்டும் பெற்றிருக்கக் கூடாதா? தனிக்காட்டு ராணியாக இருந்திருக்கலாமே என்று நினைத்தேன்," என்று பதிலுக்கு சீண்டினாள்.

"அடடா, அனு நீ நினைப்பது போல் அம்மா ஒரு குழந்தையோடு நிறுத்தி இருந்தால், நீ பிறந்தே இருக்க மாட்டாயே?" என்று சீண்டலை தொடர்ந்தான் கௌதம்.

"அண்ணா, நான் ஒரு குழந்தை என்று சொல்லவே இல்லை. என்னை மட்டும் என்று சொன்னேன். அதை விடு. என்னோட க்ளாஸ்மேட் அக்காவுக்கு அடுத்த புதன் அன்று கல்யாணம். அதற்கு ஒரு புது டிரஸ் வாங்க கடைக்கு போகணும். நீ வரியா? போன காரியம் என்ன ஆச்சு?" என்று கேட்டாள்.

"நாளைக்கு தி-நகருக்கு அழைத்து போகிறேன். மாமா முன்பு வேலை பார்த்த இடத்தில் இப்போது வேலை பார்க்கவில்லை. எங்கே இருக்கிறார் என்பது தெரிய வில்லை. அவரது சொந்த ஊர் அட்ரஸ் கொடுத்தார்கள். அங்கே இப்ப யாரும் வசிக்கவில்லை. கிராமத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இப்போது வசிக்கும் இடம் சொல்ல தெரியவில்லை. இந்த ட்ரிப் ஊத்திக்கிச்சு," என்று ஒரு வருத்தமான புன்னகையுடன் சொன்னான். மூவருமே அமைதியாக இருப்பது போல் காட்டி கொண்டாலும் எல்லோரின் மனமும் லேசான கவலையில் மூழ்கி இருந்தது

* * *

[illegible]

"இல்லை தாத்தா விமானத்தில் சாப்பிட்டதே போதும். வேறு ஒன்றும் வேண்டாம்" [illegible] சொல்லியவள் மேலும் பேச்சுக்கு இடம் அளிக்[illegible] படியேறி அறைக்கு சென்றுவிட்டாள்.

மறுநாள் காலை ப்ரியா எழுந்து வரும்போ[illegible] அவளது வழக்கமான குறும்பும் சிரிப்பும் சேர்ந்து, அ[illegible] முகம் மலர்ந்து இருந்தது. சாப்பிட்டு வெளியே வ[illegible] ஹாலில் அந்த கல்யாண அழைப்பிதழை பார்த்து மு[illegible] மலர்ந்தாள் ப்ரியா.

"என்னோட ப்ரெண்ட் ஸ்ருதிக்கு, சென்னையி[illegible] அடுத்த புதன் கிழமை கல்யாணம். போகலாமா என்[illegible] பார்த்தேன். அங்கே போய் எங்கே தங்குவது?" என்[illegible] சிணுங்கினாள் ப்ரியா.

"நீ எப்படியும் மூன்று மாதம் சென்னையில் தங்[illegible] வேண்டும்? அதற்காக ஏ[illegible] தானே பயிற்சி எடுத்தாக வேண்டும்? அதற்காக [illegible] கனவே அங்கே இருக்கும் எனது நண்பர், மாதவமூர்த்[illegible] யிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். நீ அங்கே வந்து தங்குவ[illegible] பற்றி அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம். பத்து நாள் தள்ளிப் போய் தங்குவதை இப்போதே வருகிறாய் என்று சொல்லிவிடுகிறேன். சந்தோஷம்தானே?'

"ம்ம்ம், சந்தோஷம் தாத்தா. புதன் அன்று திரு மணத்தை முடித்துவிட்டு, வியாழன் அல்லது வெள்ளிக் கிழமை வேலையில் சேர்ந்துவிடுகிறேன். அப்புறம் சனி, ஞாயிறு இங்கு வருகிறேன். நீங்க தனியாக இருப் பீர்கள்தானே?" என்று கேட்டவளை பார்த்து வேகமாக சிரித்தார்.

"நீ கல்யாணம் ஆகி போகும்போது இந்த நினைப்பு இருக்குமா?"

"என் மீது உங்களுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை? உங்களை நான் எப்படி தாத்தா மறப்பேன்? நீங்க எப் போதும் என் கூடவே இருந்து என்னுடைய பிள்ளை களையும் உம்மணா மூஞ்சியாக இல்லாமல் (நேற்று விமான நிலையத்தில் பார்த்தவனை போல் இல்லாமல்) கலகலப்பாக இருக்கும்படி வளர்க்க வேண்டியது உங்கள் வேலையாக்கும்" என்று சொல்லி சிரித்தாள்.

"ரொம்ப தேங்க்ஸ் ப்ரியா. அந்த வேலைக்கு நல்ல சம்பளம் இருக்கும்தானே?" என்று கேட்டு சிரித்தாலும், அவர் முகம் வருங்கால கனவில் மலர்ந்தே இருந்தது.

* * *

கௌதம் ஆபீஸில் இருந்து கிளம்ப மணி பார்த்தான். அனுவை கடைக்கு அழைத்து போய்வர சரியாக இருக்கும். அவனது கால் அவனையும் அறியாமல் ஜன்னல் அருகே போய் நின்று தூரத்தில் தெரிந்த கடலை வெறித்தது. ஊர் பேர் தெரியாது. இன்னொரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று அம்மாவிடம் உறுதி சொல்லியாச்சு. அண்ணலும் நோக்கினான். அவளும் நோக்கினாள் என்ற ராம காவிய காதல் இல்லை. அவள் அவனை பார்க்கவே இல்லை.

ப்ரியாவும் அவளது தாத்தாவும் வீட்டிற்கு வந்[து] இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. [கி]ட்ட மூன்று மணி நேரமாக அமைதி காத்த ப்ரி[யாவை] பார்க்க ராஜாராமனுக்கு சற்று கவலையாக இரு[ந்தது] காலை வரை பார்க்க வேண்டியதுதான் பிறகு கேட்[கலாம்] என்று முடிவு செய்தவர், ''ஏதாவது சாப்பிடுகி[றாயா] ப்ரியா?'' என்றார்.

''இல்லை தாத்தா விமானத்தில் சாண்ட்விச் [சாப்]பிட்டதே போதும். வேறு ஒன்றும் வேண்டாம்'' [என்று] சொல்லியவள் மேலும் பேச்சுக்கு இடம் அளிக்கா[மல்] படியேறி அறைக்கு சென்றுவிட்டாள்.

மறுநாள் காலை ப்ரியா எழுந்து வரும்போ[து] அவளது வழக்கமான குறும்பும் சிரிப்பும் சேர்ந்து, அ[வள்] முகம் மலர்ந்து இருந்தது. சாப்பிட்டு வெளியே வந்[து] ஹாலில் அந்த கல்யாண அழைப்பிதழை பார்த்து மு[கம்] மலர்ந்தாள் ப்ரியா.

''என்னோட ப்ரெண்ட் ஸ்ருதிக்கு, சென்னையி[ல்] அடுத்த புதன் கிழமை கல்யாணம். போகலாமா என்[று] பார்த்தேன். அங்கே போய் எங்கே தங்குவது?'' என்[று] சிணுங்கினாள் ப்ரியா.

''நீ எப்படியும் மூன்று மாதம் சென்னையில் தங்[க] தானே பயிற்சி எடுத்தாக வேண்டும்? அதற்காக ஏ[ற்]கனவே அங்கே இருக்கும் எனது நண்பர், மாதவமூர்த்தி யிடம் சொல்லி இருக்கிறேன். நீ அங்கே வந்து தங்குவது பற்றி அவனுக்கு ஒரே சந்தோஷம். பத்து நாள் தள்ளிப் போய் தங்குவதை இப்போதே வருகிறாய் என்று சொல்லிவிடுகிறேன். சந்தோஷம்தானே?'

''ம்ம்ம், சந்தோஷம் தாத்தா, புதன் அன்று திரு மணத்தை முடித்துவிட்டு, வியாழன் அல்லது வெள்ளிக் கிழமை வேலையில் சேர்ந்துவிடுகிறேன். அப்புறம் சனி, ஞாயிறு இங்கு வருகிறேன். நீங்க தனியாக இருப் பீர்கள்தானே?'' என்று கேட்டவளை பார்த்து லேசாக சிரித்தார்.

''நீ கல்யாணம் ஆகி போகும்போது இந்த நினைப்பு இருக்குமா?''

''என் மீது உங்களுக்கு எவ்வளவு நம்பிக்கை? உங்களை நான் எப்படி தாத்தா மறப்பேன்? நீங்க எப் போதும் என் கூடவே இருந்து என்னுடைய பிள்ளை களையும் உம்மணா மூஞ்சியாக இல்லாமல் (நேற்று விமான நிலையத்தில் பார்த்தவனை போல் இல்லாமல்) கலகலப்பாக இருக்கும்படி வளர்க்க வேண்டியது உங்கள் வேலையாக்கும்'' என்று சொல்லி சிரித்தாள்.

''ரொம்ப தேங்க்ஸ் ப்ரியா, அந்த வேலைக்கு நல்ல சம்பளம் இருக்கும்தானே?'' என்று கேட்டு சிரித்தாலும், அவர் முகம் வருங்கால கனவில் மலர்ந்தே இருந்தது.

* * *

கௌதம் ஆபீஸில் இருந்து கிளம்ப மணி பார்த்தான். அனுவை கடைக்கு அழைத்து போய்வர சரியாக இருக்கும். அவனது கால் அவனையும் அறியாமல் ஜன்னல் அருகே போய் நின்று தூரத்தில் தெரிந்த கடலை வெறித்தது. ஊர் பேர் தெரியாது. இன்னொரு பெண்ணை திருமணம் செய்து கொள்கிறேன் என்று அம்மாவிடம் உறுதி சொல்லியாச்சு. அண்ணலும் நோக்கினான். அவளும் நோக்கினாள் என்ற ராம காவிய காதல் இல்லை. அவள் அவனை பார்க்கவே இல்லை.

அவன் தவித்து கொண்டிருக்கிறான். ஒரு பெரு
கிளம்ப தயார் ஆனான்.

கௌதம் அனுவை கடைக்கு அழைத்து செ
அவள் பனாரஸ் பட்டில் செயற்கை கற்கள்
தைத்து எம்ப்ராய்டரி செய்த நீலமும் பச்சையும்
புடவையும், ப்ளவுசும் எடுத்த பிறகு அதற்கு பொ
மான, செயற்கை கற்கள் பதித்த நகைகளை, கழுத்
காதுக்கு, கைக்கு, என தேர்ந்தெடுப்பதை பார்த்
பொறுமையாக காத்திருந்தான்.

"இவைதான் லேட்டஸ்ட் டிசைனா அனு?
யாணத்திற்கு அணிவதற்கு இது போதுமா? சிம்பி
இருக்கே?" என்று சந்தேகம் கேட்டான்.

"எந்த காலத்தில் இருக்கிறாய் நீ? வைரம், ப்ள
டினம் நகைகளும் போடுவார்கள்தான். ஆனால் சில
வயதாய் இருப்பவர்களுக்கு இந்த மாதிரி அணிந்த
அழகாக இருக்கும். உன் தங்கையை ஒன்றும் இல்
தவள் என்று யாரும் நினைத்து விட மாட்டார்கள். அ
மட்டுமல்ல, நகை, புடவையை வைத்துதான் எனக்கு
மதிப்பு வரும் என்றால், அது எனக்கு தேவையும் இல்லை
என்று சிரித்தவள் ஷாப்பிங்கை முடித்தாள் அனு.

* * *

மைலாப்பூரில் அமைந்துள்ள அந்த பெரி
மண்டபத்தில் நடக்க இருந்த ஸ்ருதி-ஸ்வாமிநாத
திருமணத்திற்கான ஏற்பாடுகள் பிரமாதமாக நடைபெற்று
கொண்டிருந்தது. வாசலில் ஸ்வாதி நின்று வருபவ
களை எல்லாம் வரவேற்கிறேன் என்று பேர் சொல்லி
கூட நின்ற தோழிகளுடன் சேர்ந்து வாரி கொண்
டிருந்தாள். அங்கே அப்போது வந்த காரில் இருந்

இறங்கி, "தேங்க்ஸ் அண்ணா, நீ வர எவ்வளவு நேரம் ஆகும்?" என்று கேட்டாள் அனு.

"இல்லம்மா எனக்கு ரெண்டு வேலை இருக்கு. இப்பவே மணி ஆறரை. நான் வருவது கஷ்டம். எட்டரைக்கு நான் போன் பண்றேன்," என்று கிளம்பினான் கௌதம்.

ஸ்ருதியின் அருகில் ப்ரியா அமர்ந்து தேவையான உதவிகளை செய்தபடி சீண்டி கொண்டு இருக்க, அவளின் சீண்டலுக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் போனபோது, அவள் ஸ்வாதியை அழைத்து, "அப்பா விடம் சொல்லி, அந்த மெல்லிசை கச்சேரில என்னோட ப்ரெண்ட் ஒரு பாட்டு பாடணும்னு சொல்லி அறிமுகப் படுத்த சொல்லு. நல்லா படுவாள்," என்று அந்த இடத்தில் இருந்து நகர்த்தினாள்.

ப்ரியா இங்கிருந்தே தாத்தாவின் நண்பர் வீட்டிற்கு போய் விடலாம் என்பதால் அவளது பையையும் எடுத்து வந்திருந்தாள். அதை மேடைக்கு பின்புறம் வைத்து விட்டு அவளது தோழிக்கு பிடித்தமான, அந்த சூழலுக்கும் ஏற்ற, "இதுதானா... இதுதானா... எதிர்பார்த்த அந்நாளும் இதுதானா..." என்ற பாடலைப் பாடி முடித்து புன்னகையுடன் கீழே இறங்கியவள் மேடையின் பின்புறம் வைத்த பையை மறந்தே போனாள்.

வெகு நேரம் கழித்து நினைவு வந்து போய் பார்த்த போது அது அங்கே இல்லை. அவளுடைய வேலைக்கான உத்திரவு, படிப்பு சான்றிதழ்கள், தான் கொண்டு வந்த பணம், கழற்றி வைத்து இருந்த நகை, திரும்பி போவதற்கான டிக்கெட், மறுநாள் போட்டுக் கொள்ள

வேண்டிய துணி, போக வேண்டிய முகவரி,
எல்லாமே அதில்தானே இருந்தது. இப்போ எங்கே
எப்படி தேடுவது? சென்னையில் அவளுக்கு ஸ்ருதி
தவிர வேறு யாரையுமே தெரியாதே? இப்போ
அவளிடம் சொன்னால் அவள் மனநிலை
இருக்கும்?

கல்யாணத்திற்கு பட்டு புடவைக்கு பொருத்த
என்று கலரில் நகை அணிந்து முதலில் அவள் போ
வந்த தங்க நகை எல்லாம் கழட்டி அதில்தானே
தாள். எப்படியும் பத்து பனிரெண்டு பவுன் இருக்கு
கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் ரூபாய். கண் இருட்டி
சுழன்றது. அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்த
தலையை பிடித்துக் கொண்டு சாய்ந்தாள்.

6

ப்ரியாவின் கண்களில் கண்ணீரை பார்த்த ஸ்வாதி
அனுவை அழைத்து கொண்டு அவள் புறம் விசாரிக்க
நகர்ந்த போது, ''ஸ்வாதி இவங்களை அழைத்துப் போ
சாப்பிட இடம் பார்த்து உட்கார வைச்சிடு'' என்று ஒரு
பெரியம்மாவை அவளுடைய அம்மா அழைத்து வர,
அனுவிடம் ப்ரியாவை பார்த்து கொள்ளச் சொல்லி ஜாடை
காட்டிவிட்டு, அந்த அம்மாவை அழைத்து கொண்டு
சென்றாள் ஸ்வாதி.

''ஹலோ மிஸ் ப்ரியா, நான் ஸ்வாதியோட ப்ரெண்ட்
அனு. நீங்க ஸ்ருதி அக்காவோட ப்ரெண்ட், மதுரையில்

இருந்து வந்து இருக்கீங்க என்று ஸ்வாதி சொன்னாள்.
ஏதாவது உதவி வேண்டுமா?'' என்று ஆரம்பித்தாள்
அனு. சின்ன பெண்ணாய் இருந்தாலும், அவளின்
கம்பீரமான பேச்சோ, அழகோ, தன்னம்பிக்கையோ,
ஸ்ருதியை மனசு வாட வைக்கக் கூடாது என்ற அவளின்
உறுதியோ, அவளை அனுவிடம் வாய் திறக்க வைத்தது.

''ஓ! சர்ட்டிபிகேட்ஸ் இருக்கா?'' என்று கொஞ்சம்
யோசித்தவள், சில வினாடிகளிலேயே தைரியமாக
நிமிர்ந்து விட்டாள். ''கவலைப்படாதீங்க ப்ரியா. பேக்கில்
என்ன எல்லாம் இருந்தது சொல்லுங்க. அதை எப்படி
சமாளிப்பது என்று யோசிக்கலாம்'' என்று ஆர்வமாக
சொன்னாள் அனு.

''முக்கியமானது எனது நியமன உத்தரவு அது
இல்லை என்றால் எப்படி வேலையில் சேர்வது?'' என்று
சொல்லும்போதே ப்ரியாவின் விழிகளில் நீர் எட்டி
பார்த்தது.

''ப்ரியா, நேர்முக தேர்விற்கான அழைப்பு என்றால்,
நீங்க கலங்குவதில் அர்த்தம் இருக்கு. நியமன உத்தரவு
தானே? அவர்கள் உங்களை ஏற்கனவே பார்த்து பேசி
தேர்வு செய்து இருக்கிறார்கள். அவர்களை நேரில் பார்த்து
விளக்கினால் ஒத்து கொள்வார்கள். எந்த கம்பெனி சொல்
லுங்க? அண்ணனுக்கு யாரையாவது அங்கே தெரியுமா
என்று விசாரிக்க சொல்லலாம்,'' என்று நம்பிக்கையோடு
கேட்டாள் அனு.

''கௌதம் ஸ்கூல் ஆஃப்...'' என்று ப்ரியா ஆரம்பித்த
உடனேயே சிரிக்க ஆரம்பித்து விட்டாள் அனு. கஷ்
டப்பட்டு சிரிப்பை நிறுத்தி, ''சாரி நான் அப்படி சிரித்
திருக்கக் கூடாது. நீங்க சொல்ற ஸ்கூல் எங்களோடதுதான்.

எங்க அண்ணன்தான் அதுக்கு எம்.டி. நீங்க கவ... படாதீங்க. உங்க வேலைக்கு நான் காரண்டீ...'' சொல்லி புன்னகைத்தாள்.

''ஆனால் அங்கே ஒரிஜினல் சர்ட்டிபிகேட்... டால்...'' என்று ப்ரியா இழுக்கையிலேயே, ''ஒ... மாதம் அவகாசம் வாங்கி தருகிறேன். அதற்குள் ய... சிட்டிக்கு அப்ளை செய்து காப்பி வாங்கி விட... என்று பதில் அளித்தாள்.

''நீங்க சொல்றீங்க. உங்க அண்ணன் ஒ... கொள்ளவில்லை என்றால்...'' இன்னும் சந்தேகத்து... இழுத்தாள் ப்ரியா.

''ப்ரியா, எங்க அண்ணனை எனக்கு தெரியும். ந... பார்த்துக்கறேன். முடிந்தது என்று சொல்லக் கூ... பிரச்சனைகளை மீண்டும் கிளப்பாமல், புதிது எதா... சொல்லுங்க.''

''ஓகே. தேங்க்ஸ். அந்த பேக்கில் என்னோட மொபை... இருக்கிறது. அந்த நம்பர் ட்ரை பண்ணி பார்க்கலா...'' என்று அனுவின் மொபைலை வாங்கி முயன்ற... ப்ரியா. மீண்டும் மீண்டும் முயற்சி செய்த போதும் ம... அடித்து கொண்டிருந்ததே தவிர, யாரும் எடுப்பதா... காணோம். மதுரைக்கு முயற்சி செய்தால், அங்கேயு... மணி அடித்து கொண்டே இருந்தது. ''தாத்தா வாக்கி... போய் இருப்பார் என்று நினைக்கிறேன். அங்கேயு... யாரும் எடுக்கவில்லை''என்று மொபைலை திருப்பி... கொடுத்தவளின் முகம் மீண்டும் வாடியது.

''ப்ரியா, உங்களுக்கு நாளை போட்டுக் கொள்ள டிரஸ்... வாங்க வேண்டும் இல்லையா? கிளம்புங்க. கடை... சாத்துவதற்கு முன் வாங்கி வந்துவிடலாம்.''

''ட்ரஸ் வாங்க பணத்திற்கு எங்கே போவது?''என்று ப்ரியாவின் முகம் மீண்டும் வாடியது.

''பணத்திற்காக யோசிக்காதீங்க ப்ரியா. என்னிடம் கிரெடிட் கார்ட் இருக்கு. வாங்கிக்கோங்க. உங்களுக்கு முதல் மாத சம்பளமே கொடுக்காமல், அண்ணனிடம் சொல்லி, எனக்கு சேர வேண்டிய பாக்கியை பிடித்து கொள்கிறேன்,'' என்று சொன்ன பின்னும் ப்ரியாவின் முகம் தெளியவில்லை.

''அச்சோ என்ன ப்ரியா, சும்மா ஒரு பேக் தொலஞ்சதுக்கு இப்படி பீல் பண்றீங்க? உலகம் இதோட முடிந்துவிட்டதா என்ன? எந்த ஒரு பிச்சனையையுமே பிரச்னையை பார்க்காமல், நமது திறமையை சோதிக்க வந்த சவாலாக எடுத்து நடந்தால் நீங்க இப்படி இருக்க மாட்டீங்க. விடுங்க'' என்று கண்டிப்பு கலந்த குரலில் சொன்னாள் அனு.

கடையில் அனு எவ்வளவோ வற்புறுத்திய போதும், அவள் ரெண்டு சுடிதார் மட்டும் போதும் என்று பிடிவாதமாய் நின்றுவிட்டாள். ''நாளைக்கு என்ன போடுவீங்க? கல்யாணத்திற்கு நல்லதாய் வாங்கிக்கோங்க'' என்று அனு சொன்னதை அவள் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

''நீங்க என்னோட வாங்க ப்ரியா. இன்னிக்கு நைட் எங்க வீட்டில் தங்கிக்கலாம். நாளை காலை உங்க தாத்தாவிடம் பேசி நீங்க தங்க வேண்டிய இடத்தோட அட்ரசை கண்டு பிடித்து விடலாம்,'' என்று அனு ப்ரியாவை அழைத்து கொண்டு, வீட்டிற்கு சென்ற போது, லக்ஷ்மி, வரவேற்க தயங்கவில்லை.

''இதுதான் எங்க ஸ்வீட் அம்மா'' என்று அறி
படுத்தியவள், ''அம்மா, இது ப்ரியா, சுவாதி அக்கா
யாணத்தில் பார்த்தோம். அவங்களுக்கு ஒரு
ப்ராப்ளம். கல்யாணத்திற்கு வந்துவிட்டு போகாமல் இ
முடியாது. அதற்கு மட்டும் ஒரு நல்ல டிரஸ் வா
கோங்க என்று எவ்வளவோ சொல்லியும் கேட்
டேன் என்று பிடிவாதம் பிடித்து விட்டார்கள். அ
இங்கே ஏதாவது பட்டுப் புடவை கொடுக்கலா
ப்ளவுஸ் மட்டும் நீங்க தைத்து கொடுங்க,'' என்று கே
டினாள்.

''துணி வேண்டாமா? இந்த நேரத்தில்....'' எ
லக்ஷ்மி இழுக்கையிலேயே ''அம்மா அண்ணனி
எடுத்து வர சொல்லலாமா?'' என்று அனு கேட்க, ப்ரி
அவசரமாக குறுக்கிட்டாள்.

''ஆன்ட்டி ப்ளீஸ், எதற்கு இதெல்லாம்? அனு த
செய்து நீங்கள் கொஞ்சம் சும்மா இருங்க. நீங்
இதுவரை எனக்கு செய்து இருப்பதே ரொம்ப அதி
இதற்கு மேல் செய்தால் எனக்கு குற்ற உணர்வு அதி
மாகிவிடும்'' என்று முடித்தாள்.

அனுவின் அலைபேசி சப்தம் எழுப்ப, எடுத்த
துள்ளி குதித்தாள். ஹலோ என்று சொல்லும் முன்பே
''என்ன அனு வீட்டிற்கு வந்து விட்டாயா?'' என்
கௌதமின் உற்சாகக் குரல் கேட்டது.

''அண்ணா, இப்ப நீ எங்க இருக்கிறாய் சொல்லேன்?''
என்று செல்லமாக கேட்டவள், என்ன சொல்லப் போகி
றாள் என்பதை உணர்ந்த ப்ரியா அவசரமாய் ஜாடை
காட்டுவதை உணர்ந்து அவளுக்கு முதுகு காட்டி
திரும்பி நின்று பேசத் தொடங்கினாள் அனு.

''தி.நகரில செம ட்ராபிக்ல மாட்டிட்டு இருக்கேன்.
என்ன விஷயம் சொல்லு?''

ப்ரியாவின் ஜாடையை கண்டு கொள்ளாமல்,
''அண்ணா கோல்டன் கலர் டிஷ்யு ப்ளவுஸ் மெட்டீரி
யல் ஒரு மீட்டர் வாங்கி வருகிறாயா? ப்ளீஸ் அண்ணா.''

''இப்ப என்ன அதுக்கு அவ்வளவு அவசரம்?''

''எல்லாம் சொன்னால்தான் வாங்கி வருவாயா?
வேண்டும் என்று சொன்னால் வாங்க மாட்டாயா?''

வேண்டும் என்று ஒரு புது ட்ரஸ் வாங்கினாய்.

''கல்யாணத்திற்கு என்று ஒரு புது ட்ரஸ் வாங்கினாய்.
அதை போடவில்லை. சாயந்திரம் கேட்டபோது நாளை
போடப் போகிறேன் என்று சொன்னாய். இப்போ ராத்திரி
ஒன்பதரை மணிக்கு புதிதா ப்ளவுஸ் தைக்க துணி கேட்
கிறாய். அது ஏன் என்று கேட்கும் உரிமை எனக்கு
கிடையாதா?'' என்று கேட்டான்.

''சரி சரி. சொல்கிறேன். நீ கார் வேறு ஓட்டிக் கொண்டு
இருக்கிறாய் போல இருக்கே ரொம்ப பேச வேண்டாம்
என்று யோசித்தேன். என்னோட தோழி ஒருத்திக்கு
கொடுக்க, இப்போதைக்கு இது போதும். மீதி விபரம்
வீட்டுக்கு வந்ததும் சொல்கிறேன். நீ எடுத்து வரும்
துணியில் அம்மா ப்ளவுஸ் தைத்து கொடுக்கிறேன்
என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். நீ மறக்காமல் வாங்கி
வா'' என்று அவன் பதிலுக்கு காத்திராமல் வைத்து
விட்டாள்.

அவள் பேசியதை கேட்க ப்ரியாவிற்கு ஆச்சரியமாய்
இருந்தது. கொஞ்சம் பொறாமை எட்டிப் பார்த்தது. தனக்கு
இப்படி ஒரு அண்ணனோ குடும்பமோ இல்லையே,
என்று தோன்றியது. பெண்ணின் தோழிக்காக இரவு பத்து

மணிக்கு மேல் ப்ளவுஸ் தைத்து தருகிறேன்...
சொல்லும் அம்மா. ராத்திரி ஒன்பதரை மணிக்கு...
துணி வாங்கி வர அண்ணனுக்கு உத்தரவிடும்...
பதிலைக் கூட எதிர்பார்க்காமல் எவ்வளவு நம்...
யோடு போனை வைத்தாள்? இந்த நம்பிக்கை...
னால்தான் தனது வேலைக்கு அவ்வளவு உறுதி...
அனு உத்திரவாதம் அளித்திருக்க வேண்டும்...
மாதிரி ஒரு குடும்பம் என்று ப்ரியாவின் மனதி...
எண்ணம் ஓடி கொண்டிருந்தது.

''அம்மா ப்ளவுஸ் துணி அண்ணன் வாங்கி வரு...
நீங்க ஏதாவது டார்க் கலர் சாரி எடுத்து. ப்ளவுஸ்...
வைத்து விடுங்கள். அளவு ப்ளவுஸ் இதை...
நைட்டி மாற்றிய பின் தர சொல்கிறேன். நான் பட...
போகட்டுமா? நாளை காலை சீக்கிரம் எழுந்து...
மணிக்கு எல்லாம் கிளம்ப வேண்டுமே? ப்ளீஸ்...
என்று கொஞ்சினாள் அனு.

''சரி, அளவு ப்ளவுசை கொடுத்துவிட்டு பட...
செல்லுங்க. நான் தைத்து விட்டு படுக்கிறேன்,'' என்...
அனுப்பி வைத்தார் லக்ஷ்மி. ப்ரியாவிற்கு இது...
இல்லை என்று தோன்றினாலும், அனு இல்லா...
அங்கே காத்து இருக்க ஒரு மாதிரி இருந்தது. அ...
மனதாய் அனுவின் அறைக்கு சென்று படுத்தாள்.

அனு ப்ரியாவை அழைத்து கொண்டு உள்ளே போ...
தும் லக்ஷ்மி மீண்டும் கௌதமை போனில் அழைத்தா...
''கௌதம், இந்த பொண்ணு பேர் ப்ரியாவா...
மதுரையில் இருந்து வந்து இருக்கிறாள், இப்ப நவராத்தி...
நடக்குது இல்லையா? அதுக்கு கன்னி பெண்களுக்கு...
துணி வாங்கி கொடுப்பது ரொம்ப விசேஷம். நல்ல...

ஒரு புடவை, எடுத்துட்டு வாயேன். போன வாரம் அனுவிற்கு எடுத்தது கூட நல்லாத்தான் இருந்தது. விலையும் ஓகே.'' சொல்லி போனை வைக்க, அவனுக்கு அம்மாவின் மேல் ஏற்கனவே இருந்த பிரமிப்பு இன்னும் கூடிப் போனது.

* * *

அதிகாலையிலேயே எழுந்த ப்ரியா அறைக்குள்ளேயே குளித்தும் முடித்து விட்டாள். மணி ஐந்தரைதான் ஆகிறது. வெளியே போகலாமா என்று ப்ரியா மனதிற்குள் பட்டிமன்றம் நடத்தி கொண்டிருக்க, அறை கதவு தட்டப்பட்டது. அவளுடைய அண்ணனாக இருக்க வேண்டும். நைட்டியில் தனது வருங்கால பாஸ் முன்பு நிற்க அவளுக்கு விருப்பம் இல்லை. ''அனு அனு'' அவளை லேசாக சத்தம் வராமல் உலுக்கி எழுப்பினாள்.

''மணி என்ன?'' என்று தூக்க கலக்கத்துடன் அனு கேட்க, ''ஐந்தரை...'' என்று மெல்லிய குரலில் சொன்னாள் ப்ரியா. முனகியபடி எழுந்து கதவுக்கு சென்றவள், பாதி மட்டும் திறந்து, ''நான் ஏழரைக்கு கல்யாணத்திற்கு போகிறேன். அதனால் நாளைக்கு வருகிறேன். நீ நேற்று துணி வாங்கி வந்தாயா?'' அந்த அதிகாலை நேரத்திலும், மறக்காமல் கேட்டாள் அனு.

''எல்லாம் ஆயிற்று ராணி. பார்த்தால் அசந்து போய் விடுவீர்கள். நீங்க உங்க டிரசை விட்டுவிட்டு, இதுதான் வேண்டும் என்று அடம் பிடிக்காமல் இருக்க வேண்டும்,'' என்று அவள் தலையில் தட்டிவிட்டு போனான்.

அவன் சொன்னதை கேட்டவுடன் அவளுக்கு ஆர்வம் தாங்க முடியவில்லை. முகம் கூட கழுவாமல் அப்படியே ஹாலுக்கு சென்றாள். அங்கே இருந்த டீபாயில்

அவள் நாலு நாளைக்கு முன்பு எடுத்த அதே
துணியில், தாமரைப் பூ வண்ணத்தில் புட
அம்மா தைத்து வைத்த ப்ளவுசுடன், அன்று
வாங்கிய மாடலில், காதணி, கழுத்தணி, வளைய
''வாவ்... நிஜமாகவே சூப்பராய்தான் இருக்கிறது.
அண்ணனுக்கு இவ்வளவு விஷயம் தெரியுமா?''
வியந்தவள் அதை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே
ப்ரியாவிடம் காட்டினாள்.

அதை பார்த்தவளுக்கு பேச்சே வரவில்லை. இ
எல்லாம் செய்ய முடியுமா? மூவாயிரம் ரூபாய் இ
கலாம். அதை அவள் திருப்பி கொடுத்தும் விட
ஆனால் எந்த அளவுக்கு தங்கை மேல் அன்பு இருந்
அவன் பார்த்தே இராத, யார் என்று விளக்கம் எ
சொல்லி இருக்காத நிலையில், யாரோ ஒரு பெண்ணு
இப்படி சாரி ப்ளவுஸ், இது பத்தாது என்று காதுக்
கழுத்துக்கு, கைக்கு என்று இப்படி செட்டாக வாங்கி
எப்படி மனசு வரும்?

அர்த்த ராத்திரியில் மகன் வாங்கி வந்த துணியை
யாரோ ஒரு பெண்ணுக்காக தைத்து கொடுக்க வேண்
டும் என்று அனுவுடைய அம்மாவுக்கு தோன்றியதே;
அவள் விழிகளில் இருந்து நீர் வடிவதை கண்ட அனு
''அச்சோ ப்ரியா, என்ன ஆச்சு? எதுக்கு அழறீங்க?''
என்று பதறி போனாள்.

''இது மாதிரி ஒரு குடும்ப வாழ்க்கையை ஏன் கடவுள்
எனக்கு கொடுக்கல? என்று ஒரே ஆத்திரமாய் வருது
அனு. அதே சமயத்தில் என்னோட பேக் தொலைந்த
தால்தானே உங்க வீட்டுக்கு வந்தேன். இப்ப எனக்கு பேக்

தொலைந்தது பற்றி கவலையே இல்லை. அது ஒரு லட்சம் ரூபாய் மதிப்பாக இருந்தால் கூட இப்போது வருத்தம் இல்லை. எங்க தாத்தா அடிக்கடி சொல்வார், நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே. அது ரொம்ப கரெக்ட். உங்களை மாதிரி நல்லவங்களை நான் பார்க்க கொடுத்த விலை அது.'' என்றவள் கண்களை துடைத்து கொண்டாள்.

பாத் ரூமில் இருந்து வெளியே வந்த அனு, ப்ரியா அப்படியே நைட்டியில் அமர்ந்து இருப்பதை பார்த்து, ''என்ன ப்ரியா அப்படியே இருக்கீங்க? புடவை கட்டி கிளம்பலியா?'' என்று கேட்டாள்.

''கட்டாயம் இந்த புடவை நான் கட்டிக்கணுமா? நீங்க வேற ப்ளவுஸ் தைத்து போட்டுக் கொள்ளுங்க,'' என்று மீண்டும் ஆரம்பித்தவுடன், ''நீங்க சரிப்பட மாட்டீங்க, நான் போய் அம்மாவை அழைத்து வருகிறேன்,'' என்று வெளியே சென்றாள்.

அனுவின் பின்னாலே வந்த லக்ஷ்மி, ''ப்ரியா எனக்கு ஒரு வேலை செய்'' என்று கை பற்றி பூஜை அறைக்கு அழைத்து போய், ''இந்த இடத்தை சுத்தம் செய்து, விளக்கேற்றி, ஏதாவது சாமி பாட்டு தெரிந்தால் பாடு. வீட்டில் கொலு வைக்கணும் என்று பிடிவாதம் பிடிப்ப தோடு சரி. ஒரு வேலையும் செய்யாது'' என்று லக்ஷ்மி சொல்லி முடிக்கும் முன்பே வேலையில் இறங்கி விட்டாள் ப்ரியா.

விளக்கேற்றி, நடுநாயகமாய் வீற்றிருந்த கண்ணனை பார்த்து ஒரு சிரிப்புடன், ''அலைபாயுதே... கண்ணா... என் மனம் அலை பாயுதே...'' என்று சில நிமிடங்களில் பாட ஆரம்பித்து விட்டாள். பாடி முடித்ததும், அங்கிருந்த ஒரு

தட்டில் தேங்காய் பழம் பூ வைத்து அதோடு புடவையையும் வைத்து, ''வாங்கிக்கோம்மா'' ... நீட்டும்போது அவளுக்கு என்ன செய்வது என்று ... வில்லை. காலில் விழுந்து வாங்கிக் கொண்ட... நெற்றியில் குங்குமம் வைத்து, 'போய் புடவை... கட்டிக் கொண்டு வாம்மா சாப்பிடலாம்' என்று அனு... வைத்தார் லக்ஷ்மி.

அறைக்கு போய் உடை மாற்றி ரெடியாகி... பார்த்து அனு கண்ணடித்தாள். ''வாவ் ப்ரியா, ... சொந்த ஊர் மதுரை தானே? மதுரைக்கு போ... அந்த மல்லிப்பூ கண்ணை வைக்கும். அசத்து... அசருதே.. ஊர் மொத்தமா.. அது என்ன அது என்ன... குத்தமா.. அப்படின்னு பாடலாம் போல அமர்க்கள... இருக்கீங்க. இதைப் போய் கட்டிக் கொள்ள மாட்டே... சொன்னீங்களே? நான் கூட உங்களுக்கு இந்த க... பிடிக்கலியோன்னு நினைச்சேன். உங்களுக்கு சொ... அழகா இருக்கு'' என்று பாராட்டியவளை பிரமிப்புட... பார்த்தாள்.

''அனு, நாம கல்யாணத்திற்கு ஒரு ஆட்டோ பிடித்... போய்விடலாமா? இங்கிருந்து போவதற்கு ஒரு அ... மணி நேரமாவது ஆகுமே? மணி இப்பவே ஏழு... ஆயிடுச்சே?'' என்றாள் ப்ரியா.

''நீங்க அண்ணனை பார்த்து பேச வேண்டாமா? ராத்திரி அண்ணன் எப்ப வருவாரோ? சொல்ல முடியாது. நான் போய் அண்ணன் கிளம்பிட்டாரான்னு பார்த்துட்டு வருகிறேன்'' என்று வெளியே கிளம்பிப் போனாள். போனவளை காணோம். போர் அடிக்க, கீழே இறங்கி

வந்தாள் ப்ரியா. ஹாலில் ஒரு மொபைல் அடித்துக் கொண்டு இருந்தது. யாரும் அருகில் இல்லை. என்ன செய்வது என்று யோசித்தபடி அதை கையில் எடுத்தாள்.

''அம்மா, மொபைல் அடிக்குது பாருங்க. அதை எடுத்து வாங்க'' என்ற குரல் மேலிருந்து கேட்டது. ஆன்ட்டி கண் எட்டும் தூரத்தில் இல்லை. அதை எடுத்துக் கொண்டு படி ஏறினாள் ப்ரியா. குரல் வந்ததை பார்த்தால், தான் தங்கி இருந்த அறைக்கு அடுத்த அறையாக இருக்கலாம் என்று தோன்றியது. அறை வாசல் பாதி சாத்தி இருந்தது. கதவை லேசாக தட்டவும், ''என் கவின்...'' என்று கதவை திறந்தவனை பார்த்ததும் அவள் மூச்சு நின்றது.

''இவன் எங்கே இங்கு வந்தான்? இவன்தான் அனுவின் அண்ணனா? இவனா அப்படி அந்த விமான நிலையத்தில் யாரோ ஒரு பெண்ணிடம்.. அது ஒருவேளை இவனது மனைவி அல்லது காதலியாய் இருக்குமோ? அந்த ப்ளே-பாய் தனத்துக்கும் இங்கே குடும்பத்தில் அன்யோன்யமாய் இருப்பதற்கும் ஒத்து போகவில்லையே? எது இவனது நிஜமான முகம்?'' மூளையை கேள்விகள் துளைக்க, ''இப்போது முகத்தில் மலர்ச்சியோடு இவ்வளவு அருகில் பார்க்க எப்படி இருக்கிறது? உம்மென்று ஒரு முகத்தை வைத்து கொண்டு, அன்றும் இருந்தானே? எப்போதும் இப்படி சிரித்தபடி இருப்பதற்கென்ன?'' என்று இதயம் அணு அணுவாய் ரசித்து கொண்டிருந்தது.

கன்யாகுமரியில், கடற்கரையில் தன் மனதை கொள்ளையடித்த தேவதையை, எதிர்பாராமல் தன் வீட்டில், தன் அறை வாசலில் பார்த்த கௌதமிற்கு தான்

கனவுதான் காண்கிறோமோ என்ற சந்தேகம்
கிள்ளி பார்த்தான். வலித்தது.

''இவள்தான் பையை தொலைத்துவிட்டு
பெண்ணா? இவளுக்குத்தான் நேற்று புட
தோமா? நேற்று இரவில் இருந்து இங்கே
இருந்திருக்கிறாள்? அவளைப் பார்க்காமல்,
என்னடா பண்ணிக் கொண்டிருந்தாய் மடையா?''
ஒரு பாதி மனம் திட்ட, மறுபாதி அவளை
வைத்து இவ்வளவு அருகில் பார்த்ததில் பிரமித்து
''பரவாயில்லை மனசுக்குள் வைத்து பார்த்து
எடுத்ததை விட, இப்போ அவள் கட்டி பார்ப்பது
அழகு கூடி தெரிகிறது. கௌதம் நீ கூட துணி எடு
தேறிவிட்டாய்,'' என்று தனக்குத்தானே
கொடுக்க, இருவரது எண்ண ஓட்டத்தையும்
கையில் இருந்த போன் கலைத்தது.

7

கௌதம் ப்ரியா இருவருக்கும் அங்கே நிகழ்ந்த
அந்த எதிர்பாராத சந்திப்பு, இனிய பல எண்ணங்களை
தூண்டி கனவுலகத்தில் ஆழ்த்த, ப்ரியாவின் கையில்
இருந்த கௌதமின் மொபைல், இருவரையும் இந்த
உலகத்திற்கு மீட்டது.

''நான் ப்ரியா, அனுவோட நேற்று வந்தேன். நீங்க
போன் இருந்தது. நீங்க கேட்கும்போது அங்கே யாரும்
இல்லை. அதான் நான் எடுத்து வந்தேன்.''

''தேங்க்ஸ்'' என்று போனை வாங்கி, நம்பரை பார்த்
தவன், அது அவ்வளவு அவசரம் இல்லை என்ற முடி
வுக்கு வந்து, திரும்பு முன் அவள் படி இறங்கி கொண்
டிருந்தாள்.

அவசரமாக அவன், ''ப்ரியா...'' என்று அழைத்த
குரலை கேட்டு திரும்பியவள், அவன் அவளையே பார்த்த
படி ஒன்றும் பேசாமல் நிற்பதை பார்த்து, ''என்ன?'' என்று
கேட்டாள்.

''ஒன்றும் இல்லை,'' என்று சொல்லியவன், அடுத்து
வந்த 'சும்மா கூப்பிட்டு பார்த்தேன்' என்ற வார்த்தை
களை விழுங்கி, ''தேங்க்ஸ்...'' என்று போனை தூக்கி
காட்டி சொன்னான். ப்ரியா! பேரு அழகாத்தான் இருக்கு.
அதை விட அர்த்தத்துடன் இருக்கு. அந்த நிமிடம்
அவனுக்கு சந்தோஷமாய் இருந்தது.

சாப்பாட்டிற்கு பின், கௌதம் காரில் ஏறி காத்திருக்க,
ப்ரியாவும் லக்ஷ்மியும் அனுவின் வருகைக்காக வாசலில்
காத்து இருந்தனர். ''இன்னும் என்ன செய்கிறாள்? ப்ரியா
போய் அவளை கையோடு கூட்டி வாயேன். அலங்காரம்
செய்து முடித்து இவள் அங்கு போய் சேரும் முன்
கல்யாணமே முடிந்து விட போகிறது'' என்ற கௌதமை
ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள் லக்ஷ்மி.

காரில் போகும்போது, ப்ரியாவை கண்ணாடியில்
பார்த்தவாறே, புன்னகையுடன் கௌதம் இருக்க,
''அண்ணா உன்கிட்ட ஒரு முக்கியமான விஷயம் ப்ரியா
பத்தி பேசணும். நீ எப்ப ப்ரீ சொல்லேன்?'' என்று
ஆரம்பித்தாள் அனு.

''இப்ப சொல்லேன். மண்டபத்திற்கு போக இருபது
நிமிஷம் ஆகுமே,'' என்று கேலியாக கேட்டான்.

"ப்ரியா நேற்று மண்டபத்தில் அவங்களோ... தொலைச்சிட்டாங்க. அதில் அவங்களோட படி... றிதழ்கள், நியமன உத்தரவு, எல்லாம் மிஸ் ஆயி... அதான் உன்கிட்ட சொல்ல சொன்னாங்க..." இழுத்தாள் அனு.

"அப்படியா? வேலை எங்கே? எந்த கம்பெனி... சொன்னால், தெரிந்த ஆளாக இருந்தால் கட்... சொல்லலாம். உனக்காக இது கூட செய்ய மாட்டே... அனு?"

"நீ கட்டாயம் செய்யணும். ஓனர் கூட உன... ரொம்ப தெரிந்தவர்தான். சொல்கிறாயா?" என்... சிரிப்போடு கேட்டாள் அனு. அனு முகத்தில் இரு... சீண்டலும் சிரிப்பும் ஆர்வத்தை ஏற்படுத்த, ப்ரியா... பார்த்தான். அவளது முகத்திலும் சிரிப்பை அடக்கு... முயற்சி தெரிய, குறுகுறுப்புடன் சில வினாடி... யோசித்தான்.

சட்டென்று அன்று சிவராமன் கன்யாகுமரியி... இருந்து பேசியது நினைவுக்கு வந்தது. எல்லாம் ஒ... கௌதம். ஆனால் வயதுதான் கொஞ்சம் இடிக்கிறது... முதன் முதலில் ப்ரியாவை கன்யாகுமரி கடற் கரையி... பார்த்த ஞாபகம். புதிர் விலகி எல்லாம் விஷயம் தெளி... வாகி விட்டது. பொங்கி வரும் உற்சாகத்தை கட்டுப் படுத்த முயற்சி செய்து, "சாரி அனு எனக்கு ரொம்ப தெரிந்தவர் என்றாலும், அவரது வசதி எப்படி என்று தெரியாமல் எப்படி அனு உனக்கு நான் வாக்கு கொடுப்பது...?" என்று பின்னால் கண்ணாடியில் பார்த்தபடி கேட்க அனுவிற்கு பொறுமை பறந்து போனது.

"ஐயோ அண்ணா, ப்ரியா பயிற்சிக்கு வந்து இருப்பது நம்ம ஸ்கூலுக்குதான். நீதான் அவங்களுக்கு சர்ட்டிபிகேட் வாங்க அவகாசம் கொடுக்கணும். இப்ப சொல்லு. உன்னால் முடியுமா? முடியாதா? உன்னால் முடியாதுனா சொல்லு நான் பார்க்க வேண்டிய இடத்துல பார்த்து. செய்ய வேண்டியத செஞ்சுக்கறேன்." என்று மிரட்ட அவன் சிரித்தான்.

"சரி மேடம். நீங்க சொன்னபடியே, உங்க பிரண்டுக்கு ஆர்டர் இல்லாம வேலை தரோம். சர்ட்டிபிகேட் வாங்க அவகாசம் தரோம். வேலை செய்யாமலே சம்பளம் தரோம்" என்று அவன் அடுக்க, ப்ரியா குறுக்கிட்டாள்.

"தேவை இல்ல சார். எனக்கு சர்ட்டிபிகேட் வாங்க டைம் மட்டும் கொடுத்தால் போதும். வேலை செய்யாமல் சம்பளம் நீங்க கொடுத்தால் கூட எனக்கு வேண்டாம் சார். முதலில் நான் செய்யக் கூடிய வேலைக்கு உங்களால் சம்பளம் கொடுக்க முடியுமான்னு பாருங்க சார்" என்று அழுத்தமான குரலில் சொன்னாள் ப்ரியா.

"அடேயப்பா அனு, உங்க பிரண்டுக்கு உங்களை மாதிரியே, மூக்குக்கு மேல கோபம் வருதே? என்ன ரோஷம்? அதனால்தான் ரெண்டு பேருக்கும் பார்த்த உடனே பிடிச்சுருச்சோ?" என்று சிரித்தான். அதற்குள் மண்டபம் வந்து இருக்க, "கவலைப் படாதீங்க ப்ரியா. மாலையில் பார்க்கலாம்" என்று இருவரிடமும் விடை பெற்று போனான் கௌதம்.

* * *

"ப்ரியா, உள்ளே போறதுக்கு முன்னால், உங்க தாத்தாவிற்கு பேசிடுங்க. அப்புறம் கல்யாண கலாட்

டாவில் மறந்துடும்,'' என்று அனு உன் … எடுத்து டயல் பண்ணி கொடுத்தாள்.

''இதை எப்படி இவ்வளவு நேரம் மறந்து போ… காலையில் பேசலாம் என்று முடிவு செய்ததை… மூன்று மணி நேரத்திற்கு பின் வேறு ஒரு ஆள் … படுத்த வேண்டி இருக்கிறதே? தனக்கு … ஆகிவிட்டது? ஏதோ ஒரு இரவு தங்க இடம் இ… தவிக்கிறாளே என்று பரிதாபப்பட்டு, அனு தன் வீ… கூட்டிப் போனால் அங்கேயே தங்கி விட முடி… எல்லாரும் தன்னிடம் அன்பாக பேசுவதனால்… தன்னுடைய வீடு என்று எண்ணிவிட்டாளா? தெ… அங்கிருப்பது தனது மனதை சலனப்படுத்திவிட்… அவளது எண்ண ஓட்டத்தை தடுத்து நிறுத்தி… தாத்தாவின் குரல்.

''ஹலோ யாருங்க பேசுறது? என்ன வேண்டு… போன் பண்ணிட்டு கனவு காண்கிறீர்கள் போல் இ… கிறதே? அதை முடித்துவிட்டு எனக்கு போன் பண்… ணால் என்னோட டைம் வேஸ்ட் ஆகாது.''

''ஐயோ தாத்தா, நான் ப்ரியா. நீங்க பேசினது முதல்… சரியாக கேட்கவில்லை'' என்ற அவளது குர… கேட்டதும், ''என்ன ப்ரியா? உன்னை சென்னை நி… யவே மாற்றிவிட்டது போல?'' என்று சிரித்தார்.

''என் தாத்தா அப்படி சொல்கிறீர்கள்?'' என்றவளுக்… மீண்டும் மனம் குறுகுறுத்தது.

''இதுக்கு முன்னாடி வெளியூர் போன போது எல்லா… என்னுடைய பேத்தி என்னிடம் பேசாமல் தூங்கியதே… இல்லை. நேற்று ராத்திரி பேசாதது மட்டும் இல்லை…

இன்று காலையிலும் இப்போதுதான் பேச மனம் வந்து இருக்கிறது என்றால் தாத்தாவை விட ஏதோ ப்ரியாவை பாதித்து இருக்கிறது என்றுதானே அர்த்தம்'' என்று கேட்டார்.

சும்மாவே குரலில் இவ்வளவு கண்டு பிடிப்பவர், நேரில் பார்த்தால் அவ்வளவுதான். மறுபடி எண்ண ஓட்டத்தை தடுத்தது அவரின் குரல். ''ப்ரியா மறுபடி எங்கே போய்விட்டாய்? தாத்தாவை விட முக்கியமான ஒன்றை நேற்று நீ சந்தித்து இருக்கிறாய் என்பது கரெக்டா?'' என்று சீண்டினார் ராஜாராமன்.

''தாத்தா நீங்க பாட்டுக்கு ஏதேதோ பேசிட்டே போகாதீங்க. நேற்று ராத்திரி எட்டு மணியில் இருந்து ஒன்பதரை மணி வரை நீங்க எங்கே போய் இருந்தீங்க? அதை முதலில் சொல்லுங்க'' என்று கேட்டாள்.

''வேலுசாமியை நேற்று இரவு பாம்பு கடித்துவிட்டது. அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்து போய் இருந்தேன். வர பத்து மணி ஆகிவிட்டது. ஆனால் அதுக்கு பிறகு உன்னோட மொபைலுக்கு போன் ட்ரை பண்ணினேன். மணி அடித்துக் கொண்டே இருந்தது. யாரும் எடுக்க வில்லை. சரி ப்ரியா ரொம்ப பிசி போல. அவங்களாவே பேசட்டும் என்று விட்டுவிட்டேன். சொல்லுங்க ஏன் ராத்திரி மொபைல் எடுக்கவில்லை?''

''தாத்தா...'' என்று ஆரம்பித்து விஷயத்தை சுருக்க மாக விவரித்தாள் ப்ரியா. அனு வேலைக்கு அளித்த உத்தரவாதத்தை கேட்டதும் அவர் வேகமாக, ''யார் அது அனு?'' என்று கேட்டார்.

''நீங்க யாரோ கன்யாகுமரியில் பாஸ் வரலியா? என்று திருப்பி கேட்டீர்களே? அந்த பாஸின்

தானே போனார்?'' என்று சொல்ல அடுத்த முனையில் தாத்தா உறைந்து போனார்.

அடுத்த முனையில் சத்தம் இல்லாததை கண்ட ப்ரியாவிற்கு இது தன்னுடைய முறை என்று புன்னகையுடன் ''தாத்தா எங்கே போயிட்டீங்க? உங்களுக்கு இப்ப பேத்தியை விட முக்கியமானது அந்த வீடு என்னது? எனக்கு உடனே தெரிய வேண்டும்?'' என்று சிரித்தாள்.

''உன்னை விட முக்கியமானது எனக்கு எதுவும் இல்லை ப்ரியா. நீ அவங்க வீட்டுக்கு போனாயா?'' என்று திரும்பவும் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டார் ராஜாராமன்.

''இப்பதானே சொன்னேன் தாத்தா. மறுபடியும் கேட்கிறீர்கள். நேற்று இரவு அங்கேதான் தங்கி இருந்தேன்.''

''அந்த வீடு உனக்கு தெரிந்ததா?'' என்று கேட்க வந்ததை அவசரமாக விழுங்கிவிட்டு, ''பிடித்ததா?'' என்று மாற்றி கேட்டார்.

''ம்ம்ம்... ரொம்ப பிடித்து இருந்தது.''

''உன்னுடைய பெற்றோர் பற்றி யாராவது ஏதாவது கேட்டார்களா?''

''அனுவுடைய தாத்தா காலை சாப்பிடும்போது விசாரித்தார். அவங்க இல்லை சின்ன வயசில் இறந்து விட்டார்கள், என்று சொன்னதும் அவங்க அம்மா பேச்சை மாற்றிவிட்டார்கள். அந்த ஆன்ட்டி ரொம்ப பாசமாக இருக்காங்க தாத்தா'' என்று அவள் பேச, அவசரமாக குறுக்கிட்டார்.

''ப்ரியா நான் இன்று இரவு கிளம்பி நான் அங்கே வருகிறேன். நீ இனி அங்கே இப்போதைக்கு போக வேண்டாம். நான் அங்கே வந்து நேரில் பேசிய பிறகு போகலாம். நேற்றே மாதவமூர்த்தி நாலு முறை போன் பேசிட்டான். நீ ஏன் வரலை என்று கவலைப்பட்டான். அதனால் நீ கல்யாண மண்டபத்தில் இருந்து அங்கேயே போய்விடு.'' என்று பேச்சை முடித்தார் ராஜாராமன்.

தாத்தா, கண்டிப்பாக அவருடைய நண்பரின் வீட்டிற்கு உடனே போக சொல்லி சொன்னது பற்றி அனுவிடம் சொல்ல அவளை ப்ரியா தேடினாள். ''தாத்தாவோட பேசி அட்ரஸ் வாங்கிட்டேன். நேத்திக்கே தெரிஞ்சு இருந்தால் நன்றாக இருந்து இருக்கும்'' என்று சொல்லியவளை பார்த்து, அனு முறைத்தாள்.

''ஏன் ப்ரியா அப்படி சொல்றீங்க? எங்க வீட்டுக்கு வந்ததனால் உங்க வேலை சம்பந்தமா அண்ணனை பார்த்து நேரில் சொல்லி உறுதி செய்தாச்சு இல்லை? நீங்க காலையில் சொன்ன மாதிரி சில விஷயங்கள் ஏன் நடக்குதுன்னு நமக்கு அப்ப புரியாது. ஆனால் கொஞ்ச காலம் கழித்துதான் அதோட முக்கியத்துவம் நமக்கு புரியும்'' என்ற அனுவை ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள் ப்ரியா.

''அனு, எனக்கும் உங்க வீட்டிற்கு வந்ததில் வருத்தம் இல்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் ரொம்ப சந்தோஷம் கூட. உங்களை, உங்க அம்மாவை, உங்க அண்ணனை, உங்க குடும்பத்தை எல்லாம் நேரில் சந்தித்து பேசியதில் சந்தோஷம்தான். இன்னிக்கு இங்கிருந்தே அவரோட ப்ரெண்ட் வீட்டிற்கு போக சொல்லி தாத்தா சொன்னார். ஆனால் எனக்குத்தான் உங்க அம்மாவை

நேரில் பார்த்து சொல்லாமல் கிளம்ப மனக இ என்று சொல்லியவள் மனதிற்குள் "உங்க அண்ணை னிக்கே இன்னொரு முறை பார்க்க சான்ஸ் கிடை என்ற நப்பாசையும்தான்." என்று எண்ணி கொண்

* * *

கௌதம் அலுவலகத்திற்கு வந்த பின்பு ப்ரிய சந்தித்த நிகழ்வை மீண்டும் எண்ணி எண்ணி தான். அவளை மீண்டும் பார்க்க வேண்டும் ே தோன்றியதை அடக்க முடியாமல், சிவராமன் கிளுக்கு போன் செய்தான். "அங்கிள், நீங்க க குமரில நடத்துன தேர்வு. அதில் தேர்ந்து எடுக்கப்ப நபர்கள், அவங்க ஆர்டர் சம்பந்தப்பட்ட பைல் எங் இருக்கு?" என்று கேட்டான்.

அவர் வந்து சீடியை கொடுத்துவிட்டு, "என் கௌதம் திடீர் என்று? இதில் அவங்க பயோ-டேட் முன் அனுபவம், நேர்முக தேர்வில் அவர்கள் பேசிய எல்லாமே இருக்கு. அன்னிக்கு நீங்க வரவில்லை என்பதால் அப்போதே முடிவு எடுக்க இயலாவிட்டால் இந்த சீடியை பார்த்து இங்கே கலந்து பேசி முடி எடுக்கலாம் என்று எடுக்க சொன்னேன்," என்றவரிடம் பேசாமல் தலை ஆட்டி வாங்கி கொண்டான்.

சீடியை போட்டு சிரிப்புடன் கணினி திரையை பார்த்தான். பார்த்து கொண்டே இருந்தான். ப்ரியாவின் வயது பற்றிய விளக்கம் கேட்டு புன்னகை விரிந்தது. கூடவே தானும் இதே போல் அரசு பணியை காரணம் காட்டித்தான் ஏதோ அங்கிளிடம் சொன்னது நினைவு வந்தது. எண்ண போக்கில் கூட ஒற்றுமைதான் போலும்.

புன்னகையோடு சீடியை காப்பி எடுத்து உள்ளறையில் பத்திரப்படுத்தினான்.

8

ப்ரியாவை தேடிய மாதவமூர்த்தி, மண்டப வாசலில், அவள் அனுவோடு பேசிக் கொண்டு இருப்பதை பார்த்து அருகில் வந்து, "போகலாமா?" என்று கேட்க, "தாத்தா. இது அனு. இவங்க வீட்டில்தான் நான் நேற்று இரவு தங்கி இருந்தேன். அவங்க வீட்டிற்கு போய், அவங்க அம்மா விடம் சொல்லி விட்டு நாம் கிளம்பலாம்," என்று சொன்னாள் ப்ரியா.

வீடு வந்தவளின் பார்வையில், மரத்தடியில் நின்ற அந்த சில்வர் கிரே ஹோண்டா சிட்டி கார் பட்டது. அவன் இங்கே இந்த நேரத்தில் எப்படி? மணி மூணு கூட ஆகவில்லை? என்ன ஆச்சு? என்ற பதட்டம் தோன் றியது.

கார் வந்து நின்ற சத்தம் கேட்டதுமே மாடியில் இருந்து கீழே இறங்கி வந்த கௌதமின் கண்களில் முதலில் பட்டது ப்ரியா. அவள் பார்வையை தொடர்ந்தவனின் கண்ணில் அவனது கார் பட்டது. அவளுக்கும் பாதிப்பு இருக்கிறதோ? இவர்தான் அனு சொன்ன ப்ரியாவின் தாத்தா ப்ரெண்டா? இவரின் வீட்டிற்கு இவள் போகப் போகிறாளோ? என்ற எண்ணம் தோன்ற முகம் சுருங் கியது. தலையை உலுக்கி, "நான் கௌதம். அனுவோட அண்ணன். உள்ளே வாங்க" என்று அழைத்து சென்றான்.

''அது. இவங்களுக்கு ஏதாவது குடிக்கக் ... வா,'' என்றவனை குறுக்கிட்டு, ''இல்லை ... கௌதம். நாங்க இப்பதான் சாப்பிட்டு முடித்... இன்னொரு நாள் வரோம். உங்க அம்மா இருந்தா ... சம் வர சொல்லுங்க. ப்ரியா அவங்ககிட்ட செ... விட்டால், கிளம்பலாம்'' என்று புன்னகையோடு ... ளார் மாதவமூர்த்தி.

ப்ரியாவை அழைத்து போகிறேன் என்று இத்த... உரிமையுடன் சொல்ல, இவர் யார்? என்று கௌதமி... எரிச்சல் மூண்டது. ''இதோ அம்மாவை கூப்பிடுகிறேன்... என்று உள்ளே போனவன் லக்ஷ்மியிடம் சொல்லிவிட்... தனது அறைக்கு சென்றுவிட்டான். தனது மனை... சமன்படுத்த வேண்டி இருந்தது. கார் கிளம்பும் ஓ... கேட்டு துள்ளி எழுந்தவன், ஜன்னல் அருகே சென்று... பார்த்தான்.

ப்ரியா கேட் அருகில் நிற்பது பட்டது. சட்டென்று... முடிவு செய்து மொட்டை மாடிக்கு ரெண்டு ரெண்டு... படியாக தாவி ஏறி சென்று, வெளியே பார்த்த அதே... நேரத்தில், ப்ரியா காரில் ஏறுமுன் கடைசியாக பார்வையை... உயர்த்த, கௌதம் தென்பட்டான்.

விழிகளை ஒருமுறை இறுக மூடி திறந்தவள், கனவோ... என்ற எண்ணம் தோன்றவும் மீண்டும் ஒருமுறை... கண்களை சிமிட்டிவிட்டு பார்த்தாள். புன்னகை மலர்ந்தது. இந்த மதியான நேரத்தில் வெயிலில் மேலே என்ன... செய்கிறான்? என்று கேள்வி எழுந்ததும் ஒருவேளை... தன்னை பார்க்கவோ, என்ற எண்ணம் தோன்றி சிலிர்க்க... வைத்தது.

கௌதம் அந்த மொட்டை மாடி வெயிலில் மேலேயே ... கார் சென்று வெகு நேரம் கழித்து. தளர்ந்த நடையுடன் அறைக்கு செல்வதை கவனித்த ஹாலில் அமர்ந்து இருந்த லக்ஷ்மியின் புருவங்கள் யோசனையில் சுருங்கின. இவன் ஏன் இப்படி இருக்கிறான்? ஏன் மேலே இருந்து வருகிறான்?

கௌதம் இரவு உணவிற்காக வரவில்லை. ''வாப்பா சாப்பிடலாம்'' என்ற அழைப்பை உணர்ந்து மணி பார்த்தவன் அதிர்ந்து போனான். சாப்பிடும்போது, அன்று காலை ப்ரியா எதிரே அமர்ந்து தக்காளி சட்னியை ரசித்து சாப்பிட்டதும், விரலை சப்பியதும், அம்மாவிடம் ரொம்ப நல்லா இருக்கு ஆன்ட்டி என்றதும், மனதில் படமாய் விரிய, ''அம்மா தக்காளி சட்னி இருக்கா?'' என்ற கேள்வி அவனையும் மீறி வெளிவந்தது.

சில நிமிடம் மௌனமாய் கழிய, ''கௌதம், நீ ப்ரியாவை இதுக்கு முன்னால் பார்த்து இருக்கிறாயா?'' என்று லக்ஷ்மி நிதானமாக விசாரிக்க சட்டென்று நிமிர்ந்த அவன் முகத்தில் அதிர்ச்சி அப்பட்டமாய் தெரிந்தது. கௌதம் எதையோ மறைக்கிறான் என்பது உறுதி ஆகிவிட்டது.

* * *

ப்ரியா சாப்பிட்டு ஒன்பது மணிக்கு எல்லாம் அவளுக்கு என ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குள் முடங்கி விட்டாள். அவளுக்கு தனிமை வேண்டி இருந்தது. அன்றைய நினைவுகளை மீண்டும் அசைபோட பிடித்து இருந்தது. இதுவரை அவளுக்கு புடவை கட்டினால், எப்போது வீட்டுக்கு போவோம் என்று இருக்கும். இன்று இந்த புடவையை கழட்டவே அவளுக்கு மனசு வரவில்லை.

14 மணி நேரம் ஆகிவிட்டது. இன்...
சிரமமாகத் தோன்றவில்லை என்று என்...
'நல்லா ஜொள்ளு விடற ப்ரியா. அவன் உன்...
ஞாபகம் இருக்கட்டும்' என்று மனம் குறுக்கிட்...

பாஸா இருந்தா, ஆசைகள் இல்லாத ஜடமா? ...
தானே? காலையில் முதலில் பார்த்தபோதே ...
பார்வையில் ஒரு அழகான பெண்ணை முதன் மு...
பார்க்கிறோம் என்ற வெறும் ஆர்வம் மட்டும் இ...
அதற்கும் மேலே... ஒரு... ஒரு.. அன்யோ...
தெரிந்தது தெரியுமா உனக்கு?

அட யாரோ அழகான பொண்ணுன்னு சொன்...
நினைப்புதான் என்று அவளின் உள்ளத்தின் ஒரு ...
கேலி செய்ய, அவளுக்கு தன் எண்ணம் போகும் ...
பார்த்து அடக்க மாட்டாமல் சிரிப்பு வந்தது. சிரிப்போ...
படுத்தவள் அப்படியே தூங்கிப் போனாள்.

கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டு எழுந்தவள் இதோ வரே...
என்று கதவைத் திறக்கச் சென்றவளுக்கு தன் கண்களை...
நம்ப முடியவில்லை. அவள் பிரமிப்பைப் பார்த்...
லேசாகச் சிரித்தவன் தானே அவள் தோள் பற்றி ஒரு...
தள்ளி நிறுத்திவிட்டு கதவை நன்றாகத் திறந்து உள்ளே...
வந்தான்.

“நீங்க எப்படி? இந்த நேரத்தில்? இங்கே?...” வார்த்தைகள் சிதைந்து வர, “அம்மா உன்னைப் பார்த்து ஒண்ணு கொடுத்துட்டு வரச் சொன்னாங்க,” என்று புன்னகை செய்தான் கௌதம்.

“அம்மாவா? என்ன கொடுக்கச் சொன்னாங்க?” என்று இழுத்தாள்.

அவளை நெருங்கியவன், முகவாயைப் பற்றி லேசாகத் தூக்கி, அவள் திகைத்த முகத்தைப் பார்த்து ரசித்தவாறு குனிந்து அவள் கன்னத்தில் லேசாக இதழ் ஒற்றி நிமிர்ந்தான்.

“உங்க அம்மா இதையா கொடுக்கச் சொன்னாங்க?” என்று அவள் முறைக்க, “ஏசுநாதர் என்ன சொல்லி இருக்கிறார் தெரியுமா? யாராவது ஒரு கன்னத்தில் கொடுத்தால் மறு கன்னத்தையும் காட்டு அப்படின்னு சொல்லி இருக்கிறார்” என்று அவள் கன்னத்தைத் திருப்பி இந்த முறை சற்று அழுத்தமாக முத்திரைப் பதித்தான்.

முகம் சிவந்து வியர்க்க வேகமாக படுக்கையில் இருந்து எழுந்தாள் ப்ரியா. கடவுளே! என்ன இது கனவா? இப்படி எல்லாம் கூட கனவு வருமா? அப்படியே நிஜம் மாதிரி. மணி என்ன? அதிகாலை நாலு. விடியற்காலை கனவு பலிக்கும் என்று சொல்வார்களே? அப்படி என்றால்... மேலே அவளுக்கு யோசிக்க முடியவில்லை. தூக்கம் நன்றாக விலகி விட்டது. அது அவளது அடி மனத்தின் ஆசையா? மேலே ஆராய கூச்சமாயும், கொஞ்சம் பயமாயும் இருந்தது.

ஆட்டோவில் ரயில் நிலையத்திற்குச் செல்லும் வழி எல்லாம் ஒரே யோசனை. அவன் இப்படி தன் மனதில் இருக்கிறானே? அவன் மனதில் ஏதாவது தன்னைப் பற்றிய பாதிப்பு இருக்குமா? இருக்கு. இல்லை என்றால், அந்த மத்தியான வெயிலில் மேலே நிற்க வேண்டிய அவசியம் என்ன?

நீ இப்படி ஜொள்ளு விடுவதைப் பார்த்து, யாராவது உன்னை அவன் பணத்திற்காக அவனை மயக்கப்

பார்க்கிறாய் என்று சொல்லிவிடப் போகி... அப்போ உன் முகத்தை எங்கே கொண்டு போய்... கொள்ளப் போகிறாயோ? எனக்குத் தெரிந்ததைச் ... விட்டேன் ஜாக்கிரதை என்று புத்தி தன் வே... முடித்துக் கொள்ள, இதயம் தன் கனவு ... வேலையை தொடர்ந்து செய்தது.

தாத்தா ரயிலில் இருந்து இறங்க, ப்ரியா உற்... துடன் அவரை நெருங்கினாள். ''ப்ரியா, நீ ஏன் ... னுக்கு வந்த? இந்த குளிருல? இவ்வளவு சிக்... தனியா?'' என்று அடுக்கினார் ராஜாராமன்.

''தாத்தா, உங்களைப் பார்க்கத்தான் ஸ்டேசனு... வந்தேன். தனி என்ன தனி? பகல்ல அஞ்சு கி... மீட்டர் தூரத்தில இருக்கற ஸ்டேசனுக்கு துணை தே... அளவுக்குக் கோழையா என்னை எங்க தாத்தா வள... கலை. அப்புறம் குளிர் உங்களை மாதிரி வயசாகி ரத்த... வற்றியவர்களுக்கு. எல்லா கேள்விக்கும் மறக்கா... கரெக்டா பதில் சொல்லிட்டேனா?'' என்று நிறுத்தி... மூச்சு வாங்கினாள் ப்ரியா.

''நீ பேசினதில உனக்கு மூச்சு வாங்குதோ இல்லியோ... எனக்கு வாங்குது. கல்யாணம் எல்லாம் நல்ல படியா... நடந்துச்சா? என்ன ப்ரியா சின்ன பொண்ணு மாதிரி பேச்... தொலைச்சிருக்க?'' என்று கேலியாகக் கேட்டார்.

''தாத்தா, நான் ஒண்ணும் தொலைக்கவில்லை. நான் வைத்த இடத்தில் இருந்து அதை யாரோ எடுத்துட்டு போய் இருக்காங்க. அதுக்கு நான் என்ன பண்றது?'' என்று திருப்பிக் கேட்டாள்.

''பக்கத்தில் இருக்கற பேக்கை யாரோ எடுத்துப் போகும் வரை நீ என்ன செய்து கொண்டிருந்தாய்?

என்ன கனவா?'' என்று கேட்க அதிகாலை கனவு நினைவில் வர அதிர்ந்தாள் ப்ரியா.

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை தாத்தா. நான் ஸ்ருதி கேட்டதற்காக ஸ்டேஜில் பாட்டு பாடப் போனேன். அப்போ பேக்கை ஸ்டேஜ் பின்புறம் வைத்திருந்தேன். அப்போ யாரோ எடுத்து இருக்காங்க. நான் கவனிக்கலை'' என்று அலட்சியமாகத் தோளை குலுக்கி, பதில் அளித்தாள்.

''அப்புறம் டிரஸ் வாங்கினாயா ப்ரியா? எப்படி வாங்கினாய்? பணத்திற்கு என்ன செய்தாய்?'' ராஜாராமனின் விசாரணை தொடர்ந்தது.

''என்ன தாத்தா எல்லா விசாரணையும் பிளாட்பாரத்திலேயா? முதலில் கிளம்புங்க. வீட்டுக்குப் போய் குளிச்சுச் சாப்பிட்ட பிறகு நிதானமாகப் பேசலாம்'' என்று அப்போதைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். குளித்துக் கிளம்பி, ''ப்ரியா எப்ப டூட்டியில் ஜாயின் பண்ணப் போகிறாய்? ஆபீஸ் எங்கே இருக்கிறது? எப்படிப் போகப் போகிறாய்? அது பற்றி ஒன்றுமே சொல்லலை? யாரோ அனுவின் வீட்டுக்குப் போனதாகச் சொன்னாயே? அங்கே உன் பாஸ்-ஐ பார்த்தாயா?'' என்று நிறுத்தி அவளைப் பார்த்தார்.

''ரெண்டு மூணு நாளைக்கு ஆட்டோவில் போய் கொள்கிறேன் தாத்தா. என்னோட வண்டிய இங்கே அனுப்பிச்சிடுங்க. ஆபீஸ் இங்கிருந்து பக்கம்தான். 20 நிமிஷம் ஆகும்'' என்றவள் கவனமாய் கௌதம் பற்றிய பேச்சு எழாமல் தவித்தாள்.

கௌதம் பற்றிய அவளது கணிப்பை கேட்டுவிட வேண்டும் என்று சுற்றி வளைத்து மீண்டும் மீண்டும்

அவர் முயல, அவரின் கேள்விக்கு நேரடியான
சொல்லாமல் ப்ரியா நழுவ, தாத்தாவிற்கும் பே
இடையே ஒரு சுவாரசியமான கண்ணாமூச்சி
யாட்டு நடந்து கொண்டிருந்தது.

உணவின் போதே 'ப்ரியா பயிற்சி எடுக்கப்
ஆபீசை ஒரு முறை பார்த்தால்தான் நிம்மதி
ராஜாராமன் சொல்ல ப்ரியா அதிர்ந்தாள்.

ஐயோ தாத்தா என் ஆபீசுக்கு வாரார்? அவர்
பள்ளியில் சேரப்போகும் குழந்தையா என்று மனதி
நினைத்தவளுக்குத் தலையைப் பிய்த்துக் கொள்ள
போல இருந்தது.

கௌதமை முதலில் பார்த்து விடுவோம். அவ
குத் திருமணம் ஆகாமல் இருக்க வேண்டும். அ
டாவது அவன் அவர் சொல்வதை காது கொடு
பொறுமை ஆகக் கேட்க வேண்டும். ப்ரியாவை அவ
கும், அவனது குடும்பத்திற்கும் பிடிக்க வேண்டு
ப்ரியாவை சமாதானப்படுத்த வேண்டும். நிறைய வேலை
இருக்கிறது. கௌதமை நேரில் சந்திக்கும் ஆர்வத்தோ
ப்ரியாவுடன் ஆபீசிற்குக் கிளம்பினார்.

இருவரும் அலுவலகத்தை அடைந்த போது மணி
பத்தே முக்கால் ஆகி இருந்தது. உள்ளே நுழையும் முன்
ப்ரியா மீண்டும் ராஜாராமனின் கை பற்றி நிறுத்தி,
''தாத்தா, உண்மையைச் சொல்லுங்க. நீங்க இங்க
எதுக்காக யாரைப் பார்க்க வந்தீங்க?'' என்று கேட்டாள்.

''உன்னோட வொர்க் ப்ளேஸ் எப்படி இருக்குன்னு
பார்த்துட்டு உன்னோட பாஸ் கிட்ட என்னோட பேத்தியை
பத்திரமா பார்த்துக்கச் சொல்லிட்டுக் கிளம்பிடுவேன்''
என்று புன்னகை செய்தார் ராஜாராமன்.

ரிசப்சனில் பேர் சொன்னதுமே, அவளை ஜெனரல்
மேனேஜரிடம் அழைத்துப் போக ஆள் வந்தது. அறி
முகம் முடிந்தவுடன், ''என்னோட தாத்தா சார், எம்.டி.யை
ஒரு முறை பார்க்க வந்து இருக்கிறார். சார் இருக்காங்
களா?''

''கௌதம் வெளியூர் கிளம்பிப் போய் விட்டாரே!
அடுத்த வாரம்தான் வருவார். உங்களுக்கு ட்ரைனிங்
மானேஜர் கூட ஒரு வாரம் பயிற்சி இருக்கும். நீங்க
சென்னையில் இருக்கிற நம்ம பயிற்சி பள்ளிகளை ஒரு
முறை பார்த்து விடுங்க'' என்று அனுப்பினார் சிவராமன்.

மேலே பேச எதுவுமின்றி வெளியே வந்தவளுக்கு
உலகம் அழகிழந்து போனது. காலையில் இருந்து அந்த
நிமிடம் வரை பொங்கி வழிந்த உற்சாகம் வடிந்தது. ஒரு
வாரம் ஆகுமா? என்ன அப்படி அர்ஜெண்டான வேலை?
தலை வெடித்து விடும் போல் இருந்தது. ஒன்றும்
நடக்காதது போல் தாத்தாவிடம் நடிக்க வேண்டி வேறு
இருந்தது. ''தாத்தா பிளான் இன்னிக்கு வொர்க் அவுட்
ஆகவில்லை போல? பெட்டர் லக் நெக்ஸ்ட் டைம்''
என்று அவருக்குச் சொல்வது போல் தனக்கும் சொல்லிக்
கொண்டாள்.

9

''கௌதம், நீ ப்ரியாவை இதுக்கு முன்னால்
பார்த்து இருக்கிறாயா?'' என்று ஆரம்பித்த லக்ஷ்மியை
அதிர்ச்சியோடு பார்த்தவன், ''ஏன்மா அப்படி கேட்கறீங்க?''

என்று பதில் கேள்வி கேட்க, "சும்மாதான் கேட்... இன்று காலை உனக்கு யாரும் ப்ரியாவை அறி... படுத்த வில்லையே? ஒருவேளை நீ நேர்முகத் தே... பார்த்து இருப்பாயோ என்று நினைத்துக் கேட்... என்றார் லக்ஷ்மி.

இப்போது அவனுக்கு சாப்பாடு தொண்டை... சிக்கியது. "ஏன்மா ப்ரியாவை நான் ஏற்கனவே பா... இருக்கேனா என்று கேட்டீங்க?" என்று கேட்... கௌதம்.

"கௌதம், நீ எந்த பெண்கிட்டயும் நின்று பேசி... இதுவரை பார்த்தது இல்லை. அப்படியே பேசினாலு... பேர் சொல்லி அழைத்தது இல்லை. அதையும் ... தேவை வந்தால் மிஸ் அல்லது மிஸஸ் சேர்க்காம... சொல்வாயா? இன்று காலை டைனிங் டேபிளில் ... நீ ப்ரியாவை பார்த்ததாக நான் முதலில் நினைத்தே... அது சரி இல்லை என்று இப்போது எனக்குத் தோன்று... கிறது. அதற்கு ஒன்றல்ல, பல காரணம் இருக்கு. நீ ப்... யாவை ஒருமையில் அழைத்து, அனுவைக் கூப்பிட்டு... வரச் சொன்னது, நீ மத்தியானமே வீட்டுக்கு வந்தது... மூணு மணிக்கு மொட்டை மாடியில் இருந்து திரு... பியது, நீ காபி சாப்பிட வராதது..." என்று நிறுத்தி அவ... முகத்தை பதிலுக்காக கூர்ந்து பார்த்தார்.

அவன் முகத்தில் ஒரு ஆச்சரியம் தவிர வேறு எது... தெரியவில்லை. "நான் இரவு சாப்பாட்டுக்கு அழைக்க... வந்தபோது, நீ ரூமில் லைட் கூட போடாம படுத்து இருந்... தாய், தூங்கிய மாதிரியும் தெரியவில்லை. அப்புறம் இப்போ, தக்காளி சட்னி கேட்டாயே, அப்போ ப்ரியாவை மனதில் நினைச்சுதான் அதை கேட்டாய் என்று எனக்குத்

தோன்றியது" என்று லக்ஷ்மி தலையை சரித்துப் பார்க்க, பிரமிப்பாய் நோக்கினான் கௌதம்.

"என்னம்மா இது மொட்டை தலைக்கும் முழங் காலுக்கும் முடிச்சுப் போடறீங்க? நீங்க இப்ப சொன்ன துக்கும் நான் ப்ரியாவை ஏற்கனவே பார்த்ததுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? உங்களுக்கு ஏன் அந்த சந்தேகம் வந்தது என்று கேட்டேன். அதுக்கு பதில் சொல்லலையே?" என்று கேட்டான்.

"நான் சொல்ல வேண்டிய விளக்கத்தைத்தான் நீயே உன் கேள்வியில் சொல்லி விட்டாயே? இவ்வளவு விளக்கத்திற்குப் பின்னும் ப்ரியா என்று பெயர் மட்டும் சொன்னாய். நீ ஏற்கனவே பார்த்ததையும் உன் வாயால் ஒப்புக் கொண்டாய். இன்னும் நான் சொல்ல வேண் டியது ஒண்ணே ஒண்ணுதான் பாக்கி இருக்கு கௌதம். நான் உன் அம்மா. எனக்கு நீ சந்தோஷமா இருக்கணும். அதைவிட முக்கியமானது வேற எதுவும் இந்த உலகத் தில் கிடையாது. ஒரு வேளை உனக்கு ப்ரியாவை பிடித்து இருந்தால்..." என்று சொன்ன வேளையில் அவன் கண்களில் ஒரு மின்னல் வெட்ட, புன்னகைத்தார்.

".... உனக்குப் ப்ரியாவைப் பிடித்து இருந்தால், நீ தாராளமாக அவளையே திருமணம் செய்து கொள். அம்மா, அவங்க ஆசை, அத்தை குடும்பத்தை இணைக் கிறேன் என்று தந்த வாக்குறுதி, என்றெல்லாம் மனதை போட்டுக் குழப்பிக் கொள்ளாதே. ப்ரியாவோட தாத்தா எங்கே இருக்காங்கன்னு விசாரித்து நாமே நேரில் போவோம். பெண் கேட்போம். உன் அப்பாவிடமும் தாத்தாவிடமும் உன் சார்பாக நானே பேசுகிறேன். முதலில் அப்படி இப்படி என்றாலும், கடைசியில் சம்மதம் வாங்கிவிட

லாம். பொறுமையாய் காத்திருக்க வேண்டும் ...
சாப்பட்டு உன் அத்தை செய்த அதே தப்பை ...
செய்து விடாதே. நீ இல்லாமல் இந்த வீட்டில் ...
பதை. என்னால் நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடி...
கௌதம்'' என்று சொன்னவரின் கண்கள் கலங்கி...

''என்னம்மா இது? உங்களுக்கு என்னால ஒரு கஷ்டம் வர நான் விடமாட்டேன். என்னோட கல்யாண... நிச்சயமா நீங்க எல்லோரும் சம்மதிச்சு, சந்தோஷமா... கூட இருக்கும்போது தான் நடக்கும். அது ப்ரியா... இருந்தாலும் சரி. வேற யாராக இருந்தாலும் ச... அழாதீங்கம்மா. எனக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாக இருக்... நீங்க கவலைப் படாமல் தூங்குங்க. நீங்க பயப்பட... மாதிரி ஒண்ணும் நடக்காது. குட் நைட்,'' என்றவன் த... அறைக்குச் சென்று படுக்கையில் விழுந்தான்.

அம்மா அவன் மேல் பாசம் வைத்து இருப்பதால் அப்படிச் சொன்னார்கள். தான் அவர்களை சந்தோஷமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமா? ப்ரியாவைப் பார்த்து எத்தனை நாள் இருக்கும்? அவள் இந்த நிமிடம் வரை இந்த குடும்பத்திற்காக என்ன செய்து இருக்கிறாள்? அம்மாவோடு ஒப்பிட்டால் ப்ரியா ரெண்டாம் பட்சம் தானே?

அத்தையை முதலில் கண்டு பிடித்து விடுவோம். ஒரு வேளை அத்தை பொண்ணுக்கு ஏற்கனவே கல்யாணம் ஆகி இருந்தால், அம்மா சொன்ன மாதிரி ப்ரியாவைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். அதுவரை அவன் ப்ரியாவை நேரில் பார்க்காமல் இருப்பது, அவனுக்கும் இந்த குடும்பத்திற்கும் நல்லது, என்ற முடிவினை நேற்று இரவு எடுப்பது சுலபமாய் இருந்தது. ஆனால் அதைச்

செயல்படுத்த நினைக்கும் இப்போது, மனம் எல்லாம் வலிக்கிறதே?

* * *

காலை எழும்போதே கௌதமிற்கு சோர்வாக இருந்தது. மனதைத் தேற்றி எழுந்தவன், சிவாவிற்கு போன் செய்தான். ''நான் கௌதம் பேசறேண்டா. ரெண்டு மூணு நாளைக்கு என்னோட ஒரு முக்கியமான விசாரணைக்கு உன்னால் வர முடியுமா? உடனடியா முடியவில்லை என்றாலும் இன்று இரவில் இருந்து. கூட இருக்க மாதிரி பிளான் பண்ணு. ரொம்ப அர்ஜென்டான பெர்சனல் விஷயம். போலீசுக்குப் போக முடியாது. என்ன சொல்ற?'' என்று கேட்க, சிவா சிரித்தான்.

''தலையும் இல்லாம வாலும் இல்லாம, என்னடா இது? ஒண்ணுமே புரியல. என்ன விசாரணை? என்ன அவசரம்? உள்ளூரா? வெளி ஊரா? யார் சம்பந்தப் பட்டது? பதினொரு மணிக்கு வா. நேரில பேசலாம். மேல என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கலாம். ஓகே?'' என்று முடித்தான்.

கௌதம் சிவகுமாரின் அறைக்குள் நுழையும்போது மணி பதினொன்று ஆக இன்னும் பத்து நிமிடம் இருந்தது. ஜூஸ் வரவழைத்தவன், ''சொல்லுடா, உன்னை பார்த்தா ரெண்டு மூணு நாளா தூங்காத மாதிரி இருக்கு. என்ன விஷயம்?'' என்று விசாரித்தான்.

கௌதம் சொல்லி முடிக்க பதினைந்து நிமிடம் ஆகியது. குறுக்கிடாமல் கேட்டு இருந்தவன், ''உங்க அத்தை வீட்டுக்குத் தெரியாம கல்யாணம் பண்ணி கிட்டதால் வீட்டில் கோபம். ஒரு அஞ்சு வருஷம்

தொடர்ந்து வந்து இருக்காங்க. அப்புறம்
அவங்களுக்கு ஒரு பொண்ணு இருப்பதா செ
அந்த பொண்ணு இப்ப வேணும். மாமா இப்ப உ
இல்லை. அவங்க சொந்த ஊருல ஒரு வீடு
இருக்கு. மாமா வேலை செஞ்ச கம்பெனி போய்
துட்ட. மாமாவோட டெத் தவிர வேறு விஷயம்
பிடிக்க முடியல. சரியா?'' என்று கேட்க,
அசைத்தான் கௌதம்.

''ரைட், திருவனந்தபுரத்துல உங்க மாமா வே
செஞ்ச ஆபீசில டெத் சர்ட்டிபிகேட் காப்பி வச்சு
லாம். அவங்களோட டெத்துக்கு கம்பெனில இ
ஏதாவது பணம் கொடுத்து இருந்தால், அது எங்க
பண்ணி இருக்காங்க அப்படின்னு கண்டு பிடிக்க மு
செய்தால், அதில் ஏதாவது அட்ரஸ் கிடைக்கலா
மூணாவது, அவங்க சொந்த ஊரில அவங்களுக்கு
ஏதாவது சொத்து முதலில் இருந்து, அதை பிறகு வி
இருந்தால், சப்-ரிஜிஸ்ட்ரார் ஆபீசில் அட்ரஸ் வ
கண்டு பிடிக்கலாம். நீ கிளம்பு. நான் பார்த்துக் கொ
கிறேன். ரெண்டு மூணு வாரத்துல உனக்கு டைக்
சொல்றேன்'' என்று சொல்ல கௌதம் முறைத்தான்.

''என்னடா அப்படி முறைக்கிற? நான் ஏதாவது
தப்பாகச் சொல்லிவிட்டேனா?''

''நீ ஆற அமர உன் சௌகரியத்திற்கு மத்த கேஸ்
மாதிரி கண்டுபிடிக்க நான் எதுக்கு? உன்கிட்ட போனில
என்ன சொன்னேன்? எனக்கு இந்த சண்டேக்குள்ள
எல்லா விபரமும் வேணும்'' தீர்மானமாய் அவன் சொன்
னதைப் பார்த்த சிவா சிரித்தான்.

''சரிடா. நீ அங்க திருவனந்தபுரத்துல பேசி, டெத் சர்ட்டிபிகேட்ட வாங்கு. இரண்டு மணி நேரத்தில் கிளம்பலாம்'' என்று சொன்னவன் செயலிலும் காட்டினான். டெத் சர்ட்டிபிகேட் காப்பியை வைத்து, சென்னை விபரங்களை விசாரிக்க தனியாக ஒரு ஆளை நியமித்து விட்டு, பனிரெண்டு மணிக்கு அவர்களது கார், கன்யாகுமரியை நோக்கி பறக்கத் தொடங்கி விட்டது.

அவர்கள் மதுரையை தாண்டும்போதே சென்னையில் இருந்து முதல் தகவல் வந்து விட்டது. அப்போல்லோ ஹாஸ்பிடலில் அவர் இறந்தார் என்றும், திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள ஒரு அட்ரஸ் கொடுத்து இருப்பதாகவும், அதே அட்ரசில் இருந்து உமா என்ற பெயரில் இன்னொரு பெண்ணும் விபத்துக்குள்ளாகி அன்றே அட்மிட் செய்யப்பட்டு மூன்று தினங்கள் கழித்து இறந்து போய் விட்டதாகவும் தகவல் வந்தது.

''சாரி கௌதம், வந்தது அவ்வளவு நல்ல நியூஸ் இல்ல'' என்று சிவா விபரம் சொன்னதும் பெற்றோர் இல்லாமல் அந்த பெண் என்ன ஆனாளோ என்ற எண்ணத்தில் மேலும் துவண்டு போனான் கௌதம்.

''கௌதம், முன்னே பின்னே பார்த்தே இருக்காத மனிதர்கள் மேல் இவ்வளவு பாசம் வைக்க முடியும் என்று உன்னைப் பார்க்கும் வரை எனக்குத் தெரியாதுடா. ஏதாவது பேசு. பேசினாத்தான் துக்கம் குறையும். நீ உங்க அத்தை, மாமா, அவங்க பொண்ணு யாரையாவது நேரில் பார்த்து இருக்கியா?'' என்று தொடர்ந்து அவனைப் பேச வைக்கும் முயற்சியில் இறங்கினான்.

''இல்ல, அம்மா சொல்லி தெரிஞ்சதுதான். எங்கேயோ இருந்து வந்து நான் இவ்வளவு சந்தோஷமா

இருக்கும்போது. இந்தக் குடும்பத்தில் பிறந்த... பொண்ணுக்கு எவ்வளவு உரிமை இருக்கு?... பெண்கள் சந்தோஷமா இல்லன்னா அந்த... வாழ வருகிற பெண்கள் எப்படி நிம்மதியா... முடியும் என்று சொல்வாங்க. இப்ப இந்த... தெரிஞ்சா சங்கடப்படுவாங்க. ஏற்கனவே நான்... இறந்ததையே சொல்லலை. இப்ப அத்தையும் இ... ரொம்ப வருத்தப்படுவாங்க. எனக்கே பெற்றோர்... வரும் இல்லாத ஒரு சின்ன பெண்ணின் நிலை... ஆகி இருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்க்கக் கூட... லடா. நான் கொஞ்சம் பீச் வரை போய் வருகிறேன்... ரெஸ்ட் எடு. காலையில் ஒரு ஆறு மணிக்குக் கி... லாம்'' என்று சென்று விட்டான்.

பீச்சில் ப்ரியாவை முதன் முதலில் பார்த்த அ... மாலை அமர்ந்து இருந்த அதே இடத்திற்குப் போ... அப்படியே மணலில் படுத்துக் கண்களை மூ... கொண்டான். மனம் எதையும் யோசிக்க முடியாம... குழம்பிப் போய் கிடந்தது. மூடிய கண்களைத் திறந்தா... அன்று மலர்ந்த முகத்தோடு கை அசைத்து அழைத்... உற்சாகப் பந்தாய் துள்ளிய ப்ரியா நிஜம் போல் எதிரே தோன்ற, சட்டென்று அவன் எழுந்து அமர்ந்தான்.

10

மறுநாள் காலை கௌதம் விழிக்கையில் மணி எட்டாகி இருந்தது. ''கொஞ்சம் முன்னாலேயே எழுப்பி இருக்கக்

கூடாது? இப்படி தூங்கிட்டேனே,'' என்று அவசரமாக எழுந்தான் கௌதம்.

''கவர்மென்ட் ஆபீஸ் எல்லாம் பத்து மணிக்கு மேல் தான் திறப்பாங்க. அதான் எழுப்பவில்லை. நீ கிளம்பு சரியாக இருக்கும்'' என்று போனை எடுத்து உணவிற்கு ஆர்டர் கொடுத்தான்.

மின்னல் வேகத்தில் குளித்து வந்தவனைப் பார்த்து, ''நேற்று பூரா நீ ஒண்ணும் சாப்பிடலை. இதே ரேட்டில போன, உங்க அத்தை பொண்ணு இந்த காஞ்சுப் போன குச்சி பையன் எனக்கு வேண்டாம் என்று சொன்னாலும் சொல்லிடும் ஜாக்கிரதை,'' என்று சூழலை லேசாக்க முயன்றான் சிவா.

''நான் ஏண்டா சாப்பிடாமல் இருக்கப் போறேன்?'' என்று தட்டை மூடி இருந்த இலையை எடுத்தவன் கண்ணில் தக்காளி சட்னி பட எழுந்து விட்டான்.

''என்னடா?'' என்று அவன் கையைப் பற்றிய சிவாவின் கரத்தை விலக்கி, உள்ளே பாத்ரூமிற்குச் சென்று முகத்தில் நீர் அடித்துக் கழுவி சில நிமிடங்கள் ஆழ் மூச்சு எடுத்தபின். வெளியே வந்த கௌதம் பேசாமல் சாப்பிட்டான்.

அவன் முகத்தையே பார்த்து இருந்த சிவாவிற்கு அவன் மனதில் இந்த தேடுதலுடன் தொடர்புடைய வேறு ஏதோ விஷயம், அவன் சொல்லாமல் மறைப்பது புரிந்தது. வெகு நேரம் கழித்தே அந்த நீண்ட அமைதி அவனைத் தாக்க நிமிர்ந்து, ''என்னடா?'' என்றான் கௌதம்.

''நீ என்னிடம் எதுவோ மறைக்கிறாய். என்னிடம் நம்பிக்கை இல்லாமல் ஏன் இந்த கேசை

ஒப்படைத்தாய்? நான் இந்த வேலைப் [illegible]
பணத்திற்காக வரவில்லை. நீ என்னிடம் [illegible]
என்பதற்காக வந்தேன். நீ என்னை [illegible]
மையையும் சொல்வதாய் இருந்தால் [illegible]
நேற்று இரவு நீ என் பீச்சுக்கு தனியாகப் போ[illegible]
கொஞ்சம் முன்னாடி ஏன் எழுந்து [illegible]
போனாய்? இதற்கு என்ன உண்மையான கார[illegible]
உடனே தெரிய வேண்டும்.''

சில விநாடிகள் அமைதியாக இருந்தவன், ஒரு [illegible]
மூச்சை வெளியிட்டு சுருக்கமாகச் சொன்னான். [illegible]
கும் வரை பேசாமல் இருந்தவன், ''நீ சரியான [illegible]
என்று சிரித்தான் சிவா.

''போதுண்டா. இதுக்குத்தான் நான் நேத்[illegible]
உன்கிட்ட சொல்லலை. இப்ப புரியுதா? நீ என்னை[illegible]
உன் மேல நம்பிக்கை இல்லாமல் சொல்லவில்ல[illegible]
என்று உளறினாயே? அவங்க அவங்க பீலிங்[illegible]
அவங்களுக்குத்தான் தெரியும். சும்மா நீ சிரிக்காத.''

''சாரிடா. உன்னை ஹர்ட் பண்ண சிரிக்கல[illegible]
கௌதம். உங்க அம்மாவே சரி என்று சொன்ன பிறகு
நீ இப்படித் தேடுவது வேஸ்ட் என்று எனக்குத்
தோன்றியது. சாரிடா. கோபப்படாதே'' என்று மன்னிப்பு
கேட்ட பிறகும் கௌதமிற்குக் கோபம் குறையவில்லை.

''சிவா! நீ நினைக்கிற மாதிரி யாரோ எக்கேடு கெட்டு
போகட்டும் அப்படின்னு என்னால இருக்க முடியாது.
எங்க அம்மா நான் நல்லா இருக்கணும்னு நினைக்
கிறாங்க. அவங்க நல்லா இருக்கணும்னு நான் நினைக்
கிறேன். உனக்குப் புரியாது. நீ வரியா? இல்லயா?

சொல்லு நானே பார்த்துக்கிறேன்.'' என்று சொல்லி
கிளம்பத் தயார் ஆனான்.

''சரிடா. நானும் வரேன். நில்லு. சரி. நான் அப்படிச்
சிரிச்ச இருக்கக் கூடாது. சரி விடு. எப்படி உன்னோட
பாயிண்ட் எனக்குப் புரியாதுன்னு நீ நினைக்கிறாயோ,
அது மாதிரி நான் சொல்றது உனக்குப் புரியாது.''

''புரியாமல் இல்லைடா. அது என்னோட இயல்புக்கு
ஒத்துப் போகாது'' என்று கௌதம் சொன்ன பின்பு
அவர்களிடையே மௌனம் நிலவியது.

முதலில் சொந்த கிராமத்திற்குச் சென்றவர்கள் அந்தப்
பழைய வீட்டில் வேலை நடந்து கொண்டு இருப்பதைப்
பார்த்து உற்சாகமாய் விசாரித்து. அது மதுரை அட்ரசாய்
இருக்க, கடைசியாய் விசாரிக்கலாம் என்று ஒதுக்கி
வைத்தனர். சப் ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆபீஸில் சொத்து விற்றவர்
முகவரியை கண்டுபிடித்து வாங்கினார்கள். அதுவும்
மதுரை முகவரி. ஆபீசில் பணம் செட்டில் ஆனது
திருவனந்தபுரமாய் இருக்கவே, அதைப் பார்த்துவிட்டே
மதுரைக்குப் போகலாம் என்று அங்கே சென்றனர்.

மாலை நாலு மணிக்கு கௌதமின் மொபைல் அழைக்க
எடுத்துப் பார்த்தான் சிவராமன். ''அங்கிள் அவசரமா
பேசணும்னா மட்டும் இப்ப பேசலாம். இல்லன்னா
நானே நைட் கூப்பிடறேன்.''

''அவசரம்தான் கௌதம். லேபர் கோர்ட்டில அன்னிக்கு
ஒரு கேஸ் விஷயமா நான் போய் வந்தேனே? அது
நமக்கு எதிரா தீர்ப்பு ஆகிடுச்சு. இப்ப அவருக்கு உடனே
வேலை போட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லி உத்தரவு
போட்டு இருக்காங்க. வேற ஆளுன்னா நானே முடிவு

எடுத்து இருப்பேன். இது உங்க அப்பா [illegible] ஆளு என்னோட மருமகன் வேற. இன்னைக்கு [illegible] எதாவது தப்பா தோன்றி விடக் கூடாது [illegible] நீங்களே சொல்லிட்டா நல்லா இருக்கு [illegible] போலாமா? இல்ல வேலைக்குச் சேர்ந்துட [illegible] என்று கேட்டார் சிவராமன்.

அவனுக்கு யோசிக்கப் பொறுமை இல்லை. [illegible] ஒரு தொழிலாளி. சிவராமனின் மருமகன் [illegible] வேலைக்குச் சேர்ந்தால் அவர் குடும்பம் சந்தோ[illegible] இருக்கட்டுமே?'' அப்பீல் வேண்டாம் அங்கிள். வேலை[illegible]குச் சேர உத்தரவு கொடுத்திடுங்க'' என்று முடித்[illegible] போனை வைத்தான். போனை வைத்ததோடு நி[illegible]மல் அதனை அணைத்து பின்னால் தூக்கிப் போட்டா[illegible]

திருவனந்தபுரத்தை அவர்கள் அடைந்த போது ம[illegible] ஐந்தை தொட்டிருந்தது. திருவனந்தபுரத்தில் ப[illegible] பெறப்பட்டு இருந்தாலும் அக்கௌண்ட், பதினை[illegible] ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மதுரை அரசு கல்லூரியி[illegible] எக்ஸ்டென்சன் கௌண்டருக்கு மாற்றப்பட்டு விட்டது என்ற தகவலோடு வாசுதேவன் காத்திருந்தார்.

''இதை உங்களுக்கு போனில் சொல்லி விடலாம் இதற்காக நீங்கள் நேரில் இங்கு வரத் தேவை இல்லை என்று பலமுறை ட்ரை பண்ணினேன். லைன் கிடைக்கல. சாரி கௌதம்'' என்று வருத்தம் தெரிவித்தார்.

''பரவாயில்லை அங்கிள். நாங்க இன்னொரு அட்ரசும் வச்சுருக்கோம். அந்த இடத்தை நேரில் பார்த்து விசாரிக்கணும். எப்படிப் போகணும்னு சொல்லுங்க,'' என்று கௌதம் கேட்க, சிவா குறுக்கிட்டு, ''அதற்கு தேவை

[illegible] நினைக்கிறேன் [illegible] இருக்கறது [illegible] முடியாது. அதனால இங்க [illegible] பேசத்தான் [illegible] வாய்ப்பு [illegible] இருக்கிறதுக்கான [illegible] பார்க்கணுமா?'' என்று கேட்டான்.

''ஆமா! இந்த பிரச்னைக்கு ஒரேயடியா முடிவு கட்டணும். திரும்பித் திரும்பி வந்து போய்க்கிட்டு இருக்க முடியாது. பார்த்துட்டே போயிடலாம்,'' என்று தீர்மானமாகச் சொன்னான் கௌதம்.

''இந்த ஏரியாலதான் தமிழ் குடியிருக்கா. அவனுக்கு இப்ப ஆபீஸ் டைம் முடிஞ்சிடுச்சு. அவனைக் கூட கூட்டிட்டுப் போங்க,'' என்று ஆலோசனை வழங்கினார் வாசுதேவன்.

''ஓ! வரச் சொல்லுங்க. ஏரியா தெரிஞ்ச ஆள் இருந்தா வசதிதானே?'' என்று கௌதம் சொன்னவுடன், ''யார் அது தமிழ்?'' என்று எரிச்சலோடு முனகினான் சிவா.

''சும்மா எதுக்கு எடுத்தாலும் ஏதாவது சொல்லாதடா. நான் முதல்ல வந்த போது அவங்கதான் மாமா இறந்த தகவல் கண்டு பிடிக்க உதவியா இருந்தாங்க,'' என்று அவனை அடக்கும் விதமாக சற்றே குரல் உயர்த்தி சொன்னான் கௌதம்.

''அப்படி இல்லடா. என்னோட உத்யோகம் அப்படி. வருகிற வார்த்தைகளை அப்படியே நம்பக் கூடாது என்பதுதான் எங்களுக்கு முதல் பாடம். சரி எப்படி இருப்பாங்க, அந்த தமிழ்?'' என்று கேட்டான் சிவா.

''டேய் இந்த கேலி கிண்டல் எல்லாம் அவங்ககிட்ட வச்சுக்காத. அவங்களால பேசவும் கேட்கவும் முடியாது,'' என்று சின்னக் குரலில் சொன்னான் கௌதம்.

கௌதமைப் பார்த்ததும் ஒரு விரிந்த காட்டி ஜாடை மொழியில், "உங்களைப் னைக்கு ரொம்ப சந்தோஷம்" என்று அம்

"இல்லை. எனக்குத்தான் உங்களைப் சந்தோஷம். நீங்க ஏற்கனவே செஞ்சதுக்கும் செய்யப் போறதுக்கும் சேர்த்து தேங்க்ஸ்" ஒவ்வொரு வார்த்தையாய் சொல்லிப் புன்னகை கௌதம்.

சிவாவின் தொழில் முறை கணிப்பு சரியா இருந்தது. அங்கே புதிதாய் ஒரு தகவலும் கிடை வில்லை. அவர்கள் மதுரைக்கு குடி பெயர்ந்ததை செய்துவிட்டு, கிளம்பியபோது சிவா புன்னகைத்

'நம்மகிட்ட இப்ப மூணு அட்ரஸ் இருக்கு. ஒன் காலேஜ் அட்ரஸ். அங்கே ராஜாராம்னு பேரைச் சொ வீட்டு அட்ரஸ் கண்டுபிடிக்கலாம். இல்லன்னா அ காண்ட்ராக்டர் அட்ரஸ் இருக்கு. அதை வச்சு அந் வேலை கொடுத்த நபரின் முகவரி கண்டுபிடிக்கலாம். இன்னிக்கு சாயந்திரம், உன்னோட அத்தை மகள் ர தினத்தை பார்க்கிறோம். கல்யாணம் ஆகாம இருந் உனக்கும் புடிச்சு இருந்தா, அப்படியே காரில் தூக்கிப் போட்டுட்டு சென்னைக்கு உடனே கிளம்பறோம். ஓகே?" என்று உற்சாகமாய் சொன்னவனை பார்த்த கௌதமின் முகம் வாடியது.

காலேஜில் விசாரித்த அவரது வீட்டு முகவரியும் காண்ட்ராக்டர் வேலை ஒப்படைத்த நபரின் முகவரியும் ஒன்றாய் இருக்கவே, சிவா குதிக்க, கௌதமிற்கோ படபடப்பாய் இருந்தது. வீட்டு முகவரியை விசாரித்துச் சென்றனர். வெளியே இருந்த தோட்டக்காரரிடம்

ராஜாராம் பற்றி விசாரிக்க, "அய்யா சென்னைக்கு இல்ல போய் இருக்காங்க. நீங்க யாரு? நான் உங்களை இதுக்கு முன்னால பார்த்ததே இல்லியே?" என்று எதிர்கேள்வி கேட்டார்.

"அது நாங்க அவங்களுக்கு சொந்தம்பா. வீட்டுல வேற யாரு இருக்கா?" என்று இதயத் துடிப்பைக் கட்டுப் படுத்த முயற்சி செய்து, கேட்டான் கௌதம்.

"ப்ரியாம்மா இருக்காங்க. அவங்களும் இப்ப இல் லியே," அவன் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கையிலேயே, ப்ரியா என்ற பெயர் அவனுக்குள் புது சக்தியை பாய்ச்ச, வீட்டிற்குள் பாய்ந்து சென்றான் கௌதம்.

"யார் அவரு? இங்க பேசிட்டு இருக்கையிலேயே அவர் பாட்டுக்கு உள்ளே போறாரு. நில்லுங்க நில் லுங்க" என்று பின்னால் ஓடியவனை சிவா பற்றி நிறுத்தினான்.

"நான் போலீஸ் டிபார்ட்மென்டில் இருக்கேன் ஒரு விசாரணைக்காக வந்து இருக்கிறோம். நாங்க கேட்கிற விபரங்களைச் சொல்லு. உங்க அய்யா, இல்ல அவங்க பேத்தி போட்டோ இருந்தா காண்பி, வா" என்று அவனை மிரட்டி அழைத்துச் சென்றான்.

ஹாலில் டி.வி. முன்னால் மண்டியிட்டு அமர்ந்து இருந்த கௌதமை பார்த்து அவசரமாய் ஒரே எட்டில் அருகில் வந்தவன் அவன் முகத்தின் ஒவ்வொரு அணுவிலும் பிரகாசித்த பரவசத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியக் கடலில் மூழ்கி, "கௌ..த..ம் எ..ன்..ன.டா?" என்றான்.

அவன் பேச முடியாமல் கண்ணால் டி.வி. மேல் இருந்த ப்ரியா அவள் தாத்தாவின் கழுத்தை கட்டி

கன்னத்தில் முத்தமிடும் லேமினேட் செய்த
காட்டினான் கௌதம்.

"யார் இது?" என்று கேட்கும்போதே அவ
திற்கான காரணம் புரிந்துவிட, "இதுதான் நீ
ப்ரியாவா?" என்று கேட்க, இன்னும் பேச
கௌதம் தலையை மட்டும் அசைத்தா
படத்தை மார்போடு சேர்த்து அணைத்தபடி
இருந்த சோபாவில் அமர்ந்தான்.

அவன் அருகில் வந்து அமர்ந்த சிவா, "என்ன
பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்த மாதிரி இரு
என்று கேட்டான்.

'இல்லை' என்று மறுப்பாய் தலை அசைத்த
ஆச்சரியமாகப் பார்த்து "பின்ன?" என்று கே
சிவா. ஒரு முறை கண்களை இறுக மூடித் திறந்
"இது அதுக்கும் மேல" என்றான் கௌதம்.

அவனுடைய உற்சாகத்தைப் பார்த்தவன், "
பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்து அதுவும் நழுவி வா
விழுந்தது போல. இது ஒகே?" என்று சின்ன பிள்ளை
போலக் கேட்டான். அதற்கும் மறுப்பாய் தலை அசைத்
"வேற ஏதாவது சொல்லு." என்றான் கௌதம்.

"ம்ம்ம் இதுவும் இல்லியா? இது லாஸ்ட் சான்ஸ். ச
கரைப் பந்தலில் தேன் மழை பொழிந்தது போல," என்
சொன்னதற்கும் அவன் தலை அசைத்து மறுக்க, "அப்ப
ஆளை விடு. நமக்குத் தெரிஞ்சது அவ்வளவுதான். நேர
திக்கு நீயே சொன்னது போல உன்னோட பீலிங்க்ஸ
உனக்குத்தான் தெரியும். நீயே சொல்லு எப்படி இருக்
குன்னு?" என்று தோளைக் குலுக்கிச் சொன்னான் சிவா.

ஒரு சந்தோஷப் பெருமூச்சை வெளியேற்றி, கண் மூடி "ஒரு தாய், பிரசவ வேதனையில் துடித்து, குழந்தை பிறந்தவுடன் அவளுக்கு ஏற்படும் பரவசத்தை இதற்கு உவமையாய் சொல்லலாம்" என்றவன் சோபாவில் கால் நீட்டிப் படுத்துக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். அவனது பாவனையைப் பார்த்த சிவா மேலே எதுவும் பேசாமல் அந்தத் தோட்டக்காரரை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சென்று விட்டான்.

"என்ன மாதிரி உதாரணம்? இவனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இந்த மாதிரி தோன்றாது. என்ன மனசுடா உனக்கு? இந்த மூணு நாளா அவன் தவித்த தவிப்பு கொஞ்சம் அடங்கட்டும்" என்று எண்ணி வெளியே வந்தவன் விழிகளிலும் ஈரம்.

11

சிவா ஒரு அரை மணி நேரம் கழித்து உள்ளே போன போதும், கௌதம் கனவில் இருந்து விழித்து இருக்கவில்லை. சிரிப்போடு, தோளைத் தட்டி எழுப்பியவனைப் பார்த்துக் கூச்சத்தோடு புன்னகை செய்த கௌதம், எழுந்து வந்து காரில் ஏறினான்.

"நான் வீட்டை விட்டுக் கிளம்பி, மூணு நாள் ஆயிடுச்சு இல்லை? அம்மாகிட்ட பேசணும்டா," என்றவன் போனைத் தேடினான். போன் ஆப் ஆகி இருக்க, ஆச்சரியமாக இருந்தது. ஆன் செய்து வீட்டு எண்ணை டயல் செய்ய வேலையாள் போனை எடுத்தான். எங்கே

போய் இருக்காங்க என்ற கேள்விக்குச் சரியாக
பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. அப்பாவி...
மனம் இல்லை.

ப்ரியாதான் அத்தை மகள் என்ற ரகசியத்தை...
யாக அம்மாவிடம் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத...
வருத்தம் இருந்த போதும், அந்தத் தகவல்...
குள்ளே ஏற்படுத்திய உற்சாக அலைகளின் வீர்யம்...
வருத்தத்தைக் காணாமல் போக வைத்தது. இர...
இரவாக சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்ட கௌத...
அதிகாலை எழுந்தது முதல் ப்ரியாவின் நினைவா...
இருந்தது.

சின்ன தயக்கத்திற்குப் பின் அப்பாவின் மொபை...
குப் போட, ''ஹேய் கௌதம் எங்க இருந்து பேச...
ஏண்டா ரெண்டு நாளா பேசவே இல்லை?'' எ...
உற்சாகமாகக் கேட்டார் லக்ஷ்மி.

''நான் வீட்டுல இருந்துதான் பேசறேன். நான் ரெண்...
நாளா எங்கே போய் இருந்தேன். என்ன கண்டு பிடிச்...
இருக்கேன்னு தெரிஞ்சா நீங்க அசந்து போய்டுவீங்க...
அவன் குதூகலத்துடன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அடுத்...
முனையில் அப்பா 'யார் அது?' என்று விசாரிப்பது...
கேட்டது.

அம்மா அப்பாவிற்கு 'கௌதம்', என்று பதில் உரைப்...
பதும், 'துரை ரெண்டு நாளா எங்கே போய் இருந்...
தாராம்?' என்று அப்பா விசாரிப்பதும் காதில் விழுந்தது.
அம்மாவின் 'அப்புறம் பேசறேன் கௌதம்' என்ற குரல்...
கேட்டதும், 'ஷிட்' என்று எரிச்சலோடு போனை வைத்...
தான்.

அலுவலகக் கோப்புகளில், மாதவமூர்த்தியின் முகவரியைக் கண்டு பிடித்து, அழைப்பு மணியை அழுத்தியவன், கதவைத் திறந்த ராஜாராமனைப் பார்த்து, ஆச்சரியக் கடலில் மூழ்கினான். கௌதமை அந்த நேரத்தில் அந்த இடத்தில் எதிர்பார்க்காத ராஜாராமனுக்கும் அதிர்ச்சியே. ரெண்டு பேரும் ஒரே நேரத்தில், ''நீங்க எப்படி இங்கே?'' என்று கேட்டு, சிரித்தனர்.

''கௌதம், வாங்க வாங்க... மாதவமூர்த்தி என் பிரண்ட்தான்'' என்று உள்ளே அழைத்துச் செல்ல, கௌதமிற்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது. ''ப்ரியாவோட பாஸ் என்று பேர் தெரிந்தாலும் நான்தான் கௌதம் என்று எப்படித் தெரியும்?'' என்று யோசித்தவாறே உள்ளே நுழைந்தான்.

''என்ன கௌதம், உங்களை எப்படி எனக்குத் தெரியும் என்று ஆச்சரியமாக இருக்கா? இன்னும் எனக்குத் தெரிந்த விஷயம் எல்லாம் சொன்னா, அவ்வளவுதான். கௌதம், நான் உங்ககிட்ட நிறைய பேசணுமே. தனியா எப்பப் பேசலாம். இன்னிக்கு நீங்க ப்ரீயா?'' என்று கேட்டார் ராஜாராம்.

''ம், பேசலாம். வீட்டில் யாரும் இல்லை. நானும் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும். ப்..ரி..யா.. இ..ல்..லை..யா?''

''ப்ரியாவா?'' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்ட ராஜாராமன் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தார். அவன் முகத்தில் மலர்ச்சி. கொஞ்சம் சங்கோஜம். நிறைய எதிர்பார்ப்பு.

''ப்ரியா உங்க பாமிலியோடதான் கோவைக்குப் போய் இருக்கா. தெரியாதா?'' என்ற பதிலைக் கேட்டதும் தன் தலையிலேயே ஓங்கி ஒரு கொட்டு வைக்க வேண்டும் போல இருந்தது. அப்படியே மதுரையில் இருந்து

கோவை போய் காலையில் ரயிலில் இருந்து இ...
போதே ப்ரியாவைப் பார்த்து இருக்கலாம்...
அப்பாவிற்கும் கோவிலுக்குக் கூட வந்த...
ரொம்ப திருப்தியாய் இருந்து இருக்கும். இ...
அற்புதமான வாய்ப்பை அப்பாவிடம் பேச...
ஜுமோ என்ற தயக்கத்தில் அநியாயமா...
விட்டுட்டியே கௌதம்? மனசுக்குள் அவன்...
கொண்டு இருக்க ராஜாராமனின் குரல் இடை...

"நீ சாப்பிட்டாயா கௌதம்?" என்று கேட்டா...
பேச்சில் இருந்த கனிவு அவனை ஆச்சரி...
வைத்தது.

"இன்னும் இல்லை தாத்தா." என்றவன் பே...
உறவுமுறை தன்னையும் அறியாமல் வந்து...
கொண்டது உறவுமுறை சொல்லியதும் அவரு...
மனம் நெகிழ்ந்தது.

"தா..த்..தா?!!? கௌதம் உனக்கு எப்படி என்...
தெரியும்?" என்று அவசரமாகக் கேட்டார்.

"அப்படின்னா உங்களுக்கும் என்னைத் தெரியு...
எப்படி?" என்று அவசரமாகத் திருப்பிக் கேட்டான்.

"ஹேய், நான்தானே முதலில் கேட்டேன்? அ...
கேள்வியை நீ திருப்பிக் கேட்டா என்ன அர்த்த...
முதல்ல நீ சொல்லு."

"எங்க அம்மா, அத்தை மாமா காதல் திருமணம் பற்றி சொல்லி, நான் உங்களைத் தேடி, நேற்று மதுரைக்குப் போய் உங்க காலேஜில் விசாரித்து, உங்க வீட்டில் போட்டோ பார்த்துவிட்டு இன்று காலைதான் இங்கே வந்தேன். ப்ரியா எனக்கு சொந்தம் என்று தெரிந்தவுடன்

...ரொம்ப சந்தோஷமாக இருந்தது" என்று சொன்ன
...கண்கள் கனவில் மிதந்தது.

கௌதமிற்கு ப்ரியாவைப் பிடித்து இருக்கிறது. இனி ப்ரியா மனசுதான் தெரியணும். இவன் ப்ரியாவிடம் 'நான்தான் உன் மாமா பையன்' என்று சொல்லி விட்டால், சும்மா ஒருவேளை இவனைப் பிடித்தால் கூட, இந்த விஷயம் அவளை விலக்கி வைத்துவிடும். முதலில் இவனிடம் அதைச் சொல்லி எச்சரிக்க வேண்டுமோ? அவர் யோசித்துக் கொண்டு இருக்கையிலேயே கௌதமின் குரல் இடைவிட்டது.

"நான் சொல்லிவிட்டேன். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்," என்று கேட்டதும் நனைவுக்கு வந்தார்.

"உங்க அம்மா உனக்குத் தகவல், உன்னை விடப் பெரியவனான எனக்கு என்னோட மருமகள் சொல்லி இருக்க மாட்டாளா? இல்லை அவளே சொல்லாவிட்டாலும் என் மகன் பெண் எடுக்கும் குடும்பம் பற்றிய தகவல் நான் சேகரிக்க மாட்டேனா?"

"ம்ம்ம்... அது சரி. ஆனால்..."

"ஆனால் என்னப்பா? இவ்வளவு நாள் ஏன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை? அதானே? காதல் என்ன கொலைக் குற்றமா என்று முதலில் எனக்கே கோபம். அப்புறம் அவங்க இறந்ததும், கோபம் போய் விட்டது. ஒரு விரக்தி. நாங்கள் உங்கள் வீட்டிற்கு வந்தால், ப்ரியாவை வளர்க்க பண உதவிக்காக வருகிறேன் என்று உங்கள் வீட்டில் யாராவது சொல்லி விட்டால், என்ற தயக்கம். அப்புறம் ப்ரியாவிற்கு உங்கள் குடும்பம் பற்றி பேசினால் பிடிக்கவில்லை. இப்படிப் பல காரணங்கள். இது பாஸ்ட்.

இப்போ எனக்கு வயசாகிறது. ப்ரியாவை
இடத்தில் சேர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற கவலை
ஆகி விட்டது. உங்க அத்தை அடிக்கடி
மாவைப் பற்றித்தான். அதான் அவங்ககிட்ட
ஒப்படைத்து விடலாம் என்று இங்கே
வந்தேன்,'' என்று அவனை ஆராய்ந்தார்.

''ப்ரியாவைப் பற்றி கவலைப்படாதீங்க
அவளை நான் பத்திரமா பார்த்துக்கறேன்,'' என்று
அவசரமாக சொன்னதை அவர் மிகவும் ரசித்தார்.

''தேங்க்ஸ் கௌதம். இதைத்தான் நான் எதி
தேன்.''

''என்ன தாத்தா இது? நீங்க போய் எனக்குத் தே
எல்லாம் சொல்லிக்கிட்டு. நான்தான் உங்களு
தேங்க்ஸ் சொல்லணும். எனக்காக ப்ரியாவை பத்
இதுவரை பார்த்துகிட்டதுக்கு'' என்று மெல்லிய கு
சொன்னான்.

''ஹலோ, எங்க என்னைப் பார்த்து இப்ப சொ
னதைத் திருப்பிச் சொல்லு'' என்று அவர் சிரிப்போ
கேட்க, தான் உளறி விட்டதை உணர்ந்தான்.

''நீங்க சிரிப்பதைப் பார்த்தால் உங்களுக்குப் பி
சிருக்குன்னு தோணுது. கொஞ்சம் சீக்கிரம் என்றாலு
நான் சொன்னது உண்மைதான்.''

''இதுல ஒரு சின்ன ப்ராப்ளம் இருக்கு கௌத
ப்ரியாவிற்கு உங்க குடும்பத்தின் மேல் அவ்வளவு நல்
அபிப்ராயம் இல்லை. அது கொஞ்சம் மாறும் வரை,
யார் என்ற உண்மை அவளுக்குத் தெரியாமல் இருந்தா
நன்றாக இருக்கும். செய்வாயா?'' என்று கேட்டவை
பார்த்து அவன் வாய் விட்டுச் சிரித்தான்.

''இப்பதான் நினைச்சேன். என்னடா இந்தக் கல்யாணத்தில் இதுவரை ஒரு பிரச்சனையும் வரவில்லையே? சின்ன பிரச்சனைதான். சமாளித்து விடலாம்'' என்று சிரித்த கௌதம், அவரை வீட்டில் விட்டு விட்டு ஆபீஸில் போய் ப்ரியா இன்டர்வியூ சீடி எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போகலாம் என்று ஆபீசிற்கு வண்டியை திருப்பினான்.

* * *

ப்ரியா அந்த புராதனமான சின்ன ஆனால் அழகான கோவிலின் பின்புறம் அமைந்திருந்த குளத்தின் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து இருந்தாள். நீரில் காலை நனையும்படி வைத்து இருந்தவள் கண்களை நீரில் வட்டம் வட்டமாய் தோன்றிய அலைகள் ஈர்க்க முயன்று கொண்டிருந்தது.

அனுவும் லக்ஷ்மியும் கோவிலுக்குப் போகும் ப்ரோக்ராம் சொன்னபோது, இந்த வருகைக்கு ஏற்பாடு செய்யத்தான் முன்னாலேயே கௌதம் போய்விட்டானோ என்று எண்ணி அவனை இங்கே பார்க்கலாம் என்ற ஆவலில், அவன் ஆசையாய் கிளம்பி வந்தால், இங்கே அவன் இல்லை. எங்கே போனான் என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவளுக்கு வெறுப்பாய் இருந்தது. கோவிலில் பூஜை முடிந்து எல்லோரும் அங்கிருந்து கிளம்பும்போதே, ரெண்டு மணிக்கு மேல் ஆகிவிட்டது.

''அப்பா, இங்கே பக்கத்துல ஒரு அருவிக்கு கூட்டிட்டுப் போவீங்களா? இது மழை சீசன்தானே? கட்டாயம் தண்ணி இருக்கும். போலாமா?'' என்று அனு கேட்க, சரி என்று கிளம்பினார்கள். ஆர்ப்பரித்து விழும்

நீரை ரசித்தவாறே பெரியவர்கள் வெளியில் இருக்க, ''ஜாக்கிரதை'' என்று அவ்வப்போது லக்ஷ்மியின் குரலை அலட்சியம் செய்து அந்த நீர்வீழ்ச்சியில் நனைந்து அனுவும் ப்ரியாவும் சிலிர்த்...

''அனு, போதும் வெளியே வா ரெண்டு மணி நேரம் ஆச்சு. கிளம்பணும்'' என்று கண்டிப்பான அப்பாவின் குரல் கேட்டதும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து உதட்டை பிதுக்கி வெளியே வந்தனர்.

ஈர உடை தடுக்கியதால், மேலே வரும்போது இருந்த வேகம் குறைந்து, சரிவாய் போன பாதையில் அனுவும் ப்ரியாவும் பேசியபடி இறங்கினர்.

''அனு, இன்னிக்கு மாதிரி கோவில், அருவி குளியல், குடும்பத்தோடு சுற்றுலா, என்றெல்லாம் நான் போனதே இல்லை. எப்பவும் பள்ளி கல்லூரியில் போகும் எந்த சுற்றுலாவையும் நான் மிஸ் பண்ண மாட்டேன். நான் ஆசைப்பட்ட எதையும் வாங்கிக் கொடுக்க தாத்தா மறுத்தது இல்லை. இதுவரை நான் யாரையும் பார்த்து எதற்காகவும் வருத்தப்பட்டது இல்லை. ஆனால் இப்போ எனக்கு உன்னைப் பார்த்தால் ரொம்பப் பொறாமையாய் இருக்கு. நான் ஒண்ணும் அப்படி சுலபமா பொறாமை பட்ற ஆள் இல்லை. உங்க அம்மா கிட்ட சொல்லி உங்களுக்குத் திருஷ்டி சுத்தி போடச் சொல்லு...''

''ஹேய் ப்ரியா என்ன இது ஜாலியா சுத்தி பார்க்க வந்த இடத்துல இவ்வளவு சீரியசாய் பேசிகிட்டு? உங்களுக்கு இந்த பாமிலி பிடிச்சிருக்கு. அவ்வளவு தானே? நீங்க அண்ணனோட ஆபீசில வேலை பார்க்கிறீர்கள் என்பது இல்லாமல் கூட நீங்க இங்கே வந்து போய் இருக்கலாம். உங்களை யாரும் எதுவும் சொல்ல

மாட்டாங்க. அப்புறம் இந்த கண் போடறதுல எல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. என் மேல உங்க கண்ணை வச்சுட்டு அப்புறம் நீங்க எப்படி நடப்பீங்க?'' என்றபடி நடந்தாள் அனு.

சில வினாடி முன்பு ப்ரியா சொன்ன திருஷ்டியா? அனுவின் கவனக் குறைவா? சாலையில் இருந்த சிறு கல் இடறியதா? ஈர ஆடை காரணமா? அனு தடுமாறி விழுந்து சரிவில் உருள, அதைப் பார்த்துத் திரும்பிய மூவரில் அவசரமாய் அவள் அப்பா தலைக்கு அடியில் கையை வைத்து தலை பாறையின் மேல் மோதாமல் தடுத்து நிறுத்தினார்.

கண் சிமிட்டும் நேரத்தில் நடந்து விட்ட இந்த நிகழ்ச்சியை கவனித்த ப்ரியாவிற்கு மூச்சே நின்று விடும் போல் இருந்தது. கொஞ்சம் முன்னால் நினைத்தது என்ன? இப்போது நடந்தது என்ன? 'பார்த்து வரக் கூடாது' என்ற நாலு குரலும் அதட்ட, ''ஐயோ எனக்கு ஒண்ணும் இல்லை. இதுக்கு ஏன் எல்லாரும் இவ்வளவு டென்சன் ஆறீங்க?'' என்று அனு சிரித்தவாறு எழுந்து விட்டாள்.

அனைவரின் கவனமும் அனுவின் மேலேயே இருக்க, அவளுடைய அப்பாவின் கை லேசாகப் பிசகியதை அவர் உட்பட யாரும் கவனிக்காததில் கோவைக்கு வந்து சேரும்போது அவர் கை பெரிதாக வீங்கி வலியும் அதிகமாகி விட்டது. அங்கேயே டாக்டரிடம் காண்பித்து எக்ஸ்ரே எடுத்து, ''ஒண்ணும் பயப்படத் தேவை இல்லை. மூணு வாரம் கை அசைக்காம பார்த்துக் கோங்க'' என்று சொல்லி ஒரு கட்டும் போட்டு விட்டு ரயிலில் ஏறும்போது யாரும் அவனை எதுவுமே

சொல்லாத போதும் ப்ரியாவின் [illegible] மாகி இருந்தது. லக்ஷ்மியின் கை பற்ற [illegible] சேரும் வரை சாரி ஆன்ட்டி என்று [illegible] சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள்.

12

கௌதம் அலுவலக வாசலில் காரை நி[illegible] இறங்கியதும் ஞாயிறு மாலை ஆறு மணிக்கு [illegible] அலுவலகத்தில் எரிந்து கொண்டு இருந்த விள[illegible] அவனின் கண்களை உறுத்தியது. ஒருவன் [illegible] கம்ப்யூட்டரில் ஏதோ செய்து கொண்டு இ[illegible] தெரிந்தது. அலுவலகப் பொறுப்பு எடுத்துக் [illegible] இந்த பதினைந்து நாட்களில் அவனை கௌதம் பார்[illegible] இல்லை. "யார் நீங்க? இங்கே இந்த நேரத்தில் [illegible] பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க?" என்று அதிகார[illegible] கேட்டான்.

"திறந்த வீட்டுல நாய் நுழையற மாதிரி நீ நு[illegible]கிட்டு என்னை யாருன்னு கேள்வி கேட்கிற? நீ யாருடா?" என்று அவன் திருப்பிக் கேட்டான்.

"நான் கௌதம் எம்டி. நீங்க யாரு? என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கீங்க?" என்றபடி வந்து கம்ப்யூட்டர் ஸ்க்ரீனில் பார்வையைப் பதித்தவன் முகம், அருவெறுப்பில் அஷ்ட கோணல் ஆகியது. அவன் சட்டையைப் பிடித்து, "என்னடா பண்ணிக்கிட்டு இருக்க? யாருடா நீ?" என்று ஆத்திரத்தோடு உலுக்கினான் கௌதம்.

"பார்த்தா தெரியலை? உன்னை மாதிரி சின்ன பசங்களுக்குப் பிடிச்ச மாதிரி, சும்மா அப்படியே ஜொள்ளு விட்டு ரசிக்கிற மாதிரி, பார்த்தாலே பத்திக்கிற மாதிரி..." அவன் சொல்லிக் கொண்டே போக, "ஷட் அப்," என்று கத்தினான் கௌதம்.

"என்னடா நீ தப்பான வழியில சம்பாதிக்கிறதும் இல்லாம, இது சின்னப் பசங்க எத்தனை பேர் வாழ்க்கையை எப்படி எல்லாம் பாதிக்குதுன்னு உனக்குத் தெரியுமா? நீ எப்படி உள்ளே வந்த? செக்யூரிட்டி எங்க?" என்று கேள்விகளை அடுக்கியவனைப் பார்த்து, அலட்சியமாய் சிரித்தான்.

"அவனுக்குப் பணம் கொடுத்து அனுப்பிட்டு, இந்த ஐடென்டி கார்டை நுழைத்து, நீ வந்த அதே வழியில தான் நானும் வந்தேன்," என்று நீட்டிய கார்டை பார்த்து அதிர்ந்தான். அது அவர்களது நிறுவன அடையாள அட்டை தான். பேர் சுந்தரம் என்று போட்டு இருந்தது. எப்போது வேலைக்கு வந்தான்?

"இந்த அட்டை உனக்கு எப்படி கிடைத்தது? உன்னை யார் எப்போது வேலைக்குச் சேர்த்தார்கள்?" என்று கேட்டான் கௌதம்.

"பெரிய எம்டி யாம். என்னை யாரு எப்போ வேலைக்குச் சேர்த்ததுன்னு கூட தெரியாம என்கிட்டயே கேள்வி கேட்கிற? என்னை வேலைக்குச் சேர்த்தது நீயேதான். கோர்ட் ஆர்டர் படி வேலைக்குச் சேர்த்துடுன்னு நீ சொன்னதுக்கு அப்புறம்தான், என்னோட மாமனார் என்னை வேலைக்குச் சேர்த்தான். என்னோட மாமனார் முடிவு எடுத்துருந்தா கூட என்னைச் சேர்த்து இருக்க மாட்டான்.

அதுனால இனிமேல் நான் நியாய
சீ.டி.யிலும் உனக்கு தான் மொதல் கைப்படி
சொன்னப்புறம் மார்க்கெட்ல விடறேன், நீ
கேட்டவனை ஓங்கி அறைந்தான்.

"வாயை மூடுடா, உன்னை என்ன
பாரு?" என்று அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்து
அருகில் இருந்த அறையில் வைத்துக் கதவை
வெளியே தாழ் போட்டான். போனை எடுத்து
சுக்குத் தகவல் சொல்லிவிட்டு, அப்படியே
ஜுக்குச் சொன்னவன், "அங்கின் ஆபீசுக்கு
வரீங்களா?" என்று கேட்டான்.

"வரேன் கௌதம். இது என்றோ ஒரு நாள்
என்று தெரியும். ஆனால் இவ்வளவு சீக்கிரம்
என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நீங்கள்
இருக்கிறீர்கள் என்று என்னைத் திருப்பித்
கேட்டான். நீங்கள் இன்று ஆபீசிற்கு வருவீர்கள்
கொஞ்சமும் எதிர்பார்த்து இருக்க மாட்டான்.
பார்த்துக்கறேன். நீங்க வீட்டுக்குக் கிளம்புங்க."
சிவராமன் சொல்ல, சாத்தப்பட்ட அறையில் சுந்தரத்தின்
கத்தல் வெகு நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் க
ளிக்காமல், அதனால் வரப்போகும் விபரீதம் அறியாமல்,
வீட்டுக்குக் கிளம்பினான்.

* * *

கௌதம் பொறுமை இழந்து நூறாவது முறையாகக்
கையைத் திருப்பி மணி பார்த்தான். ரயில் வருவதைச்
சொல்லும் அறிவிப்பு கேட்க, எஞ்சினின் சத்தத்தை மீறி
இதயம் படபடக்கும் ஓசை அவன் காதில் கேட்டது.

தலில் இறங்கிய காலை பனியில் குளித்த ரோஜா
போல லேசாகக் கலைந்த தலையுடன் ரோஜா வண்ணத்
தில் சுடிதார் அணிந்து இறங்கிய ப்ரியா கையைப்
பிடித்துக் கொண்டு இறங்கிய அப்பாவின் கையில்
என்ன கட்டு? ஒரே எட்டில் அருகே வந்தவன், "அம்மா
என்ன ஆச்சப்பா? கையில் என்ன?" என்று பதட்டத்
துடன் கேட்டான்.

"ஹேய் கௌதம் நீ எங்கே இந்த நேரத்தில்?"
ஆச்சரியமாகக் கேட்டார் ஹரி.

"டிரைவருக்கு சொல்ல மறந்துட்டேன்பா. அது
இருக்கட்டும். உங்களுக்கு என்ன ஆச்சு?"

"நேற்று அங்கே அனு விழப் போனாள். அவளைப்
பிடிக்கக் கையை நீட்டினேன். அங்கே பாறையில்
அழுத்தி கை பிசகி விட்டது. ஒண்ணும் சீரியஸ் இல்லை
கௌதம். மூணு வாரம் ரெஸ்ட் அவ்வளவுதான். நீ
கவலைப் படாதே. ஆமா இவ்வளவு சீக்கிரம் என் எழுந்து
வந்தாய்? போனிலே சொல்லி இருந்தால் நாங்களே
டாக்சி பிடித்து வந்து இருப்போம்ல?" என்று சொன்னார்
ஹரி.

"அதெப்படிங்க? கௌதமிற்கு நம்மை எல்லாம்
மூணு நாளா பார்க்காம இருந்தது ஒரு மாதிரி இருந்து
இருக்கும்ல? அதுதான் நம்மைக் கூட்டிப் போக வந்துட்
டான். இல்ல கௌதம்?" என்று நம்மையில் ஒரு
அழுத்தம் கொடுத்து லேசான சிரிப்போடு லக்ஷ்மி
கேட்டார்.

"அம்மா, வீட்டுக்குப் போனதும் என்னோட ரூமுக்கு
வாங்க. உங்ககிட்ட ரொம்ப முக்கியமான, சந்தோஷமான
விஷயம், அர்ஜென்டா சொல்லணும்" என்று சொல்லி

திமிர்ந்தான். விழிகள் ப்ரியாவிடம் சென்று சில வினாடிகள் தேவைக்கும் கூடுதலாகத் தங்கி, "எப்படி இருந்தது விசிட்?'' என்று கேட்டு, அவளின் சுருக்கமான பதிலையும், விரிந்த விழிகளையும், மலர்ந்த புன்னகையையும் கண்டு ரசித்தான் கௌதம்.

ப்ரியா வீட்டிற்குள் நுழைவதைப் பார்த்த தாத்தா அவசரமாய் வெளியே வந்தார். ''ஹாய் ப்ரியா, எப்படி சாமி எல்லாம் கும்பிட்டாச்சா? ட்ரிப் எப்படி இருந்தது?'' என்று கேட்க, ''ம்ம்ம் நல்லா இருந்தது,'' என்று சுவாரசியம் இல்லாமல் சொன்னாள் ப்ரியா.

''நீ இப்ப காரில் வந்தாயே? யார் அழைச்சுட்டு வந்தா? ஏன் கார் அதுக்குள்ள கிளம்பிடுச்சு?'' என்று மேலும் துருவினார்.

''தாத்தா, என்னை வாசலிலேயே வச்சு கேள்வி மேல் கேள்வி கேட்டுத் துளைச்சு எடுக்கப் போறீங்களா? உள்ளே போய் பேசக்கூடாதா?'' என்று சொல்லிவிட்டு உள்ளே நடந்தாள்.

''என்ன ப்ரியா எதாவது ப்ராப்ளமா? ஏண்டா ஒரு மாதிரி இருக்க?''

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை. நேற்றுப் போன இடத்தில் அந்த அங்கிளுக்கு கை பிசகி கட்டுப் போட்டு விட்டாங்க. மூணு வாரம் ரெஸ்டில் இருக்கணும்னு சொல்லி இருக்காங்க. அதான் மனசுக்குக் கொஞ்சம் சஞ்சலமா இருந்துச்சு. நான் நைட் சரியா தூங்கலை. ஒரு ரெண்டு மணி நேரம் தூங்கறேன்,'' என்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

சாத்திய கதவின் பின்னால் அவளுக்கு அழுகை முட்டிக் கொண்டு வந்தது. இந்த கௌதம் எவ்வளவு

அழுத்தம்? அவனை ஸ்டேஷனில் பார்த்தப்போ எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்துச்சு? இந்த மடையன், அப்பாவை விசாரிச்சு, அம்மாவை கட்டிப் பிடிச்சு, அ..ப்..பு..ற..ம் போனா போகுதுன்னு, ஒப்புக்கு ஹவ் வாஸ் தி விசிட்? ரொம்ப தேவை இவன் இந்தக் கேள்வி கேட்கலைன்னு யாரு இங்க அழுதாங்க?

அவன் கேட்ட அந்த சின்ன கேள்விக்கே உனக்கு உச்சி குளிர்ந்து போய்டுச்சே? கௌதம், திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில் உங்களைப் பார்த்ததில் இருந்து பைத்தியம் பிடிக்காத குறையா நான் சுத்திட்டு இருக்கேன். உங்க மனசுல நான் இருக்கேனா அப்படின்னு கேட்டுடு என்று மனம் சுட்டிக் காட்ட, எரிச்சலோடு முகம் திருப்பிக் கொண்டாள் ப்ரியா. ஆசை மனம் கண்டதையும் கற்பனை செய்து கொள்கிறதா? கௌதமிற்கு என்னைப் பிடித்து இருக்கிறதா? இல்லையா? என்று தெளிவாய் தெரியுற மாதிரி எனக்கு ஏதாவது சான்று காட்டக் கூடாதா என்று மனதிற்குள் புலம்பியபடி குப்புறப் படுத்து தூங்க முயற்சி செய்து தோற்றாள் ப்ரியா.

* * *

வீட்டிற்கு வந்ததும் அம்மா கையைப் பற்றி, தன் கட்டிலில் அமர வைத்தவன், ''அம்மா, நான் சொல்லப் போற சர்ப்ரைஸ் என்னன்னு கெஸ் பண்ண முடியுதா?'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

அவனது ஆர்வத்தைப் பார்த்த லக்ஷ்மி சிரிப்போடு, அந்த அறையைச் சுற்றி பார்வையை ஓட்டினார். சோபா வில் கழட்டி வீசி இருந்த நாலு சட்டைகள், அவன் முகம் மலர்ந்து ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்த விதம், ப்ரியாவை இறக்கி விடும் போது அவன் பார்த்த பார்வை, இதோ இப்போது கொஞ்சுவது, எல்லாம் சேர்ந்து பார்த்தால்...

"ஹேய்! கௌதம், ப்ரியா தான் உமாவோட மெ..." என்று லக்ஷ்மி உற்சாகமாகக் கேட்டு முடிக்கும் ... அவரை அணைத்து, "எ..ப்..ப..டி..ம்..மா?.." கேட்டபடி கன்னத்தில் அழுத்தமாய் முத்தமி... கௌதம்.

"உன் முகத்துல தெரியுற அளவில்லாத சந்தோ... நீ தகவல் இல்லாம வெளியூர் என்று சொன்ன... அத்தையை தேடித்தான் போய் இருப்பாய் ... தெரியும். நேற்று நீ போனில் பேசும்போது பக்க... யாரு இருக்கான்னு கேட்டது. நான் அப்புறம் பேச... என்று சொன்னபோது நீ சொன்ன ஆத்திரமான ... காலையில் ஸ்டேசனிற்கு வந்தது. போதுமா விளக்க..." என்ற அம்மாவை பிரமிப்பாய் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"நானும் உன்னிடம் சொல்ல ஒரு சந்தோஷமா... நியூஸ் வச்சு இருக்கேன் தெரியுமா? நேற்று அப்... விற்குக் கையில் அடிபட்டதில் ப்ரியா ரொம்ப அப்செ... டாகி இருந்தாள். அதற்குக் கொஞ்சம் நேரம் முன்னால்... அவள் அனுவிடம் 'உன்னைப் பார்த்தால் பொறாமை... என்று சொல்லி, திருஷ்டி சுத்தி போடச் சொல்லு என்று... சொல்லி இருந்தாளாம். அதனால்தான் இப்படி ஆகி... விட்டது, என்று விடாமல் ஒரு நூறு முறை என்னிடம் சாரி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாள். அப்ப அப்பா என்ன சொன்னாங்க தெரியுமா? என்று கேட்டு கௌதமின் ஆர்வத்தைத் தூண்டினார் லக்ஷ்மி.

"என்ன சொன்னாங்க? அப்பாவும் ப்ரியாவைத் திட்டிட்டாங்களா?" என்று கவலையோடு விசாரித்தான்.

"ப்ரியா, நீ கோவிலுக்கு வரும்போது, எப்ப டைம் கிடைக்குதோ, அப்ப அனுவை தள்ளி விடணும்னு

திட்டம் போட்டு வந்தாயா? என் கையை எப்படியாவது உடைக்க பிளான் பண்ணி வந்தாயா?" என்று அப்பா கேட்க. "ஐயோ அப்படி எல்லாம் எதுவும் இல்லை அங்கிள். இப்படி எதிர்பாராமல் நடந்துடுச்சு" என்று முனகினாங்க ப்ரியா மேடம். "எதிர்பாராமல் நடப்பதற்கு விபத்து என்று பெயர். அதை யாரும் வேண்டும் என்று செய்ததாக எடுத்துக்க முடியாது. புரியுதா? நீ இப்படி சாரி சொல்லிக் கொண்டே இருந்தாய் என்று வை. அப்புறம் உனக்கு இங்கிலீஷ்ல அதைத் தவிர மற்ற எல்லா வார்த்தையும் மறந்து போய்விடும். ஜாக்கிரதை" என்று அப்பா போட்டாங்க பாரு ஒரு போடு. அங்கே ப்ரியா மேடம் அப்படியே சைலண்ட் ஆகிட்டாங்க."

"அப்பாக்கு இப்படி எல்லாம் பேசத் தெரியுமா அம்மா?" என்று வியப்பாகக் கேட்டான் கௌதம்.

"எனக்கும் இத்தனை நாளா தெரியாது. அப்புறம் நான் அப்பாவிடம், நீங்க மூணு வாரம் ஆபீஸ் போக மாட்டீங்களே? உங்களோட முக்கியமான வேலையே வீட்டுக்கு எடுத்துட்டு வரச் சொல்லி, ராத்திரி ப்ரியாவை வச்சு முடிச்சிக்கிறீங்களா?" என்று கேட்க, அவர் ப்ரியாவைப் பார்த்தார்.

"அவளோட சம்மதம் இல்லாமல் நீ பாட்டுக்கு பிளான் பண்ற. அவள் கௌதம் ஆபீசுக்கு ட்ரைனிங் எடுக்க வந்தாளா? எனக்கு பீ.ஏ வேலை பார்க்க வந்தாளா? எனக்கு அவசரம்னா அனுவை வைத்து பார்த்துக் கொள்வேன்" என்று முடிக்கும் முன்பே ப்ரியா மேடம் குறுக்கே புகுந்துட்டாங்க..."

"இல்லை அங்கிள், என்னால் வர முடியும். ட்ரைனிங் ஆறு மணிக்கு முடிந்துவிடுமே. நானே வரேன்" என்று

சொன்னாங்க, என்று லக்ஷ்மி பாவனையுடன் முடிக்கும்போது அவரின் கன்னத்தில் அழுத்தமான முத்தம் பதிந்தது.

"அம்மா, ஒரு முக்கியமான விஷயம். நேற்று தாத்தாகிட்ட பேசிட்டு இருந்தபோது, இப்போ நம்ம உறவு, ப்ரியாவிற்குத் தெரிய வேண்டாம் சொன்னார்" என்று சொல்லி, மேலே தொடர்ந்து தற்கு முன்பே கீழே 'லக்ஷ்மி' என்ற ஹரியின் குரல் கே

13

அலுவலகத்திற்குள் நுழையும் போதே கௌதம கார் போர்டிகோவில் நிற்பதைப் பார்த்த ப்ரியாவின் நெஞ்சு தடதடத்தது. அறைக் கதவைத் தட்டியபோ மனதின் படபடப்பு அதிகம் ஆனது. 'கம் இன்' என் அவனின் குரல் கேட்டதும் கதவைத் தள்ளிக் கொண் உள்ளே சென்றவள், சீட்டில் அவனைக் காணாம திகைத்துப் போய் பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தா அவன் ஜன்னல் அருகே நின்று வெளியே தூரத்தில் தெரிந்த கடலை, இளம் புன்னகையோடு பார்த்து ரசித் தோற்றம், மனதில் சித்திரமாய் பதிந்தது. சற்று நேரம் பேச்சு இல்லாததால், வந்தது யார் என்று பார்க்கத் திரும்பிய கௌதம் இனிதாய் அதிர்ந்தான்.

"குட்மார்னிங் சார், நான் ட்ரைனிங் சென்டர் போவ தற்கு முன் உங்களைப் பார்த்து இந்த மூணு நாளில் நான் படித்த விஷயங்கள் சொல்லிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்..."

'சாரா? அடிப் பாவி இதுக்கா இவ்வளவு நேரம் உன்னைப் பார்க்க காத்து இருந்தேன்?' மனதிற்குள் ஓடிய எண்ணங்களை மறைத்து, "ஹாய் ப்ரியா, டெய்லி காலையிலும் மாலையிலும் இந்த இடத்தில் ஒரு அஞ்சு நிமிடமாவது நின்று போகாவிட்டால் என்னுடைய முழுமை அடையாதது போல ஒரு ஃபீலிங் இருக்கும். உங்களுக்கு பீச் பிடிக்குமா?" என்று நிதானமாகக் கேட்டான்.

"எஸ் சார். ஐ லவ் இட்," என்று உற்சாகமாய் சொன்னாள்.

"ப்ரியா, கடல் ரொம்பப் பிடிக்கும் என்றால் நேரே போய் கால் நனைத்தே ரசிக்கலாமே? இப்படி தூரத்தில் நின்று ரசிப்பதை விட அது பெட்டராய் இருக்காது?"

"ம்ம்ம், டைம் கிடைக்கும்போது போகணும்."

"ஈவினிங் வீட்டுக்கு வரதா சொல்லி இருக்கீங்க போல? அப்புறம் எப்ப பீச் போவீங்க?"

"சண்டே அன்னிக்குக் கூடவா உங்க அப்பாக்கு வேலை இருக்கும்?"

"சண்டே வரதுக்கு இன்னும் ஏழு நாள் இருக்கே? அப்பா கிட்ட ஒரு நாள் பெர்மிசன் வாங்கி அனுவையும் கூட்டிட்டுப் போங்க. அப்புறம் ட்ரைனிங் சென்டர் பார்த்தீங்களா? எப்படி இருந்தது?" என்று அவளைப் பேசவிட்டு வேடிக்கைப் பார்த்தான். அவள் பேசும்போது அசைந்த இதழ்களை, அலை பாய்ந்த கருவண்டு விழிகளை, நெற்றியில் விழுந்து புரண்ட கேசச் சுருளை, அதை விலக்கிய நீண்ட விரல்களை, அணு அணுவாய் ரசித்தான். ப்ரியா, அவனிடம் தலை அசைத்து விடை பெற்று வெளியேறியபின், கௌதம் உற்சாகத்தில் மிதந்தான்.

முதலில் ப்ரியாவிற்கு தனியாக ஒரு மொபைல் வாங்கித் தர வேண்டும். அதை எப்படி அவளிடம் கொடுப்பது?

அவள் மாதவமூர்த்தி வீட்டில் இருப்பதே ... பிடிக்கவில்லை. அவளை பார்க்க வேண்டும் ... தோன்றும்போது எல்லாம் சுதந்திரமாய் ... இருக்க முடியுமா? ஒரு வீடு வாடகைக்கு ... பெனி கெஸ்ட் ஹௌஸ் என்று சொல்லி ... இங்கேயே இருக்கச் சொல்லலாம்.

போனை எடுத்து ட்ரைனிங் மேனேஜரிடம் ... வின் பயிற்சி விபரம் கேட்டு அறிந்தவன், "... தினமும் ஹெட் ஆபீஸ் வந்து போக வேண்டும் ... அவசியம் இல்லை. ஆனால் மாலையில் ... குள் இங்கே வந்து விடச் சொல்லுங்கள்," என்று ... னான்.

சிவராமன் அங்கிளை அழைத்து, உடனடியாக ... யார் பகுதியில் ஒரு ப்ளாட் வாடகைக்குப் பார்க்க ... சொல்லி உத்தரவிட்டான்.

அவனுக்கு மாதவமூர்த்தியின் வீட்டிற்குப் போ... அவரையும் ராஜாராமனையும் சேர்த்து வைத்து ... பேசினால் கூடுதல் விபரங்கள் தாத்தா பற்றியும், அ... என் அத்தை திருமணத்திற்கு ஒத்துக் கொள்ள... வில்லை என்பது பற்றியும் தகவல் கிடைக்கும் என்று தோன்றியது.

ராஜாராமனுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். "உங்க அம்மாவை இந்தத் திருமணத்திற்கு முன்னாலேயே இவனுக்குத் தெரியும் என்பது எனக்கு செய்திதான். அது போக உங்க தாத்தா கோபத்திற்கான காரணத்தை இவனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று எனக்கு இதுவரை தோன்றவில்லை பாரேன். அதான் கௌதம் இந்தத் தலைமுறையோட ஷார்ப்பான புத்தி," என்று தட்டிக் கொடுத்தார்.

மாதவமூர்த்தியிடம் இருவரும் பேசி விபரம் அறிந்த பின் அவனுக்கு சிவராமனிடம் பேசினால் பிரச்சனையின் முழு வடிவம் புரிந்து விடும் என்ற நம்பிக்கை வந்து விட்டது. தாத்தா கண் மூடித்தனமாக காதலை எதிர்ப்பவர் இல்லை. அவருடைய கோபத்தின் காரணம் வேறு ஏதோ ஒன்று. அந்தக் காரணம் சிவராமனின் குடும்பத்தில் ஒளிந்து இருக்கிறது.

மாலை அலுவலகத்தில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்த கௌதம் ஹாலில் அமர்ந்து இருந்தான். அப்பாவின் அறைக்குள்ளே அனுவும் ப்ரியாவும் உட்கார்ந்து ஏதோ செய்து கொண்டு இருந்தார்கள். என் ரூமில் உட்கார்ந்து இருக்கிறார்கள்? ஹாலிலோ, தோட்டத்திலோ உட்கார்ந்து வேலை செய்தால் என்னவாம்? என்று செல்லமாகக் கோபித்துக் கொண்டவன், அருகில் அழைத்த தொலைபேசியை எடுத்து 'ஹலோ' என்று அசட்டையாகச் சொன்னான்.

"நான் ஸ்வாதி பேசறேன். அனுகிட்ட கொடுக்கறீங்களா?" என்ற குரல் கேட்டதும், அவனது செல்கள் எல்லாம் புத்துணர்வு பெற்றது. ஸ்வாதி... இவள் அக்கா கல்யாணத்தில் பார்த்தேன் என்றுதான் அனு ப்ரியாவை அழைத்து வந்தாள். குரலில் புது அக்கறை சேர்ந்தது.

"ஹாய் ஸ்வாதி, நான் கௌதம், அனுவோட அண்ணன் பேசறேன். ஏதாவது அவளிடம் சொல்ல வேண்டுமா?" என்று ஆவலோடு கேட்டவனுக்கு பரிசாக ஒரு புதையல் கிடைத்தது.

"அனு எங்க அக்கா கல்யாணத்திற்கு வந்தபோது எங்க அக்காவோட பிரண்ட், ப்ரியான்னு பேரு. அவங்க

ஒரு பேக் மிஸ் பண்ணிட்டாங்க. அந்த
கல்யாண மண்டபத்துல இருந்து வந்த
இருந்தது. அதெல்லாம் இன்னிக்குத்தான்
அவங்க எங்கே இருக்காங்கன்னு எனக்குத்
ஸ்ருதியும் மலேசியா போய்ட்டதால,
அனுவுக்கு அட்ரஸ் தெரிந்தால் கொடுத்து
போன் பண்ணினேன். பரவாயில்லை, நான்
போன் பண்றேன்'' என்று சொன்னவளுக்கு பதில்
முடியாமல் ஆனந்த அதிர்ச்சியில் உறைந்தான்

பேக் தொலைத்ததால் அனுவிற்கும் ப்ரியா
பழக்கம் ஆயிற்று. வீடு தேடி வந்தவள், கன்யா
தன்னுடைய இதயத்தைத் திருடியவள் என்று
மாக உணர்ந்தான். பிறகு, அம்மாவிற்காகக்
பட்டு, அத்தை மகளை தேடி, அதுவும் இவளே
கண்டு பிடித்து, உற்சாக வெள்ளத்தில் மிதந்தான்.
ஒருபுறம், அம்மா ஒருபுறம், என்று பல ஆனந்த அதி
களை கொடுத்தார்கள். இப்போ எல்லாவற்றிற்கு
மேலாக, தொலைந்த பேக் திரும்பக் கிடைத்து விட்ட
அந்த தகவல் அவனிடம் சொல்லப்பட்டு இருக்கிற
அவனால் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

அனுவிடம் அட்ரஸ் வாங்கிக் கொண்டு, வெளியே போன கௌதம் வீட்டிற்கு வர மணி ஒன்பதரை ஆகி விட்டது. சாப்பிட வந்ததும் புன்னகையோடு, ''என்ன கௌதம், அவ்வளவு அவசரமான வேலை? ப்ரியா இங்கே இருக்கும்போது உன்னை ஆளைக் காணோம்?'' என்று விசாரித்தார் லக்ஷ்மி.

''நீங்கதான் பிரமாதமாய் ஊகிக்கிறீர்களே? சொல்வது தானே,'' என்று குறும்போடு கேட்டான்.

''நீ போனதில் இருந்து நானும் யோசித்துக் கொண்டு நான் இருந்தேன். ப்ரியா சம்பந்தப்பட்டது என்பதை தவிர வேறு ஒண்ணும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. நீ எங்கே போனாய் என்பது தெரிந்தால், ஒரு வேளை கண்டு பிடிக்கலாம்,'' என்று புன்னகை செய்தார் லக்ஷ்மி.

''ம், நான் இப்ப ஸ்வாதி வீட்டில் இருந்து வரேன். ஸ்வாதி அனுவோட பிரண்ட்.''

''மை காட்! கௌதம் இந்த ரெண்டு வாரத்துல நடந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தால், இன்னாருக்கு இன்னார் என்று எழுதி வைத்தானே தேவன் அன்றுதான் ஞாபகம் வருது. திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன, என்பது உண்மைதான் போல'' என்று சந்தோஷத்தில் பளபளத்த கண்களோடு சொன்னார் லக்ஷ்மி.

மறுநாள் அலுவலகத்திற்குச் சென்று, ப்ரியாவின் பைலில் இருந்த மொபைலை எடுத்து அதில் இருந்து தனது மொபைலுக்கு ஒரு கால் போட்டு, அந்த நம்பரை சேவ் செய்தான் கௌதம். மீண்டும் டயல் செய்ய, அது 'பசுமை நிறைந்த நினைவுகளே', என்று பாடியது. ப்ரியாவிற்கு பழைய பாடல் என்றால் ரொம்பப் பிடிக்குமோ? அத்தை வரைந்த ஓவியம் திரையில் மின்னியதைப் பார்த்து புன்னகை செய்தான். அறை கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்க, கௌதம் அவசரமாய் 'கம் இன்' என்று சொன்னான்.

உள்ளே வந்த ப்ரியா, ''குட்மார்னிங் சார்'' என்று சொல்ல, ''ஹாய் ப்ரியா, இதுதான் உன்னோட முதல் வேலை போல. இப்பல்லாம் வொர்க் கல்சர் மாறிட்டு வருது. வயசானவங்களுக்குத்தான் இந்த மாற்றம் அவ்வளவு சுலபமா ஏத்துக்க முடியல. ஆனா உங்களை

மாதிரி ஆட்களுக்குக் கூடவா?" என்று கேட்[...] கௌதம்.

"வொர்க் கல்ச்சர்னு நீங்க எதை சார் சொல்[...]

"நீ என்னை இப்படி சார்னு சொல்றியே [...] தான்..." என்று சுருக்கமாய் சொன்னான்.

"அ..ப்..பு..ற..ம் வேற என்ன சொல்லிக் கூப்பிட[...]

"ஏன் எனக்கு பேர் இல்லையா? அதை வச்சு [...] கூடாதா? இல்ல என்னோட பேர் உனக்குப் [...] கலியா? ரொம்ப நீளமா இருக்கா? கூப்பிடக் கஷ்[...] இருக்கா?" சரமாரிய் கேள்விகளை அடுக்கின[...] கௌதம்.

"அப்படி எல்லாம் இல்லை. நீங்க சொல்லிட்ட[...] இனிமேல், ட்ரை பண்றேன்," என்ற ப்ரியாவின் [...] 'கௌதம்தானா பேசறது' என்று வியந்தது.

"அப்ப பேர் புடிச்சருக்கா?"

கௌதமின் குரலில் கொஞ்சம் தூக்கலாய் தெரிகிறதோ[...]

"ஹய்யோ... பேரில் என்ன சார் இருக்கிறது...?" [...] சாமாக சமாளித்தாள் ப்ரியா.

"இப்பதானே ட்ரை பண்றேன்னு சொன்னே. மறு[...]டியும் சார்..." என்று புருவம் உயர்த்த, "அது... அது... ஒரு ரெண்டு மூனு நாளையில் சரி ஆகிடும். கிளம்பட்டுமா," என்றவளைப் பார்த்து தலை அசைத்தான்.

அவள் வாசல் வரை செல்லும் வரை பொறுத்தவன், தன்னுடைய மொபைலில் இருந்து அவளுடைய மொபை[...]ுக்கு கால் போட்டான். அது இனிமையாய் பகை[...] நிறைந்த நினைவுகளைப் பாட, அவள் அவசரமாக திரும்பிப் பார்த்தாள்.

14

இது என்னுடைய காலர் ட்யூன், தாத்தா அம்மா விற்கு ரொம்பப் பிடிக்கும் என்று செலக்ட் பண்ணியது. அவள் திரும்பிப் பார்க்க, அவன் பைலைப் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான். போன் அடிக்கிறதே? காது கேட்கவில்லையா? இது அவளுடைய மொபைலா? அதை எப்படி அவனிடம் கேட்பது? ஒரே மாதிரி எத்தனையோ ஆயிரம் மொபைல் இருக்குமே? இந்த காலர் ட்யூன். அதுவும் எத்தனையோ பேர் வைத்து இருக்கலாமே.

"என்ன ப்ரியா அங்கேயே நின்று விட்டீர்கள்? கிளம்பலியா?" என்று அப்பாவியாய் கேட்டான் கௌதம்.

"அ..ந்..த போ..ன் அடித்துக் கொண்டு இருக்கிறதே?" என்று சொல்லும்போதே, அது நின்று விட, அவன் உதட்டைப் பிதுக்கி, "நின்று விட்டதே. மீண்டும் வந்தால் பார்க்கலாம். நீ ஏன் நிற்கிறாய்? ஏதாவது சொல்லணுமா?" என்று கேட்டான்.

பேச்சு ஒருமைக்கு மாறியதை இருவருமே கவனிக்க வில்லை. அவள் யோசனையோடு திரும்ப வந்து அமர்ந்தாள். அவளது கண் அவளையும் மீறி அந்த மொபைலைப் பார்க்க, "என்ன ப்ரியா, இந்த போன் ரொம்பப் பிடித்து இருக்கா? எடுத்துப் பாரேன். பிடிச்சு இருந்தா நீயே வேணும்னாலும் வச்சுக்கோ" என்று புன்னகைத்தான்.

யோசனையோடு கை நீட்டி எடுத்தவள் அந்த ஸ்க்ரீன் சேவரைப் பார்த்து இனிதாய் அதிர்ந்தாள். இது

அவளுடைய போனேதான். "இது எப்படி உ... இந்த போன், என்னோட தொலைந்த பேக்கில்... வீட்டில்..." வார்த்தைகள் தொடர்ந்து வர மறுத்த...

அவளது திணறலை ரசித்துச் சிரித்தவன், "உ... போன் மட்டும் இல்லை. உன்னோட பேக்கே, கி... பொருட்கள் எல்லாம் சரியா இருக்கான்னு செக்... ணிக்கோ" என்றவன் அறையின் ஓரத்தில் இருந்த... எடுத்து அவள் முன்னால் வைத்தான்.

"நீங்க கொடுக்கும்போது எனக்கு என்ன சந்தே... எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கும்." என்று அப்ப... எடுக்கப் போனவளை கை நீட்டித் தடுத்தான்.

"இல்லை ப்ரியா, நிறைய நகைகள் இருந்தது. என்னோ... திருப்திக்காக, ஒரு முறை இங்கேயே செக் பண்ணு... ப்ளீஸ்" என்று அடுத்த அவளுடைய பிரதிபலிப்பை... ரசிக்கத் தயார் ஆனான்.

அவனுடைய திருப்திக்காக நகை வைத்து இரு... சின்ன பெட்டியை எடுத்துப் பார்த்தவளுக்கு, அவளுடை... யதை தவிர, கூடுதலாய் ஒரு ஜோடி தங்கக் கொலுசு... இருப்பதைப் பார்த்த விநாடியிலேயே உணர முடிந்த... அன்று காலையில் கடவுளிடம் தான் மன்றாடிக் கே... சாட்சி இதோ தங்க கொலுசுகளாய் மின்னுதே? மன... உற்சாகத்தில் மிதந்தது.

"ஓ! அப்பா இதற்காகத்தான் தன்னை அ... வற்புறுத்திப் பார்க்கச் சொல்லி சொன்னாரா? ஆனா... அதை தனியா கையில் கொடுக்க மாட்டாரா? உன்னை... மட்டும்தான் ஷாக் கொடுக்க முடியுமா? என்னால... முடியாதா?" என்று சொல்லிக் கொண்டவள் ஆனந்தத்... தில் மலர்ந்த முகத்தை சீர் ஆக்கினாள்.

"எல்லாம் சரியா இருக்கு. ரொம்ப தேங்க்ஸ் சார். நான் கிளம்புகிறேன். மாலையில் பார்க்கலாம்" என்று புன்னகையோடு, விடை பெறுக் கிளம்பி விட்டாள் ப்ரியா.

ஒரு கணம் இந்த மாதிரி பிரதிபலிப்பை எதிர்பார்க்காமல் ஏமாந்தவன் சுதாரித்தான். இல்லை அவள் பார்த்து விட்டாள். முதலில் ஒரு கணம், அவள் முகம் மலர்ந்து விகசித்தது. ஆனால் இப்போ ஏன் அதை மாற்றி விட்டாள்? இந்த கண்ணாமூச்சி அவனுக்கும் பிடித்தது.

அலுவலக நேரம் முடிந்து ப்ரியா வண்டியை எடுக்கும் போது கௌதமும் வெளியே வர, மனம் மீண்டும் பறக்க ஆரம்பித்தது. "வீட்டுக்குத்தானே? வாயேன் காரிலேயே போலாம். அப்பாவுக்காக வருகிறாய். நீ ஏன் பெட்ரோலுக்குச் செலவு செய்யணும்?" என்று அழைத்தான் கௌதம்.

"இல்லை, இப்ப உங்க கூட வந்து விட்டால், அப்புறம் உங்க வீட்டில் இருந்து நான் வீட்டுக்குப் போறதுக்கும், நாளைக்கு அங்கே இருந்து ஆபீஸ் வாரதுக்கும் கஷ்டமாக இருக்கும். அதனால் நான் என் வண்டியிலேயே வரேன்."

"அதுதான் பிரச்னை என்றால் அதுக்கு வேற வழி இருக்கு. உன்னோட வண்டியை என் வீட்டுக்கு எடுத்து வர நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். ஆனால் என்கூட வரத் தயக்கம் என்றால் அதற்கு நான் ஒண்ணும் செய்ய முடியாது." என்று சீண்டியவன், அவளது பதிலை எதிர்பார்க்காமல், அடுத்த பக்கம் வந்து காரின் கதவை திறந்து வைத்து, கம் என்று தலை அசைத்துக் கூப்பிட்டான்.

ஏற்கனவே சலனப்பட்டிருந்த மனதை இந்த சீண்டலும் சேர்ந்து கலைக்க அவள் வண்டியை நிறுத்தி விட்டு வந்து காரில் ஏறினாள்.

''காலையில் உன்னோட மொபைலில் ... சேவரில் இருந்த அந்த ஓவியம். அது யார்? ... அப்பா அம்மாவா?'' என்று பேச்சைத் ... கௌதம்.

''ம். பார்த்தீங்களா? அந்த ஆர்ட் எங்க அம்மா ... தாக்கும். அந்த ஓவியத்தின் கான்செப்ட் எனக்கு ... பிடிக்கும்'' என்று குரலில் பெருமிதத்துடன் சொ...

''நீங்க மதுரையில இருக்கீங்க தெரியும். சொந்த ... எங்க?'' அவள் அம்மாவைப் பற்றி பேசும்போது அ... என்ன நினைக்கிறாள். வெறுப்பு ஏதும் இருக்கா என... தையும் அளவிடலாம் என்று அந்த பேச்சையே தொட... தான்.

''அம்மா வீடு இங்கதான் சென்னை. அப்பா ... கன்யாகுமரி பக்கத்தில் கிராமம். யாரோடயும் என... தொடர்பு கிடையாது. இப்போதைக்கு எனக்குன்னு இருக்க ஒரே சொந்தம், என்னோட தாத்தா மட்டும்தான். நாம வேற ஏதாவது பேசலாமா?'' என்று கண்டிப்புடன் சொன்னாள்.

''ஓகே ப்ரியா, உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்றால் விட்டு விடலாம். உனக்கு ரொம்பப் பிடித்த உன்னோட தாத்தாவைப் பற்றியே பேசலாமே'' என்று கௌதம் புன்னகைத்தான்.

''ஐ லவ் மை தா..த்..தா. அவர் வாழ்க்கையில் நிறைய இழந்து இருக்கிறார். அவருடைய மனைவியுடன் வாழ்ந்தது ஆறு ஏழு வருடங்கள். தனது மகளை வளர்க்கத் தனியாகவே சிரமப்பட்டார். அவரையும் சின்ன வயதில் பறி கொடுத்துவிட்டு, இப்போ என்னைப்

பார்த்துக் கொள்ளவே தனது வாழ்க்கையின் மீதி பொழுதை செலவழித்துக் கொண்டு இருக்கிறார். அவர் இழப்பு அவரை நல்லாத் தெரிஞ்சவங்களுக்குத்தான் தெரியும். முதலில் பார்ப்பவர்கள், அவர் மனம் நிறைஞ்ச வாழ்வு வாழ்வதாக நினைத்துக் கொள்வார்கள். அவரது இந்த மன நிலைக்கு ஒரு காரணம், அவருடைய படிப்பும் வேலையும் என்று சொல்லலாம். காலேஜில் பேராசிரியரா இருந்ததால், ஒவ்வொரு வருடமும், உற்சாகமான மாணவர்களைப் பார்த்துப் பார்த்து, அவரும் தனது மன நிலையை அப்படி வைத்துக் கொள்கிறார் என்று நினைக்கிறேன். சாரி ரொம்ப போர் அடிச்சுட்டேனா? எனக்கு எங்க தாத்தாவைப் பற்றிப் பேசினால், என்னால் நிறுத்தவே முடியாது. அது என்னோட வீக்னெஸ்'' என்று புன்னகை செய்தான்.

''உங்க தாத்தா என்னை ஒரு வீடு பார்க்கச் சொல்லி இருந்தார். நான் ஒரு வீடு பார்த்து இருக்கேன். அதை பார்த்துட்டே என்னோட வீட்டுக்குப் போலாமா? போற வழிதான்'' என்று கேட்டான்.

''தா..த்..தா..வை உங்களுக்குத் தெரியுமா?'' என்று ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள் ப்ரியா.

''தெரியுமே. இதுக்கு ஏன் இவ்வளவு ஆச்சரியம்?''

''அவர் உங்களைப் பார்க்கணும்னு என்கிட்டே போன வாரம் கேட்டுட்டு இருந்தார். ஆனா இப்ப, நீங்களே தெரியும்னு சொன்னதால, நம்ப முடியவில்லை. வீடு உங்களிடம் பார்க்கச் சொன்னதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. தாத்தா இங்கே இருப்பார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. நான் ஹாஸ்டலில் பார்க்கலாமே என்று நினைத்தேன்...'' என்று தயக்கத்தோடு சொன்னாள்.

''ஹாஸ்டல் எல்லாம் சரிப்பட... முதலில் பார். மீதியை தாத்தாவிட... என்று அப்போதைக்குப் பிரச்னையை பேச்... கௌதம். அவன் காரை நிறுத்திய இடத்... வுடன் பிரமித்தாள். ஒரு அடுக்கு மாடி வீடு... சுற்றி இருந்த காரோடும் பாதை. தோட்ட... விழுந்த அந்த அலைகளின் ஓசை, பீச் மிக... இருக்க வேண்டும்.

வீடு இரண்டு படுக்கை அறைகள், ஹால், ... அறை என்று கச்சிதமாக இருந்தது. ஆனால்... வீடாக இருக்கவில்லை. கட்டில் மெத்தை, ... சோபா மட்டும் இல்லை. சமையல் அறை ... வசதிகளோடு மிக்சி, கேஸ், பிரிட்ஜ் என்று ... இருந்தது. துணி மட்டும் எடுத்து வந்தால், இப்போ... வசிக்கலாம்.

''இது யாருடைய வீடு?'' வியப்போடு விசாரித்... ப்ரியா.

''நம்ம கெஸ்ட் ஹௌஸ் தான். நீ இங்க மூணு மா... மட்டும்தானே இருக்கப் போற? இப்போதைக்கு யூ... பண்ணிக்கலாம் என்று அழைத்து வந்தேன். வீடு பிடிச்... இருக்கா?''

வீடு நன்றாக இருந்தது. இந்த வீட்டைப் பிடிக்க வில்லை என்று சொல்ல அவளுக்கு பைத்தியமா என்ன? ஆனால் அவன் சொல்வது எவ்வளவு தூரம் உண்மை. இது அப்படியே கம்பெனி கெஸ்ட் ஹௌஸ் என்றாலும், அதை அவளுக்குக் காண்பிக்க, எம்.டி.யே நேரில் வருவாரா? குழப்பத்துடன் அவனை பார்த்தால், அவனும் அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

அவள் பார்ப்பதை உணர்ந்து அருகில் வந்தவன், ''பிடித்து இருக்கிறதா?'' என்று கேட்டான். மாலை மங்கிய நேரத்தில், கடற் காற்று முகத்தில் மோத, அவளை அருகில் அவன் நின்று கேட்ட அந்த கேள்விக்கு 'ம்ம்' என்று தலை அசைத்தாள். ஆனால் உடனே சுதாரித்து, 'என்ன புடிச்சு இருக்கான்னு கேட்கல?' என்று அவசரமாய் கேட்க, அவன் சிரித்தான்.

''என் வீட்டைத்தான் கேட்டேன். நீ என்ன நினைத்தாய்?'' என்று குறும்பில் பளபளத்த விழிகளுடன் கேட்க, அவளுக்கு மூச்சு முட்டியது. ''நா..ஹு..ம் வீட்டைத்தான் சொன்னேன்,'' என்று சொன்னவள் அவனை நேரில் பார்க்க முடியாமல், கடலைப் பார்த்தாள்.

கடலை ரசிப்பதாக பாவனை செய்தவளை, ரசித்துப் பார்த்தான் கௌதம். மங்கிய வெளிச்சத்தில், அவளது காதுகள் முடிந்து கன்னம் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில், அவளது பொன்னிற கன்னத்தில் சின்னப் புள்ளியாய் மின்னிய ஒரு கருப்பு மச்சம், அவனை ஈர்த்து, 'கன்னத்தில் முத்தமிட வா', என்று அழைத்தது. பொங்கிய உணர்வுகளைச் சமாளிக்க முடியாமல் திரும்பி நடந்தான்.

அவன் போவதை உணர்ந்து, அவசரமாய் திரும்பி, ''மேலே மொட்டை மாடி இருக்குமே. பார்க்கலாமா?'' என்று கேட்க, 'பார்க்கலாம்' என்று சொல்லிவிட்டு வெளியே நடந்தான். மேலே போனதும், அவளது பிரமிப்பு இன்னும் கூடியது. பால்கனியில் பார்த்ததை விட, கடல் பிரம்மாண்டமாய், அருகில், தெரிந்தது. கோபுரங்கள் தெரிவதை சுட்டிக் காட்டி, ''அது என்ன கோவில்? இது என்ன இடம்?'' என்று கேட்டாள்.

"இது பெசன்ட் நகர். அது அஷ்டலக்ஷ்மி கோவில் பக்கத்திலேயே, அறுபடை முருகன் கோவிலும் இருக்கு. நடந்து போற தூரம்தான். அம்மா வாரா வாரம் வெள்ளிக் கிழமை அங்கே போவார்கள். நீயும் போகலாம்."

"உங்க வீடு எங்கே இருக்கு?"

"இங்கே இருந்து பார்த்தால் தெரியாது. ஒரு பத்து நிமிட டிரைவ்," என்று சொன்னவன், அவளைப் அறியாமல், எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்க வேண்டும் என்ற தீவிரமான வேண்டுதலோடு சற்று தொலைவில் தெரிந்த கோபுரத்தையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

"என்ன ஜீஜீ? கோவிலுக்குப் போகாமலே இங்கேயே வேண்டுதல் எல்லாம் முடித்து விடுவீர்களா? கடவுளை கிட்டே போய் பார்க்க மாட்டீர்களா?" கேலியாக விசாரித்தாள் ப்ரியா.

"வாட்? என்னை என்ன சொன்ன?"

"ஏன் உங்களுக்குக் காது கேட்காதா?"

"காது கேட்கும். ஆனால் புரியலை. ஒரு ஜீ புரியுது. ரெண்டு ஜீ ஏன்?"

"ஒண்ணு இங்கிலீஷ் ஜீ. ஒண்ணு ஹிந்தி ஜீ."

"பேர் சொல்லப் போவதில்லை என்று முடிவு செய்து விட்டாய் போல."

"அப்படி இல்லை. கொஞ்சம் பழகியபின் பேர் சொல்லப்படும்."

"நீங்க கேட்ட கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லிட்டேன். நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீங்க இன்னும் பதில் சொல்லலை. நீங்க கோவிலுக்குப் போகமாட்டீங்களா?"

"ஏன் போக மாட்டேன். நல்லா போவேன். வர வெள்ளிக் கிழமை நம்ம எல்லோருமே போகலாம்."

"நீங்க அப்ப கோபுரத்தைப் பார்த்ததை பார்த்தால், ரொம்ப தீவிரமாக ஏதோ வேண்டிகிட்ட மாதிரி இருந்தது. என்ன வேண்டிகிட்டீங்க?" என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

சற்று முன்பு அவளின் கன்னத்தில் முத்தமிட வேண்டும் என்ற வேண்டுதலைச் சொல்லலாம் என்று ஒரு கணம் நினைத்தவன், "அது, கொஞ்சம் பெர்சனல். அது இன்னும் கொஞ்சம் நல்லா பழகிய பின் சொல்லப்படும்" என்று அவளை மாதிரியே சொல்லி, கம்பீரமாய் சிரித்தான் கௌதம்.

15

ப்ரியாவிடம் வாக்களித்த மாதிரி, வெள்ளியன்று, கௌதம், அம்மாவை அழைத்துக் கொண்டு அஷ்டலக்ஷ்மி கோவிலுக்குக் கிளம்பினான். உள்ளே இருந்து அப்பா, அம்மாவை அழைக்கும் குரல் கேட்க, "போயிட்டு சீக்கிரம் வாங்கம்மா, டைம் ஆகுது," என்று அனுப்பி வைத்தான் கௌதம்.

"கௌதம், நீங்க ரெண்டு பேரும் போயிட்டு வாங்க. அப்பா என்கிட்டே என்னவோ பேசணுமாம். நாளைக்கு நீ ப்ரீயா இருந்தா, கடைக்குப் போய் எல்லாருக்கும் தீபாவளி பர்சேஸ் முடிச்சுடேன். அப்படியே ப்ரியாவையும், பயிற்சி கொடுக்கறேன் என்ற பேரில் கூட்டிட்டுப்

போனா லீவு நாளிலும், சேர்ந்து சுத்த [illegible] கும். நல்ல ஐடியா இல்ல கௌதம்,'' என்[illegible] சிமிட்டிச் சிரித்தார் லக்ஷ்மி.

''இந்த மாதிரி மகனுக்கு டிப்ஸ் கொடுக்கற [illegible] யாருக்குக் கிடைக்கும்?'' என்று அணைத்து முத்[illegible] பின், ப்ரியாவை தனிமையில் சந்திக்கப் போகி[illegible] என்ற உற்சாகத்தில் கிளம்பினான் கௌதம்.

கௌதம் கிளம்பியபின், லக்ஷ்மி உள்ளே செ[illegible] ஹரியின் அருகே அமர்ந்தார். பேச வேண்டும் என்[illegible] கணவன் அவளை கோவிலுக்குப் போகாமல் தடு[illegible] நிறுத்தி இருக்கிறார். இதுவரை கணவனும் மனைவியு[illegible] பொதுவாகப் பேசிக் கொள்வார்களே தவிர, கல்யாண[illegible] ஆன புதிதில் கூட தனிப்பட்ட முறையில் பேசியதே இல்லை.

''என்ன லக்ஷ்மி, நம்மளோட புருஷனுக்கு திடீர் என்[illegible] மனைவியிடம் தனியாகப் பேச வேண்டும் போ[illegible] தோன்றுகிறதே என்று ஆச்சரியமாய் இருக்கா?'' என்[illegible] கேட்க, வியப்பாக தலை அசைத்தார்.

''சில விஷயங்கள் நடக்க வேளை வர வேண்டும் போல இருக்கு. புத்தருக்கு போதி மரத்தடியில் ஞானம் வந்தது போல் எனக்கு இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்து, அந்தப் பாறையில் அடிபட்ட போது ஞானம் வந்தது என்று வைத்துக் கொள்ளலாமா?'' என்று சின்ன குரலில் ஹரி சொல்ல, அவரை வியப்பாகப் பார்த்தார்.

''நீங்க என்ன சொல்றீங்க? சரியா புரியல.''

''உன்னைப் பார்த்தால் புரியாத மாதிரி தெரியல. நம்பர்த மாதிரி தெரிகிறது. வெளிப்படையா சொல்

[illegible]றேன். எந்த ஒரு பொருளின் அருமையும், அது [illegible]டைய அருகில், இருக்கும்போது தெரியாது. அது இல்லாதபோதுதான் அது எவ்வளவு உயர்வு என்று புரியும். நீ திருமணம் ஆகி இங்கே வந்ததில் இருந்து ஒரு நாள் கூட இந்த வீட்டை விட்டுப் போனது இல்லை. ஒரு வேளை அப்படி நீ போய் இருந்தால், நீ இல்லாத அந்த நேரத்தில் நாங்கள் சிரமப்பட்டு, உன்னுடைய பொறுமை, திறமை, எல்லாம் புரிந்து இருக்குமோ என்னவோ?'' என்று சொல்லி, சில கணங்கள் இடைவெளி விட்டார் ஹரி.

''உனக்கு பிறந்த வீடு என்று ஒன்று இல்லாததால், அது நடக்காமல் போய் விட்டது. என் கையில் அடிபட்டு, அம்மா இருக்கும் இந்த மூன்று தினங்களில், நீ இந்த வீட்டில் எவ்வளவு இன்றியமையாதவள் என்பதை, என் கண்ணால் பார்த்துவிட்டேன்'' என்று பெருமூச்சு விட, திகைத்துப் போனார்.

''என்னங்க, என்னென்னவோ பேசறீங்க? இந்த வீட்டில் எனக்கு என்ன குறை? நீங்க என்கிட்டே எந்த சந்தர்ப்பத்துலையும் கடுமையா பேசியதே இல்லை. ஒருவேளை, உங்க அம்மா உங்களை வளர்த்து இருந்தால், உங்க அப்பா ஒரு போலீஸ் ஆபீசராய் இல்லாமல் இருந்து இருந்தால், நீங்க வேற மாதிரி இருந்து இருக்கலாம். அதை இப்போ நினைத்து வருத்தப்படுவதில் அர்த்தம் இல்லை. அருமையான ரெண்டு குழந்தைகள். நான் சந்தோஷமா இருக்கேன்'' என்று சமாதானம் செய்ய முயன்றார் லக்ஷ்மி.

''கரெக்ட் லக்ஷ்மி. நீ பிள்ளைகளை வளர்த்து இருக்கும் விதத்திற்கு, அந்த கிரெடிட்டும் உனக்குத்தான். அவங்க

வளர்ச்சியில் என்னோட பங்கு எதுவும் இல்லை...
நிர்வாகம், குழந்தைகள் கல்வி, உறவினர்...
விசேஷங்கள் எல்லாமே, நீயாக நடத்தி...
பிரமிப்போடு பேசிக் கொண்டே போனார் ஹரி.

"அடடா, முப்பது வருஷமா பேசாதது...
சேர்த்து வச்ச இந்த ஒரே நாளில் பேச முடி...
ணிட்டீங்களா? இந்தப் பாராட்டு மழையில் நனை...
என்னோட உடம்பு தாங்காது. அப்புறம் நான்...
கிட்டா, நீங்களே சொல்ற மாதிரி இந்த வீடு...
ஆகிறது?" என்று விளையாட்டாய் அவரை...
முயற்சி செய்தார்.

"இல்ல லக்ஷ்மி, இப்ப கூட உன்னோட...
இவ்வளவு வளர்ந்த பின்னும் வெளியே போகும்...
உன்னை கட்டிப் பிடிச்சு கன்னத்தில் முத்தம்...
சொல்லிக் கொண்டு வெளியே போகிறான். அ...
பார்த்த பிறகு இப்பதான், நான் ரொம்ப மிஸ் பண்ணி...
டேனோன்னு தோணுது" என்று சொன்னவரைப் பார்த்து...
புன்னகைத்தார் லக்ஷ்மி.

"அது போகட்டும். இந்த மூணு நாளுல பார்த்த...
வரைக்கும், எனக்கே சில விஷயங்கள் தோணுது. அ...
உன்னோட கண்ணிலையும் நிச்சயம் பட்டு இருக்கும்...
அதைப் பத்தி பேசணும்னுதான் உன்னை இருக்கச்...
சொன்னேன். பட் கதை வேறெங்கேயோ போய்டுச்சு...
நான் என்ன சொல்ல வரேன்னு தெரியுதா?" என்று
கேட்டார் ஹரி.

"நம்ம பசங்களோட கல்யாண விஷயமா?" என்று
லக்ஷ்மி தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

"இப்படி பொதுவா சொல்லக்கூடாது. நான் கேட்கறது
...கல்யாணம் பத்தி," என்று ஹரி சொன்னதும்,
லக்ஷ்மிக்கு மூச்சு அடைத்தது.

* * *

கோவிலில் தரிசனம் முடித்துவிட்டு, கௌதமும்
ப்ரியாவும், வெளியே வந்து பீச் மணலில் அமர்ந்து
இருந்தனர். இருவர் முகத்திலும் இதமான பாவனை.
லக்ஷ்மி வரவில்லை என்ற போதும், தன்னுடன் தனியாக
கோவிலுக்கு வர ப்ரியா யோசிக்கவில்லை, என்ற
சந்தோஷம் கௌதமிற்கு என்றால், லக்ஷ்மி வராததைக்
காரணம் காட்டி நின்று விடாமல், தன்னை அழைத்துப்
போக வந்து விட்டானே என்ற சந்தோஷம் ப்ரியாவிற்கு.

"ப்...ரி..யா நீ கடலுக்கு கால் நனைக்கப் போக
லையா?" என்று மௌனத்தைக் கலைத்து சின்ன
சிரிப்போடு விசாரித்தான்.

"நீங்க வரீங்களா?"

"நீ கூப்பிடக் காத்து இருக்கிறேன்," என்று சொன்
னவன் எழுந்து அவளுக்கு கை நீட்டினான். அதை தவிர்த்து
எழுந்தவள், கடலை நோக்கி நடந்தாள். அவளைப் பின்
தொடர்ந்தவனுக்கு, இத்தனை நாள் இல்லாமல் அவள்
நடக்கும் போது கொலுசு ஒலி கேட்கிறதோ? அது தான்
கொடுத்ததா? உடனே பார்க்க வேண்டும் போல மனம்
பரபரத்தது.

கோவிலுக்கு என்று தழையத் தழைய புடவை கட்டிக்
கொண்டு வந்து இருக்கிறாள். கடலில் நிற்கும்போது
லேசாகத் தூக்கிக் கொள்ள மாட்டாளா? அப்போது
பார்க்கலாம் என்று காத்து இருந்தவனை அவள் ஏமாற்றி

விட்டாள். எரிச்சலோடு மணலை உதைத்தான் ... அவளும் ஓரக் கண்ணால் பார்த்துக் கொண்டு ... தால், அவனது எரிச்சல் புன்னகையை வரவழை... கொஞ்சம் பாவமாயும், இருந்தது. தண்ணீரை ... வெளியே வந்து, குனிந்து புடவையின் நுனியை ... மேலே தூக்கிப் பிழிந்து விட, அந்த ... மின்னிய கொலுசைப் பார்த்த கௌதமிற்கு, உள்ளு... என்னவோ செய்தது.

"சொல்லுடா, இப்போ சொல்லிவிடு," என்று ... தைரியத்தை எல்லாம் திரட்டி, வாய் எடுத்த போ... அவனுடைய மொபைல் அழைத்தது. போனை எடுத்து பார்த்தால், சிவராமன் அங்கிள். இவருக்கு இப்போ என்ன வேண்டும்? எடுக்காமல் விட்டு விடுவோமா போனை அணைத்து விடுவோமா? என்று தோன்றி... எண்ணத்தை, அழித்தான். ஏற்கனவே ப்ரியா கூட ரெண்டு நாள் செலவழிக்கக் கூடிய ஒரு அற்புதமான வாய்ப்பை இழந்ததை அதற்குள் மறக்கலாமா? எரிச்சலை மட்டுப்படுத்தி, "சொல்லுங்க அங்கிள்" என்றான்.

"கௌதம், அஷ்டலக்ஷ்மி கோவில் வாசலில் உங்க கார் இருக்கே? நீங்க இங்கேயா இருக்கீங்க?"

"ம்ம்ம் பீச்சில் இருக்கேன். என்ன விஷயம் சொல்லுங்க?"

"நான் என்னோட பாமிலியோட கோவிலுக்கு வந்தேன். என்னோட மனைவியும், மகளும், உங்களைப் பார்த்துப் பேச வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். நீங்க ப்ரீயா இருந்தா, பேசலாமா?"

"என்ன விஷயமா பேசணும்? அந்த கேஸ் விஷயமான்னு, இப்ப மட்டும் இல்லை எப்பவுமே பேச வேண்டாம் அங்கிள்."

"ஐயோ, அது தெரியுமே. இது வேற. நீங்க முன்னாலே விசாரிச்சது தொடர்பா..."

"அப்ப சரி. இப்ப வேண்டாம். நாளைக்கு நானே போன் பண்றேன்" போனை வைக்கும்போது முதலில் இருந்த மனநிலை மாறிவிட்டது.

* * *

மறுநாள் தி.நகருக்குப் போய் துணிகள் வாங்க, லக்ஷ்மி சொன்னபடி கௌதமும் அனுவும் ப்ரியாவை அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். தேர்வு முடிந்து பில்லுக்குப் பணம் செலுத்த காத்து இருக்கும் நேரத்தில், "ப்ரியா போன் கையில வச்சு இருக்கீங்க? கொஞ்சம் கொடுங்க. ஒரு கால் பேசிட்டு தரேன்" என்று வாங்கினாள் அனு. பேசி முடித்து திருப்பிக் கொடுக்கும்போது அந்த ஸ்க்ரீன் சேவரைப் பார்த்து "ப்ரியா, இது போட்டோ மாதிரி இல்லையே? இது என்ன?" என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

ப்ரியா உற்சாகத்துடன் விவரிக்கத் தொடங்க, கௌதம் அவசரமாய் கௌண்டரில் இருந்து ஓடி வந்து, "அனு, துணி எல்லாம் சரியா இருக்கா பார்," என்று அவளை அங்கிருந்து நகர்த்த முயன்றான்.

"அண்ணா. அந்த போனில்..." என்று அவள் மீண்டும் ஆரம்பிக்க, "ப்ளீஸ் அனு, சொன்னதைக் கேளு. எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்," என்றான் கௌதம்.

"என்ன தெரியும் உனக்கு? கையில் வெண்ணெய் வச்சுக்கிட்டு, ஊர் ஊரா சுத்தத்தான் தெரியும்" என்று ஆரம்பித்த அனுவின் வாயைப் பொத்தி, கௌண்டருக்கு இழுத்துச் சென்றான்.

அனு என்ன சொல்ல வந்தாள்? கௌதம்
தடுத்தான்? அவனுக்கு என்ன கோபம்? என்ன
பூடகமாய் இருவரும் பேசிக் கொள்கிறார்கள்?
கேட்க உரிமை இல்லை என்று ப்ரியா அமைதி
அனு கோபமாகவும், கௌதம், அவளை இப்போதைக்கு
பேசாமல் வைத்துக் கொள்வதுதான் அவசியம்
மனநிலையிலும் இருந்ததால், வீட்டுக்கு வரும்
எல்லாம், பேச்சே இல்லை. கௌதம் ப்ரியாவை அவள்
வீட்டில் இறக்கி விட்ட பின், வீட்டிற்கு வந்த
''அம்மா இங்கே வாங்க,'' என்று சத்தமாய் கூப்பிட்டாள்
அனு.

உள்ளே இருந்து வந்த லக்ஷ்மி, அனு ஆத்திரமாய் நிற்பதையும், கௌதமின் புன்னகையையும் பார்த்து ''என்ன ஆச்சு அனு? உங்க அண்ணன் உனக்குப் பிடிச்ச பிங்க் கலரில டிரஸ் செலக்ட் பண்ணியதை வேணாம்னு சொல்லிட்டானா? அவனை அப்பாகிட்ட சொல்லிடலாம்,'' என்று கிண்டல் அடித்தார்.

''நான் என்ன சொல்ல வரேன் என்பதைக் கூட கேட்க மாட்டீர்களா ரெண்டு பேரும்?'' என்று சொல்லியவள் பொங்கிய கோபத்துடன், ரூமிற்குப் போய் விட்டாள்.

''என்ன ஆச்சு கௌதம்?'' என்று அவனிடம் விசாரித்து, விபரம் அறிந்ததும், ''இன்னும் மறைத்தால், அவள் தப்பாக நினைத்துக் கொள்ளலாம். சொல்லி விடலாம் கௌதம்.''

அனுவின் ரூமுக்குப் போய் கதவைத் தட்ட, ''நான் தூங்கப் போறேன். யாரும் என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாம். நீங்க போலாம்'' என்று குரல் கொடுத்தாள். புன்னகையோடு உள்ளே நுழைந்தவர்கள், அவள்

அருகில் சென்று அமர்ந்து. ''நீ என்ன சொல்ல வந்தாய் என்பது எங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும் அனு'' என்று விபரம் சொல்லவும், வியந்து போனாள்.

''அடப் பாவிகளா. இது எத்தனை நாளாய் நடக்குது? நல்ல அம்மா. நல்ல பையன். இது எனக்கு மட்டும்தான் தெரியாதா? இல்லை யாருக்குமே தெரியாதா?'' என்று கேட்டாள்.

''நேற்று வரை யாருக்கும் தெரியாது. நேற்று இரவு உங்க அப்பாவுக்குத் தெரியும்,'' என்று லக்ஷ்மி சொன்னதும் கௌதம் ஆச்சரியமாய் அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

''ஆமா, நான்தான் நேற்று நீங்க கோவிலுக்குப் போனபோது சொன்னேன். அவர் உன்கிட்ட பேசணும்னு சொல்லிட்டு இருந்தார். கீழே போகலாம்,'' என்று மூவரும் இறங்கி வந்தனர்.

அறைக்குள் நுழைந்த மூவரையும் பார்த்த ஹரிக்கு, ரொம்ப சந்தோஷமாக இருந்தது. உள்ளே வரச் சொல்லி அழைத்தவருக்கு என்ன பேசுவது என்றே தெரியவில்லை. ''கை எப்படிப்பா இருக்கு? என்னப்பா பேசணும்னு சொன்னீங்களாமே'' என்று கௌதமே பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

''கை வலி பரவாயில்லைப்பா. அம்மாவும் பிள்ளையும் சேர்ந்து ஏதோ ஆராய்ச்சி எல்லாம் பண்ணி என்னென்னவோ கண்டு பிடிச்சு இருக்கீங்க போல இருக்கே? நேத்திக்கு விசாரித்தால், ஒன்னொண்ணா வெளியே வருது'' என்று சிரித்தார் ஹரி.

அப்பா இந்த விஷயத்தில் அப்படி கேலி சிரிக்கக் கூடும் என்று கனவிலும் நினைத்து இராத கௌதமிற்கு

சந்தோஷமாய் இருந்தது. அம்மா ஒரே நாளில் … பிடித்தார்கள் என்றால், அவர்கள் என்னை நன்… புரிந்து வைத்து இருப்பவர்கள். அப்பா இவ்… எளிதில் கண்டு பிடிக்க முடியும் என்றால், தன் முக… அவ்வளவு அப்பட்டமாய் தெரிகிறதா?

''என்ன கௌதம், ப்ரியா கிட்ட பேசியாச்சா? … பேசறியா? இல்ல நான் அப்பா கிட்ட சொல்லி அவ… தாத்தாகிட்ட பேசச் சொல்லட்டுமா?'' என்று ஆர்வ… விசாரித்தார் ஹரி.

''இல்லப்பா, நானே முதலில் ப்ரியாவிடம் பேசறேன்… அவளோட மனசை தெரிஞ்சுகிட்ட, அப்புறம் நீங்… அவங்க தாத்தாகிட்ட பேசலாம்...''

''அய்யோடா. இந்த ஒரு வாரமா டெய்லி ஆபீ… போய்ட்டு போய்ட்டு வர. சாயங்காலம் அவங்க இங்… வராங்க? நாள் பூரா பார்த்துட்டே இருக்கீங்க. இன்… சொன்ன பாடில்லையா?'' என்று அனு கேலியாக… கேட்க, அவன் சிரித்து மழுப்பினான்.

''சிரிப்பு இருக்கட்டும். நீ எப்போ பேசப் போறே?'' என்று கேட்டார் ஹரி.

''இன்னிக்கே, நான் வெளியூர் கிளம்பறேன். மண்டே காலை வந்து உங்ககிட்ட பேசறேன்'' என்று சிரிப்புடன் சொன்னவன் தலை அசைத்துக் கிளம்பினான். தொடர்ந்து வந்த லக்ஷ்மி, ''எங்கே சார் வெளியூர்? தனியாவா? என்ன பிரயோஜனம்?'' என்று சிரிப்புடன் விசாரித்தார்.

''நான் ஏன் தனியா போறேன்? ரெண்டு பேரும்தான். இப்போதைக்கு கன்யாகுமரியில, ஆபீஸ் வைக்க இடம் பார்க்கப் போறோம். வரட்டா,'' என்று கன்னத்தில்

…டியவன் அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் கிளம்பி ப்ரியாவின் வீட்டில் இருந்தான்.

தாத்தாவிடம் அம்மாவிடம் சொன்ன காரணம் சொல்லி ப்ரியாவையும் கூட்டிக் கொண்டு காரில், நாலு மணிக்குக் கிளம்பி விட்டான். எல்லோருக்கும் சம்மதம் தான். ப்ரியாவின் வார்த்தை மட்டும்தான் பாக்கி.

'சீக்கிரம் சொல்லுடி', என்று மனதிற்குள் பேசினான். 'முதலில் நீ வாயைத் தொறந்து ஒழுங்கா ப்ரொபோஸ் பண்ற வழியைப் பாருடா' என்று தனக்குத்தானே குட்டிக் கொண்டான். 'சொல்றேன். சொல்றேன். இப்ப இங்க இல்ல. நாளைக்குக் காலையில், கன்யாகுமரியில், அந்த அற்புதமான அதிகாலை நேரத்தில், சூரியன் உதயம் ஆகும் நேரத்தில், அந்த கடற்கரையில் வைத்து, அவளை முதன் முதலில் அங்கே பார்த்ததையும் சொல்லி ஆச்சரியப்பட வைத்து, விரிந்த விழிகளோடு பிரமிப்பாய் பார்க்கும்போது, அப்போ சொல்றேன்' என்று மறுநாளைய விடியலுக்காய் மகிழ்ச்சியோடு காத்து இருந்தான் கௌதம்.

16

தூக்கம் என்பது அவன் அருகில் வராததாலோ, அவன் மனம் போலவே, காரும் பறந்ததாலோ, பனி ரெண்டு மணி நேர பயணம், பத்து மணி நேரத்தில் முடித்து, இரவே இரண்டு மணிக்கு கன்யாகுமரிக்கு வந்து சேர்ந்தனர். ஹோட்டலில் இறங்கியதும், ''ரொம்ப

டயர்டா இருக்கா ப்ரியா?'' என்று அக்கறையோடு கேட்டவனைப் பார்த்து மறுப்பாய் தலை அசைத்து புன்னகைத்தாள்.

பத்து மணி நேர கார் பிரயாணத்திற்குப் பின்னும் ஒரு பூ மாதிரி இருந்த அவளை, அறைக்குள் விட்டு விட்டுக் கிளம்ப முடியாமல் தயங்கி தவித்து, தண்ணி இருக்கா? கீசர் வேலை செய்யுதா? குளிருதா? ஸ்வெட்டர் இருக்கா? என்று என்னென்னவோ கேட்டு, மேலே கேட்க ஒன்றும் கேள்வி இல்லை என்று ஆன பின் ''நாளைக்குக் காலையில் சன்ரைஸ் பார்க்க ஒரு ஐந்தரை மணிக்கு ஷோருக்கு போலாமா?'' என்று கேட்டான்.

''இப்பவே மணி ரெண்டு. இனிமேல் தூங்கி எழுந்து ஐந்தரைக்கு கிளம்புவது, கஷ்டம் ஆச்சே. நான் தூங்கு மூஞ்சி இல்ல. நாளைக்கு சண்டே. கொஞ்சம் லேட்டாத்தான் எழுந்திரிப்பேன். நீங்க ஏதோ இடம் பார்க்கணும்னு சொன்னீங்களே? எட்டு மணிக்குக் கிளம்பினால் போதாது?'' என்று அவள் சிரிப்பை அடக்கிச் சொல்ல, அவனுக்கு அவளின் கிண்டல் புரிந்தது.

''ஆபீஸ் வேலையா வந்துட்டு, எம்.டி. கூப்பிடற நேரத்துக்கு கூப்பிட்ட இடத்திற்கு வராமல் இருப்பது அழகா இல்லியே? காலையில் ஐந்தரை மணிக்குக் கிளம்பலாம். ஐந்து மணிக்கு உன்னோட மொபைல்ல அலாரம் வச்சுட்டுப் போறேன். குட்நைட்'' என்று சொல்லி அறை வாசல் வரை சென்றவன் திரும்பி, ஸ்வீட் ட்ரீம்ஸ் என்று சேர்த்து சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அவன் போன பிறகும் அவளுக்கு தூக்கம் வரும் பாடாய் இல்லை. அவன் அவளை எம்.டி. நிலையில்

ட்டியதை நினைத்து சிரிப்பு மலர்ந்தது. எதுக்கு இவ்வளவு தூரம் கூட்டி வந்து இருக்கிறான்? சென்னையில் பேச பயமாய் இருக்கிறதா? தெரிந்தவர்கள் அருகில் இல்லாத இடத்தில்தான், காதலை சொல்ல தைரியம் வருமாக்கும்?

''ஓகே ஓகே ப்ரியா. அவனது கண்கள் நிறைய சேதி சொன்னாலும், வாயைத் திறந்து தெளிவாகச் சொல்லட்டும். அதற்கு அப்புறம் இனிப்பாய் கனவு காணலாம்'' என்று படுத்துக் கொண்டாள். கண்களை இறுக மூடினாலும் கண்களுக்குள் வந்து சிரிக்கும் முகத்தை என்ன செய்வது?

கௌதமிற்கும், கார் ஓட்டியதில் உடல் களைப்பாய் இருந்த போதும், மனம் உற்சாகத்தில் இருந்தது. அவள் பேசியதைப் பார்த்தால், எதற்கு இங்கு வந்து இருக்கிறோம் என்ற காரணத்தை ஊகித்து விட்டாள் போல இருக்கிறது. எப்பொழுது பொழுது விடியும்? ஒரு வேளை, வார்த்தைகள் வராமல் சரி செய்து விட்டால் சமாளிக்க, ஏதாவது விஷுவல் இருந்தால் பரவாயில்லை என்று தோன்றவும் எழுந்து அவனது லாப் - டப்பை எடுத்துக் குடைய ஆரம்பித்தான். பரீட்சைக்கு கூட இவ்வளவு பரபரப்பாய் தயார் செய்தது இல்லை என்பது நினைவு வந்து புன்னகை பூக்க வைத்தது.

ப்ரியாவை ஆச்சரியப்படுத்த, அத்தையின் வழக்கமான அந்த அர்த்தநாரீஸ்வரர் உருவத்தை, தன்னால் வரைய முடியாது. கம்ப்யூட்டர் இருக்கே? அதில் உருவாக்கலாமே. தங்களுடைய போட்டோக்களை மிக்ஸ் பண்ணிப் பார்த்தான். தூக்கம் வருவதற்கில்லை என்று தெரிந்ததும் எழுந்து குளித்துக் கிளம்பினான். நாலு

மணிக்கு அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு,
நேரங்களில் மட்டும், செயல்படும் அந்த
திறந்த வெளி உணவு அரங்கில், கடலை
மாதிரி இருந்த டேபிளில் அமர்ந்து கொண்ட

* * *

ப்ரியா தூங்க முயற்சி செய்து தோற்று
எழுந்து குளித்துக் கிளம்பி, உடை மாற்ற பெட்டி
திறந்தாள். அவன் வாங்கிய அந்தத் தாமரை
புடவையைப் பார்த்தவளுக்கு மனம் லேசாகி,
தில் பறப்பது போல் இருந்தது. 'ஆபீஸ் வேலை
இடம் பார்க்க என்று அவன் சொல்லும்போது,
கிராண்டாய், பங்க்சனுக்கு கட்டற மாதிரி இந்த புடவை
எதுக்கு?' கேள்வி கேட்ட மனதை அடக்கினாள்.
எனக்குப் பிடித்த புடவை எடுத்து வரக் கூட
யார்கிட்ட பெர்மிசன் கேட்கணும்?

எவ்வளவு நேரம் ரூமிலேயே உட்கார்ந்து இருப்பது?
கனவில் கௌதம் முத்தமிட்ட நினைவு அழையாமலே
வந்து அலைக்கழித்தது. சும்மா சும்மா கதவு தட்டும்
சத்தம் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது. எத்தனை முறை
கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்ப்பது? அவனது அறையில்
அரவமே கேட்காது எரிச்சலாய் இருந்தது. எப்படி
அவனால் இப்படிச் சலனமின்றி தூங்க முடியும்?

நேற்று காரில் இருந்து இறங்கியபோது, மாடியில்
திறந்த வெளி தோட்டம் பார்த்த நினைவு வந்தது.
அங்கே போய் சுத்தமான காற்றை சுவாசித்தால், நன்றாக
இருக்கும் என்று தோன்ற, வெளியே வந்தாள். அவனது
அறையை தாண்டும் போது, கதவை தட்டலாமா என்று
தோன்றிய நினைவை ''அலையாத ப்ரியா,'' என்று

''அப்புறம் அவன் வந்து தேடினால்,'' கேள்வி
ஒரு சின்ன பேப்பரில் மொட்டை மாடிக்கு
எழுதி, அதை அறை கதவின் அடியில் தள்ளி

''எழுந்திரிப்ப? சோம்பேறி,'' என்று செல்ல
படி ஏறி மாடிக்குப் போனாள். யாரும்
தெரியவில்லை. மங்கலான வெளிச்சத்
பார்க்க அழகாக இருந்தது. கடல் காற்றில்,
மனம் லேசாகி பறப்பது போல் இருந்தது.
கௌதமை, அவங்க வீட்டில் பார்த்த
முதலில் இருந்த உல்லாச உணர்வு மீண்டும் வந்தது. அந்த
மனம் விரும்புதே. உன்னை உன்னை.. என்ற
அவள் வாயில் முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தவள்
எப்போது சத்தமானது தெரியவில்லை.

அடடா, நீ ஒரு பார்வை பார்த்தாய்.

அழகாய் ஒரு புன்னகை பூத்தாய்.

அடி நெஞ்சில் ஒரு மின்னல் வெட்டியது.

அதில் இருந்து மீளுமுன்னே, அன்பே உந்தன் அழகு முகத்தை

யார் வந்து இள மார்பில் ஒட்டியது?

சட்டென்று சலனம் வரும் என்று ஜாதகத்தில் சொல்லலியே?

நெஞ்சுக்குள் காதல் வரும் என்று, நேற்று வரை நம்பலியே?

என் காதலா..

என்று இழுத்தவாறு அந்த கைப்பிடி சுவரை நோக்கி
நடந்தவள் அதிர்ந்தாள். அங்கே கைப்பிடி சுவரில் ஒரு
கால் மடித்து ஊன்றி, கைகளை கட்டியவாறு நிற்பது
யார்? கௌதமா? இவன் எப்போது வந்தான்? தான் வந்த

பின் வந்த மாதிரி தெரியலியே? எவ்வளவு நே[...] இருக்கிறான்? என்னவெல்லாம் கேட்டு இரு[...] தான் பாடியதை, ஆடியதை, கொஞ்சியதை, [...] அவளுக்கு கை கால் வெடவெடத்து, [...] இருந்தது. அங்கேயே வேரோடி நின்றாள்.

அவள் பார்த்துவிட்டாள் என்பது தெரிந்த[...] அதுவரை அவளது அழகையும், பாவனை[...] பாடலையும் ஓரமாய் நின்று அணுஅணுவாய் ரசி[...] கொண்டு இருந்தவன், அருகில் வந்தான். [...] அசைந்தால், உரசும் நெருக்கத்தில் வந்து நின்[...] கைகளை விரித்து, அவள் விழிகளை அளவில்[...] காதலில் பார்த்து, தலை அசைத்து கண்களால் அழை[...] விடுத்தான் கௌதம்.

அந்த நேரத்தில் அவனை அங்கு எதிர்பார்க்கா[...] சந்தித்த அதிர்ச்சியினாலா? அந்த விழிகளில் நிரம்[...] வழிந்த காதலை பார்த்ததாலோ? அவளுக்கு கை கா[...] வசப்படாமல் இருந்ததாலோ? அந்த அதிகாலை நேரத்தில் சூரியன் உதயம் ஆகப் போவதைக் குறிப்பாக காட்டும் அந்த கீழ் வானத்தின் சிவப்போடு போட்டி போடும் கன்னங்களை அவனுக்குக் காட்டாமல் மறைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலோ? இல்லை அவளுக்கே அவனுடைய மார்பில் சாய வேண்டும் என்ற ரகசிய உந்துதல் அடி மனதில் இருந்ததோ? இல்லை எல்லாம் சேர்ந்து அவளைப் பிடித்துத் தள்ளியதோ?

அவன் அழைப்பை ஏற்று, லேசாக அவன் புறம் அசைய, அவளை அடுத்த வினாடி அவளை இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான் கௌதம். அணைப்பு எவ்வளவு நேரம் நீடித்ததோ? அவனது அணைப்பிற்குள்

[...]ந்தவள் லேசாக அசைவதை உணர்ந்தவன், "ப்ளீஸ் [...]படியே இருடா" என்று அவள் காதில் கிசுகிசுப்பாய் [...]ல, அந்தக் குரல் அவளை வசியப்படுத்த, மீண்டும் அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள் ப்ரியா.

அவளை மென்மையாய் அணைத்து கண் மூடி அந்த [...]தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தான் கௌதம். [...]த்தனையோ, ஆயிரம் வார்த்தைகள் கூடி சொல்ல முடியாத அவர்களின் ஆழமான காதலை, அங்கே நிலவிய அந்த மௌனம் சொல்லிக் கொண்டு இருந்தது.

17

இனிமையாய் லயித்து இருந்த மோன நிலையில் இருந்து முதலில் கலைந்தது கௌதம்தான். மாடிப்படிகளில் கேட்ட பல காலடிச் சத்தமும், "ஏய் நில்லுடா" என்ற மழலைச் சத்தமும், அவனை இந்த உலகத்திற்கு மீட்டு வந்தது. மனம் இன்றி வலது கரத்தை மட்டும் அணைப்பில் இருந்து விலக்கியவன், ஒரு விரலால் அவள் முகத்தை நிமிர்த்தினான்.

மூடிய கண்களைப் பார்த்து, சந்தோஷப் பெருமூச்சு ஒன்றை வெளியேற்றி, "ப்ரியா, சன் ரைஸ் பார்க்க நிறைய பேர் இங்க வராங்க. நாம வேணா ரூமுக்குப் போய்டலாமா?" என்று கேட்டான். அந்த பெருமூச்சும் அவனது குரலும் அவளை இந்த உலகிற்கு இழுத்து வந்தது. அவன் அணைப்பில் இருந்து விலக, ஆச்சரியப் பட்டான்.

''நீங்க சன் ரைஸ் பார்க்கலியா? நேற்று ...
போலாமா என்று கேட்டீர்கள்?''

''நேற்று நான் சொன்னதற்குக் காரணம் ...
ஆயிற்றே? இப்போ அதுக்கு தேவை இல்லை...

''இவ்வளவு தூரம் வந்து இருக்கி...
நேரம் இங்கே நின்று இருக்கிறோம். பார்த்து ...
போகலாம்'' என்றவள் கூட்டமாய் இருந்த இ...
நின்று கொண்டாள். சின்ன சிரிப்புடன் ...
தொடர்ந்தவனும் அருகில் போய் நின்று கொண்...

இருவரின் கவனமும், வானத்தில் இல்லை. ஒரு...
முகத்தை மற்றவர் அறியாமல் கவனித்து மன நிலை...
எடை போட முயன்று கொண்டு இருந்தனர். இரு...
கும் திருப்தியான மகிழ்ச்சியான பாவனை அடுத்த...
முகத்தில் இருப்பது புரிந்தது. சூர்ய உதயம், முடிந்து
எல்லோரும் இறங்கிப் போன பின்னும் இருவரும்
அங்கேய நின்று இருந்தனர்.

''என்ன எம்.டி. சார், இங்கேயே நின்று இருந்தா...
எப்படி? வேலை இல்லையா?''

''நிறைய இருக்குது மேடம், எட்டு மணிக்கு மேலே
கிளம்பலாம் என்று சொன்னீர்கள். அதுதான் எட்டு மணி
வரை காத்து இருக்க முடிவு செய்து விட்டேன். வா,
கொஞ்சம் கடற்கரை வரை போய் வரலாம்'' என்று
கையை அவள் புறம் நீட்டினான். இலை மறை காயாக
அவ்வப்போது தெரியும் நேசம் மாறி உரிமை கூடுதலாய்
தெரிய தயக்கத்துடன் அவன் கையில் தன் கையை
வைத்தாள். காரை கடற்கரையில் நிறுத்தி, சீட்டை
இறக்கிவிட்டு சாய்ந்து அமர்ந்து, ''என்னால் நம்பவே
முடியல ப்ரியா'' என்றான்.

''... உங்களால் அப்படி நம்ப முடியவில்லை?''

''... பார்த்துக்கு முன்னால, இதே கடற்கரையில்,
... ஒரு ஆறு மணி அளவில், நான் கடலை
... பார்த்துக் கொண்டு இருந்தேன். அப்போ, ஒரு
... சுடிதார் அணிந்த ஒரு தேவதை, என்னைப்
... கை அசைத்து தண்ணீரில் விளையாடக்
... கூப்பிட்டாள். நானும், நமக்கு இப்படி ஒரு அழைப்பு
... பின் அறியாத ஆளிடம் இருந்து வருகிறதே, என்று
... யோசித்தாலும், ஆசைப் பிடித்துத் தள்ள, நானும் சென்றேன்.
அந்த தேவதை கை அசைத்துக் கூப்பிட்டது. என்னை
இல்லை. எனக்குப் பின்னால் அமர்ந்து இருந்த அவளுடைய
... தாவை என்று. அப்புறம்தான் தெரிந்தது. ஏதாவது
புரிகிறதா?'' என்று சிரிப்போடு கேட்டான் கௌதம்.

அவள் விழி விரித்து அவளது இருக்கையில் இருந்து
நகர்ந்து அவன் அருகில் நெருக்கமாய் அமர்ந்து, ''ஹேய்
நீங்க என்ன சொல்றீங்க? நீங்க என்னை இங்க எற்
கனவே பார்த்து இருக்கீங்களா? நிஜமாவா? என்னால
நம்பவே முடியல'' என்று அவள் சொல்ல, அவளது
பாவனையும், நெருக்கத்தையும் ரசித்துச் சிரித்தான்.

''இதைத்தான் கொஞ்ச நேரம் முன்னால் நானும்
சொன்னேன்.''

''அப்ப ஏன் நீங்க இன்டர்வியூ நடத்த வரலை? வந்து
இருந்தா, இன்னும் முன்னாலேயே நாம பார்த்து
இருக்கலாம் இல்லை?'' என்று அவள் கொஞ்சலாக
கேட்டாள்.

''அது கொஞ்சம், பெ..ர்..ச...ன..ல் வொர்க் இருந்தது.''
என்று சமாளிக்க முயன்றான். அவனது திணறலை
பார்க்க பிடிக்காமல், அவள் பேச்சை மாற்றினாள்.

"ஓ, அதுதான் அப்பா வீட்டில் என்னை பார்த்த... அப்படி திகைத்து போய்விட்டாரா?"

"எனக்கு சர்ப்ரைஸ் அது மட்டும் இல்லை, ... எனக்கு முதல் நாள் நைட் போன் பண்ணி டிரஸ் ... சொன்ன போது, எனக்கு உடனே நினைவு வந்தது, ... முகம்தான். உன்னை மனசில் வைத்து தான் இந்த டிரஸ்-ஐ எடுத்தேன். உன்னை என் வீட்டில் என் ... பார்த்த போது எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?" என்று விழிகள் பளபளக்க மலர்ந்த சிரிப்போடு அவன் கேட்க, அவள் "எப்படி இருந்தது?" என்று திருப்பி கேட்டாள்.

அவன் ஒரு பெருமூச்சு விட்டு மறுபடியும் சீட்டில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான். நான் என்னுடைய சுய நினைவுக்கு வர பத்து நிமிஷமாவது ஆகி இருக்கும். அதுவும் அனு வந்து கல்யாண வீட்டில் உங்களை ட்ராப் பண்ண கூப்பிட்டதனால், இல்லை என்றால், எவ்வளவு நேரமோ?" என்று சொல்லி சிரித்தான்.

"உங்களோட பீலிங் உங்க கண்ணுல அன்னிக்கே தெரிஞ்சது. அதனாலதான், எனக்கு அன்னிக்கே, ராத்திரியே..." என்று ஆரம்பித்தவள், நாக்கை கடித்து பேச்சை நிறுத்த, அவனுக்கு ஆர்வம் மிகுதியானது.

"அன்னிக்கு ராத்திரி என்ன ஆச்சு சொல்லேன்...." என்று அவள் கன்னத்தை பிடித்துக் கொண்டு கேட்க, அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

"ஹேய் இது என்ன? நான் கேள்வி கேட்டால், பதில் சொல்லாம தூங்கற? ஹலோ மேடம்" என்று முதலில்

...யும், பிறகு 'ஹேய்' என்று கிசுகிசுப்பாய் பேசிய ... அவன் தோளில் இருந்து விலகாததால், குனிந்து ... பார்த்தவன் கண்ணில், அவளது கன்னத்தில் ... மச்சம் பட அழுத்தமாய் முத்தமிட்டான்.

அவன் தோளை சுற்றி கரங்களை படரவிட்டவள், ... மார்பில் முகம் புதைக்க, "ப்ரியா, அன்னிக்கு ... ஆச்சு? உன் முக சிவப்பை பார்த்தால் எனக்கு ... ஜாஸ்தி ஆகிறது" என்று கேட்டான்.

"ஐயோ ப்ளீஸ் கௌதம், இதை விடமாட்டீங்களா?" என்று கொஞ்சலாக கேட்டதும், "ம்ம்ம் சரி, முதன் முதலாய் என் பேரை முழுதாய் சொல்லிவிட்டாய், அதற்காக விடுகிறேன். அப்புறம்....." என்று கேட்டான்.

"அப்புறம் என்ன?" என்று அவள் திரும்பி கேட்டாள்.

"நான் உன்னை பார்த்ததை பற்றி சொன்னேன் இல்லையா? நீ என்னை பார்த்தது பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?" என்று கொஞ்சலாய் கேட்டான்.

"என்ன சொல்லணும்? அதுதான், காலையில் எல்லாம் விலாவாரியாய் எனக்கே தெரியாமல், ஒட்டுக் கேட்டு கொண்டு இருந்துவிட்டு, இப்ப என்னை கேட்கறீங்க?"

"நான் ஒட்டு கேட்கவில்லை. நீ சத்தமாய் பாடிவிட்டு, என்னை சொல்றே? என்கிட்டே, இன்னிக்கு காலையில, ஒரு தடவை மாட்டிகிட்டதுக்கு, உனக்கு இவ்வளவு வெட்கம். நான் இந்த ரெண்டு வாரத்துல, எத்தனை பேர்கிட்ட, எத்தனை தடவை மாட்டி அசடு வழிஞ்சு இருக்கிறேன்னு தெரியுமா?

''ஐயோ என்ன சொல்றீங்க? யாரு அவங்க
வீட்டுல இருக்கறவங்களா?'' என்று
''வெளி ஆட்களை பத்தி நமக்கு என்ன
மாட்டினது எல்லாம் வீட்டு ஆளுங்க கிட்ட
அம்மா, அப்பா, அனு. ...''

''கடவுளே, எல்லோருக்கும் தெரியுமா?
எல்லாம் இப்ப எப்படி பார்க்கிறது?'' என்று
தலையை குனிந்து கொண்டாள்.

''கண்ணாலதான் பாக்கணும் ப்ரியா. எங்க
தாத்தாவுக்கு மட்டும்தான் தெரியாதுன்னு நினை
நீ எங்க தாத்தாவை சரிகட்ட ஏதாவது பண்ணேன்.
உங்க தாத்தா கிட்ட பேசறேன். அது ரொம்ப
வேலை'' என்று சிரித்தான். அவன் சிரிப்புக்கு
எதிரொலி இல்லை.

''ப்ரியா என்ன ஆச்சு? திடீர் என்று சீரியஸ் ஆகிட்ட

''நானும் எங்க தாத்தாவும் ரொம்ப க்ளோஸ்
ஆனா அதுதான் இப்ப பிரச்னை. எங்க தாத்தா,
னோட கல்யாணத்துக்கு ஒரு பிளான் வச்சு இருக்
இப்ப போய் நான் அவர்கிட்ட எப்படி உங்களை
பேசறது?'' என்று வருத்தமாக சொன்னாள் ப்ரியா.

''அதுதான் சொல்றேனே, நீ பேச வேணாம்.
போய் பேசறேன்'' என்று சொன்னவனை பார்த்து
பாய் தலை அசைத்தான்.

''இல்ல கௌதம். இப்ப வேண்டாம். கொஞ்ச
பொறுக்கலாம். நானே பேசறேன்.'' என்று
சீரியஸாய் சொல்ல அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது.

''அப்ப நீ உங்க தாத்தா சொல்ற பிளான் படி நடந்துக்கோ. நீயும் தாத்தாவும் சந்தோஷமா இருங்க.''

''என்ன கௌதம்! கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணலாம் என்றுதானே சொன்னேன். அதுக்கு இப்படி சொன்னால் எப்படி?''

''எனக்கு கோபம் இல்லை ப்ரியா. நானும் இந்த பாமிலி சென்டிமென்டில ஊறி இருப்பவன்தான். என்னாலும் குடும்ப உறவுகளை அவ்வளவு சீக்கிரம் தூக்கி எறிந்து விட முடியாது. அதனால்தான் இப்படி சொல்கிறேன். ப்ரியா ஐ லவ் யு. ஆனால் அதே சமயத்தில் என்னால என்னோட குடும்பத்தையும் விட்டு விட முடியாது...''

''என்ன உளறல் இது? உங்க குடும்பத்தை யார் விட சொன்னா?''

''நான் முடிச்சுடறேன் ப்ரியா. பின்னால, ஏதாவது ஒரு பிரச்னைன்னா, அது நம்ம ரெண்டு பேருக்குள்ளதான் இருக்கணும். அதை நம்ம பேசியோ, சண்டை போட்டோ தீர்த்துக்கலாம். என்னை எந்த சந்தர்ப்பத்துலயும், நீயா, என்னோட குடும்பமான்னு, தர்ம சங்கடத்துல மாட்டி விடக் கூடாது. அதோட, எங்க குடும்பம் கொஞ்சம் பழைய காலம் மாதிரி இருக்கலாம். ரொம்ப பிரியமானவங்க. குடும்ப உறவுகளுக்கு ரொம்ப மதிப்பு கொடுப்பவங்க. அதனால எந்த சூழ் நிலையிலும், ஏதாவது கோபத்துல, தனியா போறேன்னு சொல்லக் கூடாது....''

''உங்களுக்கு என்ன பைத்தியமா? நாம் எதற்காக பிரியணும்?'' என்று இடையிட்டாள் ப்ரியா.

''அதைதான் நானும் சொல்றேன். எதுவா இருந்தாலும், பேசாமலே இருப்பது, பார்க்காமல் இருப்பது,

சண்டை போடுவது. எதுவாய் இருந்தாலும், என்... இருந்துதான் அதை செய்யணும். செய்வேன்... எனக்கு ப்ராமிஸ் பண்ணு ப்ரியா'' என்று பேசியவனை வியப்போடு பார்த்தாள் ப்ரியா.

''கௌதம்! உங்களுக்கு என் இந்த மாதிரி எல்லாம் சந்தேகம் வந்தது? எனக்கு உங்க மேல அபிப்ராயம் வர முக்கியமான காரணமே உங்க குடும்ப சூழல்தான். இது வரை எனக்கு இல்லாத அருமையான குடும்பம் கிடைக்க இருக்குன்னு நான் ரொம்ப ஜாலியா இருக்கிறேன். நீங்க இப்படி உளறிட்டு இருக்கீங்க?''

''நீ சொல்வது போலவே இருக்கட்டும். இவ்வளவு நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கும் போது நான் கேட்ட மாதிரி ப்ராமிஸ் பண்ணேன்.''

''நான் உங்களை பிரிஞ்சு போறேன்னு சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் நீங்களா என்னை அடித்து துரத்தாம இருந்தா சரி. நாம வேற ஏதாவது பேசுவோம். எப்படி ஆரம்பிச்சது? இப்படி ஆயிடுச்சே?'' என்று சொன்னவளை பார்த்து ஒப்புதலாய் தலை அசைத்தான் கௌதம்.

''கடைசியா ஒண்ணே ஒண்ணு. இதோட முடிச்சுட லாம். ப்ரியா, நீ சேர்ந்து இருக்குற வேலைக்கும், நம்முடைய காதலுக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. என்ன நடந்தாலும், நம்முடைய கல்யாணத்தையும் சேர்த்துதான் சொல்றேன். இந்த வேலையே விடக் கூடாது.'' என்று சொல்ல அவள் சத்தமாய் சிரித்து, ''உங் களுக்கு என்ன ஆச்சு கௌதம்? நான் ஏன் வேலையை விடப் போறேன்?'' என்று கேட்டாள்.

''ப்ரியா, நீ இன்னிக்கு நிலமைய வச்சு பேசற. நான் பின்னால் நடக்கக் கூடியதை வைத்து பேசறேன்.

...ல் நான் சொல்ற மாதிரி எனக்கு வாக்கு கொடு'' என்று வற்புறுத்தினான் கௌதம்.

''இப்ப எப்படி உங்களுக்கு வாக்கு கொடுக்கணும்? கையில அடிச்சா போதுமா? இல்லை தலையில ஓங்கி ஒரு அடி வைக்கட்டுமா?'' என்று கண் சிமிட்டி சிரித்தவனை பார்த்து கை நீட்டி, ''ப்ராமிஸ் கொடுத்தா, காப் பாத்துற வழக்கம் எல்லாம் உனக்கு இருக்கு இல்ல?'' என்று கேலியாக கேட்டவன் மேல் சாய்ந்து, நெஞ்சில் குத்தினாள் ப்ரியா.

''குத்துறதுன்னா வேற எங்கேயாவது குத்து. நெஞ்சில வேண்டாம். அங்க என்னோட ஸ்வீட் ஹார்ட் இருக்காங்க. அவங்களுக்கு வலிக்கும்.'' என்று சொன்னவுடன் நெகிழ்ந்து அவன் மார்பில் சாய்ந்து கொண்டாள். அவளது அணைப்பை ரசித்தவனும் அவளை இறுக்கி கொண் டான். அவனின் அணைப்பை அனுபவித்தவாறே ப்ரியா ''யாரோ ஏதோ ஆபீஸ் வேலை பார்க்கப் போறேன் என்று என் தாத்தாவிடம் கதை சொன்னார்களே? அது யாரு?'' என்று கௌதம் காதில் கேட்டாள்.

''அதை ஏன் என்னிடம் கேட்கிறாய்? எனக்கு எப்படி தெரியும்? உங்க தாத்தாவிடம் கேள்.''

''ஏய், இப்படியே இருந்தா எப்ப போறது? இடம் பார்க் கறேன்னு சொன்னதே பொய்யா?''

''இடம் பார்க்கணும் என்பது உண்மைதான். அதுக்கு எம்.டி நேரா வரணும்னுதான் அவசியம் இல்லை. வந் தாச்சு. பார்த்துவிட்டு போகலாம். ஒன்பது மணிக்கு வரேன்னு சொல்லி இருக்கேன். சாப்பிட்டு விட்டு பார்க் கலாம்'' என்றவன் காரை கிளப்பினான்.

கடலை பார்த்தவாறு அமைந்து இருந்த க[illegible] பார்வையிட்டு அதை புதுப்பிக்கவும், மேலே [illegible] மற்றும் இரண்டாம் தளம் கட்டவும் உத்தரவுக[illegible] பித்து விட்டு, உடனே அறையை காலி செய்து [illegible] கிளம்பிவிட்டனர்.

"கௌதம், எனக்கு இன்னிக்கு ரொம்ப சந்தோ[illegible] இருக்கு. வழியில் மதுரையில் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கும் எங்க வீட்டுக்கும் போய்விட்டு போலாமா?" என்று ப்ரியா கேட்டவுடன் அவனுக்கு தூக்கி வா[illegible] போட்டது.

"நாம ரெண்டு மணிக்கு எல்லாம் மதுரை கிராஸ் ப[illegible]ணிடுவோமே? அப்ப கோவில் திறந்து இருக்குமா?" என்று கேட்டான்.

"தாத்தா அங்கே சென்னையில் ரொம்ப நாள் தங்க[illegible] மாதிரி வரலை. அதனால முடிஞ்சா திங்க்ஸ் எடுத்துட்டு வரச்சொன்னார். வீட்டுக்கு போய்ட்டு போலாமா? ப்ளீஸ்," என்று மீண்டும் கேட்டாள்.

"ம்ம்ம் சரி, உன்னை ட்ராப் பண்ணிட்டு நான் ஆபீஸ் போய்ட்டு வரேன்" என்று சொன்னதை கேட்டதும், "வேலை இருக்கா? கோவிலுக்காவது வருவீங்களா?" என்று அவள் வாட்டத்துடன் கேட்க, மனம் சுட்டது.

ஞாயிறு மாலை நேரம் அனைத்து மக்களும் டி.வி முன்னால் தவம் கிடந்ததாலோ, அன்று வேறு விசேஷ நாள் இல்லை என்றதாலே, கோவிலில் கூட்டம் இல்லை. திருப்தியாய் தரிசனம் முடித்து வெளியில் வந்து பொற்றாமரை குளத்தின் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்தார்கள்.

[illegible]ரிசிற்கு. அன்று சென்னை வீட்டில் மொட்டை [illegible]டியில் அவன் தீவிரமாய் கோபுரத்தை வெறித்தது [illegible]னைவு வந்தது. அப்போது தான் கேட்ட கேள்வியும், [illegible]கு அவன் சொன்ன பதிலும் நினைவு வந்து புன்[illegible] மலர்ந்தது. இப்போது கேட்டால் என்ன சொல்[illegible]ன் என்ற எண்ணத்தில் அவளது புன்னகை மேலும் [illegible]ய, "என்ன சிரிப்பு?" என்று விசாரித்தான்.

அவள் தலையை மட்டும் அசைத்து ஒன்றும் இல்லை என்று ஜாடையில் சொல்ல, அவனுக்கு, காரணம் புரிந்தது. "இனிமேல் வேண்டுதல் எதுவும் கடவுளிடம் இல்லை. நேர்த்திகடன் தீர்ப்பதுதான் பாக்கி. நீ ரெடின்னா உடனே நிறைவேத்தி விடலாம்..." என்று அவளை பார்க்க, அவளுக்கு முகம் சிவந்தது.

"போலாமா? இப்ப கிளம்பினாலே பதினொரு மணி ஆகி விடாது? நேற்றில் இருந்து நீங்களே கார் ஓட்டுவது சிரமமாய் இருந்தால், ஒரு டிரைவர் வேண்டுமானால் வைத்து கொள்ளலாமா?" என்று அவன் பேச்சு காதில் விழாது போல, கேட்டாள்.

"என்ன ப்ரியா, திடீர் என்று டிரைவர் பத்தி கேட்கிறாய்? என்னோடு தனியாய் வர தயக்கமாய் இருக்கா?" என்று கேட்டவனை முறைத்தாள்.

"நேற்று மாலையே, உங்களோடு தனியாக வர எனக்கு தயக்கம் இல்லை. இப்ப உங்களோடு வர என்ன தயக்கம்? நான் சொன்னது, உங்களுக்கு டயர்டாக இருக்கக் கூடாதே என்ற அக்கறையில். எனக்கு என்மேல் இருப்பதை விட உங்கள் மேல் நம்பிக்கை அதிகமாகவே இருக்கு. போதுமா" என்று எரிச்சலுடன் பொரிந்தாள்.

''ஓகே மேடம். ஐ ஆம் சாரி. நான் [illegible] வாங்கிக்கிறேன். நாம் தனியா பேசிட்டே [illegible] என்று பார்த்தேன். இனிமேல் நாம் மட்டும் இ[illegible] சூழல் கிடைக்க எவ்வளவு நாள் ஆகுமோ? சரி வா[illegible]லாம்'' என்று எழுந்து கையை நீட்டினான்.

அவன் முதலில் சொன்ன வார்த்தையின் கோ[illegible] இன்னும் அடங்காமல், அவன் புறம் திரும்பாமலே, அ[illegible] கையை தவிர்த்து எழுந்து விடு விடென்று மு[illegible] நடந்தாள்.

''அடேயப்பா, இவ்வளவு கோபம் வருமா? மன்னி[illegible] கேட்டால் கூட குறையாதா? கௌதம், நீ பாவம்[illegible] மேடத்திற்கு எதற்கு எப்போது எவ்வளவு கோபம் வரு[illegible] என்று முதலில் கணக்கு போட்டு வைத்து கொ[illegible] அப்போதான் சமாளிக்க முடியும்'' என்று ஏதேதோ சொ[illegible]லியும் அவள் நிற்கவும் இல்லை. பேசவும் இல்லை.

18

கார் கிளம்பி பத்து நிமிடம் ஆகியும் அவள் பேச வில்லை என்பதால், அவன் காரை அரை வட்டம் அடித்து திருப்பினான். அவளுக்கு அவன் ஏன் அப்படி செய் கிறான் என்பது புரியாமல், கேட்கவும் மனம் இல்லாமல், குழப்பத்தோடு அவனை பார்த்தாள்.

''எனக்கு ஒண்ணும் கோபம் இல்லை. அதனால் உன் கண் கேட்கும் கேள்விக்கு கூட பதில் சொல்கிறேன். நீதான் பேசமாட்டேன். என்கிறாய். அப்புறம் எதுக்கு நம்

[illegible]டு பேர் மட்டும் போகணும்? ஆறு ஏழு மணி நேரம் [illegible] கஷ்டப்பட்டு கார் ஓட்டுவதற்கு, ஏதாவது சந் [illegible]ரமும் கிடைத்தால் பரவாயில்லை. நீ சொன்ன மாதிரி [illegible]ரைவரே கூப்பிட்டுக்கலாம் என்று மதுரைக்கே திரும்பிப் போகிறேன்'' என்று சிரித்தான்.

''எனக்கு உங்க மேல நம்பிக்கை இல்லை என்கிற மாதிரி சொல்லலாமா? அதான் ரொம்ப கஷ்டமா இருந் துச்சு. டிரைவர் வேண்டாம். பேசறேன்.''

''கொஞ்சம் பக்கத்தில் வந்து உக்காறது. அவ்வளவு தூரம் தள்ளி இருந்தால் எப்படி?'' என்று வம்பிழுத்தான் கௌதம்.

''எல்லாம் போதும். இங்கே இருந்து பேசினா உங்க காதில் விழாதா?''

''நேருக்கு நேர் பார்த்து பேசினால், நீ பேசறது மட்டும் இல்லை, நினைக்கிறது கூட புரியும். ஆனால் வண்டி ஓட்டும்போது அது கஷ்டம் ஆச்சே? அதுக்குதான் பக்கத்துல வர சொல்றேன்'' என்றதற்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் கொஞ்சம் உள்ளே நகர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

''இப்போதைக்கு போதும். ப்ரியா உனக்கு என்னோட பேச கஷ்டமா இருந்தா ஏதாவது பாட்டு பாடேன்.''

''பாட்டு பாடறதுக்கு எல்லாம் ஒரு மூட் வேணும். சும்மா பாட முடியாது. பாட்டு வேணும்னா, நீங்களே சீடி போட் டுக்கோங்க'' என்று கத்தரித்தாற் போல பதில் சொன் னாள் ப்ரியா.

''இதுக்காகத்தான் காத்துகிட்டு இருந்தேன் தேங்க்ஸ்'' என்றவன் சீடியைப் போட, ''அடி நேந்துகிட்டேன்..

நேந்துகிட்டேன்.. நெய் விளக்கை ஏத்திவைச்சு [illegible]
கன்னத்தில் முத்தம் கொடுக்க... நேத்திக்கடன் [illegible]
லன்னை.. கோச்சுக்குமே சாமி வந்து...'' என்று [illegible]
பிக்க, அவள் தன்னை மறந்து சிரிப்புடன், பயந்து [illegible]
தோளில் கையில் கிடைத்த புத்தகத்தால் அடிக்க, [illegible]
சத்தமாய் சிரிக்க ஆரம்பித்தான்.

அந்த குட்டி ஊடலுக்கு பின் அவர்கள் இடை[illegible]
இருந்த பிணைப்பு இன்னும் கூடிப் போனது. ஓய்[illegible]
மல் பேசினார்கள். பாட்டு கேட்டார்கள். சேர்ந்து [illegible]
ணார்கள். பிடிக்கிற, பிடிக்காத உணவு வகை பற்றி,
சினிமா பற்றி, அதில் வரும் கதை பாடல் சண்டை
காட்சி அமைப்பு, நடிகர் நடிகைகள், விளையாட்டு, சுற்றி
பார்த்த இடங்கள், பிடித்த பொழுதுபோக்குகள், என்று
பகிர்ந்து கொண்டனர். படிப்பு வேலை நண்பர்கள் பற்றி
பேசினர். தொழிலில் வருங்கால வளர்ச்சி திட்டங்கள்
பற்றி யோசித்தார்கள். குடும்ப உறவுகளை வளர்ப்பது
குறித்தும் பேசி கொண்டனர்.

''நான் என்னோட லவருக்கு வாங்கி வைத்து இருந்த
கொலுசை, மட்டும் இல்லாமல் என்னோட மனசையும்
சேர்த்து என்கிட்டே சொல்லாமல் எடுத்து கொண்டு
போய் விட்ட திருடி.'' என்று அவனும், ''காதலை சொல்ல
தயங்கிய, வாங்கின பரிசை நேரில் கொடுக்க தைரியம்
இல்லாத பயந்தாங்கொள்ளி'' என்று அவளும் ஒருவரை
ஒருவர் காலை வாரி கொண்டார்கள்.

அசடு வழிந்தார்கள். பதில் சொல்லி சமாளித்தார்கள்.
நிறைய சிரித்தார்கள். ஒருவரின் சிரிப்பை அடுத்தவர்
ரசித்தார்கள். அந்த ரசனைகளை தெரிவிக்கும் வகை
யிலும், பாராட்டும் முகமாகவும், சின்ன சின்னதாய்

[illegible]டும் படாமல் விரல்களாலும், இதழ்களாலும் ஆன
[illegible] பரிசுகளை பரிசளித்தனர். இன்னும் வேண்டும்.
[illegible] ஏங்கினர். நெருங்கி அமர்ந்தனர். பின் அவர்களே
[illegible] நேரம் வரவில்லை என்று தள்ளி அமர்ந்து பெரு
[illegible] விட்டு தேறினர்.

[illegible]னியாகுமரியில் இருந்து சென்னை வந்த அந்த
பயணத்தின்போது, என்னென்னவோ பேசி ஓயாதவாய்,
[illegible] சென்னையை தொட்ட போது அழுத்தமான மௌனம்
வந்து அந்த இடத்தை ஆக்ரமித்து கொண்டது. இந்த
இனிய பயணம் முடிவுக்கு வர போகிறது என்ற நினைவே
அவர்கள் வாயை கட்டிப் போட்டது.

''ப்ரியா, நான் அம்மாகிட்ட மத்தியானமே பேசிட்
டேன். நேரா நம்ம வீட்டுக்கே போலாமா? தாத்தாவுக்கு
வேணா போன் பண்றியா?'' என்று கேட்டான். அவ
ளிடம் இருந்து ஒரு பதிலும் இல்லை.

''ப்ரியா, இது என்ன இன்னியோட உலகம் முடிஞ்சுடப்
போகுதா? நாளை ஒண்ணு வராதா? இப்ப என்ன செய்
யணும் சொல்லு. எங்க வீட்டுக்கு போறோம்ல? அங்
கயே இருந்துடு. நான் உங்க தாத்தாகிட்ட பேசிக்கறேன்''
என்று வலிய வரவழைத்த குதூகல குரலில் கேட்டான்.

''கொஞ்ச நேரம் சும்மா இருக்கீங்களா?'' என்று அவள்
எரிச்சலான குரலில் கேட்க, வண்டியை ஓரம் கட்டி
நிறுத்தினான்.

''இங்க பாரு ப்ரியா, எனக்கும் உன்னை கொண்டு
போய் வீட்டுல விட்டுட்டு நான் மட்டும் திரும்பி வர
ணும்னு நினைச்சால் வெறுப்பா இருக்கு. ஆனா இது டெம்
பரவரிதானே. அதை நினைச்சு சந்தோஷப் படுவாயா?

இல்லாததை கற்பனை பண்ணிட்டு கவலை [illegible] சியர் அப் பேபி'' என்று அவளை அணைத்து [illegible] டான்.

''இப்படி உன்னை எங்க அம்மா பார்த்த [illegible] உனக்கு என்னை புடிக்க இருக்குன்னு சத்தியம் [illegible] ணினா கூட நம்ப மாட்டாங்க. கொஞ்சம் [illegible] என்று கெஞ்சும் குரலில் சொல்ல, சூழ்நிலை [illegible] இதமானது. அவளும் சிரித்தவுடன் விலகி கதவை [illegible] தான்.

கார் நிற்கும் போதே அவள் புறம் கதவை திறந்த [illegible] ''வாங்க ப்ரியா மேடம். எங்க வீட்டுக்கு நீங்களும் ஒரு உறுப்பினரா வரதை நினைச்சு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு. வாங்க'' என்று சிரித்தவாறு கை பிடித்து உள்ளே அழைத்து சென்றாள் அனு.

உள்ளே விளக்கேற்றி பூஜை அறையில் இருந்த லக்ஷ்மி அவர்கள் வருவதை பார்த்து கண்ணில் நீருடன் வா என்று தலை அசைத்து கூப்பிட்டார்.

உள்ளே வந்தவுடன், அவர்கள் காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தவர்களை தூக்கி நிறுத்திய லக்ஷ்மி, ஹரி இருவருக்கும், வார்த்தையே வரவில்லை. பேச்சு இன்றியே, தலையில் கை மட்டும் வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டு, விழி நீரை துடைத்து விட்டு கொண் டனர். அவர்கள் மனம் நெகிழ்ந்ததற்கான உண்மை காரணம், ப்ரியாவிற்கு தெரியாததால், அவள் மனம் இள கியது. இந்த காலத்தில் இப்படி ஒரு அம்மா அப்பாவா?

''அடடா, சென்னையில் யாரோ தண்ணீர் கஷ்டம் என்று சொல்கிறார்களே? இந்த வீட்டில் நடப்பதை

[illegible] மூணு பேர் கண்ணீரிலேயே, ஒரு வருஷத் [illegible] குடிநீர் கொடுக்கலாம் போல இருக்கே?'' என்று [illegible] கௌதம் சிரித்தான்.

''என்ன சிரிப்பு? கண்ணீர் உப்பு கரிக்குமாக்கும். அதை [illegible] முடியாது. அது கூட அண்ணனுக்கும் தங்கைக் [illegible] தெரியாதா?'' என்று மடக்கினாள் ப்ரியா.

''சபாஷ், சரியான போட்டி'' என்று சொன்ன லக்ஷ [illegible] பார்த்து, ''என்ன சரியான போட்டி? துக்கத்தில் வரும் கண்ணீர்தான் உப்பு கரிக்கும். இங்கே வந்தது ஆனந்த கண்ணீராக்கும். அதனால் இனிக்கும். இல்லை [illegible]'' என்று ஹரி சொன்னவுடன், ''தேங்க்ஸ் அப்பா [illegible] கொடுத்ததற்கு'' என்று கௌதம் தன் பங்கிற்கு சொல்ல, மீண்டும் ஒரு சிரிப்பு அலை எழுந்தது.

* * *

மறுநாள் காலை கௌதம் ஆபீஸ் போனதும் முதல் வேலையாக சிவராமனை அழைத்தான். ''அங்கிள் நீங்க போன வெள்ளிக் கிழமையே என்கூட பேசணும்னு சொன்னீங்க. உடனே என்னால் வர முடியவில்லை. சனி ஞாயிறும் பெர்சனல் வொர்க், கொஞ்சம் கன்யாகுமரி வரை போய் வந்தேன்'' என்று சொன்னவனை பார்த்து புன்னகைத்தார்.

''பெர்சனல் வொர்க் என்று மிஸ் ப்ரியாவை உடன் அழைத்து போய் இருக்கிறீர்கள். அது உங்களோட சொந்த விஷயம் என்று நீங்கள் நினைத்தால்...'' என்ற தொடர்ந்த வரை, கை நீட்டி தடுத்தான்.

''அப்படி எல்லாம் இல்லை அங்கிள். உங்களுடைய ஊகம் சரிதான். சொல்லப் போனால், இதை நான் உங் களிடம் தான் அவசியம் பேசியாக வேண்டும். உங்கள்

மனைவியும் பொண்ணும் என்னிடம் ஏதோ பேச வேண்டும் என்று சொன்னீர்களே, இன்னிக்கு பேசலாமா?''

''ஆறு மணிக்கு மேல், செயிண்ட் ஜான்ஸ் கிரௌண்டில, ஓவிய கண்காட்சி நடக்குதாம். அங்கே பார்க்கலாம். நான் வீட்டுக்குப் போய் என் மனைவியை கூட்டிகிட்டு அங்கே வந்துடறேன்'' என்று புன்னகைத்தார்.

அன்று மாலை ப்ரியாவை அழைத்து, ''நீ இன்னைக்கு உன் வண்டியில் வீட்டுக்குப் போ. ஜாக்கிரதை. எனக்கு ஒரு பிஸினஸ் மீட் இருக்கு. நாளையில் இருந்து சேர்ந்து போகலாம்'' என்று சொன்னான்.

மாலை ஐந்து மணி அளவில் ப்ரியா கௌதம் வீட்டிற்கு சென்றபோது, அனு வாசலில் வெளியே போக தயாராக நின்று கொண்டு இருந்தாள். ப்ரியா வருவதை பார்த்ததும், ''என்ன ப்ரியா அண்ணன் வரலை? நீங்க தனியா வரீங்க?'' என்று விசாரித்தாள்.

''அவருக்கு ஏதோ மீட்டிங் இருக்காம். ஜீஎம் கூட போறேன் என்று சொல்லிட்டு போனார். மேடம் எங்கேயோ வெளியே கிளம்பி தயாராய் இருக்க மாதிரி இருக்கு. எங்கே போறீங்கன்னு கேட்காமல் தெரிந்து கொள்ள ஏதாவது வழி இருக்கா அனு?'' என்று சிரிப்போடு கேட்டாள் ப்ரியா.

''பக்கத்தில் ஒரு ஓவிய கண்காட்சி நடக்குது. அங்கே போய் ஏதாவது ஓவியம் வாங்கி அண்ணனுக்கு ப்ரெசண்ட் பண்ணலாம்னு கிளம்பினேன்.''

''[illegible] எனக்கு டூ வீலர் ஓட்டத் தெரியும்னா என்னோட வண்டியை எடுத்துட்டு போயேன்.''

''ஐயோ சென்னை ட்ராபிக் பத்தி உங்களுக்கு தெரியாது. நான் மாட்டேன்பா. டூ வீலர் எனக்கு அலர்ஜி.''

''சரி, நான் உன்னை ட்ராப் பண்றேன்'' என்று சந்தோஷமாக ஒப்பு கொண்டாள் ப்ரியா. லக்ஷ்மி நூறு முறை ஜாக்கிரதை என்று சொல்ல, ''ஐயோ பார்த்துக்கறோம் அம்மா'' என்று அனுவும், ''ஆன்ட்டி பயப்படாதீங்க. எனக்கு நாலு வருஷமா மதுரை சந்து பொந்துல எல்லாம் வண்டி ஓட்டி பழக்கம் இருக்கு'' என்று ப்ரியாவும் சொல்லிவிட்டு கிளம்பினார்கள்.

ஸ்கூலை எளிதாகவே கண்டுபிடித்து படங்கள் பார்த்த பின்னும், கிப்ட் எளிதில் தேர்வு செய்ய முடியாமல் யோசித்து கொண்டு இருந்த அனுவிற்கு, ப்ரியாவின் மொபைலில் இருந்த அவளுடைய அம்மா வரைந்த ஓவியம் நினைவிற்கு வந்தது.

ப்ரியாவிடம் அவளின் மொபைலை வாங்கியவள், அவசரமாய் அந்த ஓவிய கண்காட்சியின் ஒருங்கிணைப்பாளரை தேடிச் சென்று, அந்த ஓவியத்தை காட்டி, கௌதம், ப்ரியா, இருவரின் படத்தையும் கொடுத்து, அர்த்தநாரீஸ்வரர் ஓவியமாய் வரைந்து தர ஆர்டர் கொடுத்துவிட்டு, வெளியே வந்து ப்ரியாவிடம் சொல்ல, அவள் புன்னகைத்தாள்.

''நீ என்னை விட்டு விட்டு, அவசரமாய் மொபைலோடு போனதும், நானும் இப்படித்தான் இருக்கும் என்று நினைத்தேன். என்னை ஏன் விட்டு விட்டுப் போனாய்?'' என்று கேலியாக விசாரித்தாள் ப்ரியா.

''உங்களுக்கு ஒரு சர்ப்ரைஸ் கொடுக்கலாம்னு நினைத்தேன். ஆனால், என்னால் ரகசியம் [illegible] முடியவில்லை'' என்று சொல்லி சிரித்தான் [illegible]

''என்னிடம் மட்டுமா? உங்க அண்ணனிடமும் [illegible] கதையா? இப்ப இங்கே இந்த நேரத்தில் அண்ணன் [illegible] வந்தால், என்ன சொல்லி சமாளிப்பாய் அனு?'' [illegible] ப்ரியா கேட்ட அந்த வினாடியில், கௌதமின் [illegible] உள்ளே நுழைந்தது.

''ஹாய் என்ன இங்கே நின்று கொண்டு இரு[illegible]கிறீர்கள்? உள்ளே போகலியா?'' என்று வாய் கே[illegible]டாலும், 'இப்படி இங்கே வந்து இப்படி நிற்கிறாள்? [illegible]கிளுக்கு போன் பண்ணி வேற எங்கேயாவது அழை[illegible] வர சொல்லலாமா' என்று யோசித்தான்.

''ஹாய் கௌதம், உங்களுக்கு ஆயுசு நூறுதான். இப்பதான் சொல்லி வாய் மூடினேன். நீங்க உள்ளே நுழையுறீங்க'' என்று சந்தோஷமாய் சொன்னாள் ப்ரியா.

''உன்னை நான் என்ன சொன்னேன்? நீ இங்க என்ன பண்ணிட்டு இருக்க?'' என்று அவன் கிண்டலாக கேட்க, ''நான் என்னுடைய பிரண்டை அழைச்சுகிட்டு ஓவிய கண்காட்சிக்கு வந்தேன். ஆனால் பிஸினஸ் மீட் போறேன்னு சொன்ன என்னோட லவர் இங்கே என்ன பண்றார்?'' அவளும் அதே குரலில் தொடர, இருவரும் சிரித்தனர்.

''என்னோட மீட்டிங் இங்கதான். ஜீஎம் இங்கேதான் வரேன்னு சொன்னார். வந்துடுவார். உன் ப்ரோக்ராம் என்ன?''

''அனுவை கூட்டிட்டு வந்தேன். வேலை முடிந்தாச்சு. கிளம்ப வேண்டியதுதான். எப்ப வருவீங்க?''

''[illegible]ப்படியும் ஒன்பது மணி ஆயிடும்னு நினைக்கிறேன். [illegible] அனுவை விட்டுட்டு. நீ வீட்டுக்கு போனதும் எனக்கு [illegible] பண்ணு'' என்று கிளம்பினான் கௌதம்.

''என் என்னை துரத்துறீங்க? உங்களுக்கு வேலை [illegible]ந்தா போய் பாருங்களேன். நான் என்ன திருவிழா [illegible]ட்டத்தில் தொலைந்து போக சின்ன குழந்தையா? நான் பாத்துக்கறேன்'' என்று முறைத்தாள்.

''சரி ஜாக்கிரதையா போ. என்னை கோபத்துல திட்டிட்டே போகாத?'' என்றவன் அவள் கன்னத்தில் லேசாக தட்டிவிட்டு திரும்பி நடந்தான். சில கணங்கள் முன்பு சுறு சுறு என்று பொங்கிய எரிச்சல், அந்த ஸ்பரிசத்தில் மறைந்து விட்டதை ஆச்சரியத்துடன் உணர்ந்தாள். வண்டியை அனுவின் அருகில் வந்து நிறுத்தி, அவள் ஏறிய பின், கேட்டை கடக்கும் முன் திரும்பி பார்த்தாள் ப்ரியா.

'தூரத்தில் கௌதமோடு சேர்ந்து போகும் பெண் யார்? ஜீஎம் வருவதாக சொன்னானே? யாரா இருந்தா என்ன ப்ரியா? கௌதம் மேல நம்பிக்கை இல்லையா உனக்கு? நாளைக்கு விசாரித்து கொள்ளலாம்' என்று முடிவு செய்து கிளம்பியவள், அதை மறுநாள் அடியோடு மறந்து போனாள்.

19

காலை எட்டரை மணி அளவில் கிளம்பிய கௌதம் தாத்தாவிற்கு, போன் போட்டு, ''தாத்தா நான் கௌதம். ப்ரியா ஆபீஸ் கிளம்பியாச்சா?'' என்று கேட்டான்.

"இன்னும் இருபது நிமிஷத்துல ஆபீஸ் வந்துடுவேன். அது வரைக்கும் பொறுக்க முடியாதா?'' என்று கேலியாக கேட்டார் ராஜாராமன்.

"இல்ல தாத்தா, நான் உங்ககிட்ட ப்ரியாவிற்கு தெரியாமல் பேசணும். பக்கத்துல இருக்காளா?'' என்று விசாரித்தான் கௌதம்.

"கண்ணில் படர தூரம்தான். பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பிடுவா. நீ வா'' சொல்லிக் கொண்டு இருக்கையிலேயே "யாரை தாத்தா வர சொல்றீங்க?'' என்று ப்ரியாவின் குரல் இடையிட்டது.

"நான் என்னோட கேர்ள் பிரண்டை நீ இல்லாத நேரம் வர சொல்லுவேன். நான் போன் பேசறதை ஒட்டு கேட்பது மட்டும் இல்லாமல், கேள்வி கேட்கிறாய்? நான் நீ எங்க போற? என்ன பண்றன்னு, ஏதாவது கேட்டேனா? அவ கிடக்கா குட்டிப் பிசாசு. இப்ப கிளம்பிடுவாள். நீ வா டியர்'' என்று கேலியாக சொன்னார் ராஜாராமன்.

அடுத்த முனையில் கௌதம், "தாத்தா என் ப்ரியாவை குட்டிப் பிசாசுன்னு சொல்ல உங்களுக்கு எவ்வளவு தைரியம்?'' என்று அவன் அடுத்த முனையில் மடக்க, "நானா குட்டிப் பிசாசு? யார் அது எனக்கு தெரியாத கேர்ள் பிரண்ட்?'' என்று ப்ரியா போனை வாங்க முயல அவசரமாய் தொடர்பை துண்டித்தார்.

ப்ரியா கிளம்பியதும் போன் செய்து கௌதமை வர சொன்னார். அடுத்த சில நிமிடங்களிலேயே வந்த கௌதம், "நேற்று நான் சிவராமன் அங்கிள், அவர் மனைவி, அவருடைய மகள் மூவருடனும் பேசினேன். அதுதான் உங்க கிட்ட விபரம் சொல்ல வந்தேன்..'' என்று ஆரம்பித்தான்.

மாமா சென்னைக்கு வந்த போது அவங்க வீட்லதான் இருந்தாங்க. சிவராமன் அங்கிள் அவரை கூட்டிகிட்டு, வீட்டுக்குப் போன போது, அம்மாவிற்கு உடம்பு சரி இல்லாமல் போக, அவங்களை மருத்துவமனைக்கு அழைத்து போக அத்தை தவிச்சுகிட்டு இருந்தாங்க. அங்கதான் உங்க பையன் தன்னுடைய காதல் தேவதையை பார்த்திறார்.

அங்கிள் அம்மாவை கூட்டிகிட்டு, ஹாஸ்பிடலுக்கு போனார். அம்மாவை பத்திரமா வீட்டுல கொண்டு வந்து சேர்த்துகிட்டு, நடந்ததை தாத்தாவிடம் சொல்லி இருக்கிறார். தாத்தா அப்பாகிட்ட சொல்லி வேலை ரெடி. மாமா தங்கி இருந்தது, சிவராமன் அங்கிள் வீட்டுக்கு பக்கத்தில. அத்தையும், சிவராமன் அங்கிளோட தங்கையும், ஒரே காலேஜில படிச்சாங்க. அத்தையை காலேஜில் பார்க்கறதுக்கும், பேசறதுக்கும், சத்யா, அதுதான் அங்கிளோட தங்கை, அவங்க பேரை உபயோகிச்சிருக்காரு மாமா.

மாமாவோட மனசு அத்தையை நினைப்பது தெரியாமல், சத்யா, தன்னை அவர் விரும்பறார்னு நினைச்சுட்டாங்க. அவங்க வீட்டுல மாப்பிள்ளை பார்க்கும்போது அவங்க, தன்னோட மனசை கோடி காட்டி இருக்காங்க. அப்போ சிவராமன் அங்கிள் தாத்தாகிட்ட அபிப்ராயம் கேட்டு இருக்காரு. தாத்தாவோட முடிவு அவங்களுக்கு சாதகமானதாய் இல்லை. சத்யா ஆன்ட்டி அது தெரிஞ்ச ரெண்டு நாளில் தற்கொலை பண்ணிட்டு செத்துப் போய் இருக்காங்க.

மாமா அவங்க மனசை திறந்து காட்டியதில், அல்லது தாத்தா நெகடிவா முடிவு சொன்னதால் அவங்க மனம்

உடைந்து இருக்கலாம். எங்க தாத்தா என் அப்பா… ணார் என்பதும் தெரியல. இது விஷயமா நான்… ஒரே ஆள் தாத்தாதான். அவர்கிட்ட இன்னிக்கு பே… லாம்னு பார்க்கிறேன். நீங்க என்ன சொல்றீங்க தாத்… என்று கேட்டான்.

''உங்க தாத்தாவை நான் பார்த்த வரைக்கு… நேர்மையானவர். கண்டிப்பானவர். அப்படிதான் கே… இருக்கேன். காதலுக்கு எதிரானவர் என்று யாரு… சொல்லவில்லை. என்னோட யூகம் உன் மாமாவோ… இதய கோளாறு அவருக்கு தெரிந்து இருக்கலாம். அ… பொண்ணு கல்யாணம் பண்ணிட்டு கஷ்டப்பட போ… துன்னு நினைச்சு வேண்டாம்னு சொல்லி இருக்கலாம்… உங்க அத்தையோட காதல் அப்போ அவருக்கு தெரி… வாய்ப்பு இல்லை. தெரிஞ்சு இருந்தா, உங்க அத்தைக்கு… கல்யாண ஏற்பாடு செய்து இருக்க மாட்டார்,'' என்று முடித்தார் ராஜாராமன்.

''நீங்க என்ன சொல்றீங்க தாத்தா? அத்தைக்கு தாத்தா கல்யாண ஏற்பாடு செய்தாரா? அது எப்படி உங்களுக்கு தெரியும்?'' என்று ஆச்சரியமாக கேட்டான் கௌதம்.

''உங்க அத்தைதான் சொன்னாங்க. கல்யாண ஏற்பாடுகள் செய்யும்போது, அவங்க போய் உங்க தாத்தா கிட்ட பேசி இருக்காங்க. காதலை மறுக்க மாட்டாருன்னு, அவங்களுக்கு அவங்க அப்பா மேல அவ்வளவு நம்பிக்கை. ஆனால் அவர் மறுக்கவும் அவங்களால நம்ப முடியலை. அப்பா அவரோட பண பலத்தை, பதவி பலத்தை உபயோகப்படுத்தி, மாமாவை ஏதாவது செய்துடுவாரோன்னு பயம். அதனால், வீட்டை விட்டு வெளியே வந்துட்டாங்க. உங்க தாத்தாவுக்கு சத்யா

…க்கு நம்ம ஒரு காரணமோன்னு. ஒரு உணர்வு …லாம். அதனாலயே அவர் அவங்க கல்யாணத்தை …லைன்னு தோணுது'' என்று முடித்தார் ராஜா…

''இதுக்கு முடிவான வடிவம் தாத்தாதான் கொடுக்… இது சம்பந்தமா தாத்தா கிட்ட யாரும் பேசாம …னாலதான் பிரச்சனையே?'' என்று யோசனை …சொன்னான் கௌதம்.

''உங்க அம்மா உங்க அத்தை மேல அக்கறை வச்சு …ங்களே? அதனாலதானே நீ எங்களை தேடி வந்த. …லாட்டி நான் தனி ஆளா என்ன பண்ணி இருப் …னோ தெரியல. ப்ரியாவோட விருப்பம் இல்லாம, …எதுவும் செஞ்சு இருக்க மாட்டேன். நீயும் ரொம்ப …லை பையனா தெரிஞ்ச...''

''ஐயோ தாத்தா, இப்படி எல்லாம் மூஞ்சிக்கு நேரா சொல்லக் கூடாது. இதை நான் இல்லாத போது ப்ரியா கிட்ட எடுத்து விடுங்க. அது இருக்கட்டும். கன்யாகுமாரியில் இருந்து வந்த பிறகு, ப்ரியா உங்கிட்ட ஏதாவது சொன்னாளா?'' என்று விசாரித்தான்.

''அங்கே இருந்து வந்து ரெண்டு நாள் கழிச்சு சாவகாசமா விசாரிக்கிறயா? அவ உன்கிட்ட என்ன சொன்னா? அதை முதலில் சொல்லு'' என்று சிரித்தார் ராஜாராமன்.

''அது.. அது..நிறைய பேசினோம். நீங்க எதை கேட்கறீங்க?''

''ஹே! இதுதானே வேண்டாங்கறது? என்கிட்டயேவா?''

''நேரடியா பதில் சொல்லலை தாத்தா. ஆனால் மனசுக்குள் அவள் ஒத்து கொண்டது புரிந்தது. நானும்

வார்த்தைகளுக்காக வற்புறுத்தலில்லை. [illegible] என்னோட கல்யாணத்துக்கு ஒரு பிளான் [illegible] இருக்கார். இப்ப எப்படி நான் உங்களை பத்தி [illegible] கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க, நானே தாத்தாகிட்ட [illegible] றேன்னு சொன்னான். அதான் கேட்டேன். பேசினாரா?" என்று சிரிப்போடு விசாரித்தான் கௌதம்.

"இது வரைக்கும் பேசலை. ஆனால் ரொம்ப [illegible] உற்சாகமா இருக்காங்க. எப்பவும் ஆட்டம் பாட்டம்தான் [illegible] இன்னிக்கு காலையில் கூட, டிவில சூர்யா பாட்டு [illegible] ஏகத்துக்கு ஜொள்ளு விட்டாங்க. அங்க சூர்யாவை பாக்க [illegible] உன்னோட முகம்தான் தெரிஞ்சு இருக்கும். [illegible] ரெண்டா ஆசைன்னு ஹம் பண்ணிட்டு இருந்தாங்க" என்று சிரித்தார் ராஜாராமன்.

"அப்ப நான் கிளம்பறேன் தாத்தா. நாளைக்கு காலையில் ஜாகிங் போகும்போது தாத்தாகிட்ட பேசிட்டு [illegible] றேன். நீங்களும் பீச்சுக்கு வரீங்களா? அங்கேயே வச்சு பேசிடலாம்" என்று கேட்டான்.

"சரிப்பா, காலையில் ஆறு மணிக்கு வந்துடறேன்," என்று முடிந்தவுடன் கிளம்பினான்.

ஆபீசுக்கு வந்தவுடன் ப்ரியாவை அழைத்து "உன்னோட ஆல் டைம் பேவரைட் ஹீரோ சூர்யாவா?" என்று சிரிப்புடன் கேட்டான். அவன் முகத்தில் இருந்த குறும்பும் சிரிப்பும், ஆர்வத்தை மூட்ட "ம்ம்ம் சில கேரக்டர்ஸ் பிடிக்கும். என்ன திடீர் என்று சினிமா பத்தி விசாரிக்கறீங்க?" என்று திருப்பி கேட்டாள் ப்ரியா.

"அந்த கேரக்டர்ஸ்ல மிஸ்டர் அன்புசெல்வன் I.P.S.-ஆ இருக்காரா?"

[illegible] இது என்ன ஆராய்ச்சி தேவை இல்லாம?" [illegible] அவள் பொய்யாய் முறைக்க. அவன் எழுந்து [illegible] புறம் வந்து அவள் தோளில் கை வைத்து. [illegible] வேன்" என்று வற்புறுத்தினான். அந்த அருகாமை [illegible] செய்ய. "இருந்தார். இப்ப இல்லை" என்று சொன்னாள் ப்ரியா.

"ஏன் அப்படி?" என்று கேட்க, அவனை விலக்கி எழுந்தவள். "இதை சாயங்காலம் வீட்டுல வச்சு கேளுங்க. அப்ப பதில் சொல்றேன். இது ஆபீஸ். கொஞ்சம் வேலை செய்யலாமா?" என்று கேட்டு விட்டு அறை வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.

"சரி. என் செல்ல குட்டிப் பிசாசே. ஆனால் சாயங்காலம் மறுபடி கேட்பேன். மறக்காம பதில் சொல்லணும்."

"என்ன எங்க தாத்தா சொல்ற மாதிரி சொல்றீங்க? நான் குட்டிப் பிசாசுன்னா நீங்க பெரிய பிசாசு" என்று சொல்லி விட்டு கிளம்பிவிட்டாள். அப்போதைக்கு பேச்சு முடிந்து விட்டாலும், மாலை வீட்டுக்கு காரில் போகையில், ஓரமாக நிறுத்திவிட்டு, "ப்ரியா இது ஆபீஸ் இல்லை. இப்ப கேட்கிறேன் பதில் சொல்லு, ஏன் இப்போ சூர்யா பிடிக்கல?" என்று சிரிப்புடன் கேட்டான்.

இவன் இப்படி விடாமல் கேட்பான் என்பதை எதிர்பார்க்காத அவள் முகம் வினாடிக்குள் சிவந்தது. "அது... அது... இப்போ அதை விட, ஹண்ட்சமான ஆள் பார்த்தினால் இருக்கலாம்", என்று மிடுக்காக சொல்லி சமாளித்தாள்.

அவளது சிவந்த முகத்தையும் பேச்சையும் ரசித்து விட்டு, "யார் அந்த ஹண்ட்சமான ஆள்?", என்று

கேட்க, அவனது நெஞ்சில் ஒரு விரலால் தொட்டு "நீங்கதான். போதுமா?", என்று சொல்ல ... சிரிப்போடு இழுத்து அணைத்து கொண்டான்.

* * *

கௌதம் முந்தைய நாள் இரவே தனது தாத்தா விடம் மறுநாள் காலை அவர் வாக்கிங் போகும்போது தானும் உடன் வருவதாகவும், அவருடன் தனியாக பேச வேண்டும் என்றும் சொல்லி இருந்தான். ... மணிக்கு சென்ற போது, அங்கே தாத்தா காத்து இரு ததை பார்த்தவனுக்கு வியப்பு மேலிட்டது.

காரில் பீச்சுக்கு போகும்போது, அந்த வியப்பு அவனின் முகத்தில் பெருமையாக வழிய, அதை பார்த்த ஜனார்த்தனம், "என்ன கௌதம் அவ்வளவு பெருமை சந்தோஷம்...", என்று விசாரித்தார்.

"ஐம்பது வருடங்களாய், போலீஸ் ட்ரைனிங் காலேஜில் சொல்லி கொடுத்த நல்ல பண்புகளை எல்லாம் இன்னும் விடாமல், டிசிப்லினோட, இருக்கீங்களே? அதை நினைத்து தான் பெருமை. நான் உங்ககிட்ட பேசணும்னு சொன்னேனே. எது சம்பந்தமான்னு கெஸ் இருக்கா?", என்று கேட்டான்.

"ஏதோ நல்ல சமாச்சாரம். அநேகமா உன் கல்யாண விஷயமாய் இருக்கலாம். காதல் விவகாரமா?", என்று உடனடியாக கேட்டார் ஜனார்த்தனம்.

"அதானே பார்த்தேன். போலீஸ் பிரைன் ஆச்சே? பொண்ணு யாருன்னு கெஸ் இருக்கா?"

"போன நிமிடம் வரை இல்லை. ஆனால் இப்ப நீ கேட்பதை பார்த்தால், ப்ரியாவா இருக்கலாம். சரியா?", என்று கேட்டார். அவனது பாவனையே அவருக்கு

... சொன்னது. தனது ஊகம் சரியாய் போனதில் ... புன்னகை முகத்தில் மலர்ந்தது.

... வந்ததும் காரை விட்டு இறங்கியவன், "தாத்தா ... இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் பேச ... ப்ரியா யாருன்னு தெரியுமா?" என்று தயங்கி கேட்டான்.

"... பார்த்தால், பெமிலியரா இருக்கு. தெரியலை. யாரு?" ... அவனையே திருப்பி கேட்டார்.

"அது விஷயமா பேச, ப்ரியா தாத்தா வரேன் என்று சொன்னார்கள். அதோ வெயிட் பண்றாங்க" என்று அவன் சுட்டி காட்ட, அவரை நோக்கி நடந்தனர். யார் எதை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்பது தெரியாமல், மௌனம் நிலவியது. முதலில் மௌனத்தை கலைத்த ராஜாராமன், "வெல் மிஸ்டர் ஜனா, உங்க போலீஸ் அனுபவத்தில் எவ்வளவோ கேஸ் பார்த்து இருப்பீங்க. கௌதம் தனி ஆளா நின்னு ஒரு கேஸ், துப்பு துலக்கி இருக்கிறான். கேட்டால் நீங்க ஆச்சரியப்படுவீங்க", என்று பேச்சை துவக்கினார்.

"இவர் இவ்வளவு புகழ்ந்து பேசற அளவுக்கு, என்ன கௌதம் கண்டு பிடிச்ச அப்படி?", என்று பேரனை பெருமையாக பார்த்து கேட்டார் ஜனார்த்தனம்.

"அவர் பெருந்தன்மையா சொல்றார் தாத்தா. நான் கிட்டதட்ட நாலு நாள், ஆயிரம் கிலோமீட்டர் தூரம் சென்னை, திருவனந்தபுரம், கன்யாகுமரி, மதுரை, என்று ஊர் ஊராக சுத்தி, ப்ரியா யாருன்னு கண்டு பிடிச்சதை நீங்க ஒரே பார்வையிலே சொல்லிட்டீங்களே தாத்தா" என்று சிரித்தான் கௌதம்.

"இவர்..." யோசனையோடு, முடிக்காமல் [illegible] ஜனார்த்தனம்.

"மிஸ்டர் ஈஸ்வரனோட தந்தை. உங்க [illegible] உமாவோட, பிரியத்திற்குரிய மாமனார். ப்ரியா[illegible] களோட சொந்த பேத்தி. அவளை எனக்கு [illegible] இருக்கு. அவளை கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ள [illegible] சம்மதத்துக்காக...." என்று சொல்லிக் கொண்டு இரு[illegible] லேயே, வேகமாக எழுந்தார். அவர்களின் அதிர்ந்த [illegible] தையோ, திரும்ப திரும்ப கூப்பிடுவதையோ கொஞ்[illegible] மும் சட்டை செய்யாமல் நடந்து போய் கொண்[illegible] இருந்தார்.

"கௌதம் நீ கிளம்பு. நாம அப்புறம் பேச[illegible] எதுக்கும் கவலைப் படாத. தைரியமா இரு. பார்த்து[illegible] லாம்", என்று ராஜாராமன் சொல்ல, அவன் ஓட்ட[illegible] நடையுமாய் வந்த போதும், காரை அடைவதற்[illegible] வழியில் வந்த ஆட்டோவை நிறுத்தி, அதில் ஏறிச்சென்று விட்டார் ஜனார்த்தனம்.

கௌதமின் முகம் வெயிலில் வாடிய தாமரையாய் கூம்பிப் போய் விட்டது. "என்ன கௌதம்? எதுக்கு அப்செட் ஆயிட்ட? காதல் கல்யாணம் பண்றது, அதுவும் பெற்றவங்க, பெரியவங்க சம்மதத்தோட பண்றது அவ்வளவு சுலபம் இல்லை" என்று அவன் மனதை மாற்ற முயற்சி செய்தார்.

"இல்லை தாத்தா. நானும் அவர் உடனே ஆகா ரொம்ப சந்தோஷம்னு சொல்லுவார் என்று நினைக்கவில்லை. இந்த மாதிரி ஒண்ணுமே சொல்லாமல், முழுசாய் கேட்க கூட இல்லாமல் கிளம்பிடுவார் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை."

[illegible]போது உன் காதல் கல்யாணம் என்று சாதா[illegible] பேசி இருக்கார் கௌதம். அவரோட கோபம், [illegible] காதலியோ, ப்ரியாவை நீ கல்யாணம் [illegible] கொள்ள நினைப்பதிலோ இல்லை. ப்ரியாவிற்கு [illegible]றோர் இல்லை என்பது அவருக்கு ஏற்கனவே [illegible]தானே? இப்போ ப்ரியாதான் பேத்தி என்றதும் [illegible] அது ஞாபகம் வந்து இருக்கும். அது வருத்தம், [illegible] அந்த மாதிரிதான். வீட்டுக்கு போய் பேச [illegible] செய். கிளம்பு" என்று அனுப்பினார் ராஜாராமன்.

20

[illegible]ரீச்சில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மாவை பார்த்து. "தாத்தா வந்தாச்சா? காபி சாப்பிட்டாரா?" என்று விசாரித்தான் கௌதம்.

"என்ன கௌதம் புதுசா தாத்தா மேலே இவ்வளவு அக்கறை? தாத்தா ஏழு மணிக்குதானே காபி கேட்பார்? மணி இன்னும் ஆகலியே? நீ என்ன சீக்கிரம் வந்துட்ட?" என்று கேட்டார் லக்ஷ்மி.

"ப்ச்! நான் இன்னிக்கு தாத்தாகூட பேசப் போறேன்னு ராத்திரியே சொல்லி இருந்தேன்ல? பேசிட்டு இருக்கும் போதே பாதியிலேயே எழுந்து வந்துட்டார் அம்மா. மூட் எப்படி இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்கலாம்னு கேட்டேன். நீங்க கிண்டல் பண்றீங்களே?"

"ஐயோ சாரி கௌதம், ஞாபகம் இல்லை. அவர் வந்ததை கவனிக்கலையே? ரூமில் போய் காபி வேணு

மான்னு கேட்டுட்டு வந்து எப்படி இருக்கா
றேன்'' என்று அவர் ரூமிற்கு சென்றார். படுத்து இ
முகத்தில் இருந்து எதையும் கணிக்க முடியவி

''என்ன மாமா எப்போ வந்தீங்க? நான் பார்க்க
உடம்பு சரி இல்லையா? குடிக்க ஏதாவது எ
வரட்டுமா?'' என்று அவர் நெற்றியில் கை
பார்த்தார் லக்ஷ்மி.

''எனக்கு உடம்புக்கு ஒண்ணும் இல்லை. கௌ
இப்ப என்கிட்டே சொன்னது எல்லாம் உனக்கு மு
லேயே தெரியும் அப்படித்தானே?'' என்று கே
அவருக்கு தூக்கி வாரி போட்டது.

''நீங்க.. நீங்க என்ன சொல்றீங்க?'' புரியாதது போ
விளக்கம் கேட்க முயன்றார் லக்ஷ்மி...

''நடிக்காதே. கௌதம் இந்த வேலையில் இறங்கி
நீ சொல்லித்தான் இருக்கும். அவனுக்கு எப்படி இ
விபரம் எல்லாம் தெரியும்? எனக்கு என் பையனை ப
யும் தெரியும். உனக்கும் உன் பையனுக்கும் இடை
இருக்கிற நெருக்கமும் தெரியும். இப்ப கூட உ
பையன் வந்து சொல்லி என்னை அளவிட வந்து இரு
கிறாய். இவ்வளவு தூரம் செய்து இருக்கிறாய். இந்த
வீட்டிலேயே இருக்கும் என்னிடம் பேச வேண்டு
என்று தோன்றவில்லையா?'' அவர் கேள்வியாய் நிறுத்த,
என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் திணறின
லக்ஷ்மி.

''அவங்க அவங்க குடும்பம் பிள்ளை அவர்களது நல்
வாழ்வு என்று ஆகி விட்டது. சந்தோஷம், எல்லோரும்
நல்லா இருங்க. எனக்கு ஒண்ணும் வேண்டாம். போதும்

கதவை சாத்திவிட்டு போ'' என்றவர் திரும்பி
கொண்டார்.

நேரம் அங்கேயே நின்றவர், கதவை சாத்தி
வெளியேற, ''என்னம்மா தாத்தா என்ன சொன்
னார்?'' என்று கேட்டான்.

''தாத்தா கோபமா இருக்கார் என்பதை விட, வருத்தமா
இருக்கற மாதிரி தெரிஞ்சது. அவரை ஒதுக்கிவிட்டு
நமக்க ஏதோ பிளான் பண்ணி செய்து விட்டோம் என்று
நினைக்கிறார். நீ பயப்படற மாதிரி ஒண்ணும் இருக்காது
கௌதம். இது ஆரம்ப ஷாக். ஒரு வாரம் பத்து நாளில்
சரி ஆகிவிடும் கௌதம்'' என்ற லக்ஷ்மி அவனது அரை
குறையான தலை ஆட்டலை பார்த்து புன்னகைத்தார்.

''கௌதம், உனக்கு சப்போர்ட் பண்ண நாங்க
எத்தனை பேர் இந்த வீட்டுல இருக்கிறோம். இதுக்கு நீ
இவ்வளவு அப்செட் ஆனா, நான் இந்த வீட்டில் கால்
எடுத்து வைத்த போது எவ்வளவு அப்செட் ஆகி இருக்
கணும்? அதனால்தான் எனக்கு சப்போர்ட் பண்ணின
ஒரே ஜீவனை மறக்க முடியாமல் தவிக்கிறேன். அவ
ருக்கு செய்ய வேண்டிய கடமை எல்லாம் இப்போ
ப்ரியாவிற்கு சேர்த்து வைத்து செய்யலாம். இதை எல்
லாம் ப்ரியாவிடம் காட்டிக் கொண்டு இருக்காதே''
என்றவர் கிளம்புவதை பார்த்ததும் அவசரமாய் அருகே
வந்து கட்டி கொண்டான்.

''தேங்க்ஸ்-மா, ஒரு அரை மணி நேரம் முன்பு நான்
இருந்த மன நிலையை மாற்றியதற்கு, உங்களுடைய
வாழ்க்கையை உதாரணமாக காட்டியதற்கு, அத்தைக்கு
செலுத்தும் நன்றி கடனாய் ப்ரியாவை நல்ல படியாய்

பார்த்து கொள்வேன் என்று சொன்னதற்கு..." அடுக்கிக் கொண்டே போனான் கௌதம்.

"ஹேய் நிறுத்து, நிறுத்து. கடைசி வாக்கியம் சொல்லவே இல்லையே? நீயாக சேர்த்துக் கொ... மாதிரி இருக்கு."

"அத்தைக்கு செய்ய வேண்டிய கடமையை ப்ரியா விற்கு செய்யலாம் என்றால் என்ன அர்த்தம் அம்மா..." என்று சிரிப்போடு, மடக்கினான் கௌதம்.

"ம்ம்ம், பிறந்த பொண்ணாக, அவளுக்கு கல்யாணம் செய்யும் போது இந்த வீட்டில் இருந்து நகை, துணிமணி பாத்திரம் அப்படின்னு எதுவுமே அவளுக்கு நா... செய்யலை. அதை எல்லாம், ப்ரியாவிற்கு கல்யாணம் ஆகி அவள் மாப்பிள்ளை வீடு செல்லும்போது கொடுத்து விடலாம் என்ற அர்த்தத்தில் நான் சொன்னேன். நாங்க... எங்க வீட்டுக்காரரும், பெரியவங்களுக்கு ரொம்ப மரியாதை கொடுப்பவங்க. எங்க மாமனார் கிழிச்ச கோட்டை தாண்ட மாட்டோம். புரியுதா" என்று சிரித்தார்.

"சரி நீங்க உங்க மாமனார் பேச்சையே நல்லா கேளுங்க. நான் என் தாத்தாவையே என் வழிக்கு கொண்டு வந்துடுவேன். அப்புறம் நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க?" என்று கேலியாய் சவால் விட்டவனை பார்த்து, சந்தோஷமாய் சிரித்தார்.

* * *

கௌதம் அலுவலகத்திற்கு வந்தவுடன் முதல் வேலையாக ப்ரியாவிற்கு அழைப்பு விடுத்தான். "என்ன ப்ரியா, என்னுடைய தாத்தாவை சரி கட்ட எதாவது பிளான் பண்ணு என்று சொன்னேனே? என்னைத்தான் உங்க தாத்தாகிட்ட பேச வேண்டாம்ன்னு சொன்னே.

...அப்படி ஒண்ணும் சொல்லலியே? என்ன ...போகிறாய்?" என்று கேட்டான்.

"நான் எப்படி அவர்கிட்ட பேசறது? அவரை பார்த்... கொஞ்சம் சீரியஸ் டைப்பா தெரியறார். நான் எதா... கேலியாக பேசி, ஏடா கூடமாய் ஆகிவிட்டால் என்ன பண்றது?" என்று இழுத்தாள் ப்ரியா.

"ப்ரியா, எப்படியும் நம்ம கல்யாணம், அவர் சம்மதம் இல்லாம நடக்கப் போறது இல்லை. ரிஸ்க் தேவை என்றால் எடுத்துதானே ஆகவேண்டும். யோசிச்சுக்கிட்டே இருந்தால் எப்படி?" என்று அவன் வற்புறுத்தவும், யோசித்தாள்.

"கௌதம், அவருக்கு ரொம்ப பிடித்த ஏதாவது ஒரு விஷயத்தை, அல்லது அவர் ரொம்ப மிஸ் பண்ற, ஏதாவது ஒரு பொருளை, நாம எல்லோரும் சேர்ந்து செய்து, அவருக்கு கொடுத்தால், அவர் மனம் நெகிழ்ந்து போக வாய்ப்பு இருக்கு. அதை கொடுத்தவங்க மேலயும் நல்ல அபிப்ராயம் வரும். ஒரு சர்ப்ரைஸ் பார்ட்டி ஏற்பாடு பண்ணலாமா?" என்று கேட்டாள் ப்ரியா.

"செய்யலாமே? ஒண்ணும் பிரச்னை இல்லை."

"நீங்க எனக்கு ஏதாவது ஒரு ஸ்பெசல் டே. பிறந்த நாள். அவரது திருமண நாள். மனைவி இறந்த நாள். வேலையில் சேர்ந்த, அல்லது ரிடயரான நாள். இப்படி ஏதாவது வருதான்னு பார்த்து சொல்லுங்க. துணி, ஸ்வீட், மியூசிக், இது எல்லாத்துலயும் அவருக்கு பிடிச்சது வாங்கி, அவர் பார்க்க ஆசைப்படுபவர்களை வரவழைச்சு, ஒரு பார்ட்டி கொடுத்து அசத்திடுவோம்" என்று நிறுத்தி அவன் முகத்தை ஆர்வத்தோடு பார்த்ததாள் ப்ரியா.

''குப்பர் ப்ரியா. அவர் நவம்பர் மாதத்தில் [illegible] வேலைக்கு சேர்ந்தார். அவர் வேலைக்கு சேர்ந்து [illegible] வருஷம் ஆகப் போகுது. அப்பாகிட்ட கேட்டா [illegible] கரெக்டா சொல்வாங்க. அப்படியே தாத்தா வேலை [illegible] அலுவலகத்தில் தாத்தாவுக்கு நெருங்கியவர் [illegible] யாராவது இருந்தால், அவங்களைப் பார்த்து அவர் [illegible] விரும்பிய, நபர்கள் லிஸ்ட் வாங்கி நீ சொன்ன மாதிரி [illegible] செய்துடலாம்'' என்று சொன்னான் கௌதம்.

போனில் அப்பாவிடம் பேசிவிட்டு எழுந்தவன் [illegible] குறுக்கே கை நீட்டி அவள் கன்னத்தை இரண்டு [illegible]ளாலும் பற்றி அவளது நெற்றியில் செல்லமாய் [illegible] ''ஹய்யோ என் செல்லம்! நவம்பர் மூன்றாம் தேதி [illegible] வேலைக்கு சேர்ந்து இருக்கிறார். அவரது சர்வீஸ் [illegible] பொன்விழாவை முன்னிட்டு நீ சொன்ன சர்ப்ரைஸ் [illegible] பார்ட்டி வச்சடலாம். பார்ட்டி ஏற்பாடுகள், டெகரேஷன், [illegible] பாடு ஆர்டர் கொடுப்பது, நிறைய வேலை இருக்கு ப்ரியா [illegible] கம்... காரில் போகும்போதே பேசிவிடலாம்'' அவளது உற்சாகம் அவனையும் தொற்றி கொண்டது.

போனிலேயே பாதி வேலையை முடித்தவர்கள், தாத்தாவிடம் இன்ஸ்பெக்டராகவும், நீண்ட நாட்களாக அவரிடம் ஓட்டுனராக பணி புரிந்த சதாசிவம் என்பவரின் போன் நம்பரை விசாரித்து, அவரிடம் நேரில் பேசினார்கள். அவரிடம் தேவையான அட்ரஸ் போன் நம்பர் எல்லாம் வாங்கி வெவ்வேறு ஊரில் இருந்த நபர்களிடம் பேசி, அவர்கள் வருகையை உறுதி செய்து, அவர்கள் பிரயாணத்திற்கும் தங்குவதற்கும் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு கைகளை நெட்டி முறித்தான்.

* * *

[illegible]பர் மூன்றாம் தேதி காலை தாத்தா எழுந்து பீச் [illegible] போகும் முன்பு வாசலிலேயே பார்த்து, ''தாத்தா, [illegible] மாலையில் எங்கேயாவது வெளியே போறீங் [illegible]'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

[illegible] நாட்களாக பீச்சில் இருந்து வந்த பிறகு, [illegible] பேப்பரில் பார்க்கும் போது கூட ஒரு வார்த்தை [illegible], இன்று வாசலில் மடக்கி விசாரிக்கிறான்? [illegible] கௌதம் இன்னிக்கும் ஏதாவது பெர்சனலா [illegible]? இன்னிக்கு புதுசா துப்பறிஞ்சு இருக்கிறாயா? [illegible] அம்மாவின் பூர்வீகம் என்று ஏதாவது....'' [illegible] கிண்டலாய் கேட்டார் ஜனார்த்தனம்.

''இல்லை தாத்தா. நான் பேச வேண்டியது எல்லாம் [illegible]. இனிமேல் பேச வேண்டியது நீங்கதான். இன் [illegible] சாயங்காலம், ஆறு மணிக்கு ஒரு சின்ன பார்ட்டி [illegible] வீட்டுல இருக்கு. அதுல நீங்க கட்டாயம் கலந் [illegible]'' என்று அழைப்பு விடுத்தான் கௌதம்.

''இன்னிக்கு சாயங்காலம் பார்ட்டினு இப்ப வந்து [illegible]? இதை பார்த்தா வேண்டா வெறுப்பா என்கிட்டே [illegible] மாதிரி இல்லை இருக்கு?'' என்று சொன்னவரை [illegible] சிரித்தான் கௌதம்.

''தாத்தா, ப்ரியாவை, அறிமுகம் செய்யலாம்னு நமக்கு ரொம்ப வேண்டியவங்க, ஒரு முப்பது பேரை மட்டும் வர சொல்லி இருக்கிறேன். ப்ரியாவை நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறேனோ இல்லையோ, அது வேற விஷயம். வரவங்க எல்லாம் உங்களுக்கு ரொம்ப தெரிஞ்சவங்க. உங்களை பிடிச்சவங்க. இன்னிக்கு மாலை எங்கேயும் போகாம வீட்டுலேயே இருங்க. இல்லன்னா, நான்

உங்களை ஹௌஸ் அரெஸ்ட் பண்ண வேண்டி...கும்,'' என்று சிரித்தவன் காரில் ஏறி கிளம்பி...

மாலை மூணு மணி அளவில் ராஜாராமனிடம்... போட்டு வீட்டுக்கு வர சொன்ன கௌதம், ''தாத்தா... என்ன செய்வீங்களோ தெரியாது. சாயங்கால... சாப்பிட்டு உள்ளே போற தாத்தா ஆறரை மணிக்கு... பார்ட்டிக்கு வரணும். அதுக்கு முன்னால அவர் வெளியே வரக் கூடாது. ஓகே?'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

''என்னப்பா இது? இருக்கறதுலேயே கஷ்டமான வேலையே என்கிட்டே தள்ளிட்ட. என்கூட அவர்... னால், ஓகே. பேசவே இல்லன்னா என்ன செய்ய?'' என்று சிரித்தார் ராஜாராமன்.

''நீங்கதான் இதுக்கு சரியான ஆளு. அவரிடம்... கோபமாவும் பேச முடியாதே. ப்ளீஸ்'' என்று கொஞ்சி...னான் கௌதம்.

''இந்த கொஞ்சலை அங்கே கொஞ்சம் காட்டறது?... தன்னால மயங்கி, சரி என்று சொல்லிவிட்டு போகிறார்.''

''அப்படி இல்ல தாத்தா. ஆடற மாட்டை ஆடி கறக்கணும். பாடற மாட்டை பாடி கறக்கணும். இல்லையா? அதுனால, உங்ககிட்ட கொஞ்சல். அவர்கிட்ட ட்ரிக்'' என்று சொன்னான் கௌதம்.

''மொத்தத்துல, எங்க ரெண்டு பேரையும் மடாக்கிட்ட. எனக்கு ஒரு சான்ஸ் வரும், அப்ப வச்சுக்கறேன்'' என்று சிரித்தார் ராஜாராமன்.

''என் தாத்தா இன்னிக்கு யாரும் கேர்ள் பிரண்ட்ஸ் கிடைக்கலியா? என்னை போய் வச்சுக்கறேன் என்று சொல்றீங்க?''

''...கௌதம் நீ இவ்வளவு பேசுவியா? இந்த விஷயத்...னோட எஸ்டிமேட் தப்பா போச்சே?''

''ஒரு பக்கம் ப்ரியா. இன்னொரு பக்கம் நீங்க. உங்க ரெண்டு பேரையும் சமாளிக்கணும்னா, இந்த வித்தை எல்லாம் தேவையா இருக்கே? எல்லாம் உங்ககிட்ட கத்துக்கிட்டதுதான்'' என்று சிரித்தான் கௌதம்.

''நீ குருவை மிஞ்சிய சிஷ்யன்தான். பல்லாண்டு காலம் வாழ்க'' என்று அவன் தலையில் கை வைத்து ஆசீர்வாதம் செய்ய, அவனும் அதை பாவனையோடு தலை குனிந்து இரு கரம் கூப்பி ஏற்று கொண்டதை, பார்த்தபடி வெளியே வந்த லக்ஷ்மி, ப்ரியா இருவருக்கும் முறுவல் மலர்ந்தது.

உணவு அருந்தி விட்டு, உள்ளே செல்ல முயன்ற, ஜனார்த்தனனுடன், உடன் நடந்த ராஜாராமனும், ''நான் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும். உங்களுக்கு பிடிக்காத, கோபம் ஊட்டக்கூடிய எதையும் நான் பேசமாட்டேன். பொதுவா உங்க போலீஸ் அனுபவம் பத்தி ஏதாவது தெரிஞ்சுக்க ஆசைப் படறேன்'' என்று சொல்ல, 'கம் இன்' இன்று அழைத்து சென்றார்.

''நீங்க, சர்வீசுல சேர்ந்து எவ்வளவு நாள் இருக்கும்?'' என்று பேச்சை ஆரம்பித்தவர், ''உங்க வாழ்க்கையில மறக்க முடியாத நபர்கள், இப்போ சந்திக்க விரும்பும் நபர்கள், அப்படி ஏதாவது வச்சு இருக்கீங்களா?'' என்று பேச்சை வளர்த்தார்.

''எனக்கு போலீஸ் டிபார்ட்மெண்டோட நெளிவு சுளிவுகளை சொல்லி கொடுத்து, என்னோட வாழ்க்கை முறையை போலீஸ் வேலையில் செதுக்கிய விஸ்வநாத்தை,

பார்க்கணும். என்னை பார்த்தால் அவர் கூட ரொம்ப சந்தோஷப்படுவார்'' என்று விழிகள் பளபளக்க சொன்னார் ஜனார்த்தனம்.

''அவங்களை இப்போ, இங்கே, பார்க்க முடிந்தால் நீங்க எப்படி பீல் பண்ணுவீங்க?'' என்று நிதானமாக ராஜாராமன் கேட்க, ''வாவ், ரொம்ப சந்தோஷமாக இருக்கும்'' என்று சொன்னார்.

''இன்றைய நாள் உங்களுக்கு மிக மிக வித்தியாசமான அனுபவமாக இருக்கப் போகிறது. ஆறரை மணிக்கு தோட்டத்திற்கு வாருங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு வெளியேறினார்.

ஆறரை மணிக்கு வெளியேறி தோட்டத்துக்குள் நுழைந்தால், அங்கே, வண்ண விளக்குகள் ஜனார்த்தனம் காவல் துறையில் பணி புரிந்த ஐம்பது ஆண்டு நிறைவு விழா என்று கண் சிமிட்ட, அங்கே காத்து இருந்த விருந்தினர்களை பார்த்து பிரமித்து போனார்.

ராஜாராமன், புன்னகையோடு, ''இவர்தான் மிஸ்டர் விஸ்வநாத். நீங்க பார்க்க விரும்பிய மிக முக்கியமான நபர்'' என்று அறிமுகப்படுத்த, அவர் சந்தோஷத்தில் திக்கு முக்காடி போனார்.

''மைகாட்! இது.. இது... எல்லாம் யாரு ஏற்பாடு பண்ணினா?'' என்று ஜனார்த்தனம் கேட்க, எல்லோருடைய கைகளும் கௌதமை காட்ட, கௌதமின் கை ப்ரியாவை காட்டிக் கொண்டு இருந்தது. அவர் இருவரையும் மாறி மாறி பார்ப்பதை உணர்ந்த ப்ரியாவும் கௌதமும் ஒரே நேரத்தில் பேச ஆரம்பித்து, பின் அடுத்தவர் பேசட்டும் என்று நிறுத்தினர்.

''இந்த ஐடியா கொடுத்ததே ப்ரியாதான். ஐடியா ...ம் இல்லை. யார் யாரை அழைக்கலாம் என்று ...னது. சர்ப்ரைசா இந்த பார்ட்டிய வச்சுக்கலாம் ...சொன்னது. பார்ட்டில என்ன என்ன இருக்க வேண் ...என்று ஐடியா கொடுத்தது. எல்லாம் ப்ரியாதான் ...தா. அதனால்தான் சொன்னேன். இது ப்ரியா ஏற் ...டு'' என்று பெருமிதமாய் தாத்தாவை பார்த்தான் கௌதம்.

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை தாத்தா. வெறுமனே வாய் இருந்து என்ன பிரயோஜனம்? அதுக்கு செயல் வடிவம் கொடுக்க வேண்டாமா? விருந்தினர்களிடம் பேசியது, அவர்கள் பிரயாணம், தங்குமிடம், இவற்றிற்கு ஏற்பாடு செய்தது, கார்டனில் இந்த டெகரசன், சாப்பாடு ஏற்பாடு செய்தது, எல்லாமே கௌதம்தான் தாத்தா. நீங்க சொல்லுங்க. இது யார் ஏற்பாடு?'' என்று கேட்டாள்.

அந்த வினாடியில் அவருக்கு அடுத்த ஞானோதயம் ஏற்பட்டது. இவர்களுக்கு என்ன வயது இருக்கும்? அவளுக்கு இருபது. இவனுக்கு இருபத்தாறு. இந்த சின்ன வயதில், ஒருவருக்கொருவர் என்ன புரிந்து கொள்ளுதல்? என்ன பெருந்தன்மை இவர்களுக்கு?

தனக்கு கிடைக்கும் பெருமையையும், பாராட்டையும் அடுத்தவருக்கு விட்டு தர, ரெடியாக இருக்கிறார்களே? அதை விட முக்கியம். இவர்களின் காதல் பற்றி கௌதம் கூறிய அடுத்த நொடி, பாதி பேச்சில் பதில் ஏதும் கூறாமல், தான் எழுந்து வந்துவிட, அவர்கள் திரும்ப கொடுத்தது, தன்னை பரவசக் கடலில் மூழ்க வைத்து இருக்கும் இந்த அற்புதமான பரிசு.

அவர்களை விட மூன்று மடங்கு அதிகம் வயது ஆன தனது அல்பத்தனம் எங்கே? தன்னை சந்தோஷப்படுத்த

முயற்சி எடுக்கும் அவர்களின் [illegible] பாதை.. [illegible] மெல்ல நடந்து அவர்கள் அருகே [illegible] கரங்களையும் நீட்டி அழைத்தார். [illegible] கண்ணில் நீரோடும் இதழ்களில் புன்னகையுடன் [illegible] இருவரையும் கட்டி அணைத்து கொண்டார்.

21

தாத்தாவின் கண்களில் ஈரத்தை உணர்ந்த கௌதம், ''என்ன தாத்தா கண்ணெல்லாம் தண்ணி? காரமா எதுவும் சாப்பிட்டீர்களா? ப்ரியாவை ஸ்வீட் எடுத்து வர சொல்லட்டுமா?'' என்று குறும்பாக கேட்டான்.

''உன் கண்ணில ஏண்டா ஈரம்? உனக்கு வேணும்னா ஸ்வீட் கேளேன். அதுக்கு ஏன் என் தலையை உருட்டுற?'' என்று சொல்ல, அது வரை அங்கே நிலவிய, மௌனம் கலைந்து எல்லோரும் சிரித்தனர்.

''ப்ரியா, எல்லோருக்கும் ஸ்வீட் கொடு'' என்று லக்ஷ்மி சொல்ல, ஒரு தட்டில் ஸ்வீட் எடுத்து வந்து கொடுத்த வளிடம், ஒரு சிரிப்போடோ, கன்னத்தில் லேசாக தட்டியோ, கங்கிராட்ஸ் என்று வாழ்த்தியோ எடுத்துக் கொள்ள, கடைசியில், அவளது தாத்தாவிடம் தட்டை நீட்டினாள்.

அவர் ஸ்வீட்டை எடுத்துக் கொள்ளாமல், அவளது முகத்தை பார்த்து; ''எதற்கு ப்ரியா இந்த ஸ்வீட்?'' என்று சிரிப்புடன் கேட்டார் ராஜாராமன்.

மை காட்! எல்லோருக்கும் தனது காதல் தெரியும். அதனால் ஒரு சிரிப்பு, வாழ்த்தோடு ஸ்வீட் எடுத்து

[illegible] ஆனால் தான் தனது தாத்தாவிடம், இது [illegible] சொல்லவில்லை. ஆனால் இப்போது [illegible] என்றால் எப்படி? என்ன சொல் [illegible] ஆரம்பிப்பது?

[illegible] பார்வை சற்று தள்ளி நின்று இருந்த [illegible] பார்த்து மீண்டது. அவளது பார்வை சென்ற [illegible] கவனித்தவர், ''என்ன ப்ரியா, நான் கேட்ட கேள்[illegible] பதில் சொல்லக் கூட கௌதமின் துணை வேண்[illegible]?'' என்று கேலியாக கேட்டார்.

'கூட..' என்ற வார்த்தையில் ஒலித்த அழுத்தம், [illegible] மனதை அவர் அறிந்து இருப்பதை காட்டுகிறது. ''அது.. அது.. நான்.. உங்ககிட்ட முன்னையே சொல்ல நினைத்தேன் தாத்தா ஆனால்..'' இன்னும் [illegible] வார்த்தைகளைத் தேடி ப்ரியா தவிப்பதை உணர்ந்தவர், 'கௌதம் ஒரு நிமிஷம்' என்று கூப்பிட்டார்.

''ப்ரியா மேடம் எனக்கு ஸ்வீட் கொடுத்தாங்க. எதுக்குன்னு கேட்டேன். காரணம் சொல்லத் தெரியாமல், அந்த நிமிஷமா தவிக்கிறாங்க. எவ்வளவு ஷார்ப்பா அவளை உங்க ஆபீசுக்கு ட்ரைனிங் அனுப்பினேன். அந்த புத்திசாலி பெண்ணை இப்படி, மூணு வாரத்துல, தத்தியா மாத்திட்டேயே?'' என்று சிரித்தார் ராஜாராமன்.

இருவரையும் மாறி மாறி பார்த்தவன், அவளது தோளை பற்றி அணைத்தவாறு நிறுத்தி, ''இப்ப இந்த போசை பார்த்த பிறகு கூட, அவள் கொடுத்த ஸ்வீட்டுக்கு உங்களுக்கு காரணம் புரியலைன்னா, தத்தி ப்ரியா இல்லை. உங்களுடைய திருப்திக்காக, நானே ஒரு தடவை சொல்கிறேன். ஐ லவ் ப்ரியா தாத்தா. எங்க வீட்டுல எல்லோருக்கும் சம்மதம். உங்களுக்கு..?''

என்று கேட்டவனை பார்த்து கண் சிமிட்டி [illegible] ராஜாராமன்.

"நீ ப்ரியாவை லவ் பண்றேன்னு [illegible] ப்ரியா உன்னை லவ் பண்றாளா? என்ன [illegible] சொல்றது சரிதானா?" என்று [illegible] தலை அசைத்தாள்.

"எ...ன...க்..கு..ம் பி..டி..த்..து இருக்கு தாத்தா... ஆனால்... உங்களுக்கு" என்று இழுக்க, "ஆவன்னா எல்லாம் இனிமேல் வேண்டாம். எனக்கு [illegible] தோஷம்தான். ரெண்டு மூணு மாசம் கழிச்சு [illegible] பிள்ளை மாதிரி கௌதமை எனக்கு பிடிக்கலன்னு சொல்லமாட்டாய்தானே?" என்ற கேட்டவளை பார்த்து வாய் விட்டு சிரித்தாள்.

"எல்லாத்துலயும் கேலிதானா தாத்தா? உங்களை..." என்று செல்லமாய் மிரட்டியவள், "இப்ப ஸ்வீட் எடுத்துக்கலாமா?" என்று மீண்டும் தட்டை நீட்டினாள்.

"இந்த ஸ்வீட் மாதிரியே உங்களோட வாழ்க்கை என்றென்றும் இனிப்பாக இருக்கட்டும்" என்று வாழ்த்தி அதில் ஒரு துண்டை இருவருக்கும் ஊட்டி விட்டு தானும் வாயில் போட்டு கொண்டார்.

தட்டை அருகில் இருந்த டேபிளில் வைத்து விட்டு அதிலேயே சாய்ந்து நின்றபடி சுற்றிலும் பார்வையை ஓட்டினாள். கௌதம் விருந்தினர்களை கவனித்தபடி இருந்தான். அவன் கரம் படிந்த தோளில் குறுகுறுவென்று இருந்தது. எவ்வளவு இலகுவாய், தான் தாத்தாவிடம் சொல்லத் தயங்கிய விஷயத்தை, நாசுக்காய் ஒரு சைகையில், சொல்லி ஒப்புதலும் வாங்கிவிட்டான்.

[illegible] அவனை [illegible] வேண்டும். தூரத்தில் இருந்து அவனை [illegible] அங்கிருந்தே புன்னகைத்தான். [illegible] புரிய, அருகில் வந்து டேபிளில் [illegible] பார்த்தபடி நின்றான். அவனது [illegible] பார்வையை தவிர்க்க குனிந்து [illegible] "நீங்க ஸ்வீட் சாப்பிட்டீங்களா?" அவன் [illegible] பாராமல் தட்டை நீட்டினாள்.

[illegible] நாணத்தில் சிவந்த அவளது [illegible] ஆவலோடு பார்த்தவன், "எனக்கு இந்த ஸ்வீட் [illegible]. வேற ஸ்வீட். எனக்கு மட்டும் என்று தயார் [illegible] ஸ்வீட். வேற யாரும் சாப்பிட முடியாத ஸ்வீட் [illegible]" என்று இடது கரத்தை அவளின் தோளில் [illegible]. அவள் இதழ்களில் பார்வையை பதித்து சொல்ல, உடம்பில் ஓடிய அத்தனை ரத்தமும், முகத்திற்கு வந்தது போல் அவளது முகம் சூடாகி சிவந்தது.

"கௌ..த...ம் ப்..ளீ..ஸ்! எல்லோரும் சுத்தி இருக்கும் போது..." என்று விலகியவளை, மனமின்றி விடுவித்தவன், "அப்ப வீட்டுக்குள்ள வா" என்று சொல்லி சென்றவனை பேச்சு இன்றி தொடர்ந்தாள்.

அவள் செல்வதை பார்த்த லக்ஷ்மி, "ப்ரியா உள்ளே போறியா? பிரிட்ஜ் பக்கத்துல டிஸ்போசபில் டம்ளர் இருக்கு. எடுத்து வா" என்று சொல்ல தலை அசைத்து விட்டு சென்றாள்.

"பார்த்தாயா, உனக்கு அம்மாவே வீட்டுக்குள்ளே வரதுக்கு காரணம் சொல்றதுக்கு வசதியா ஒரு வேலை சொல்லி அனுப்பி இருக்காங்க. கொஞ்ச நேரம் முன்

னால் நீ என்னை பத்தி பெருமையா நினைச்சுக்க [illegible] எனக்கு தெரிஞ்ச மாதிரி நான் என்ன நினைக்கிறேன் [illegible] அம்மாவுக்கு தெரிஞ்சுவிடும். என்னை நினைச்சுகிட்டு [illegible] நினச்ச?'' என்று அவளது முகத்தை கையில் [illegible] கேட்டான்.

''நான் நினைச்சது உங்களுக்கு தெரியும் என்று இப்பதானே சொன்னீங்க? அப்புறம் என் கேட்கறீங்க?'' என்று உதட்டை சுழிக்க சிரித்தாள் ப்ரியா.

அவளை அணைத்து, ஒற்றை விரலால் முகத்தில் கோலமிட்டவன், ''நான் புரிஞ்சுகிட்டது சரியான்னு தெரிஞ்சுக்கணும் இல்லை?''

''ஹலோ, நினைச்சது நான். அது சரியா இல்லியான்னு சொல்லக் கூடியதும் நான்தான். வேணும்னா ஒரு டெஸ்ட் வச்சு பாத்துடலாம். இப்ப நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்று சொல்லுங்க பார்க்கலாம்'' என்ற சவால் விட்டவளை பார்த்து சிரித்தான் கௌதம்.

''நான் என்ன சொன்னாலும், அதை நினைக்கவில்லை என்று சொல்லணும் என்று நினைத்தாய். சரியா?'' என்று புருவம் உயர்த்தி கேலியாக கேட்க, ''இல்லை'' என்று வாயால் சொல்லி, ஆமாம் என்று தலை அசைத்தவளை பார்த்து சிரித்தான்.

''ஏதாவது ஒரு ரீயாக்சன் காட்டு'' என்று அவளை உலுக்கவும், ''சரிதான், நீங்க சொன்னது'' என்று சிரித்தாள். அந்த மலர்ந்த முகம் சிரித்த சிவந்த இதழ்கள், லேசாக தெரிந்த முத்து பற்கள், எல்லாம் சேர்ந்து அவனை ஈர்க்க, குனிந்து அவள் இதழ்களில் அழுந்த முத்தமிட்டான்.

[illegible] இருந்த அந்த மோன வேளையில், [illegible] அழைத்தது. [illegible] பேசிவிட்டு, நடையில் ஒரு [illegible] பார்வையில், தாத்தா, ப்ரியா [illegible] இருப்பது பட்டது. இன்னும் [illegible] ப்ரியாவிற்கு உறவுமுறை தெரியாது [illegible] இல்லை என்பது, நினைவுக்கு வர, [illegible] ஒரு வந்து, ''ப்ரியா உன்னை அம்மா [illegible] பாரு'' என்று அவளை நகர்த்தி விட்டு, [illegible] திரும்பி ''தாத்தா, உங்களுக்கு உன்னோ [illegible] போன் வந்து இருக்கு'' என்றான்.

[illegible] லேயே, அவசரமாய் உன்னோ வீட்டுக்கு [illegible] போனவன் தாத்தா மேல மோதி [illegible] இவ்வளவு அவசரம்? போன் [illegible] இல்லையே? என்ன விஷயம்?'' [illegible] கேட்டார்.

''போன் வரவில்லை தாத்தா. இன்னும் ப்ரியாவிற்கு நம் உறவு முறை தெரியாது. அவளுக்கு நம் குடும்பத்தின் மேலே, அவ்வளவு நல்ல அபிப்ராயம் இல்லை. அவங்க அம்மா அப்பா சாவுக்கு, நம்ம எல்லோரும் அவங்க காதலை ஏத்துக்காததுதான் காரணம், என்று அவள் தவறா நினைச்சுகிட்டு இருக்கிறா. அதனால அவங்க தாத்தாவோட ஐடியா படி, அவளிடம் சொல்லவில்லை. நீங்க ஏதாவது வாய் தவறி சொல்லிட போறீங்கன்னு அவசரமாய் பொய் சொல்லி... சாரி தாத்தா'' என்று முடித்தவனை பிரமிப்பாய் பார்த்தார்.

நீங்க என்று தன்னை குற்றம் சாட்டி சொல்ல வே
டிய இடத்தில், எல்லாம் நாம, என்று என்ன சொ
சொன்னான்? இவனுக்கு தான் ஏதாவது செய்ய வே
டாமா? "எனக்கு அப்படி எல்லாம் மனசுல ஒ
வச்சுட்டு வெளியே ஒண்ணு பேச தெரியாதே
என்று தயங்கினார் ஜனார்த்தனம்.

"இது வரை இருந்த மாதிரி அவ்வளவாய் கண்டுக்கா
இருந்துக்கோங்க. நீங்க பொய் பேச வேண்டாம். ஒ
ணும் பிரச்சனை இல்லை" என்றவனை ப்ரியா கூப்பி
டாள்.

"நீங்க உங்க அம்மா கூப்பிட்டதா ஏன் பொய் சொ
னீங்க கௌதம்? அதோட உங்க தாத்தாவுக்கும் போ
வந்த மாதிரி தெரியல. நானும் உங்க கூட இருந்துட்
தானே வந்தேன்?"

"சிவராமன் அங்கிள் பேசினார். அவங்க மருமகன் பேர்ல ஒரு கம்ப்ளைன்ட், நம்ம ஆபீசுல இருந்து பைல் பண்ணி இருக்கோம். அவரை பெயிலில் எடுக்க, தாத்தா கிட்ட ஏதோ ஹெல்ப் கேட்டார். அதான் போய் பேசிட்டு வந்தேன்" என்று நாலு நாள் முன்பு நடந்த நிகழ்ச்சியை அப்போதுதான் நடந்தது போல் அவளிடம் சொன்னான்.

அவன் சொன்னதை நம்ப முடியாமல் பார்த்த ப்ரியா, "கௌ..த..ம் நான் உங்க தாத்தாவிடம் தனியா பேசியது உங்களுக்கு பி..டி..க்...க...லை..யா?" என்று விசாரித்தாள்.

"என்ன உளறல் இது? நீ யாரிடம் வேண்டுமானாலும் பேசு. எனக்கு உன் மேல நம்பிக்கை இருக்கு. உனக்கு ஏன் என் மேல் சந்தேகம் வந்ததுன்னுதான் எனக்கு

...என்று அலட்சியமாக சொல்வது போல பாவனை
...கௌதம்.
...லோ, எனக்கும் உங்க மேல நம்பிக்கை இருக்கு.
..." என்று ஆரம்பித்தவள், வாயில் கை வைத்து
"போதும் ப்ரியா, வேற ஏதாவது பேசுவோம்.
...ரெடியா இருக்கா? பார்க்கலாம்" என்று
...சென்றான்.

விருந்தை முடித்து, விருந்தினர்களுக்கு வாகனங்கள்
...செய்து, அவனுடன் கூட இருந்த போது தோன்
...சந்தேகம். இரவின் தனிமையில், அவள் அவ
...டைய தாத்தாவுடன் பேசுவதை தவிர்க்கவே, அப்படி
சொன்னானோ என்ற எண்ணம் அவனை தூங்க விடாமல் தவிக்க வைத்தது.

மறுநாளில் இருந்து தொடர்ந்த மூன்று நாட்கள், அவள் ஜனார்த்தனத்திடம் பேச முயற்சி செய்த போது எல்லாம் அவருக்கு அவசர வேலை இருந்தது. உடம்பு சரி இல்லாமல் இருந்தது. ஒன்று இரண்டு வாக்கியங்களில் பேச்சை முடித்துவிட்டு சென்றார்.

கௌதமிடம் கேட்டால், "என்ன ப்ரியா இது? அவர் என்னைக்கு உன்னிடம் பேசினார். இன்று பேசவில்லை என்று நீ வருத்தப் படுகிறாய்?" என்று கேட்கிறான். "அவர் எப்போவும் அப்படிதான் ப்ரியா. அவர் பேசலைன்னு நீ வருத்தப்படறதுல அர்த்தமே இல்லை" என்கிறார் லக்ஷ்மி.

"அவரை என்ன உங்க தாத்தா மாதிரி கலகலப்பான ஆசாமி என்று நினைத்தீர்களா? பந்தா எல்லாம் அவ்வளவு சீக்கிரம் அவர்கிட்ட இருந்து போகாது. அன்னிக்கு உங்க ரெண்டு பேரையும் கட்டிப் பிடிச்சாரே? அந்த

ஷாக்கில இருந்தே மூணு நாளாகியும் நாங்க இ[illegible] மீளவில்லை தெரியுமா?'' என்று சிரிக்கிறாள் [illegible]

அவளுக்கு எங்கேயோ இடித்தது. கௌதம் [illegible] ஆபீஸில் இருக்கும் நேரம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது. எப்போ பார்த்தாலும் போலீஸ் ஸ்டேசன், கோர்ட் [illegible] அலைகிறான். கௌதமை பார்க்க வேண்டும். [illegible] இருக்க வேண்டும். பேச வேண்டும், என்பதற்காகவே. இந்த கேஸ் சீக்கிரம் முடியாதா? என்று ஏங்க ஆரம்பித்தாள்.

* * *

தீபாவளி பண்டிகையை கொண்டாட, முதல் நாளே அங்கே வந்துவிட, ஏற்கனவே லக்ஷ்மி சொல்லி இருந்ததால், ப்ரியா செல்ல, கௌதம் அங்கே இல்லை. எப்போ வருவான் தகவல் இல்லை. அவள் உற்சாகமாய் இல்லை என்பதை உணர்ந்து, "என்ன ப்ரியா, ரொம்ப டல்லா இருக்க மாதிரி இருக்க? உங்களுக்குள்ள எதாவது கோபமா?" என்று லக்ஷ்மி கேட்டாள்.

"தின்னு பேசியே நாலு நாளாச்சு. இதுல கோபம் எங்கே இருந்து வரும்?" என்று உதட்டை பிதுக்கிவிட்டு, அறைக்கு சென்று விட்டாள். எவ்வளவு நேரம் கண்ணை மூடிப் படுத்து இருந்தாளோ? இமைகள வலிப்பது போல, கண்ணை கரிப்பது போல, ஏன்? அவளை யார் என்ன சொன்னார்கள்? எதற்கு இந்த அழுகை என்று புரியவில்லை.

படுக்கையில் புரண்டு கொண்டு இருந்தபோது, கதவு தட்டும் ஓசை கேட்டது. அதற்குள் பொழுது விடிந்தே விட்டதா? இன்றைய விடியல் நாள் பண்டிகை ஆச்சே? இப்படியா, இவள் அழுத கண்ணும், வீங்கிய இமைகளு

[illegible] போகிறாள்? எழுந்து கதவை திறக்க, கௌதம் [illegible] முகத்தை பார்த்து அதிர்ந்தான்.

"ப்ரி..யா! என்ன ஆச்சு? ஏண்டா சாப்பிடாமலே [illegible] விட்டாய்? கண்ணெல்லாம் வீங்கி இருக்கு? [illegible] அம்மா கிட்ட ஒரு மாதிரி பதில் சொல் [illegible]?'' என்று கவலையோடு கேட்டான் கௌதம்.

[illegible]ணில் அதுவரை கரை கட்டியிருந்த நீர் மடை [illegible] திறக்க, கன்னத்தில் வழிந்தது. "நா..லு..நா..ளா, [illegible] உங்களை ரொம்ப மிஸ் பண்றேன். நீங்க வெளியே [illegible] வேலை என்று அலைந்ததால், நீங்க என்கிட்ட, [illegible] இல்ல. எனக்கு மனசே சரியா இல்லை'' [illegible] கோர்வையாக வராமல், திக்கி திணறினாள் ப்ரியா.

"அதுக்காக சாப்பிடாம இருப்பாயா? கோபம் என் மேலயா? [illegible] மேலயா? என்மேல கோபம்னா என்கிட்டதானே காட்டணும்'', என்று கீழே போனவன், கையில் தட்டோடு திரும்பினான்.

"ஐயோ இவ்வளவு எல்லாம் என்னால் சாப்பிட முடியாது. வேஸ்ட் ஆகப் போகிறது'', என்று தட்டில் இருந்த சாப்பாட்டின் அளவை பார்த்து ப்ரியா பதறினாள்.

"இது ரெண்டு பேருக்கும். நம்ம நல்லா சாப்பிட்டா, இதுவே பத்தாது. வா'', என்று அழைத்து சென்று கட்டிலில் அமர வைக்க, அவளுக்கு கண்ணில் நீர் கோர்த்தது.

"இது என்ன உன்கிட்ட கெட்ட பழக்கம்? எதுக்கு எடுத்தாலும் சும்மா சும்மா அழுதுகிட்டே இருக்க? முதலில் கண்ணீரை நிறுத்து'', என்று துடைத்தவன், "சாப்பிடு'', என்று ஒரு வாய் ஊட்டி விட்டான். வயிற்றில் உணவு

சென்றதாலா? கௌதம் அருகில் இருந்ததாலா? [illegible]
அனுசரணையாய் ஊட்டி விட்டதாலா? [illegible]
வெறுமை உணர்வு, காணாமல் போய், உலகம் [illegible]
அழகாக ஆயிற்று அவளுக்கு.

22

மறுநாள் லக்ஷ்மி எழுப்பியதும் எழுந்து [illegible] விட்டு, லக்ஷ்மி கொடுத்த கவரை பிரித்தவள், [illegible] ஆச்சரியத்தில் மலர்ந்தது. இரண்டு வாரங்களுக்கு [illegible] முன்பு, தீபாவளிக்கு உடைகள் வாங்க போய் இருந்த போது, கடையில் உடை தேர்வில், தனது விருப்பத்தை [illegible] சொன்னவன், அவள் விரும்பிய புடவையும் வாங்கி இருக் கிறான். எப்போ வாங்கினான்? சொல்லவே இல்லையே [illegible]

சில கணங்கள் மலைத்து நின்றவள், கீழே எல்லோரும் காத்து இருப்பார்கள் என்ற நினைவு வந்ததும், அவசர மாக, அவன் முன்பு செலக்ட் செய்த புடவையை [illegible] கட்டி கொண்டாள். அதுதானே அவனுக்கு [illegible] அதே இருக்கட்டும். பொருத்தமாய் நகைகள் அணிந்து [illegible] படிக்கட்டுகளில், கீழே இறங்கினாள். கௌதமின் [illegible] சிரித்த விழிகளை சந்தித்து, 'எப்படி?' என்று கண்களால் [illegible] கேட்டு, அவனது இறுக மூடித் திறந்த விழிகளில், மற்றும் மெல்லிய புன்முறுவலில் தேவதை ஆனாள்.

"என்ன பிரியா, வேற ஏதோ புடவை, கௌதம், வாங்கி இருந்தானே? அது கட்டிக்கலே?" என்று விசாரித்தார் லக்ஷ்மி.

[illegible] பிடிக்கலன்னா விடுங்கம்மா. ஏதோ [illegible] இஷ்டப்படி கட்டி கொள்ளட்டும்'' என்று [illegible] சொல்லி அவளை பார்த்து சீண்டலாய் [illegible] அவன் எடுத்து வந்த, எனக்கு பிடித்ததை [illegible] எடுத்த அவனுக்கு பிடித்ததை கட்டிக்கொண்டு [illegible] என்று அவள் எப்படி சொல்கிறாள் என [illegible] ஆவலுடன் காத்து இருந்தான்.

[illegible] கண்ணில் இருந்த குறும்பை உணர்ந்து, அந்த [illegible] அப்படியே விட்டு விட்டு ''ஏன் ஆன்ட்டி, [illegible] புடவை நல்லா இல்லியா?'' என்று மெல்லிய [illegible] வருத்தமாக கேட்டாள்.

''ஐயோ அப்படி எல்லாம் இல்லை. இது ரொம்ப [illegible] இருக்கு. இன்னும் சொல்லப் போனால், அந்த [illegible] விட, இதுதான் நல்லா இருக்கு'' என்று [illegible] அவளை திரும்பிப் பார்த்து கட்டை விரலை [illegible] சிரித்தான்.

''பிரியா, எல்லோருக்கும் ஸ்வீட் கொடுத்துட்டு, [illegible] பார்த்து கூட்டிட்டு வா. சாப்பிடலாம்'' என்ற [illegible] ஸ்வீட் தட்டை எடுத்தவள், விழிகள் கௌதமை [illegible] சிரித்தது.

''முதலில் நீங்க எடுத்துக்கோங்க'' என்று லக்ஷ்மி வாயில் [illegible] போட்டவள், மாமாவிற்கும் தாத்தாவிற் [illegible] கொடுத்து விட்டு, சந்தோஷத்துடன் அவனை பார்த்தாள்.

''அம்மா, எனக்கு மட்டும் இன்னும் ஸ்வீட் கொடுக் [illegible] பார்த்துட்டு இருக்கிறேன்'' [illegible] சொன்னான். [illegible] வேண்டும் என்றே [illegible] இருந்து [illegible]

''ப்ரியா...'' என்று கூப்பிட்ட [illegible] சொல்ல போகிறாள் என்பதை உணர்ந்து [illegible] நான் அனு ரூமிற்கு போறேன்'', என்று [illegible] சொல்லிவிட்டு படி ஏற ஆரம்பித்தவள் [illegible] குலுங்கிக் கொண்டு இருந்தவளை திரும்பியே [illegible] வில்லை.

எல்லோரும் சாப்பிட உட்கார்ந்த பிறகு, [illegible] ''அம்மா எப்பவும் முதலில் ஸ்வீட் கொடுப்பீங்களே, ஏம்மா இன்னிக்கு கொடுக்கலை?'' என்று ஆரம்பித்த[illegible] வனை, அருகில் அமர்ந்து இருந்த ப்ரியா, அவனது கைகளில் யாருக்கும் தெரியாமல் அழுந்த கிள்ளினாள்.

''என்ன ப்ரியா, கௌதமிற்கு கொடுக்கலை? நீயே எடுத்துக்கோயேன்? முன்னாலதானே இருக்கு?'', என்று லக்ஷ்மி சொல்ல,'' என்ன ப்ரியா எடுத்துக்கவா?'' என்று குறும்போடு கேட்டான்.

''உதை,'' என்று ஒரு விரல் காட்டி மிரட்ட, சிரித்து விட்டு, ''பயப்படாதே. இப்போதைக்கு ஸ்வீட்டை [illegible] சொன்னேன்'' என்று சொல்லி மைசூர்பாக்கை ஒரு துண்டு எடுத்து வாயில் போட்டு கொண்டவுடன் அவள் அது வரை அடக்கி வைத்து இருந்த மூச்சு பெரிதாய் வெளிப்பட்டது.

''அம்மா, நானும் ப்ரியாவும், தாத்தாவை ஒரு அரை மணி நேரத்துல கூப்பிட்டு வந்துடறோம்,'' என்று சொல்லி கிளம்பினான். போகும்போது அவளை ஓரக் கண்ணால் பார்த்து சிரித்தவாறே வந்தான்.

''என்ன ப்ரியா எதுக்கு சிரிக்கிறேன் என்று கேட்க மாட்டாயா? மூணு நாளா பேசலை என்று ஒரே அழுகை.

[illegible] பேச நான் பேச ரெடியா இருக்கிறேன். நீ [illegible] வா? நான் என்ன செய்வது?'' என்று சீண்ட [illegible]

''[illegible] என்ன பேசணும்?'' என்று கிண்டலோடு ப்ரியா [illegible] ''நீ ஏன், நான் எடுத்து வந்த 'உனக்கு பிடித்த புடவை' கட்டிக்கலை?'' என்று சீண்டினான் கௌதம்.

''அது என்னோட இஷ்டம். நான் என்ன ட்ரெஸ் [illegible] ணும்னு நீங்க முடிவு பண்ண முடியாது புரியுதா?'' என்று அலட்சியமாக சொல்வது போல பாவனை செய் [illegible]

''இதுக்கு உண்மையான பதில் அனுவிற்கு தெரியும். [illegible] அண்ணா, ப்ரியா ஒவ்வொரு புடவையா, எடுத்து காட்டி உங்ககிட்ட கேட்கிறாங்க என்று அவள் அன் [illegible] கிட்டே என்கிட்டே கேட்டாள். நான் அங்கேயே கேட்டு தெரிஞ்சுக்கறேன்'' என்று கௌதம் கேலியாகச் சிரித் தான்.

''இங்க பேசுனது பத்தாதுன்னு, அங்கே வேறயா? இப்போ என்ன வேணும் உங்களுக்கு?'' என்று சிணுங்க லாக கேட்டாள் ப்ரியா.

''எனக்கு வேண்டியது நிறைய இருக்கு. உடனடி தேவை. என் கேள்விக்கு உண்மையான பதில்'' என்று கண் சிமிட்டினான் கௌதம்.

''தெரிஞ்சுகிட்டே கேட்டா, நான் என்ன செய்றது? எனக்கு இந்த புடவைதான் பிடிச்சு இருக்கு. போதுமா?'' என்று கொஞ்சலாக சொன்னாள் ப்ரியா.

''ஏன்?'' என்று விடாமல் கேட்டவனை, பார்த்து, அவன் தலையில் லேசாக தட்டி, ''ஏன்னா, உனக்கு

பிடித்த துணி, சாப்பாடு உறவு, எனக்கும் பிடி[illegible] போதுமா?'' என்று சொல்லி விட்டு அவன் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

வீட்டுக்கு போய் தாத்தாவிற்கு, ஸ்வீட் கொடுத்து அவர் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டு அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு, திரும்பி வீட்டுக்கு வந்தனர்.

பரஸ்பர விசாரணை முடிந்த பிறகு, ஜனார்த்தனம், [illegible] ராமனிடம், ''கௌதம் ப்ரியா இரண்டு பேருக்கும் பிடி[illegible] இருக்கு. இன்னும் எதற்கு நல்ல காரியத்தை தள்ளி போட வேண்டும்? இப்ப உடனடியா, மூனு நாளில் ஒரு நல்ல முகூர்த்தம் இருக்கு. அதுல வீட்டு மட்டும் ஒரு நிச்சயம் பண்ணிக்கலாம். தையில கல்யாணம் வச்சுக்கலாம். உங்களுக்கு அதுல ஒண்ணும் சிரமம் இல்லையே?'' என்று கேட்க. அங்கே ஆவலுடன் மலர்ந்த, இளையவர்களின் முகத்தை பார்த்த பிறகு, யாரும் மறுக்கவில்லை.

* * *

திருமணம் குறித்த பேச்சு வார்த்தை முடிந்த பின், அம்மாவிடம் சொல்லி விட்டு ப்ரியாவை மதிய உணவிற்கு வெளியே அழைத்து சென்றான் கௌதம். ஹோட்டலுக்கு நுழையும் போதே, மொபைல் அழைத்தது. தெரியாத நம்பர். யோசனையோடு, ''ஹலோ கௌதம் ஹியர்'' என்று ஆரம்பித்தான்.

''நீ யாருன்னு எனக்கு தெரியும். ஆனால் நான் யாருன்னு உனக்கு தெரியுமா?'' என்று கேலியோடு கேட்க, அவனது புருவம் யோசனையில் சுருங்கியது. இந்த குரலை எங்கே கேட்டு இருக்கிறேன். அந்த குரலில் ஏளனம் ஏன்? இவன் அந்த சுந்தரம். எப்படி

[illegible] வந்தான்? பெயில் கிடைத்து விட்டதா? [illegible] சுந்தரமா? உன்னை வெளியில விட்டுட்டாங்[illegible]'' என்று ஆரம்பிக்க, அவன் சிரித்தான்.

''அட! ஒரு தடவை நம்ம குரலை, கொஞ்ச நேரம் கேட்டு வச்சே, இவ்வளவு கரெக்டா, சொல்றியா? புத்திசாலி [illegible]த்துக்கறேன்'' என்று பாராட்டாய் சொன்னான் சுந்தரம்.

''உனக்கு இப்ப என்ன வேணும்? ஏன் என்னை தொந்[illegible] பண்ற? நல்ல நாளும் அதுவுமா, உன்னோட குடும்ப[illegible]ோட, நல்ல படியா பொழுதை கழிக்காம, என்ன பண்ணிகிட்டு இருக்க?'' என்று கோபத்தை அடக்கி கேட்டான்.

''நான் இதுவரை நீ எனக்கு செஞ்ச, அநியாயத்துக்கு [illegible]லாம், வட்டியும் முதலுமா, வசூல் பண்ண வந்துருக்கேன். உங்க அப்பாவை ரொம்ப நல்லவரா ஆக்கிவிட்ட [illegible] அவர் என்னை வேலைய விட்டு மட்டும்தான் தூக்கினார். நீ என்னை ஜெயிலுக்கு அனுப்பின இல்ல? நான் இதுவரைக்கும் போகாத இடம் அது. அதுக்கு ஒரு பதில் சொல்லு...''

''என்ன பதில் சொல்லணும் உனக்கு? கேஸ் நடக்குதுல்ல? பார்த்துக்கலாம். இப்ப உன் கிட்ட என்னால பேச முடியாது. வை போனை'' என்று போனை கட் பண்ணினான். சில வினாடிகளில் மறுபடியும் அழைப்பு வந்ததும், ''டேய், உனக்கு என்னடா வேண்டும்? எங்கடா இருக்க?'' என்று எரிச்சலோடு கேட்டான் கௌதம்.

''நான் இங்கதான் இருக்கேன். காலையில நீ உன்னோட சூப்பர் பிகரோட, காரில கிளம்பினாயே, அப்பலருந்து நான் உன் பின்னாடியே வந்துட்டு இருக்கேன். அதைத்தான் நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறியா? ஆமான்னா சொல்லு விட்டுறேன். இல்லன்னா, எனக்கு அந்த பொண்ணுகிட்ட கொஞ்சம் வேலை இருக்கு.''

''ஏய்... ஏய்... அது உனக்கு தேவை இல்லாத விஷயம். உன்னோட விளையாட்டு எல்லாம் வேற எங்கயாவது வெச்சுக்கோ. என்கிட்டே வேண்டாம். உனக்கு இப்ப என்ன வேண்டும்?'' என்று கோபத்தை அடக்கியபடி கேட்டான்.

''எனக்கா? இப்ப உடனடியா, ஒரு பத்து லட்சம் ரூபாய் பணம் வேணும். அப்புறம், அந்த கேசை வாபஸ் வாங்கிக்கோ. உன்னோட ஆபீசுல, எனக்கு ஒரு பெரிய வேலையா, எனக்கு கீழே, நாலு பேர் வேலை பார்க்கற மாதிரி, நான் சொல்றத உடனே செஞ்சு கொடுக்கற மாதிரி கொடு. கொஞ்சம் அழகான பொண்ணுங்களை போட்டேன்னு வை. தேவைக்கு உபயோகப்படுத்திக்கலாம்'' என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டே போக, பொறுமை இழந்து, தான் இருக்கும் இடம், சூழ்நிலை மறந்து, ''ஷட் அப்...'' என்று கத்தி உடனே சுதாரித்து, சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் கௌதம்.

''ஏய், எதுவா இருந்தாலும் நாளைக்கு ஆபீசுக்கு வா. அங்க வச்சு பேசலாம். இப்ப பெர்சனலா, வெளியே வந்து இருக்கும் போது டார்ச்சர் பண்ணாத,'' என்று குரலை தணித்து சமாதானம் செய்தான்.

''நாளைக்கு பேசலாம். சரி, ஆனால் ஆபீசுக்கு வரமாட்டேன். நான் சொல்ற இடத்துக்கு நீ வா. இப்ப பை'' என்று சொல்லி அவன் போனை வைக்க, அவனுக்கு முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. அந்த கோபம் ஆற, அவனுக்கு அரை மணி நேரம் தேவைப் பட்டது. அந்த இடைவெளியில் ப்ரியா கடை வீதியை அலசி போய் இருந்ததால், அவன் அந்த வித்தியாசத்தை உணரவில்லை.

* * *

தீபாவளி இரவன்று உணவை முடித்து மொட்டை மாடியில், கௌதமும் ப்ரியாவும் படிக்கட்டுகளில் அமர்ந்து பேசி கொண்டு இருந்தனர். சுற்றிலும், வாண வேடிக்கைகள், வர்ண ஜாலம் நடத்தி கொண்டு இருக்க, ரசித்து பார்த்தபடி, அருகருகே அமர்ந்து இருந்தனர். அவனது தோளில் சாய்ந்து, ''கௌதம் கொஞ்ச நேரம் கண்ணை மூடிக்கோங்க'' என்று காதில் கிசுகிசுத்தாள் ப்ரியா.

அவன் புன்னகையோடு கண்களை மூட, தனது வலது கையில் அவள் ஏதோ அணிவிப்பதை உணர்ந்தான். ''ஓ! ப்ரேஸ்லெட் வாங்கத்தான் மேடம் மதியம் கடை முழுவதையும் அலசினார்களா?'' கண்ணை திறந்தவன், வலது கையில் இருந்த ப்ரேஸ்லெட்டை ஓரக்கண்ணால் பார்த்துவிட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல், நடந்து போய் கைப்பிடி சுவரில் சாய்ந்து நிற்க, அவளுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது.

என்ன இவன்? இப்படி கல் மாதிரி இருக்கிறான்? இவ்வளவு நேரம் அருகில் இருந்ததும், எங்கேயோ தூரத்தில் போய் நிற்கிறான்? மனதுக்குள் குமைந்து கொண்டு நின்றவள், சில நிமிடங்கள் நீண்ட மௌனத்தை தாங்க முடியாமல், நிமிர்ந்தால், அவன் அவளையே பார்த்து கொண்டு இருந்தான். மெல்ல அருகில் வந்து, ''என்ன ப்ரியா கோபமா?'' என்று முகத்தை நிமிர்ந்து கேட்க, ''எனக்கென்ன கோபம்?'' என்று அவள் சொன்ன தோரணையிலேயே, அவளது கோபம் தெரிந்தது.

''அந்த நிமிஷம் உன்னோட கிப்டை பத்தி, நான் ஒண்ணும் சொல்லாம இருக்கறதுக்கு உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வந்தால், மூணு நாள் கழித்தும், என்னை பீச்சுல எப்படி வாட்டுனே? அப்ப எனக்கு எப்படி இருக்கும்?'' என்று சிரிப்போடு கேட்டான் கௌதம்.

''ம்ம்ம், நீங்க ஒண்ணும் என் கையில கொடுக்கலை. நான் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு, உங்க கையில் தானே

"ஏய்... ஏய்... அது உனக்கு தேவை இல்லாத [illegible] உன்னோட விளையாட்டு எல்லாம் வேற [illegible] சுக்கோ. என்கிட்டே வேண்டாம். உனக்கு இப்ப [illegible] வேண்டும்?" என்று கோபத்தை அடக்கியபடி [illegible]

"எனக்கா? இப்ப உடனடியா, ஒரு பத்து லட்ச [illegible] பணம் வேணும். அப்புறம், அந்த கேசை [illegible] வாங்கிக்கோ. உன்னோட ஆபீசுல, எனக்கு [illegible] பெரிய வேலையா. எனக்கு கீழே. நாலு பேர் [illegible] பார்க்கற மாதிரி, நான் சொல்றத உடனே செஞ்சு [illegible] கற மாதிரி கொடு. கொஞ்சம் அழகான பொண்ணு [illegible] போட்டேன்னு வை. தேவைக்கு உபயோகப்படுத்தி [illegible] கலாம்" என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டே போக [illegible] பொறுமை இழந்து, தான் இருக்கும் இடம், சூழ்நிலை [illegible] மறந்து, "ஷட் அப்..." என்று கத்தி உடனே சுதாரித்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் கௌதம்.

"ஏய், எதுவா இருந்தாலும் நாளைக்கு ஆபீசுக்கு வ[illegible] அங்க வச்சு பேசலாம். இப்ப பெர்சனலா, வெளியில வந்து இருக்கும் போது டார்ச்சர் பண்ணாத" என்று குரலை தணித்து சமாதானம் செய்தான்.

"நாளைக்கு பேசலாம். சரி, ஆனால் ஆபீசுக்கு வரமாட்டேன். நான் சொல்ற இடத்துக்கு நீ வா. இப்ப பை" என்று சொல்லி அவன் போனை வைக்க, அவனுக்கு முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தது. அந்த கோபம் ஆற, அவனுக்கு அரை மணி நேரம் தேவைப் பட்டது. அந்த இடைவெளியில் ப்ரியா கடை வீதியை அலச போய் இருந்ததால், அவள் அந்த வித்தியாசத்தை உணரவில்லை.

* * *

தீபாவளி இரவன்று உணவை முடித்து மொட்டை மாடியில், கௌதமும் ப்ரியாவும் படிக்கட்டுகளில்

[illegible] பேசி கொண்டு இருந்தனர். சுற்றிலும், வாண [illegible]கள், வர்ண ஜாலம் நடத்தி கொண்டு இருக்க, [illegible] பார்த்தபடி, அருகருகே அமர்ந்து இருந்தனர். அவனது [illegible] சாய்ந்து, "கௌதம் கொஞ்ச நேரம் கண்ணை [illegible]கோங்க" என்று காதில் கிசுகிசுத்தாள் ப்ரியா.

அவன் புன்னகையோடு கண்களை மூட, தனது வலது [illegible] அவள் ஏதோ அணிவிப்பதை உணர்ந்தான். "ஓ! [illegible]ரேஸ்லெட் வாங்கத்தான் மேடம் மதியம் கடை முழு[illegible]தையும் அலசினார்களா?" கண்ணை திறந்தவன், வலது [illegible]த்தில் இருந்த ப்ரேஸ்லெட்டை ஓரக்கண்ணால் பார்த்து [illegible]ட்டு ஒன்றும் சொல்லாமல், நடந்து போய் கைப்பிடி [illegible]ரில் சாய்ந்து நிற்க, அவளுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது.

என்ன இவன்? இப்படி கல் மாதிரி இருக்கிறான்? இவ்வளவு நேரம் அருகில் இருந்ததும், எங்கேயோ தூரத்தில் போய் நிற்கிறான்? மனதுக்குள் குமைந்து கொண்டு நின்றவள், சில நிமிடங்கள் நீண்ட மௌனத்தை தாங்க முடியாமல், நிமிர்ந்தால், அவன் அவளையே பார்த்து கொண்டு இருந்தான். மெல்ல அருகில் வந்து, "என்ன ப்ரியா கோபமா?" என்று முகத்தை நிமிர்ந்து கேட்க, "எனக்கென்ன கோபம்?" என்று அவள் சொன்ன தோரணையிலேயே, அவளது கோபம் தெரிந்தது.

"அஞ்சு நிமிஷம் உன்னோட கிப்டை பத்தி, நான் ஒண்ணும் சொல்லாம இருக்கறதுக்கு உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வந்தால், மூணு நாள் கழித்தும், என்னை பீச்சுல எப்படி வாட்டுன? அப்ப எனக்கு எப்படி இருக்கும்?" என்று சிரிப்போடு கேட்டான் கௌதம்.

"ம்ம்ம், நீங்க ஒண்ணும் என் கையில கொடுக்கலை. நான் உங்ககிட்ட சொல்லிட்டு, உங்க கையில் தானே

போட்டு விட்டேன். அதையும் இதையும் … பண்ணாதீங்க. நீங்க செஞ்சது தப்பு'' என்று அழுத்த… சொன்னாள் ப்ரியா.

''அப்படியா. சரி மன்னிப்பு கேட்க என்ன செய்ய… சொல்லு. செஞ்சுடறேன்'' என்று கௌதம் சொன்ன… அவள் ஆச்சரியமாய் பார்த்தாள்.

''உன்னோட ப்ரசெண்டை, நான் பார்த்துட்டேன். அ… ரொம்ப நல்லா இருக்கு. உன்னோட ரசனை … தெரியுது. இருட்டா இருந்தாலும், செயினில் இருந்த… ரெண்டு இதயத்தையும் பார்த்தேன். அதில் ஜீ. பி என்ற… பெயர் இருப்பதையும் பார்த்தேன். இரண்டு இதயங்… களை இணைக்கும் பாலத்தையும் பார்த்தேன். ரொம்ப… ரொம்ப, நல்லா இருக்கு. அதை வெளிச்சத்தில் பார்க்… கத்தான், அங்கே போனேன். விளக்கம் போதுமாடீ?'' என்று அவள் கன்னத்தை கன்னத்தால், உரசியபடி கேட்டான் கௌதம்.

''என்னது டீயா?'' பொய் கோபத்தோடு கேட்டாள் ப்ரியா.

''ஆமாண்டீ, அன்பு ஜாஸ்தி ஆகும் போது. மரியாதை காணாம போகும். அது தெரியாதா?'' என்று சிரித்தவனின் மார்பில் செல்லமாய் குத்தியவளை, சேர்த்து அணைத்து கொண்டான் கௌதம்.

23

மறுநாள் காலை ஆபீஸில் இருக்கும் போது, எந்த வினாடியும், சுந்தரத்துடைய, போன் வரும் என்பதால்,

…டு, கௌதம் காத்து இருந்தான். அவனது முகம் … இல்லை என்பதை உணர்ந்த ப்ரியா, அவனது … மாற்ற ''நாளைக்கு பங்சனுக்கு ஏதாவது கடையில் … வேண்டி இருக்குமா?'' என்று கேட்டாள்.

''இல்ல ப்ரியா, நான் கொஞ்சம் வெளிய போக வேண்டி …கும். நீ வேண்டுமானால், வீட்டுக்குப் போய் அம்மா …கு ஹெல்ப் பண்ணு. கடைக்குப் போக வேண்டி இருந்தாலும், நீங்களே, டிரைவரை கூட்டிகிட்டு போயிட்டு வந்துடுங்க'' என்று முடித்ததை பார்த்து அவளுக்கு ஆச்சரியமாய் இருந்தது.

'இவ்வளவு முக்கியமான விஷயத்தை தன்னை நம்பி …டுகிறான் பெருமைப் படுவதா? இல்லை, வேற விஷயம் அவனை உறுத்துகிறதா? இப்போ ஆபீஸ் நேரத்தில் போட்டுத் துளைக்க வேண்டாம்'' என்று எழுந்து வந்தவள் லக்ஷ்மிக்கு போன் போட்டு விசாரித்தாள்.

''அனுவிற்கும் உனக்கும், பார்லர் போய்ட்டு, கொஞ்சம் சாமான் வாங்கிட்டு வரலாம் கிளம்பி வா'' என்று லக்ஷ்மி சொல்ல, அவனிடம் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பலாம் என்று அறைக்குள் நுழைந்த போது, அவன் போனில் யாரிடமோ கோபமாய் பேசிக் கொண்டு இருந்தான்.

அவளைப் பார்த்ததும் சத்தம் கொஞ்சம் குறைந்த மாதிரி தோன்றியதா? யாராய் இருக்கும்? ஆபீசை பொறுத்த வரை, கஸ்டமர், கொடுக்கல் வாங்கல், டென்சன், என்று எதுவுமே கிடையாதே? அவன் பேசி முடிக்கும் வரை காத்து இருந்தவள் அவனிடம் சொல்லிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

சுந்தரம், போனில் முந்தைய தினம் கௌதம் வந்து இருந்த அதே ஹோட்டலுக்கு வந்து, தனக்கு சாப்பாடு

வாங்கி கொடுத்து, தன்னுடைய, கோரிக்கை நிறைவேற்றச் சொல்லி இருந்தான். எரிச்சலோடு சிவராமனை அழைத்து, விஷயத்தை சொல்லி, "போலீஸ் போகலாமா?" என்று கேட்டான் கௌதம்.

"வேண்டாம் கௌதம். ஏற்கனவே கடுப்பில் இருக்கான். அவன் என்ன சொல்றான் என்று பார்த்து விட்டு தேவை என்றால் அப்புறமாய் போலீசுக்கு போகலாம். நானும் வரட்டுமா?" என்று கேட்டவரை மறுத்து விட்டு தனியாக கிளம்பினான். வேண்டாத கதை பேசியவாறே அவன் விதம் விதமாய், ஆர்டர் செய்து சாப்பிடுவதை எரிச்சலோடு பார்த்தபடி, அமர்ந்து இருந்தான் கௌதம்.

"உனக்கு என்ன வேண்டும், சொல்லு. எனக்கு இப்படி உட்கார்ந்து, வெட்டிக் கதை பேசிகிட்டு இருக்க டைம் இல்லை. நாளைக்கு எனக்கு நிச்சயம். ஏகப்பட்ட வேலை இருக்கு" என்று சொன்ன அவன் வாயில் அப்போது ஏதோ ஒரு துர்தேவதை இருந்து இருக்க வேண்டும்.

"யாரு? நேத்திக்கு உன் கூட காரில் வந்ததே? அந்த பொண்ணுதானா? பேர் ப்ரியா இல்ல?" என்று பேசிக் கொண்டே இருக்க, கௌதம் தனது தலையை அழுந்த கோதினான். அவனது பொறுமையை முடிந்த அளவு சோதித்து விட்டு, "என்ன கௌதம், நேற்று நான் சொன்னதை யோசித்து பார்த்தாயா? என்ன முடிவு பண்ணினாய்?" என்று சாவகாசமாய் விசாரித்தான் சுந்தரம்.

"இங்க பார், தப்பு பண்ணினது நீ. நான் ஏன் உனக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும் சொல்லு? நான் தப்பு பண்ணி இருந்தால், உனக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டிய தேவை இருக்கும். கேசை வாபஸ் வாங்க வேண்டிய அவசியம் இருப்பதாக, எனக்கு தேவையில்லை. சரி ஏன்,

சொல்ல இங்கே வர வேண்டும் என்று நினைக்கிறாய்? ரெண்டு காரணம். எனது மரியாதைக்குரிய, சிவராமன் அங்கிளின் உறவினன் நீ. இன்னொண்ணு, எனக்கு சாப்பாடு வாங்கி கொடுன்னு வாய் திறந்து கேட்ட யாரையும், அது யாராக இருந்தாலும், அது தெருவில் பிச்சைக்காரனாய் இருந்தாலும் என்னால், விட முடியாது. புரியுதா?" என்று கேட்டான் கௌதம்.

அந்த பிச்சைக்காரன், என்ற வார்த்தை அவனுக்கு எதிராய், சுந்தரத்தை திருப்பி விட்டு விட்டதோ? ஒருவரின் நல்ல குணம் ஒருவருக்கு எதிராய் செயல்பட முடியுமா? முடியும் என்று விதி கௌதமின் வாழ்க்கையில் விளையாடிவிட்டது. "கௌதம்! மற்றதை விட்டு விடு. பணத்திற்கு மட்டும் ஏற்பாடு செய்கிறாயா?" என்று கேட்டான் சுந்தரம்.

"நான் ஏன் உனக்கு பணம் கொடுக்க வேண்டும்? அதற்கு ஒரு காரணம் சொல்லிவிடு, தருகிறேன்."

"ஓ! உனக்கு பணம் கொடுக்க ஒரு காரணம் வேண்டும். சரி. நாளைக்கு எப்போ நிச்சயதார்த்தம்? எனக்கு சாப்பாடு வாங்கி கொடுத்துருக்க. அதுக்கு நன்றி கடனாய், என் வாழ்த்தை இப்போதே சொல்கிறேன்" என்று திரும்பி நடந்தான்.

நேற்றும் இன்றும் போனில் என்னவெல்லாம் சொன்னான்? இப்போது ஒரு வார்த்தை பேசாமல் போய் விட்டானே? அவன் சொன்னதை நம்பவும் முடியாமல், நம்பாமல் இருக்கவும் முடியாமல், கௌதம் மலைத்து நின்றான். காரில் போகும்போதே சிவராமனை அழைத்து விபரம் சொன்னான்.

"கௌதம், அவன் இவ்வளவு சுலபமாய், விடு... ஆள் இல்லை. அவன் ஏதோ முடிவு செய்துவிட்டான்... னன்னு எனக்கு புரியலை. எதற்கும் உங்க தங்கை... யும், ப்ரியாவையும், பத்திரமாக பார்த்துக்கோங்க" என்று சொன்னவுடன் அவன் மலைத்தான்.

"நீங்க என்ன சொல்றீங்க அங்கிள்? அவன் தொ... கடத்தல் மாதிரி இறங்குவான் என்று பயப்படுகிறீங்களா? அப்படின்னா நான் உடனே தி-நகர் போறேன். அம்மா... ப்ரியா அனுவோட, அங்கேதான் ஷாப்பிங் போ... இருக்காங்க. நாளைக்கு நான் ஆபீஸ் வரலை. அங்கி... வெளியே யாருக்குமே சொல்லவில்லை. தப்பா எடுத்துக்காதீங்க. அப்புறமா ஒரு நாள் நீங்க வீட்டுக்கு வந்து எங்களை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க" என்று சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான்.

அங்கே அவன் பயந்த மாதிரி எதுவும் நடக்கவில்லை. எவ்வளவோ கவனமாய் சுற்றி பார்வையை ஓட்டியபடி இருந்தாலும், குடும்பத்தோடு இப்படி சேர்ந்து சுற்றுவது மெல்ல மெல்ல அவனது மனதை மாற்றி உற்சாகத்தில் மிதக்க வைத்தது.

மறுநாள் விழாவிற்கான ஏற்பாடுகளை, பேச்சும் சிரிப்புமாய் செய்துவிட்டு, "இங்கேயே இரு ப்ரியா" என்று வற்புறுத்திய கௌதமை மறுத்து, "நான் மூணு நாளா இங்கதான் இருக்கேன். அங்கே தாத்தா தனியாக இருக்காருல்ல. ப்ளீஸ்" என்று கொஞ்சிவிட்டு கிளம்பினாள் ப்ரியா.

மறுநாள் காலையில் ஏழு மணிக்கு, அவன் பீச்சில் இருந்து வரும்போதே இங்கே இருக்கவேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன், இரவு பதினொரு மணிக்கு வீட்டில்

...வீட்டு... திரும்பி வந்தான். இரவில் பாதி தூக்கம், ...என்று இனிமையாய் பொழுதை கழித்து அதிகாலை ஐந்தரை மணிக்கு எழுந்து பீச்சுக்கு ...தோடு ஓட போனான். வழக்கமாய் அவன் வண்... நிறுத்தும் இடத்தில், சுந்தரம் காத்து இருந்தான்.

"அவன் அவ்வளவு சுலபமாய், விடுபவன் இல்லை கௌதம்" என்று முந்தைய தினம், சிவராமன் அங்கிள் சொன்ன வார்த்தை நினைவுக்கு வந்தது. இப்போ என்ன செய்ய போகிறான்? அவன் கையில் என்ன லாப்-டாப் ... என்னவோ வைத்து இருக்கிறான்? நிற்பதா? போவதா?

"வா கௌதம், உனக்காகத்தான் காத்துக் கொண்டு இருக்கிறேன். நீ எப்பவும் கரெக்டா வர டைமுக்கு வந்... நான் இங்கே காத்து இருக்கிறேன் என்பது தெரிந்...ல், சீக்கிரமாய் வந்து இருப்ப இல்லை கௌதம்?" என்று புன்னகை செய்தான்.

கௌதம் பேசாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு இருக்க, "சரி கௌதம், இப்ப நான் ரொம்ப பிசி. உன் கிட்ட வெட்டிக் கதை பேச நேரம் இல்லை. இதோ இரண்டு சி.டி வச்சு இருக்கேன். லாப்-டாப்பும் இங்கேயே இருக்கு. நீ பார்க்க வேண்டிய சீ-டியும் இருக்கு. முந்தாநாள் உன்னை சும்மா பாலோ பண்ணினேனா? அப்ப உங்க ரெண்டு பேரையும் எடுத்த வீடியோ காட்சிகளை, கம்ப்யூட்டர் என்ற மாயாஜாலம் செய்யும் திறமை படைத்த எந்திரம் மூலமா, அருமையான, ரெண்டு ப்ளூ பிலிமா தயாரிச்சி இருக்கேன். ஒண்ணுல, நீ இன்னொண்ணுல, உன்னோட தங்கை. போட்டு பாரு" என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவன் சட்டையை பிடித்து உலுக்கினான் கௌதம்.

''பேக், என்னடா உளறுகிறாய்? ... போலீசில் பிடித்து கொடுக்கிறேன் பாரு'' [illegible] வனின் கையை தட்டி விட்டான் சுந்தரம்.

''நல்லா செய். அதுக்கு முன்னால [illegible] நேற்று நான் எதுக்கு உனக்கு பணம் [illegible] கேட்டாயா? அதான் ரொம்ப யோசிச்சேன் [illegible] நல்ல பையன். ஊரணம் காட்டி விட்டால், பணம் [illegible] விடுவாய், என்று தெரியுமே. நேற்று மதியத்துல [illegible] இந்த வேலைதான். நீ கேட்ட காரணத்தை [illegible] வந்துட்டேன். நான் கேட்ட பணத்தை நீ எப்போ [illegible] போகிறாய்? சீக்கிரமா யோசிச்சு நல்ல முடிவா சொல்லு கௌதம்'' என்று முடித்தவனை பார்த்து விக்கித்து போனான் கௌதம்.

இது என்ன புது பிரச்னை? அனுவை வேறு இதில் இழுத்து விட்டானா? இரண்டு இளம் பெண்களின் வாழ்க்கையை கையில் எடுத்து விளையாடி விட்டானே? எப்படி இந்த சிக்கலை அவிழ்ப்பது? என்று யோசனையில் மூழ்கினான் கௌதம்.

''இதை எல்லாம் இங்கேயே வச்சுட்டு போறேன். சந்தேகம் இருந்தா போட்டு பாரு. நான் கால் மணி நேரம் கழிச்சு வரேன். இதை மட்டும் அழிச்சுட்டா போதும்னு அசட்டுத்தனமா நினைக்க மாட்டாய் இல்ல? என்கிட்டே வேற காப்பி இருக்கு. நீ பையன். அனு கல்யாணம் ஆகாத வயசு பொண்ணு. ப்ரியாதானே உன் வருங்கால மனைவி? எல்லாத்தையும் நல்ல படியா யோசிச்சு முடிவெடு. வரட்டா?'' என்று நடந்தவனை விக்கித்துப் போய் பார்த்து கொண்டு நின்றான்.

24

[illegible] அதிர்ச்சியை ஜீரணித்தது. அடுத்து என்ன [illegible] வேண்டும் என்று யோசிக்கவே அவனுக்கு பல [illegible] பிடித்தது. முதலில் ஆத்திரம் வந்தது. [illegible] ஓட விட்டு, காரை ஏற்றிக் கொன்று விடலாமா [illegible] தோன்றியது. இல்லை தனது எண்ணம் போகும் [illegible] சரி இல்லை.

இவனோடு சேர்ந்து வேறு யாராவது இதில் இருந் [illegible] என்று தெரிய வேண்டும். எங்கே எத்தனை [illegible] வைத்து இருக்கிறான் என்பதை கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இதை எப்படி பயன்படுத்த போகிறான்? [illegible] எப்படி தடுப்பது? யோசிக்க வேண்டும். அம்மா [illegible] தெரிந்தால் உடைந்து போய் விடுவார்கள். போலீ [illegible] போகலாமா? தாத்தாவிடம் சொல்லலாமா? இல்லை [illegible] எதுவும் சரிப்படாது. இப்போது பணம் முக்கியம் இதில் [illegible] இல்லை. இவன் சத்தம் போடாமல் இருப்பதுதான் முக்கியம்.

தூரத்தில் சுந்தரம் வருவது தெரிந்தது. ''என்ன கௌதம் யோசிச்சாச்சா? இப்ப பேசலாமா? நான் சொன்ன மாதிரி, பத்து லட்சம் ரூபாய் கொடுத்துவிடு. நான் பேச மாட்டேன். இது மட்டும் இல்லை. ஒரிஜினல், அதை தயார் பண்ணின கம்ப்யூட்டர், கூட உனக்கே கொடுத்து விடுகிறேன். நீயே ஞாபகச் சின்னமாய் வைத்து கொள். பணம் எங்கே எப்போ கொடுக்கிறாய்'' என்று கேட்டான் சுந்தரம்.

''நீ சொல்றதை நான் எப்படி நம்புவது? பின்னால் ஏதாவது கொண்டு வந்து மிரட்ட மாட்டாய் என்பதற்கு என்ன உத்திரவாதம்?'' என்று அதட்டலாகக் கேட்டான் கௌதம்.

''நம்பித்தான் ஆகவேண்டும், கௌதம். நீ என்னை ஒருமுறை விழ தட்டினாய். இது என்னுடைய முறை. நீ என்னை சீண்டாவிட்டால், நானும் உன் வழிக்கு வரமாட்டேன். நமக்கிடையே உள்ள விவகாரம். இந்த பண பரிவர்த்தனையுடன் முடிந்துவிடும். பணம் எப்போ எங்கே தருவாய்? சொல்லு.''

''நாளைக்கு பதினொரு மணிக்கு, ஆபீஸில் வந்து வாங்கிக் கொள்'' என்று சொன்னவனை அவசரமாய் மறுத்தான்.

''இல்லை கௌதம், உங்க வீட்டில் உன் அளவுக்கு யாரையும் என்னால் நம்ப முடியாது. உங்க அப்பா உனக்கு மேல. உன்னோட தாத்தா, கேட்கவே வேண்டாம். அதனால் நீ இன்னைக்கே கொடுத்துவிடு. அப்பத்தான் நிச்சயதார்த்தம் நல்ல படியா நடக்கும்'' என்று வலியுறுத்தினான்.

''சரி நீ, மைலாப்பூர் ஐசிஐசிஐ பாங்குக்கு, பத்து மணிக்கு வா. தருகிறேன். இதோ பார், மேலே ஒரு பிரச்சனையும் வராது என்று நீ சொல்வதை நம்பித்தான், பணம் கொடுக்கிறேன். மீறி ஏதாவது நடந்ததோ, உன் உயிர் உன்னோட உடம்பில் இருக்காது. நான் சாதுதான். ஆனால் ஒரு அளவுக்கு மேல் சீண்டினாய் என்றால், நிஜமாய் கொன்றே விடுவேன். ஜாக்கிரதை'' என்று மிரட்டிவிட்டு கிளம்பினான்.

...து கார் வீட்டுக்குள் நுழையும்போதே, மலர்ந்த ...தோடு ஓடி வந்தாள் ப்ரியா. ''உங்ககிட்ட ப்ராமிஸ் ...ன மாதிரி நான் உங்களுக்கு முன்னாலேயே ...விட்டேனே! சந்தோஷம்தானே?'' என்று ப்ரியா ...சந்தோடு சொல்ல, ''ம்...'' என்று உயிரே இன்றி ...விட்டு உள்ளே போனவனை அதிர்ந்து போய் ...பார்த்தாள்.

என்ன ஆச்சு இவனுக்கு? நேற்று இரவு, வீட்டுக்கு ...மாட்டேன் என்று கொஞ்சியதென்ன? சீக்கிரம் ...வேண்டும் என்று நூறு முறை திருப்பி திருப்பி ...சொன்னதென்ன? இப்ப இப்படி உயிரே இல்லாமல், ...விட்டு போவதென்ன? வெளியே போய் வந்து ...இருக்கிறான். எதாவது குடிக்க கொடுத்துவிட்டு விசாரிக்கலாம். காபி எடுத்து போய், அவனது அறைக் கதவை தட்டியவள், பதிலே இல்லாமல் போகவும், உள்ளே பார்த்தாள். பாத்ரூமில் சத்தம் கேட்டது.

''என்ன ப்ரியா, கௌதம் காபி குடிக்கலை?'' என்று விசாரித்தார் லக்ஷ்மி.

''இல்லை ஆன்ட்டி. குளிக்கிறார்'' என்று சொல்லிவிட்டு, வெளியே வந்தாள்.

இவனுக்கு என்ன பிரச்னை? தன்னிடம் பகிர்ந்து கொள்ள இவனுக்கு ஏன் மனம் வரவில்லை? காதல் என்பது இன்பம், துன்பம் இரண்டிலும் இருக்க வேண்டாமா? இவன் அவசரமாய் குளிப்பதை பார்த்தால் வெளியே எங்கேயோ போகிறான் போல தோன்றுகிறது. இதை இப்படியே விடக் கூடாது. உனக்கு நான் இருக்கிறேன் என்று தலையில் அடித்து நல்ல உறைக்கிற மாதிரி சொல்ல வேண்டும். அவசரமாக முடிவெடுத்து அவளும் கிளம்பினாள்.

ப்ரியாவிடம் தான் அப்படி பாரா முகம் காட்டி இருக்[illegible] கூடாது என்று குளிக்கும் போது தோன்றியது. அவனை[illegible] அதிர்ந்த முகம் மனதை வாட்டியது. ச்சே, வெளியே போனதும் முதலில் கூப்பிட்டு பேச வேண்டும் என்று எண்ணி தேடினால், அவள் இல்லை.

"நான் பேங்க் வரை போகிறேன். பதினொரு மணிக்கு வந்துவிடுவேன். யாரிடமும் எதையும் சொல்ல வேண்டாம்" என்று அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு கிளம்பினான். பேங்கில் பணம் எடுத்த பின்பு காரில் காத்து இருந்தான்.

கௌதமின் அருகே வந்த சுந்தரம், "கௌதம், உன்னோட பங்க்சுவாலிட்டிதான் எனக்கு பிடிச்சது. பங்க்சுவாலிட்டி மட்டும் இல்லை. இன்னும் நிறைய விஷயம் கூட உன்னிடம் பிடித்துதான் இருக்கிறது. ஆனால்..." பேசிக்கொண்டே போனவனை எரிச்சலோடு இடைமறித்தான் கௌதம்.

"உன்னோட சர்ட்டிபிகேட் எனக்கு தேவை இல்லை. நீ கேட்ட பணம் இதில் இருக்கு. நான் சொன்னதை நல்லா ஞாபகம் வச்சுக்கோ. அத்து மீறாம பார்த்துக்கோ. என்னை கொலைகாரனாய் ஆக்கிடாத. நல்லா யோசிச்சு பார்த்து சொல்லு. உன்னிடம் இது சம்பந்தமா வேற எதுவும் இல்லையே" என்று அதட்டலாய் கேட்டான் கௌதம்.

"நிச்சயமா இல்லை கௌதம். என்னை நம்பு" என்று லாப்-டாப், சீ.டியையும் கொடுத்துவிட்டு, சுந்தரம் கிளம்பினான். அந்த பரிமாற்றத்தை பார்த்துக் கொண்டு இருந்த ப்ரியாவின் உள்ளம் வெவ்வேறு விதமான உணர்ச்சிகளுக்கு ஒரே நேரத்தில் ஆளாகியது.

யார் இவன்? எதற்காக கௌதம் இன்று, இந்த முக்கியமான தினத்தில், அவ்வளவு அவசரமாய் பாங்கிற்கு

[illegible] வந்து பணம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் [illegible]? ஆபீஸ் வேலையாய் இருந்தால் வீட்டுக்கே வரச் [illegible] கொடுக்கலாமே? இவன்கிட்ட தான் கௌதம் [illegible] போனில் பேசி இருக்க வேண்டும்.

[illegible] அவசரப்படாதே ப்ரியா. நிதானமாய் யோசி. வேறு என்ன [illegible]மாக இருக்கும் என்று மண்டையை உடைத்[illegible] வேறு பொருத்தமான காரணம் தெரியவில்லை. கௌதமிடம் கேட்டாலும், அவன் பதில் சொல்லுவான், என்று தோன்றவில்லை. "ஹலோ, மிஸ்டர், கொஞ்சம் நில்லுங்க.." என்று கூப்பிட்டவாறு அவன் பின்னால் ஓட்டமும் நடையுமாக தொடர்ந்தாள் ப்ரியா.

"என்ன ப்ரியா மேடம், நீங்கதானா இப்படி ஓடி வரது? மெல்ல... மெல்ல..." என்ற கரிசன வார்த்தைகளை அவனிடம் இருந்து அவள் சத்தியமாய் எதிர்பார்க்கவில்லை. யார் இவன்? இவனுக்கு தனது பெயர் எப்படி தெரியும் என்ற குழப்பத்தை, அதிர்ச்சி ஆக்கியது அவனுடைய, மெல்ல, மெல்ல, என்ற கரிசனம். "நீங்க யாரு? உங்களுக்கு எப்படி என்னுடைய பெயர் தெரியும்?" குழப்பத்தோடு கேட்டாள் ப்ரியா.

"என்ன மேடம், உங்களை தெரியாமல் எப்படி இருக்க முடியும்? நீங்க எங்களோட வருங்கால பாஸ் ஆச்சே? நான் கௌதம் சார் ஸ்கூலில் வேலை பார்க்கிறேன்" என்று புன்னகைக்க, அவள் குழப்பத்தோடு தலை அசைத்தாள்.

"எப்படி இருந்த சாரை எப்படி மாற்றி விட்டீங்க? உங்களை மறக்க முடியுமா? அத்தைக்கு பிறந்தவளே! ஆளாகி நின்றவளே...! என்ற மாதிரி இவ்வளவு அழகாய், தேவதை மாதிரி, நீங்க வந்த பிறகு அவர் என்ன செய்வார்? உங்களுக்காக, தனியா வீடு புடிச்சு,

உங்களை அப்படியே ஐஸ் வச்சு குளிப்பாட்டி, [illegible] காரியம் நடக்க, என்ன என்ன செஞ்சாரு தெரியுமா? [illegible] இங்கே என்ன செய்துகிட்டு இருக்கீங்க? [illegible] மேடம்? உங்கள் எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு [illegible] மார்ந்த வாழ்த்துக்கள்'' என்று புன்னகைத்தான் [illegible]

''நீங்க என்ன சொல்றீங்க? அது கெஸ்ட் ஹௌஸ் இல்லையா?'' என்று திணறியபடி, சின்ன குரலில் கேட்டாள். அத்தைக்கு பிறந்தவளா? அப்படி என்றால் என்ன அர்த்தம்? குழப்பம் மேலும் கூடியது.

''இல்ல மேடம். இப்பத்தான் ஒரு மாசமா அந்த வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்து வச்சு இருக்கோம்'' என்று சாதாரண மாக, ஒரு வார்த்தை கூட, கௌதமிற்கு எதிராக எதையும் சொல்ல வேண்டும், என்ற எண்ணம் இல்லாமலேயே, அவனைப் பற்றி பெருமையாக சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையும், அவன் தலையில் இடியாக விழுகிறது என்பது புரியாமல், உற்சாகமாய் வாழ்த்து சொல்லி விட்டு போனவனை தடுத்து நிறுத்த கூட தோன்றாமல், இடிந்து போய் நின்றாள்.

அத்தைக்கு பிறந்தவளே என்றா சொன்னான்? கௌதம் தனக்கு ஐஸ் வைத்தான் என்றானே? எதற்கு? கௌதம் கிட்ட, அவன் ஏதோ லாப்-டாப் கூடவே சீ.டி. கொடுத்தானே? அதில் என்ன இருக்கு? அதற்காகவா, கௌதம் அவனுக்கு பணம் கொடுத்தான். அதுவும் இந்த நேரத்தில், இந்த இடத்தில், என்றால் அது நல்ல விஷய மாய் நிச்சயம் இருக்க முடியாது. எல்லாத்துக்கும் மேல், அது கெஸ்ட் ஹௌஸ் இல்லை என்றால், ஏன் அவன் அப்படி பொய் சொல்ல வேண்டும்?

கௌதம் துரோகியா? நம்பவும் மனம் வர மறுக்கிறது. இந்த விஷயம் தாத்தாவிற்கு தெரியுமா? அன்றைக்கு

[illegible]டையில் வைத்து அனுவிற்கு. பார்ட்டியில் [illegible] தாத்தாவிற்கு. தான்தான் உமாவின் பெண் [illegible] எல்லோருக்கும் தெரியும் போல இருக்கிறதே? [illegible] அதனால்தான் அதற்கு பிறகு, அவர் தன்னுடன் [illegible] பேசவில்லை. அதை கேட்டதற்கு கூட எல் [illegible] சேர்ந்து, எப்படி எல்லாம் சமாளித்தார்கள்? கௌதம் [illegible]டம் வேண்டியது என்ன? அவன் தன்னிடம் [illegible]யது. நிஜமான அன்பு இல்லயா? காரியத்திற் [illegible]வா? அவன் கொடுத்த அந்த சீடியா? அதில் என்ன [illegible] இருந்ததோ? தன் வீட்டிலேயே, இருந்த கம்ப் [illegible]ர், வெப் கேமரா, அவளது வசதி என்று நினைத்தாளே? நெஞ்சம் வெடித்துவிடும் போல இருந்தது. அவள் கௌதம் வீட்டிற்கு போக வேண்டாம். கௌதம் தன்னை தேட மாட்டானா? தேடட்டும், தேடாமல் போகட்டும்.

தாத்தா இந்நேரம் கிளம்பி இருக்க வேண்டும், என்று மனதிற்குள் வேண்டியபடி வந்தவள் வேண்டுதல் பலிக்கவில்லை. அவர் வீட்டை பூட்டிக் கொண்டு இருந் தார். அவளை அந்த நேரத்தில் அங்கே பார்த்தவர் அதிர்ந்தார். ''ப்ரியா என்ன ஆச்சுடா?'' என்று உள்ளே நுழைந்தவர், அவளுக்கு தண்ணீர் எடுத்து வந்தார். அவர் நீட்டிய தண்ணீரை வாங்காமல் அவரை நீர் நிரம்பிய விழிகளால் பார்த்த போதே விளங்கிவிட்டது.

'யார் என்ன சொன்னார்கள்? அதுவும் இன்றைக்கு பார்த்தா? இவள் இப்படி இங்கே வந்து இருப்பது கௌதமிற்கு தெரியுமா? சொல்லிவிட்டு வந்தாளா? சொல்லாமல் கிளம்பி வந்துவிட்டாளா? இப்போது அவர் இவளை சமாதானப்படுத்துவதா? கௌதமிற்கு தகவல் சொல்ல வேண்டுமா?'

''ப்...ரி...யா எ...ன்...ன...ம்...மா?''

''நீங்க என்னை ஏமாத்திட்டீங்க தாத்தா?''
தைகள் திக்கி கண்ணீரில் தத்தளித்தது.

''ஏன் ப்ரியா அப்படி சொல்ற? நான் உனக்கு கெடு
நினைப்பேனா? நீ என்னை பார்த்து இப்படி சொல்
லாமா?'' என்று கம்மிய குரலில் கேட்டார். அவர் தோளில்
சாய்ந்தவள் அடக்க மாட்டாமல் எதற்கு அழுகிறோம்
என்பது தெரியாமலே அழுதாள்.

கௌதம் யார் என்ற விஷயம் தெரிந்துவிட்டதால்
அப்செட்டாகி இருக்கிறாள். இரண்டு மூணு நாள் கழித்து
சரி ஆகிவிடும். கௌதம் வந்து அவளை சமாதானப்படுத்
தினால், சரி ஆகிவிடுவாள், என்ற எண்ணத்தில் அமைதி
வாக பதறாமல், அவள் முதுகை வருடியபடி இருந்தார்.

* * *

சுந்தரத்திடம் பணத்தை கொடுத்துவிட்டு, வீட்டிற்குள்
நுழைந்த பொழுது, மணி பதினொன்றை தாண்டி இருந்தது.
கௌதம் வந்ததும் ப்ரியாவை தேடினான். ''எங்கேம்மா
ப்ரியா? காலையில் ஏழு மணிக்கு பார்த்ததுதான். அதற்கு
பிறகு பார்க்கவே இல்லையே? அறு ரூமில் இருக்
கிறாளா?'' என்று கேட்டான்.

''இல்லப்பா, வீடு வரை போய் வருகிறேன் என்று
போனாள். தாத்தாவையும் கூட்டிகிட்டு வந்துடலாம் என்று
இருக்கலாம். வீட்டுக்கு போன் பண்ணேன்'' என்று
ஆலோசனை சொன்னார் லக்ஷ்மி.

ப்ரியாவின் வீட்டு எண்களை தட்டினான். மணி அடித்துக்
கொண்டே இருந்தது. யாரும் எடுக்கவில்லை. கிளம்பி
விட்டார்கள் என்று திருப்தியோடு ப்ரியாவின் மொபை

...கத்தான். அதுவும் மணி அடித்துக் கொண்டே
...வண்டி ஓட்டிக் கொண்டு இருப்பாள். இன்னும்
...த்தில் வந்துவிடுவாள் என்று சாதாரணமாய்
...வன் நெஞ்சில் நேரம் ஆக ஆக பதட்டம் வந்தது.
''அம்மா நான் போய் ப்ரியா வீட்டில் பார்த்துவிட்டு
...மா?'' என்று கவலையோடு கேட்க, ''நேர
...? இப்ப ஐயர் வந்து விடுவாரே. கெஸ்ட் எல்லாம்
...வா ஆரம்பிச்சாச்சு...'' என்று இழுத்தார் லக்ஷ்மி.
...கிரம் வந்து விடுவேன்மா. ப்ளீஸ்...'' என்று
...மல் கலக்கத்தோடு கேட்டவனை பார்த்து மறுக்க
...தலையை அசைத்தார்.

கௌதம் வீட்டை அடைந்து ப்ரியாவின் வண்டி
...கே நிற்பதை பார்த்த உடனே ஒரு புறம் அவளுக்கு
...ம்புக்கு ஒன்றும் இல்லை, என்று நிம்மதியாக
இருந்தபோதும், இந்த நேரத்தில் இவள் இங்கே இருக்
கிறாள் என்றால், என்னவோ பிரச்னை தானே? இப்
போதைக்கு பிரச்னை என்றால் தான் உறவு முறை
தெரிந்தது மட்டும்தானா? ப்ரியாவிற்கு எப்படி தெரிந்து
இருக்கும்? யார் சொல்லி இருப்பார்கள்? வீட்டில் ஏதா
வது. போட்டோ, கடிதம் என்று பார்த்துவிட்டாளா?
அம்மா முன்பு கேட்டதற்கு.. ஒன்றும் இல்லை என்றார்
களே? தாத்தா ரூமில் எதாவது வைத்து இருந்தாரா?

இந்த வீட்டின் சொந்தக்காரர் உளறிவிட்டாரா? அப்
படியே என்றாலும், வீட்டு விஷயம் மட்டும்தானே
தெரியும். உறவு முறை எப்படி தெரியும்? நம்ம சைடில்
தப்பு இருக்கும்போது, அதுவும் அவளுக்கு பிடிக்காது
என்று தெரிந்தே செய்து இருக்கும்போது, கோபப்பட்
டால் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

பெருமூச்சோடு கதவை தட்ட, தாத்தா வந்து [illegible] திறந்தார். அவனை பார்த்ததும் ஒரே சமயத்தில் [illegible] வந்து விட்டாயா? என்ற நிம்மதி, இந்த பெண் [illegible] பேசப் போகிறாளோ என்ற கவலை, இரண்டும் [illegible] தெரிய. "என்ன தாத்தா இங்கே இருக்கீங்க? மணி [illegible] கிளம்பவில்லையா? அங்கே எல்லோரும் காத்து [illegible] காங்க. ப்ரியா எங்கே தாத்தா?" என்று கேட்டான்.

அவருக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. "அவளுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை கௌதம். படுத்து இருக்கிறாள். நீ வீட்டிற்கு போ. நிச்சயத்தை கொஞ்ச நாள் தள்ளி வைத்து கொள்ளலாம். நான் அப்புறமா வந்து உங்க தாத்தாவை நேரில் பார்த்து பேசுகிறேன். அவள் இப்பதான் மாத்திரை போட்டுட்டு படுத்து இருக்கிறாள்" என்று அவன் உள்ளே அவளது அறைக்கு செல்ல முயன்றதை தடுத்து நிறுத்தினார்.

"ஏன் தாத்தா காலையில் பார்த்தேனே? நன்றாகத் தானே இருந்தாள். என்ன உடம்புக்கு?" என்று குழப்பத் தோடு கேட்டான் கௌதம்.

"கௌதம், நான் சொல்றேன்ல. முதலில் நீ போய் நிச்சயத்தை இன்னொரு நாள் வைத்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லு. நான் நாளைக்கு வந்து உங்க தாத்தா விடம் பேசுகிறேன் எனக்காக, இன்னிக்கு மட்டும் நான் சொல்வதை கேள். அங்கே உங்க வீட்டில் எல்லோரும் காத்துக் கொண்டு இருப்பார்களே? அப்புறமா பேசலாம்" என்று கெஞ்சுதலாய் சொன்னார் ராஜாராமன்.

"இன்னிக்கு பேசவில்லை என்றால் பிறகு எப்போ பேசுவது சொல்லுங்க. நம்முடைய நியாயத்தை சொல்ல வேண்டாமா? கவலைப்படாதீங்க தாத்தா. அவள் என்ன

[illegible] நான் பொறுமையா இருக்கேன்" என்ற [illegible] பொய்யாகி விடும் என்று அப்போது அவ [illegible] தெரியவில்லை.

"[illegible] தோட்டத்தில் இருக்கிறேன். நீ கிளம்பும் [illegible] சொல்லிவிட்டு போ" என்று இறங்கிப் போனார்.

[illegible] அறைக் கதவை தட்ட கை எடுத்தவன், ஒரு [illegible] அவள் அழுது தூங்கி இருந்தால், உட [illegible] டிஸ்டர்ப் பண்ண வேண்டாமே என்ற எண்ணத் [illegible] கதவைத் தள்ளி திறந்து உள்ளே பார்த்தான். ஜன்னல் [illegible] கடலை வெறித்துக் கொண்டு இருந்த கதவு திறந்த அசைவில் திரும்பி பார்த்தவள் முகத்தில் கௌதமை பார்த்தவுடன், ஒரு வினாடி கண்களில் கோபம் ஜொலித்து, உடனே வெறுமைக்கு மாறியது.

முகத்தை மீண்டும் ஜன்னல் பக்கம் திருப்பியவள், "நீங்க பெரிய எம்.டியா இருக்கலாம். இது உங்க கம்பெனி கெஸ்ட் ஹௌசா இக்கலாம். இருந்தாலும், ஒரு லேடி ஸ்டாஃப் இருக்கற படுக்கை அறைக்கு இப்படி சத்தம் இல்லாமல் வருவது ரொம்ப அநாகரீகம், மிஸ்டர் கௌதம். வெளியே ஹாலில் வெயிட் பண்ணுங்க. நான் வரேன். அங்க வச்சு பேசலாம்" என்று சொன்னதை கேட்ட கௌதம் அதிர்ந்தான். எ...ன்...னை...யா, என்னையா வெளியே போக சொன்னாள்?

நேற்று இரவு கூட, இரவு பதினொரு மணிக்கு இதே அறையின் வாசலில், நின்று கொண்டு அவள் கொஞ்சிய தென்ன? தான் அவளை தள்ளிக் கொண்டு போய்ப் படுக்க வைத்தது என்ன? என்னையா வெளியே போகச் சொன்னாள்? இதயம் தூள் தூளாய் வெடித்து சிதறியது போல உணர்ந்தான்.

25

''எம்.டி, ஸ்டாஃப், மிஸ்டர் கௌதம்'' என்ற அடுத்தடுத்து ஒலித்த ப்ரியாவின் வார்த்தைகளில் அதிர்ந்து போய் வெளியே வந்தவன் கால்கள் தானாக பால்கனிக்கு போனது. முதல் முறை ப்ரியாவுடன் இந்த வீட்டிற்கு பார்க்க வந்தது அழையாமலே நினைவு வந்தது. அவள் இங்கே நின்றதும், அவள் கன்னத்தில் மச்சத்தை பார்த்து முத்தமிட நினைத்தது, அந்த எண்ணத்தை அடக்க போராடியது. மாடியில் நின்றது. பின் கன்யா குமரியில் இருந்து வரும்போது, மதுரையில் அந்த பாட்டை கேட்டுவிட்டு சிரித்தது. எல்லாமே நினைவில் படமாய் ஓடியது.

என்னையா, வெளியேப் போகச் சொன்னாள்? இன்னும் அவனால் அந்த வார்த்தைகளை ஜீரணிக்க இயலவில்லை. கௌதம் வெளியே எண்ணங்களோடு போராடிக் கொண்டு இருக்க, உடனே ப்ரியாவும் அதே விதமான தாக்குத லுக்கு உள்ளாகி திணறிக் கொண்டு இருந்தாள்.

இவன் ஏன் இப்போது இங்கே வந்தான்? அவனது வேலைதான் முடிந்து விட்டதே? காரியம் ஆயிடுச் சுன்னு போய் தொலைய வேண்டியது தானே? அவனை பார்த்தாலே தனது மன திடம் குறைந்து, அழுகை வர பார்க்கிறதே? இவ்வளவு நேரம் வடித்த கண்ணீர் நின்று விட்டதே என்று பார்த்தால், இவனைப் பார்த்தவுடன், புதிதாய் பிறக்கிறதே?

அவனை முதலில் துரத்திவிட்டு, வந்து அப்புறம் அழலாம் முழுவதும் சாவகாசமாய் அழலாம். அவளது மனதை முடிந்த வரை திடப்படுத்தி, முகத்தை கழுவி கொண்டு, வெளியே வந்தாள். கம்பீரமாய் காட்டிக் கொண்டு சோபாவில் அமர்ந்தவள், ''ஏன் சார் அங்கே நிக்கறீங்க? இங்கேதான் இவ்வளவு சோபா இருக்கே? உட்காறது தானே?'' என்று கையை காட்டினாள்.

''ப்ளீஸ் ப்ரியா, ரொம்ப பார்மலா பேசாதே. மனசுக்கு ரொம்ப கஷ்டமா இருக்கு. என்ன கோபம் என்றாலும், என்கிட்டே சாதாரணமா பேசு. சார், எம்டி, இந்த வார்த்தை எல்லாம் விட்டுடு. காலையில் அம்மாகிட்ட வீட்டுக்குப் போயிட்டு வரேன்னு எட்டரை மணிக்கு கிளம்பியவள் ஏன் திரும்ப வரல? அங்கே விருந்தினர்கள் எல்லோரும் நமக்காக காத்து இருக்காங்க. இன்னிக்கு நமக்கு நிச்சயம் நடப்பதாக இருந்தது தெரியும் இல் லையா?'' என்று கேட்டான்.

''சாரி எனக்கு முக்கியமான வேலை இருந்தது. வர முடியலை. அதனால என்ன குறைஞ்சு போச்சு? இந்த பொண்ணு இல்லை என்றால் இன்னொரு பொண்ணு. உலகத்தில் என்ன பொண்ணுக்கா பஞ்சம்?'' என்று அலட் சியமாக கேட்டாள் ப்ரியா.

''ப்ரியா, ஏன் இப்படி எல்லாம் உளறுகிறாய்? உல கத்துல எத்தனை பொண்ணு இருந்தால் எனக்கென்ன? உன்னை தவிர்த்து வேற பொண்ணு எனக்கெதுக்கு? எதுவா இருந்தாலும் மனசு விட்டு பேசு ப்ரியா. இப்படி பூடகமா பேசி என்னை கொல்லாதே, நான் இன்னிக்கு ரொம்ப நொந்து போய் இருக்கேன். நீ வேற உன் பங் குக்கு, என்னை படுத்தாதே. முதலில் நீ எங்கே

போனாய்? யாரை பார்த்தாய்? என்ன பிரச்னை? ஏன் திரும்பி வீட்டிற்கு வரவில்லை. சொல்லு. ப்ளீஸ்'' என்று பொறுமையை இழுத்து பிடித்து வைத்துக் கொண்டு கேட்டாள்.

''யாரைப் பார்க்க நீங்க, இன்னிக்கு காலையில அவசரமா, கிளம்பிப் போனீங்களோ, அதே ஆளைத்தான் நானும் பார்த்தேன். அந்த ஆளையும், அவர் உங்களிட்ட கொடுத்த பொருளையும் பார்த்தேன். நீங்க அவருக்கு கட்டு கட்டா பணம் கொடுத்ததையும், பார்த்து புரிஞ்சு போய் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டேன். போதுமா விபரம்'' என்று அவள் ஆத்திரத்துடன் சொல்லி முடிக்க, அவன் திகைத்துப் போய் நின்றான்.

'கடவுளே! இந்த கண்றாவியை பார்த்தாளா? நான் முட்டாள்தனமாய் நடந்து கொண்டோமா? இந்த பிரச்சனையை வேறு எப்படித்தான் டீல் செய்து இருக்க வேண்டும்? முன்னே பின்னே செத்தால் தானே சுடுகாடு தெரியும்' அவன் தனக்குள் யோசனை செய்தது, அவளுக்கு விபரீதமாய் மனதில் பட்டது. இதை எப்படி சமாளிக்கலாம் என்று யோசனை செய்கிறான், என்று ஆத்திரத்துடன் எண்ணியவள், ''அந்த சீடியில் என்ன இருந்தது சார்?'' என்று அவசரமாக கேட்டாள்.

''அதில்... அதில்... அந்த கண்றாவி எல்லாம் எதுக்கு ப்ரியா? கர்மம் அதை விட்டு தள்ளு. அது சரி, அதுல என்னோட தப்பு என்ன இருக்கு?'' என்று பேச முயன்ற கௌதமை, ஆத்திரத்துடன் குறுக்கிட்டாள்.

''என்ன இருக்கா? அந்த சீடிக்கும் எனக்கும் சம்பந்தம் இருக்கா? உண்மையை சொல்லுங்க'' என்று அவனை நேராக பார்த்துக் கேட்டதும், அவன் மெல்ல அவளுக்

...எல்லாம் தெரிந்து இருக்கே, என்ற எண்ணத் ...ஆமாம் என்று தலை அசைத்தான்.

...தலை அசைப்பில் அதிர்ந்தவள், இதுவரை ...து, என்று ஆயிரம் முறை, உருபோட்டது எல் ...ளோ? மேலே பேச்சை தொடர முடியாமல், விக் ...போய் நின்றாள். அவள் விக்கித்துப் போய் பேச் ...இருப்பதை பார்த்தவன், அவள் அருகில் சென்று ...தோளைப் பற்றி. ''ப்ரியா'' என்று மெல்ல அழைத்து ...உலுக்கினான். அதில் சுய உணர்வுக்கு வந்தவள் ...து கையை உதறி விட்டு ஆத்திரத்துடன் நகர்ந்தாள்.

''என்னை தொடாதீங்க. எதுவா இருந்தாலும் தொடாம பேசுங்க'' என்று ஆத்திரத்துடன் வார்த்தை ...ள துப்பினாள்.

''ஓகே, ஓகே, தொடலை சொல்லு. என்ன ஆச்சு?''

''நீங்க எதுக்காக, அவனுக்கு பணம் கொடுத்தீங்க? அவன் யாரு?'' என்று வேகமாக கேட்டாள்.

''அவன் ஒரு பொறுக்கி. வேற என்ன உனக்கு விபரம் தெரியணும்? அவனைப் பற்றி நம்ம ரெண்டு பேரும் இப்ப அவசியம் பேசணுமா? நான் என்ன கேட்டுட்டு இருக்கேன்? நீ என்ன பேசிட்டு இருக்க?'' இப்போது அவன் குரலும் சற்று உயர்ந்து இருந்தது.

''அவன் ஒரு பொறுக்கி'' என்ற வாக்கியத்தில், ப்ரியாவின் கோபம் மேலும் உயர்ந்தது. அவன் இவனை, இந்திரன், சந்திரன் என்கிறான். இவன் அவனை பொறுக்கி என்கிறான். எரிச்சலோடு அவனை முறைத்தவள், ''மகா பாரதத்தில், ஒரு கெட்டவனைத் தேடி தருமரும், ஒரு நல்லவரைத் தேடி, துரியோதனனும், போன கதை

உங்களுக்கு தெரியுமா? ரெண்டு பேரும் [illegible] கையோடு திரும்பி வந்தாங்க. அது மாதிரி [illegible] நீங்க பேசறது?'' என்றவனை கௌதம் [illegible] குறுக்கிட்டான்.

''ஓஹோ, என்னை நல்லவன் என்று அவன் [illegible]தால், அவன் தருமன். நான் அவனை பொறுக்கி [illegible] சொன்னதால், துரியோதனன். நீங்களும் அவர் சொன்[illegible] அப்படியே ஒத்துக்குவீங்க போல இருக்கே. அப்படியா?'' என்று அவனும் கோபத்தோடு கேட்டான்.

அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்பது தெரியா[illegible]தால், பதிலுக்கு முறைத்துவிட்டு, ''இப்ப அவன் தருமனா? இல்லை துரியோதனனா? என்பது பற்றி [illegible] அவசியம் பேச வேண்டுமா? முதலில் நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீங்க உண்மையான பதிலை சொல்லுங்க. இது கம்பெனி கெஸ்ட் ஹௌசா?'' என்று கேட்டாள்.

அவன் தலையை ஒருமுறை அழுந்த கோதிவிட்டு சோபாவில் தொய்ந்து அமர்ந்தான். அவன் அவளை பார்ப்பதை உணர்ந்து, சில கணங்கள் நீண்ட அமைதி[illegible] பிறகு, மெல்ல, ''இல்லை. ஆனால்...'' என்று ஆரம்பி[illegible]தவனை குறுக்கிட்டு, கை காட்டி மேலே பேச வேண்[illegible]டாம் என்று தடுத்து நிறுத்தினாள் ப்ரியா.

''நீங்க ஏன் அப்படி சொன்னீங்க என்பதுதான் எனக்கு தெரியுமே? உங்க வாயில் ஒரு முறை கேட்டுக்க வேண்டும் என்றுதான் கேட்டேன். நான் யார் என்பது உங்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும். எனக்கு பிடிக்காது என்பது தெரிந்தும், அந்த விஷயத்தை என்கிட்டே சொல்லாம மறைச்சு இருக்கீங்க. அப்ப நீங்க என்கூட இருப்பதுக்கு என்ன மரியாதை வச்சு இருக்கீங்க?

[illegible] பார்க்கவே எனக்கு பிடிக்கலை. முதல்ல இங்கே [illegible] வெளியே போங்க'' என்று சத்தமாக கத்தினாள்.

''ப்ரியா, பேசாத ப்ரியா. உனக்கு பிடிக்கவில்லை [illegible]தானே. நாங்க மறைச்சோம். இதுல உன் [illegible] வச்ச இருக்கற அக்கறை தெரியலையா? நீ [illegible] இருக்கட்டும்னுதான்...'' அவன் தொடர்ந்து [illegible] குறுக்கிட்டு கை எடுத்து கும்பிட்டாள்.

''வேணாம் சாமி. நான் உங்களோட இருக்கவும் வேணாம். சந்தோஷமா இருக்கவும் வேணாம். கஷ்டப்[illegible]றும் நான் தனியாவே இருந்துக்கறேன். இதெல் [illegible] மனசுல வச்சுதான், என்கிட்டே முன்னாடியே [illegible] வாங்கினீங்களா? என்ன ஒரு கிரிமினல் புத்தி? [illegible]குள்ள ஒரு அஜெண்டா வச்சுக்கிட்டு வெளியில் வேறு எதாவது பேசினால், அது சீட்டிங். ஆனால் அதை [illegible] உங்களுக்கு என்ன கவலை? அதுதானே உங்க வேலை'' அவள் பேச பேச அவனுக்கு பொறுமை [illegible]றந்தது.

பெருமுயற்சி செய்து, தன்னை நிதானப்படுத்திக் கொண்டு, ''ப்ரியா, நீ இப்ப டிஸ்டர்ப்டா இருக்கே. நானும் ரொம்ப நொந்து போய் இருக்கேன். இப்ப நாம இந்த விஷயத்தைப் பத்தி பேச வேண்டாம். நான் நாளைக்கு வரேன். ரெண்டு நாள் கழிச்சு பேசலாம்'' என்று சமாதானமாய் சொன்னான் கௌதம்.

''வேண்டாம். நீங்க வரவே வேண்டாம். ஒண்ணும் பேசவும் வேண்டாம். நான் உங்ககிட்ட எதுவும் பேச தயாரா இல்லை'' அவள் [illegible] மறுத்து பேசுவதை பார்த்தவனுக்கும் ஆத்திரம் வந்தது.

''ப்ரியா, என்னை பத்தி என்னவெல்லாம் சொ[illegible]
இருக்கிறாய் தெரியுமா? கிரிமினல்? [illegible]
என்னென்னவோ? நீ வேணும்னே உணர்ந்து [illegible]
கோபத்தில் சொல்கிறாய், என்று புத்திக்கு புரிந்[illegible]
எனக்கும் மனசு இருக்கு. அதுக்கும் உணர்வுகள் இரு[illegible]
இப்படி வாய்க்கு வந்தபடி எல்லாம் பேசாதடீ. என[illegible]
தாங்க முடியலை'' என்று சொல்லும்போதே அவ[illegible]
கோபம் மறைந்து, வார்த்தைகள் தடுமாறியது.

''பேசாதடீ'' என்ற அந்த வார்த்தையில் 'அன்பு [illegible]
ஆனால், மரியாதை குறையும்டீ மக்கு. அது [illegible]
தெரியாதா?' என்று தீபாவளி இரவில் அவன் [illegible]
காதில் கிசுகிசுத்தது அந்த நேரத்தில் நினைவுக்கு வந்[illegible]
அவள் கண்ணில் நீர் இதோ இதோ என்று பயமுறு[illegible]
தியது. 'இல்லை அவனுக்கு முன்னால் தான் நிச்சய[illegible]
இன்று அழக்கூடாது' என்று முயன்று அடக்குகையில்,
அவனது குரல் மீண்டும் ஒலித்தது.

''நானே ஆயிரத்தெட்டு பிரச்சனையில் என்ன
செய்யறதுன்னு தெரியாம குழம்பிப் போய் இருக்கேன். நீ
வேற ஏண்டீ இப்படி படுத்தற?'' என்றபோது, மீண்டும்
அந்த ''டீ'' யை தாங்க முடியாமல், தன்னை தவிக்க வைப்
பவனை காயப்படுத்தி விடவேண்டும் என்ற சிறுபிள்ளைத்
தனமான எண்ணத்தில், அவனை அலட்சியப்படுத்தி
விட வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில், தான் என்ன
சொல்கிறோம் என்பதை உணராமல், அந்த வார்த்தை
ஏற்படுத்தப் போகும் விபரீதமான விளைவுகளை அறி
யாமல், வார்த்தையை விட்டாள்.

''ஆமா, ஒரு பொண்ணோட உண்மையா பழகினா,
கொஞ்சமா பிரச்னை வரும். ஊருக்கு ஒரு பொண்

[illegible] அவள் அந்த வாக்கியத்தை முடிக்கு[illegible]
[illegible] கன்னத்தில் இடி இறங்கியது.
[illegible] மணியில் இருந்து அந்த நிமிடம்
[illegible] பாவம், அனு பாவம், ப்ரியா பாவம்,
[illegible] பாவம் என்று ஒவ்வொருவர் எண்ணத்
[illegible] உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பு கொடுத்து, அவர்
[illegible] செயலை நியாயப் படுத்தி, தன்னுடைய
[illegible] கோபத்தை, ஆதங்கத்தை எல்லாம் கட்
[illegible] அழுத்தி வைத்த இதயம், அந்த வினாடி
[illegible] அவளது அந்த அநியாய குற்றச்சாட்டை, நியாயப்
[illegible] முடியாமல் தடுமாறி, அவனது இதயகடல்,
[illegible] உடைத்துப் பொங்கி, எரிமலையாய் வெடித்து,
[illegible] கன்னங்களில் இடியாய் இறங்கியது.

[illegible] கன்னத்தில் விழுந்த அறையை அவளால் உணர
[illegible] முடியாமல் விக்கித்து போய் நிற்க, அவன் அவள்
[illegible] பிடித்து முகத்தை உயர்த்தி, ''என்னடீ சொன்னே?
[illegible] பார்த்து என்ன வார்த்தை சொன்னே? யாரு. நான்
[illegible] ஒரு பொண்ணோட சுத்தறேனா? அந்த
வார்த்தையோட அர்த்தம் தெரியுமாடீ உனக்கு?'' என்று
சொன்னவன் இன்னும் ஆத்திரம் அடங்காமல் மீண்டும்
ஒரு முறை அறைந்தான்.

முதலில் விழுந்த அடி கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில்
விழுந்ததோடு, அவள் அதை உணரக்கூட இல்லாமல்
அதிர்ந்து போய் இருந்தாள். இப்போது, அவன் கோபமாய்
பேசியதோடு, மறுபடியும் அறைந்ததும், அவள் சுயநினை
வுக்கு வந்து, 'இவன் யார் என்னை அடிக்க?' என்ற ஆத்
திரத்தோடு நிமிர்ந்த போது, அவனது அடுத்த கேள்வி
அவள் காதில் விழுந்தது.

"நான் அப்படி சத்துருவைத நீ பார்த்தியா? [illegible]
உதுக்க, அவளுக்கு அந்த விளாடியில், [illegible]
ஏர்போர்ட்டில் ஒரு பெண்ணுக்கு, [illegible]
கொடுத்ததும், ஆர்ட் எக்சிபிசனில் ஒரு பெண் [illegible]
போனதும், தேவை இல்லாமல் நினைவுக்கு [illegible]
"ஆமா, பார்த்தேன். இப்போ அதுக்கென்ன?" [illegible]
சொல்ல வாயைத் திறந்த போது, அவன் சுட்டு [illegible]
காட்டி எச்சரித்தான்.

"ஏய்! பேசாத. இன்னும் ஒரு வார்த்தை பேசின, [illegible]
என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாது. இங்க [illegible]
நான் இங்கே வரும்போது, உன்னோட பிரச்சனை[illegible]
கேட்டு, சால்வ் பண்ணலாம் என்று வந்தேன். [illegible]
னோட சைடிலையும் சில தப்பு இருக்கு. அது தப்புன்னு
நான் நினைக்கலை என்றாலும், அதுக்கு மன்னிப்பு
கேட்க உன் காலில் விழுந்தால் கூட தப்பு இல்லை என்ற
எண்ணத்தில் தான் வந்தேன். ஆனால் நீ, இப்ப பேசுனது
கொஞ்சம் கூட சரி இல்லை. எப்போ அடிப்படையில
உனக்கு என் மேல நம்பிக்கை இல்லையோ, இனிமேல்
நான் ஒரு வார்த்தை கூட, விளக்கமோ, சமாதானமோ,
சொல்லப் போவதில்லை. நான் பண்ணின ஒரே தப்பு,
உன் மேல, அளவு கடந்த பாசம் வச்சது தான்" என்றவன்
மேலே பேச முடியாமல் நிறுத்தினான்.

விழிகளில் வடிந்த நீரை துடைத்துக் கொண்டு, "எனக்கு
என் காதல் மேல நம்பிக்கை இருக்கு. அதுக்கு வாய்
இருந்தா, அது உன்கிட்ட பேசட்டும். உனக்கு மனசு
இருந்தா, அதைக் கேட்டு புரிஞ்சுக்கோ. என்னிக்கு உனக்கு
என்மேல தப்பு இல்லைன்னு தோணுதோ, அன்னிக்கு
வா. அதுவரை, நீ எங்கே வேணா போ. நான் உன்னை

[illegible]த்தையும், டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன். இது
[illegible] நீ உன்னோட சத்தியத்தை மதிக்கலைன்
[illegible] நான் மதிப்பேன். ஆனால் நீ வர வரைக்கும்,
[illegible] உனக்காக காத்து இருப்பேன் அப்படின்னு சினிமா
[illegible] எல்லாம் விட என்னால முடியாது. என்னா,
[illegible] என்னை எவ்வளவு நேசிக்கிறேனோ, அதே அளவு,
[illegible] குடும்பத்தையும் நேசிக்கிறேன். அந்த குடும்
[illegible] சந்தோசத்திற்கு தேவைப்பட்டால், என்னோட
[illegible] குழி தோண்டி புதைக்க, நான் கொஞ்சம் கூட
[illegible] மாட்டேன்" என்றவன் விழிகளில் மீண்டும்,
[illegible] துளிர்க்க, அதை ஆத்திரத்தோடு துடைத்தான்.

"இப்பவும், இந்த நிமிடம் வரை, நான் உன்னை
நேசித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறேன். உனக்கு எப்போ
அது புரியுதோ, அப்ப வா" என்று சொல்லி முடித்தவன்.
இன்னும் ஆத்திரம் குறையாமல், அருகில் இருந்த
பிளவர் வாசை எடுத்து தூக்கி எறிந்தான். அது அங்கே
இருந்த கண்ணாடியில் பட்டு, அது உடைந்து நொறுங்
கிய சத்தம் கேட்டு திரும்பிப் பார்த்தான். கீறல் விழுந்த
கண்ணாடியில் தெரிந்த நூற்று கணக்கான ப்ரியாவின்
பிம்பம் பட்டது.

அவள் இரண்டு கைகளையும் கன்னத்தில் வைத்து
தாங்கியவாறு, விக்கித்துப் போய் பேச்சு இன்றி நிற்பது
பட, தனது உள்ளங்கை எரிவதை உணர்ந்த பின்னால்
தான், தான் ப்ரியாவை அடித்து இருக்கிறோம், என்ப
தையே அவன் அப்போதுதான் உணர்ந்தான். என்ன
காரியம் பண்ணிவிட்டோம்? அவனது குற்ற நெஞ்சம்
அவனை சுட்டெரித்தது. தாங்க முடியாமல், அந்த
உடைந்த கண்ணாடிக்கு அருகே சென்று, "இந்த

கைதானே அடித்தது?" என்று சொல்லியவாறே அதில் குத்தினான்.

விழிகளில் தாங்க முடியாத வேதனையோடு திரும்பி அவளைப் பார்த்து, "என்னோட எதிரிக்கு கூட, கெட்டது நடக்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கரவண்டீ நான். என்னை போய் ஒரு பெண்ணை, அ...து..வு..ம் உ..ன்..னை, கை நீட்டி அடிக்க வச்சுட்டயேடி?" என்று ஆற்றாமையோடு கேட்டான் கௌதம்.

அவளின் நீண்ட மௌனத்தையும், அவளின் விழிகளில் தெரிந்த கோபத்தையும் பார்த்தவன். தலையை உலுக்கி, "உன்னை நான் இங்க வச்சிருக்கேண்டீ" என்று தனது நெஞ்சை சுட்டி காட்டி விட்டு, மேலே பேச முடியாமல், வெளியே சென்றான். அவன் மனம் உலைக்களனாய் கொதித்துக் கொண்டு இருந்தது. அவன் காரில் வந்ததை மறந்து, ப்ரியாவின் தாத்தா கூப்பிடுவதை உணராது, மனம் போன போக்கில், கால் வலிக்க வலிக்க, எங்கே போகிறோம் என்பது தெரியாமலே நடந்து போய் கொண்டே இருந்தான்.

26

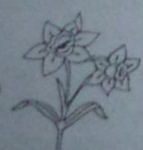

இலக்கின்றி நடந்த கௌதமின் கால்கள், அவனை கடற்கரைக்கு அழைத்து வந்தது. அங்கே வீசிய குளிர்ந்த காற்றும், அலைகள் காலை நனைத்ததும், அவனை மீட்டது, இப்பவும் இதே கடற்கரைதானா? அவளை முதன் முறை கன்யாகுமரியில் பார்த்ததும், அன்று

அஷ்டலக்ஷ்மி கோவிலுக்குப் போய் வந்த பிறகு, அவளது கொலுசு அணிந்த கால்களை பார்த்ததும், நெகிழ்ந்ததும் நினைவு வந்தது.

இந்த கொல்லும் நினைவுகளில் இருந்து அவனுக்கு விடுதலையே கிடையாதா? வெறுப்புடன் பின்னால் நகர்ந்து போய் மணலில் அமர்ந்தான். கொஞ்ச நேரத்திலேயே, விழிகளில் வழிந்த நீரை அடக்கவோ, துடைக்கவோ மனம் இல்லாமல், அப்படியே சரிந்து படுத்து கண்களை மூடிக் கொண்டான். எவ்வளவு நேரமோ? அவனது மொபைல் அழைத்து, அவனது தூக்கத்தையோ, மயக்கத்தையோ கலைத்தது. விழித்து எழுந்தவனின், கையில் மணி பார்த்தான் பத்தரை.

அவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தான்? அவனுக்கு நினைவு இல்லை. அவனது எண்ண அலையை கலைத்தது, விடாமல் ஒலித்த மொபைல் "ப்ச் யாரு?" என்று எரிச்சலுடன் எடுத்து பார்த்தான், வீட்டு எண். அம்மா ரொம்ப பயந்துப் போய் இருப்பாங்க, அவசரமாய் வீட்டிற்கு அழைத்தான்.

"அம்மா" என்ற அவனது குரல் கேட்டதுமே, லக்ஷ்மியின் அழுகை குரல் கேட்டது. "என்னப்பா எங்கே இருக்க? எத்தனை முறை போன் பண்றது? போனையும் எடுக்கலை. வீட்டுக்கும் வரலை. ஏன்பா?" என்றவருக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று புரியாமல், சில கணங்கள் திணறினான்.

"சீக்கிரம் வாப்பா, ப்ரியா தாத்தா அப்பவே நீ கிளம்பிட்ட. வந்தவுடன் என்கிட்டே பேசச் சொல்லுங்கன்னு போன் பண்ணார். அவரும் உனக்கு நிறைய தடவை போன் பண்ணினார் போல. எடுக்கலைன்னு சொன்னார்.

என்ன கௌதம், எதுவோ இருந்தாலும் வீட்டுக்கு [illegible] எங்கே என்ன பண்றே? முதலில் உடனே கிளம்பி [illegible] டுக்கு வா" அவரது குரல் தடுமாறி இக்கியது.

"ஒண்ணும் இல்லைம்மா. நான் நல்லா [illegible] இருக்கேன். வந்துடறேன். பயப்படாதீங்க. [illegible] டேன்" என்று தைரியம் சொல்லி போனை [illegible] போனை பார்த்தான். நாற்பது மிஸ்ட் கால்கள். [illegible] நம்பர், அனுவின் மொபைல், அப்பா மொபைல், [illegible] வீட்டு நம்பர்.

ப்ரியா தாத்தா பேசி இருக்கிறார்? அவருக்கு என்ன சொல்வது? நான் ப்ரியாவை அடித்ததை அவளை பார்த்தவுடன் அவரால் கண்டு பிடிக்க முடியும். வீட்டில் கண்ணாடி வேறு உடைந்து இருக்கிறது. அவர் இதை எப்படி எடுத்துக்கொள்வார்? தனது நியாயம் அவருக்கு புரியுமா? அவராக மீண்டும் கூப்பிட்டால் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்து விட்டு கார் சாவி எங்கே இருக்கிறது என்று தேடினான்.

சட்டைப் பையிலேயே இருந்தது. அம்மாவின் கவலையை உணர்ந்து, நடையை எட்டி போட்டவன், ப்ரியாவின் வீட்டிற்கு வந்து காரைத் திறந்த போது, கௌதம் என்ற மெல்லிய குரல் கேட்டு திரும்பினான். அங்கே ப்ரியாவின் தாத்தாவை பார்த்து அதிர்ந்தான்.

"என்ன கௌதம் எங்கே போய்ட்ட? எல்லோரையும் கலங்கடிச்சுட்டயே கொஞ்ச நேரம்?" என்ற அவரது கவலையான குரலைக் கேட்டு, ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தான்.

"என்ன அப்படிப் பார்க்கற? உனக்கு எங்கே அடி பட்டது? வீட்டில் ரத்தம் சிந்தி இருந்ததே? ப்ரியாவுக்கு

[illegible] இல்லை, என்ன கௌதம் இது சின்ன குழந் [illegible] நீ? இப்படியா செய்வது?" அவனின் கையைப் [illegible] வருந்திய அவரது கரிசனத்தை பார்த்து, பேச [illegible] திணறினான் கௌதம்.

"[illegible] யா..?" என்ன செய்கிறாள் என்று கேட்க [illegible] சொல்ல முடியாமல், தடுமாற, "அழு [illegible] இருந்தாள். நான் தான் பாலில் சொட்டுவ் கலந்து [illegible] தூங்க வச்சருக்கேன். இப்ப எழ மாட்டாள். [illegible] உனக்காகத் தான் வெயிட் பண்ணிட்டு இருக்கேன். [illegible] பேசிட்டாளா கௌதம்?" என்ற அவரது [illegible] மான குரலில், அவன் விழிகளில் நீர் கோர்த்தது.

'இல்ல தாத்தா, நான் தான் கடைசில நிறையப் பேசி, அழ வச்சுட்டேன்' என்று சொல்ல வாய் வராமல் அமைதி யாய் இருந்தான்.

"சரி விடுப்பா, கோபம் தாபம் எல்லாம் எல்லோருக் கும் வரதுதான். சீக்கிரம் சரியாய் போய்டும். நான் ப்ரியா [illegible] ஒண்ணும் கேட்கலை. அவளும் ஒண்ணும் சொல் லலை. சும்மா பக்கத்தில் உட்கார்ந்து அவளை தட்டி கொடுத்துட்டு இருந்தேன். அழுதுட்டே தூங்கிட்டா. நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா எடுத்துக்காம கேப் பியா?" என்று கேட்டார் ராஜாராமன்.

"ஏன் தாத்தா அப்படி கேக்கறீங்க? வேற யாராக இருந்தாலும், இன்றைக்கு அவள் அப்படி அழுது கொண் டிருந்த போது, என்னைப் பற்றி யாரும் கவலைப் படமாட்டார்கள். நீங்க நான் வீட்டிற்கு போய் சேர்ந்து விட்டேனா, என்பதில் எவ்வளவு கவனமாய் இருந்து இருக்கிறீர்கள்? சொல்லுங்க" என்றான்.

"பிரியா உன்னை என்னவோ பெரிதாக ...
இருக்கிறாள். அது எதுவோ இருந்தாலும், ஏதோ ...
சொல்லி இருப்பாள். அதை மனசில் வச்சுக்காதே ...
அவளைக் கூட்டிட்டு மதுரைக்கு போறேன். ...
ஆரட்டும். கொஞ்ச நாள் பிரிந்து இருந்தால், உன் ...
அருமையை அவள் மிஸ் பண்ணுவாள். நான் ...
அவள்கிட்ட பேசிட்டு, உனக்கு சொல்றேன். ...
என்றவரை பார்த்து வெறுமனே தலை அசைத்தான்.

"உன்னோட மனசு எவ்வளவு காயப்பட்டிருக்கு ...
தெரியுது. அவளுக்கு கொஞ்சம் வாய் ஜாஸ்திதான் ...
ஆனால் அவள் மனதில் ஒன்னும் இருக்காது. ...
இந்த நேரத்தில் நானும் அவளுக்கு எதிராக பேசினேன் ...
என்றால், அவள் என்ன செய்வாள்? கொஞ்ச நாளைக்கு ...
நான் அவளை சப்போர்ட் பண்ணிதான் ஆகணும். ப்ளீஸ் புரிஞ்சுக்கோப்பா...'' என்று கெஞ்சுதலாக கேட்டார் ராஜாராமன்.

"தாத்தா, அம்மா கவலையோட இருக்காங்க. நான் கிளம்பறேன். நான் கொஞ்ச நாளைக்கு அவள் கிட்டயோ, உங்க கிட்டயோ பேசலை'' என்று கிளம்பினான்.

அவனது கார் வீட்டுக்குள் நுழைந்த போது, லக்ஷ்மி வாசலுக்கே வந்து விட்டார். காரில் இருந்து இறங்கியவன். "என்னம்மா? என் இவ்வளவு பதட்டம்? நான் தான் வரேன்னு சொன்னேனே?'' என்று அணைத்து கொண்டான்.

"இல்லப்பா, நீ எங்கே இருக்கேன்னு தெரியலை... போன் எடுக்கலை. எப்படி நிம்மதியா இருக்க முடியும்? சரி வா. முதலில் கொஞ்சம் எதாவது சாப்பிடலாம். அப்புறமா பேசலாம்'' என்றார் லக்ஷ்மி.

... எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். நீங்க உட் ... நான் கொஞ்ச நேரம் படுத்துக்கறேன்'' என்று ... அமர வைத்தவன் மடியில் படுத்து கொண் ...

... பேச முடியாமல், எங்கே வாயை திறந்தால் ... விடுவோமோ என்ற பயத்தில், தன்னுடைய ... அடுத்தவரை மிக அதிகம் பாதிக்கும் என்ற ... உணர்வில் இரண்டு பேரும் கண்ணீரில் ... கொண்டு இருந்தனர். மௌனம் நீண்டு, ... ஈரமும் அதிகமாக, தாங்க முடியாமல் அவனை ... இருந்து நிமிர்த்தினார்.

"என்ன கௌதம் இது? சின்ன குழந்தை மாதிரி? போதும் விடு. அப்படி அவ என்ன தான் பேசினா? அதையே நினைச்சுகிட்டு இருந்தால், கஷ்டமாதான் இருக்கும். அவ கிடக்கா. இன்னிக்கு இல்லாவிட்டாலும் என்னைக்காவது உன்னோட அருமை அவளுக்கு நிச்சயம் புரியும். இன்னிக்கு பேசினதை நினைச்சு. அவளே வருத்தப்பட்டு உன்கிட்ட மன்னிப்பு கேட்பா பாரு. இப்ப எழுந்திரி, முகத்தை கழுவிட்டு வா. நீ காலையில் இருந்து ஒண்ணுமே சாப்பிடலை. வெறும் வயித்தோடு இருந்தால், எல்லாமே பூதாகரமா தெரியும். உனக்கு பசிக்குதோ இல்லையோ? எனக்கு பசிக்குது. வா, சாப்பிடலாம்'' என்று அழைத்தார் லக்ஷ்மி.

மற்ற எல்லாத்தையும் மறுக்க நினைத்து பேசாமல் இருந்தவனால், கடைசி வார்த்தையை தவிர்க்க முடியவில்லை. அறைக்குள் நுழைந்தவன், கதவிற்கு பக்கத்தில் வரிசையாய் இருந்த எல்லா சுவிட்சையும் வழக்கம் போல விளக்கு, பேன், சீடி பிளேயர், போட, எல்லாம்

அழகாக தனது வேலையை செய்ய ஆரம்பிக்க, [illegible] விழுந்த பாடல் பழைய நினைவுகளை உயிர்ப்பித்த[illegible]

சர்க்கரை நிலவே, சர்க்கரை நிலவே,

காணும் போதே கரைந்தாயே?

நிம்மதி இல்லை, ஏன் இல்லை? நீ இல்லையே?

உயிர் இல்லாத இந்த ஜட பொருளுக்கு கூட [illegible] மனம் புரியும் போல இருக்கிறது? ஆனால் அ[illegible] படைத்த மனிதர்களுக்கு சிலசமயம் புரிவதில்லை[illegible] பாடலின் வரிகள் மீண்டும் நடந்தவற்றை ப[illegible] ரணமாய், மீண்டும் கிளறி விட்டது.

மனம் பச்சை தண்ணிதான் பெண்ணே?

அதைப் பற்ற வைத்ததுன் கண்ணே,

என் மனமென்னும், காட்டை எரித்து

குளிர் காய்ந்தாய், கொடுமை பெண்ணே?

கவிதை பாடின, கண்கள். காதல் பேசின கைகள்,

கடைசியில் எல்லாம் பொய்கள்.

என் பிஞ்சு நெஞ்சு தாங்குமா?

விழிகளில் நீர் வடிய, அப்படியே படுக்கையில் சாய்ந்தான். என்னைப் பார்த்தா அப்படி சொன்னாள்? காதல் எல்லாம் பொய்யா? எப்படி தன் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் இருக்க முடிந்தது?

வெள்ளை சிரிப்புகள் உன் தவறா?

அதில் கொள்ளை போனது என் தவறா?

அவள் மேல் மட்டும் என்று தான் வைத்த ஆசையை, பொதுவாய் பெண் மீது வைத்தது என்று எண்ணி

[illegible]? என்னை பார்த்தால். அப்படி பெண்ணுக்கு [illegible]றவன் மாதிரியா தெரிந்தது? தான் படிக்கும் [illegible] கூட, அப்படி அலைந்தவன் இல்லையே? அது [illegible] அவனுக்கு தெரியும்? மாறி மாறி கேள்வியும் [illegible]மாய் கொந்தளித்தது. தாத்தா சொன்ன மாதிரி, [illegible]த்தில் சொன்ன வார்த்தையை பெரிது பண்ணைக் [illegible]து என்றாலும், தாங்க முடியாமல் மனம் வலித்தது. [illegible]ணில் நீர் வழிந்தது.

[illegible] கண்ணீர் அறியா பெண்ணின் இதயம்,

[illegible]யல்ல கல்லின் சுவரா?

[illegible] பாடல் தொடர்ந்து அவன் கண்ணீரை அதிகப் படுத்தி [illegible]ண்டு இருந்தது. போகட்டும், என் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் அவள் என் கூட இருப்பதை விட, தானே தனியாக இந்த பிரிவின் சோகத்தை அனுபவித்து கொண்டு இருந்து விடலாம். ஆனால் அப்படி அவள் தனது நம்பிக்கையை இழக்கும் வகையில் தான் என்ன செய்தோம் என்பது அவனுக்கு புரியவில்லை. நெஞ்சே வெடித்து விடும் போல இருந்தது. கட்டிலில் இருந்து எழுந்து அமர்ந்தவன், தலையை பிடித்து கொண்டான்.

"கௌதம் நான் என்ன சொன்னேன்? நீ என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்கிற?" என்று வரவழைத்த அழுத்தமான குரலில் கேட்டபடி உள்ளே வந்து லக்ஷ்மி முதல் வேலையாக பாட்டை நிறுத்தினார். அவனது கையை பற்றி பாத்ருமிற்குள் தள்ளி, "ரெண்டே நிமிஷத்தில் சாப்பாட்டோடு வந்து விடுவேன். அதற்குள் ரெடியாகி இருக்க வேண்டும்" என்று சொல்லி விட்டு போனார்.

உள்ளே போனவன் உடையை கூட கழற்றாமல் ஷவரின் கீழ் நின்றான். பூதூறலாய் ஷவர் அவனை

நனைத்தது. தாத்தாவின் பார்ட்டிக்கு, ...
போது, மழை வந்து விட, காரை நிறுத்த ...
கீழே இறங்கி, தூரலில் நனைந்ததும், குளிரில் ...
தான் அவளை திட்டிக் கொண்டே அணைத்த...
அப்போது அவள் பாடியதும், ஞாபகம் வந்தது.

நவம்பர் மாத மழையில், நான் நனைவேன் என்றேன்.

எனக்கும் அந்த நனைதல், மிக பிடிக்கும் என்றாய்.

மொட்டை மாடி நிலவில், நான் குளிப்பேன் என்றேன்.

எனக்கும் அந்த குளியல், மிக பிடிக்கும் என்றாய்.

சுகமான குரல் யார் என்றால், சுசீலாவின் குரல் என்றேன்.

எனக்கும் அந்த குரலில், ஒரு மயக்கம் என நீ சொன்னாய்...

என்று அது வரை பாடிவிட்டு நிறுத்தி, இந்த பாட்டில் இந்த வரிகள் மட்டும் தான் பிடிக்கும். அதுக்கு மேல ஒரே சோகம், வயலின் வாசிக்கும். எனக்கு வேண்டாம்ப்பா. உற்சாகமாய் இருக்கும் இந்த நேரத்தில், நான் பாட மாட்டேன் என்று சொல்லி சிரித்ததும், நினைவு வந்தது. இப்போது அவள் இல்லாமல், அந்த சோக வார்த்தைகள் சீடியில் பாடாமலே, அவனது நினைவில் வந்தது.

அடி உனக்கும் எனக்கும் எல்லாம் பிடிக்க

என்னை ஏன் பிடிக்காதென்றாய்?

கடவுளே! இது முதல் நாள் என்பதால் இப்படி இருக்கிறதா? இல்லை இனி வரும் காலம் முழுவதும் இப்படியே இருக்கப் போகிறதா? ஷவரின் அடியில் நின்று இருந்தவன் கண்ணீரும் சேர்ந்து தண்ணீரோடு வெளியேறி கொண்டு இருந்தது.

...கௌதம் என்ன பண்ணிக்கிட்டு இருக்க? வெளியே ...ற லக்ஷ்மியின் குரல் கேட்டு சுயநினைவுக்கு வந்து, ...அவரை நிறுத்தி, உடை மாற்றி வந்து அமர்ந்தான்.

"முதலில் சாப்பிடு கௌதம். தயிர் சாதம் பிசைந்து வந்து இருக்கிறேன்'' என்று சொன்னார் லக்ஷ்மி. ...சாதத்தை அளைந்து கொண்டு இருக்க, "கௌதம், ...பிரச்சனைன்னு எதுவுமே இருக்க முடியாதுப்பா. ...விஷயங்கள், ஏன் நடக்குதுன்னு நமக்கு தெரியாது. சாப்பிடு. மேல என்ன செய்யலாம்னு யோசிக்கலாம்'' என்று ஸ்பூனில் கொஞ்சம் சாதத்தை எடுத்து ஊட்டினார்.

அப்படி அவர் ஊட்டியதும், தீபாவளிக்கு முதல் நாள், தான் ப்ரியாவிற்கு ஊட்டியது நினைவு வந்து அவனது கண்களில் மீண்டும் நீர் துளிர்த்தது. வாயில் வைத்த சாதத்தை சிரமப்பட்டு விழுங்கி, "அம்மா ப்ளீஸ்! என்னால் முடியலம்மா. சாப்பாடு வேண்டாம்'' என்று கெஞ்சியவனை உறுதியோடு பார்த்தார்.

"கௌதம், தண்ணிய குடிச்சு விழுங்கிடு. நீ இந்த சோக மன நிலையில் இருந்து மாறி சாதாரணமாய், அடுத்து மேலே நடக்க வேண்டிய வேலைகளை பற்றி யோசிக்க போகிறாயா? இல்லை ப்ரியாவை நினைத்துக் கொண்டு, வீட்டைப் பற்றி கவலைப் படாமல், இருக்க போகிறாயா? எனக்கு தெரிந்த கௌதம், குடும்பத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பவன். இப்ப காதல் வந்து அதை மாத்திடுச்சா கௌதம்?'' என்று கேள்வியோடு பார்க்க அவன் அதிர்ந்து போய் பார்த்தான்.

"என்னம்மா? நீங்க என்னை பார்த்து இப்படிக் கேட்க றீங்க? எனக்கு ரொம்ப ஷாக்கா இருக்கும்மா'' என்று தடுமாறியவன் விழிகளில் மீண்டும் நீர் கோர்த்தது.

''எனக்கு கூட உன்னை பார்க்கும் போது அப்படி...
கௌதம் இருக்கு. ஒரு தோல்வில இப்படி ...
போவியா? அஞ்சு மணி நேரம் எங்கே போனே...
தெரியாம, எல்லோரையும் தவிக்க வைப்பாயா? பிரச்...
வரத்தான் செய்யும். பிரச்சனைக்கான காரணம், அத...
கான தீர்வு, என்று யோசிக்கணும் கௌதம். சும்மா ...
துட்டு இருந்தால் எப்படி பிரச்னை சரியாகும்? பிரச்சனை...
களை தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளை யோசிக்கறது...
நீ நார்மலா இருக்கணும். அதற்கு முதல்ல சாப்பிட...
சாப்பிடு ம்ம்ம்...'' என்று மூச்சு விடாமல் அழுத்தத்...
பேசி தட்டை நீட்டினார்.

அப்படி அழுத்தமாய், வருத்தத்தோடு பேசுவா...
என்பதை எதிர்பார்க்காததால், முகம் வாடும் போது...
மேலும் வருத்தப்படுத்த மனம் இல்லாமல், தட்டை...
வாங்கி உணவை சாப்பிட முயன்றான். விழிகளில் நீ...
வடிய, சாப்பிட்டதை, தொண்டையில் அடைத்ததை...
தண்ணீர் குடித்து விழுங்கியதை, பார்த்த லக்ஷ்மிக்கு
நெஞ்செல்லாம் வலித்தது.

தோட்டத்தில் வரும் பாம்பை அடிக்க வேண்டாம் என்று
சொல்வானே? ஒரு புழு பூச்சிக்கு கூட, தீங்கு இழைக்கக்
கூடாது என்று நினைக்கும் இவனை ஏன் இப்படி சோதிக்
கிறாய்? இது தனது இளக்கத்தை காட்டும் நேரம் இல்லை.
தான் இளகினால், அவனும் கண்ணீரை நிறுத்தமாட்டான்.

சாப்பிட்டு முடித்ததும், அவனை மடியில் படுக்க வைத்து
''நீ தூங்கு கௌதம், எதுவா இருந்தாலும், நாங்க இத்
தனை பேர் இருக்கோம் உனக்கு. நாளைக்கு காலையில்
பேசிக்கலாம். கவலைப் படாதே. தூங்குப்பா'' என்று
தட்டி கொடுத்தார்.

...ட்ட ஏதாவது குறை இருக்காம்மா?''
...அப்படி கேட்கிற? குறை இல்லாத மனுஷங்க
...இருக்கா? எல்லார் கிட்டயும் ஏதாவது குறை இருக்
...செய்யும். இது நான் சொல்லித்தான் தெரிய
...கௌதம்?'' என்று தேற்றினார் லக்ஷ்மி.

''...நீங்க என்னோட அம்மா என்பதால் இப்படி சொல்றீங்
...?'' என்று அவன் மீண்டும் கண்ணில் வலியோடு
...கேட்டான்.

''கௌதம், ஏன் இப்படி எல்லாம் உன் மனசைப் போட்டு
...கிற? ப்ரியாவை அழைத்து வா என்று, நான்
...சொன்னேன்? அவளால் உனக்கு கஷ்டம் என்
...எனக்கு அவள் வேண்டாம். நீ என் பிள்ளை என்ப
...இதை சொல்லவில்லை கௌதம். உன்னை
...போல ஒரு புருஷன் கிடைக்க, எந்த பெண்ணும் கொடுத்து
வச்சு இருக்கணும். அந்த கொடுப்பினை அவளுக்கு
இல்லை. அதற்கு அவள் தான் வருத்தப் படணும். எனக்கு
நீ தான் முக்கியம். புரியுதா? அவள் உன்னோட அருமை
புரிந்து வந்து, உனக்கு அவள் தேவை என்றால், அவளை
இரு கரம் நீட்டி அணைத்து கொள்வேன். அவள் வர
வில்லை என்றாலும் உனக்கு அவள் தேவை என்றால்,
நானே அவளைப் பார்த்து பேசி, அவள் காலில் விழுந்து...''

''அம்மா...'' என்று அவசரமாய் வாயை பொத்தினான்.
''இல்லம்மா, அப்படி ஒண்ணும் அவள் எனக்கும் தேவை
இல்லை. அவளே வரட்டும்மா. இனிமேல் உங்களை
வருத்தப்பட வைக்க மாட்டேன்'' என்று உறுதியான
குரலில் சொன்னான் கௌதம்.

என்ன மாயம் நிகழ்ந்ததோ தெரியவில்லை. அம்மா
ப்ரியா காலில் விழுவேன் என்று சொன்ன வார்த்தை,

ப்ரியாவை அவனது நினைவில் கொஞ்சம் [illegible] வைத்தது. கண்ணீர் கூட இப்போது வரவில்லை [illegible] இருக்கிறது. ஆனால் அம்மா முக்கியம் என்ற [illegible] வந்து விட்டதால், ப்ரியாவின் நினைவு பின்னால் [illegible] விட்டது.

27

இரண்டு நாட்களாக, அலுவலகத்திற்கு போகாத தால், மாலையில் அலுவலகம் குறித்து விசாரிக்கலாம் என்று சிவராமனுக்கு போன் பண்ணினான் கௌதம்.

''சாரி கௌதம். இன்னிக்கு ஆபீஸ் போகவில்லை. கொஞ்சம் பெர்சனல் அவசர வேலை வந்துடுச்சு. நீங்க இன்று வந்து விடுவீர்கள் என்று நினைத்தேனே? நீங்களும் இன்று போகலையா? நிச்சயதார்த்த விழா முடிந்ததா கௌதம்?''

''ப்ச்! இல்லை அங்கிள். அது ஒரு சின்ன பிரச்னையால் நின்று விட்டது. அம்மாவிற்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரி இல்லை. அப்போல்லோவில சேர்த்து இருக்கேன். ரெண்டு மூணு நாளைக்கு என்னால் வர முடியாது. அதான் உங்ககிட்ட சொல்லிடலாம் என்று போன் பண்ணினேன்...''

''கௌதம், உங்களுக்கு சுந்தரத்தால் எதாவது பிரச்னையா? அதனால் விழா நின்று விட்டதா?'' என்று பதட்டமாக கேட்டார் சிவராமன்.

''அதெல்லாம் இல்லை அங்கிள். கொஞ்சம் பெர்சனல் [illegible]ம். உங்களுக்கு என்ன பிரச்னை? நாளைக்கு [illegible] போவீங்களா?''

''இல்லை கௌதம். ஒரு வாரம் லீவு கேட்கலாம் என்று [illegible]தேன். ஆனால் நீங்க வரலைன்னா நான் போறேன். [illegible] சுந்தரத்துக்கு, நேற்று காலை பத்து மணிக்கு ஒரு ஆக்சிடென்ட் ஆயிடுச்சு....''

''அங்கிள், என்ன ஆச்சு? ஆக்சிடென்டா? எப்போ? எப்படி?'' பதட்டத்தோடு கேள்விகளை அடுக்கினான் கௌதம்.

''நேற்று காலை பதினொரு மணி பக்கத்தில் விபத்து நடந்து இருக்கு. அவன் கிட்ட பத்து லட்சம் ரூபாய் பணம்...'' அவர் ஆரம்பித்த உடனே கௌதமின் ரத்த அழுத்தம் எகிறியது.

''இப்போ சுந்தரம் எங்கே இருக்கான்? எப்படி இருக்கான்?'' என்று அவசரமாய் இடையிட்டான்.

''போலீஸ் கேஸ் என்பதால், ஜீ எச்சுல அட்மிட் பண்ணி இருக்காங்க. ஹெட் இஞ்சுரி. சீரியஸ்தான். நேற்று எனக்கு போன் வந்தது. உறவினர் என்ற முறையில் எனக்கு தேவை இல்லை என்று பேசாமல் இருந்து விட்டேன். அப்புறம் நம்ம ஸ்கூல் ஐடி கார்ட் வைத்து இருந்ததால், போக வேண்டி வந்து விட்டது'' என்று அவர் வெறுப்புடன் பேசினார்.

''அங்கிள் ப்ளீஸ், ஏன் இப்படி வெறுப்பா பேசுறீங்க?''

''என்ன கௌதம் நீங்க ஏன் இப்படி பீல் பண்றீங்க? அவனுக்காக ஒரு சொட்டு கண்ணீர் விட்டால் கூட அது பாவம்.''

“அங்கிள் ப்ளீஸ்! நீங்க எங்கே இருந்தாலும் [illegible] கிளம்பி வாங்க. நான் உங்களிடம் நேரில் பேச [illegible] என்று போனை வைத்தவன் மனசாட்சி [illegible] காலையில் நினைத்தது போல, காரில் அடிபட்டு [illegible] ஆகி விட்டதே? அவன் செத்து விட்டால், என் [illegible] என்னை கொன்று விடும். பாவம் அந்த சாருமதி [illegible] துவ செலவே அதிகம் ஆகுமே? அவர்களின் [illegible] திற்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும். என்ன [illegible] எப்படி செய்வது என்று யோசிக்கும் முன்பே [illegible] வந்து விட்டார்.

“என்ன ஆச்சு கௌதம்? அம்மா இப்ப எப்படி இரு[illegible]காங்க?”

“கொஞ்சம் முன்பு கண் விழித்து பேசினாங்க. மைல்ட் அட்டாக். பங்சன் நின்னதுல அப்செட் ஆகி[illegible]டாங்க. பயப்பட ஒண்ணும் இல்லைன்னு டாக்டர் சொல்[illegible] விட்டார். அவருக்கு எப்படி இருக்கு?”

“அவருக்கா? அந்த மரியாதை எல்லாம் அவனுக்கு தகுதியே இல்லை...”

“அங்கிள், உங்க பொண்ணு எப்படி இருக்காங்க? டாக்டர் என்ன சொல்றாங்க? என்ன பிரச்னை?”

“யார் தலையை தடவி பத்து லட்சம் ரூபாயை வாங்கினானோ? பணம் கைக்கு வந்த மிதப்பில் கண் மண் தெரியாமல் போய் வண்டியில் விழுந்து இருக்கிறான். தலையில் சரியான அடி. போலீசில் இப்போ அந்த பணம் இருக்கிறது. சாருமதியை இவ்வளவு பணம் இவனுக்கு எப்படி வந்தது என்று குடைந்து எடுக்கிறார்கள். போலீஸ் ஸ்டேசன், ஹாஸ்பிடல் என்று அலைய வேண்டி

[illegible]தான். ஒரு வாரம் லீவு போடலாம் என்று [illegible] என்று இழுத்தார்.

“[illegible]டென்ட் எங்கே நடந்தது?”

“[illegible] மைலாப்பூரில். கோவில் பக்கத்தில் தான்...”

[illegible] அன்று கொல்வான் தெய்வம் நின்று கொல்லும் [illegible] போய் தெய்வமே அன்றே செய்த தப்பிற்கு [illegible]னை கொடுத்து விட்டதா? அந்த பணம் கை [illegible] போய் விட்டது. இந்த விபரத்தை யாரிடமும் [illegible] போவதில்லை. அந்த பணத்தை, லீகலா அவ[illegible] போய் சேருகின்ற மாதிரி செய்தால், அந்த பெண் [illegible] பிரயோஜனமாய் இருக்கும் என்ற முடிவிற்கு வந்தான் கௌதம்.

“அங்கிள், நேற்று நான் சுந்தரத்தை மைலாப்பூர் பேங்கிற்கு போய் பணம் எடுத்து வரச் சொன்னதாக, போலீசில் சொல்லிவிட்டு, அந்த பணத்தை போலீசில் இருந்து வாங்கி விடலாம். அதற்கு ஆதாரம் கேட்டால், நேற்று நான் நிச்சயதார்த்த விழாவிற்காக பணம் எடுத்தேன். அதை காட்டி விடலாம். ஆக்சிடென்ட் ஆன் டூட்டின்னு போட்டு அவருக்கு லேபர் லாஸ்ல, என்ன காம்பன்சேசன் கொடுக்க வேண்டி இருக்குமோ. அதை அவருக்கே கொடுக்க ஏற்பாடு பண்ணி விடுங்க” என்று சொன்னவனை வியப்போடு பார்த்தார்.

“என்ன கௌதம் இப்படி சொல்றீங்க? அந்த பணத்தை உண்மையில் அவனுக்கு கொடுத்தவன், நாளைக்கு நேரில் வந்து ஏதாவது புதிதாக கதை சொன்னால், நாம் பொய் சொன்னது தெரிந்து விடாதா? இவனுக்கே நினைவு வந்து நாளை வேறு ஏதாவது மாற்றி சொன்னால், நமக்கு

அது ரிஸ்க் இல்லையா என் கௌதம் தேவை இல்லை. இவ்வளவு பெரிய ரிஸ்க் எடுக்க வேண்டுமா?" என்று அறிவுரை வழங்கினார் சிவராமன்.

"இல்லை அங்கிள், எனக்கென்னவோ, இது கடவுள் பார்த்து அவனுக்கு திருந்த கொடுத்து இருக்கும் ஒரு வாய்ப்பு என்று தோன்றுகிறது. நீங்க நினைப்பது போல ஒரு பிரச்னையும் வராது" என்று சொன்னவனை சந்தேகத்தோடு பார்த்தார்.

"என்ன அப்படி பார்க்கறீங்க? உங்க பொண்ணு அவங்க வாழ்க்கையில, ஒரு திருப்பு முனையா இருக்கட்டும். சுந்தரத்துக்கும் இது அப்படியே இருக்கும் என்று நம்புவோம். ஒரு நல்ல ஹாஸ்பிடலுக்கு மாத்துங்க. நல்ல ட்ரீட்மென்ட் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யுங்க. உடனே பணம் வேணும்னா, அட்வான்ஸ் போட்டு வாங்கிக்கோங்க. நான் காலையில் ஆபீசுக்கு போறேன். நீங்க பிற்பகல் வர மாதிரி பார்த்துக்கோங்க. போலீசில் ஏதாவது பிரச்னைன்னா தாத்தாவை பாருங்க" என்று முடித்து விட்டு அம்மாவின் கட்டிலில் தலையை சாய்த்து படுத்துக் கொண்டான்.

* * *

கௌதம் ஆஸ்பத்திரியில் அம்மாவின் அறையில் அவள் தூங்குவதை பார்த்தபடி அமர்ந்து இருந்ததை பார்த்த அனு, அவனுக்கு ஜாடை காட்டி வெளியே அழைத்தாள்.

"அம்மா இங்கே ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்த அன்று என்ன சொன்னாங்க? ப்ரியாவையும் உன்னையும் சேர்த்து பார்த்தாலே எனக்கு வியாதி எல்லாம் காணாமல் போய் விடும் என்று சொல்லலியா? நீ பாட்டுக்கு ஆபீஸ் போற, வர. ப்ரியாகிட்ட பேசின மாதிரி தெரியலியே?"

அவன் முறைத்தபடி பேச, அமைதியாய் இருந்தான் கௌதம்.

"என்ன நினைச்சுகிட்டு இருக்க நீ? நீ ப்ரியாகிட்ட தகவல் சொல்லாமல் அவள் எப்படி வருவாள்? கல்யாணம் வந்தால், எல்லோரும் மென்மையாக ஆவாங்கன்னு கேள்விப் பட்டு இருக்கேன். நீ உல்டாவா ஆயிட்ட போல? இது வரைக்கும் வீட்டில் நமக்குள் நடந்த ஆயிரக்கணக்கான சண்டை ஒண்ணுல கூட, நான் பேசினதா எனக்கு நினைவு இல்லையே? அதெல்லாம் இப்போ எங்கே போய்டுச்சு? உனக்கும் ஆண்தான் உசத்தி என்ற எண்ணம் வந்துடுச்சா?" அவள் தொடர்ந்து வேகமாய் பேச அவன் முகம் வேதனையை காட்டியது.

"அனு, நீயும் என்னை புரிந்து கொள்ளமாட்டாயா? ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசுகிறாய்? என்னை பார்த்தால் அடம் பிடிப்பவன் மாதிரியா தெரிகிறது? இங்க விஷயமே வேற. கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்கோ..."

"என்ன சொல்லு" என்று அவள் கோபமாக கேட்பதை பார்த்து, அவன் முகம் மேலும் வாடியது.

"அனு எனக்கு இந்த நிமிஷம் ப்ரியா மேல கோபமோ வருத்தமோ இல்லை. ஆனால், நான் அவளிடம், நீயாக எப்போ வரியோ வா. அது வரை நான் உன்னை டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட்டேன் என்று சத்தியம் செய்து இருக்கேன். அதை எப்படி மீறுவது? ஒரு வேளை, நூற்றில் ஒரு சதவிகிதமாய், என் மேல் இருக்கும் கோபத்தில், நான் அம்மாவிற்கு உடம்பு சரி இல்லை என்று சொல்லியும் அவள் வரவில்லை என்றால், நிலைமை இன்னும் மோசம் ஆகிவிடாதா?" என்று வருத்தமான குரலில் கேட்டதும், அவள் முகத்தில் சந்தேகம் வந்தது.

''அப்படி என்ன ப்ரியாவிற்கு கோபம்? அவ... கோபம் வருவதற்கு நீ என்ன செய்தாய்?'' என்று கே... அனுவிற்கு அவன் என்ன பதில் சொல்வான்? அந்... அவசர கோலத்தில் செய்த அந்த அநியாயமான வேலை... யையா? அதற்கு தான் பணம் கொடுத்ததையா? அவ... ப்ரியா பார்த்ததையா? அவள் தன் மேல் சந்தேகப்பட்டதை... தான் அவளை அடித்ததையா? எதை சொல்வது? எதை... விடுவது? கண்களில் வலியுடன் அவன் திரும்பினான்.

இந்த தாங்க முடியாத வலியை அனு எதிர்பார்க்க வில்லை. ஏதோ கோபம், காதலர்களுக்கு இடையே வரும் சாதாரண ஊடல் என்று தானே அவள் நினைத்தாள். சின்ன ஊடலை ஒரு வாரத்திற்கு மேல் இழுத்துக் கொண்டு போவாயா என்று அவனை திட்டியது. விஷயம் வேறு மாதிரி போல இருக்கே?

''அண்ணா, நான் வேண்டுமானால் ப்ரியாவிடம் பேசட்டுமா...?'' - தயக்கத்துடன் கேட்டாள்.

''இந்த கேள்வியை நீ கேட்கிறாய் என்றால், நான் எனக்கு ப்ரியா மேல் கோபம் இல்லை என்று முதலில் சொன்னதை நீ நம்பவில்லை என்று தானே அர்த்தம்?''

''ப்ச்! அப்படி இல்லை அண்ணா. அம்மா கேட்டால் என்ன சொல்லப் போகிறாய்?'' என்று கேட்டவளுக்கு உதட்டை பிதுக்கினான்.

''உண்மையை சொல்ல முடியாது. ப்ரியாவையும், அவளாக ஏதாவது ஒரு சின்ன ஹின்ட், போனோ, மெய்லோ, கடிதமோ, நேரிலோ, கொடுக்கும் வரை கூப் பிட முடியாது. ஆனால் அவள் ஹின்ட் கொடுத்து விட் டால் போதும். அடுத்த நிமிஷம் அவள் எங்கே இருந்

...பறந்து போய் அவளை கூட்டி வந்துடுவேன். ...கோபமோ ஈகோவோ இல்லை. நான் மாற மாட் ...என்பதை நம்புகிறாயா?'' என்று கேட்டவனை ...த்து. விழிகளில் நீரோடு தலை அசைத்தாள்.

அனுவின் தோளில் லேசாக தட்டி விட்டு அம்மாவின் அறைக்குள் சென்றவன், ''இப்போ வலி எப்படி இருக்கு. ஏற்கனவே இரண்டு முறை அட்டாக் வந்து விட்டதால் சர்ஜரி செய்து கொள்ளலாம் அம்மா. எதற்கு யோசிக் கிறீங்க?'' என்று வற்புறுத்தினான் கௌதம்.

''இல்லை கௌதம், எனக்கு மனசே சரி இல்லை. நீயும் ப்ரியாவும், சந்தோஷமாய் இருக்கீங்க என்று தெரிந்தாலே எனக்கு ஒரு வியாதியும் இல்லை. இப்படி ஆளுக்கு ஒரு மூலையில் இருந்தால், சர்ஜரி செய்தாலும் எனக்கு நிம்மதி இருக்காது. அப்புறம் பார்க்கலாம்'' என்று முடித்து விட்டார் லக்ஷ்மி.

''என்னம்மா இது? நாளைக்கே சண்டை முடிந்து வந்தால், அதை பார்க்க நீங்க நல்ல ஆரோக்கியத்தோடு இருக்க வேண்டாமா?''

''நாளைக்கே சண்டை இல்லை என்று ரெண்டு பேரும் என் முன்னால் வாருங்கள். உடனே ஆபரேசன் செய்து கொள்கிறேன். அப்போ எனக்கு ஏதாவது ஆகிவிட்டால் கூட, நான் கவலைப் பட மாட்டேன். என்னுடைய பொண்ணை நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்ல படியாய் பார்த்து கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக் கிறது. என்னுடைய கவலை உன்னை பற்றித்தான்'' விரக்தியாக சொன்னார் லக்ஷ்மி.

''அம்மா, என்னம்மா இது? ப்ளீஸ் சொன்னால் புரிந்து கொள்ளுங்க.''

"கௌதம், இன்று புதிய [illegible]

[illegible]

"சரி அப்படின்னா, இந்த ஆரம்ப கால [illegible] பிறகு, ப்ரியா உன்னை தேடி வருவாள் [illegible] உனக்கு இருக்கா?" என்று அவன் [illegible] பார்த்து கேட்டார்.

"நிச்சயம் இருக்கும்மா" என்று அழுத்தமாக [illegible] னான் கௌதம்.

"சந்தோஷம் கௌதம். அப்படின்னா எனக்கும் [illegible] இருக்கு. உங்க [illegible] ஒன்றும் ஆகாது. நாம இப்பவே வீட்டுக்கு [illegible] என்று உறுதியாக சொன்னாள் லஷ்மி.

28

"ப்ரியா, மணி எட்டாகப் போகிறது. எனக்கும் பசி உயிரே போகிறது. நீ அங்கே என்ன பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறாய்? சீக்கிரம் வா" என்று ராஜாராமன் குரல் கொடுத்தார். சத்தமே இல்லை. இந்த பெண் இன்று சரி ஆகிவிடுவாள், நாளை சரி ஆகி விடுவாள், என்று நம்பி வாரமாய் காத்து இருப்பது சரி இல்லையோ? நம்ப வற்புறுத்தி கூப்பிடுவதால் அப்பப்போ வந்து ஏதோ

[illegible]

"இது மட்டும் இல்லை ப்ரியா. உனக்கு நிறைய விஷயம் புரியலை" அவர் பொடி வைத்து பேசுவது தெரிய [illegible] கௌதமை பத்தி [illegible] பேசப் போகிறாரா? [illegible] இரவும் பகலும் [illegible] கனவிலும், நினைவிலும் வந்து வதைப்பது போதாது என்று இவர் தன் பங்கிற்கு ஆரம்பிக்க போகிறாரோ?

"ப்ரியா, பூ பூவாய் பூத்து இருக்கு. பூமியிலே ஆயிரம் பூ. பூமியிலே சிறந்த பூ என்ன பூ? தெரியுமா உனக்கு?" என்று ஆரம்பித்தார் ராஜாராமன்.

அவள் கேட்டது காதில் விழாத மாதிரி, "என்ன தாத்தா இன்னைக்கு ஸ்வீட் ஒண்ணும் செய்ய சொல்லவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"கௌதம், இதற்கு பதில் சொல்லு. ப்ரியா உன் [illegible] கோபப் பட்டதுல உன் தப்பு எதுவும் இல்லையே?"

"இல்லைம்மா. நான் மனசு அறிந்து ப்ரியாவிடம் [illegible] உறவு முறை பற்றி சொல்லாதது தவிர [illegible] எதுவும் பண்ணினது இல்லை" என்று உறுதியாய் [illegible]னான்.

"சரி அப்படின்னா, இந்த ஆரம்ப கால கோபம் [illegible] பிறகு, ப்ரியா உன்னை தேடி வருவாள் என்ற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கா?" என்று அவன் கண்களை நேராக பார்த்து கேட்டார்.

"நிச்சயம் இருக்கும்மா" என்று அழுத்தமாக சொன்னான் கௌதம்.

"சந்தோஷம் கௌதம். அப்படின்னா எனக்கும் நம்பிக்கை இருக்கு. உங்க சண்டை தீரும் வரை எனக்கு ஒன்றும் ஆகாது. நாம இப்பவே வீட்டுக்கு கிளம்பலாம்" என்று தைரியமாக சொன்னார் லக்ஷ்மி.

28

"ப்ரியா, மணி எட்டாகப் போகிறது. எனக்குப் பசி உயிரே போகிறது. நீ அங்கே என்ன பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறாய்? சீக்கிரம் வா" என்று ராஜாராமன் குரல் கொடுத்தார். சத்தமே இல்லை. இந்த பெண் இன்று சரி ஆகிவிடுவாள், நாளை சரி ஆகி விடுவாள், என்று மூன்று வாரமாய் காத்து இருப்பது சரி இல்லையோ? தான் வற்புறுத்தி கூப்பிடுவதால், அப்பப்போ வந்து ஏதோ

[illegible] விட்டு போகிறாள். மற்றபடி அவள் ரூமி[illegible] இருக்கிறாள். தோட்டத்தில் சுற்றுவது, கடி[illegible] சொல்வது, வார்த்தைக்கு வார்த்தை மடக்கிப் [illegible] சிரிப்பது, எல்லாமே நின்று விட்டது. படியில் [illegible] இறங்கி வருவது தெரிந்தது.

"வாங்க மஹாராணி, இன்னிக்கு என்ன டேட் தெரியுமா?" என்று கேலியாக கேட்டார் ராஜாராமன்.

[illegible] கேட்கிறார் என்று தெரியாமல் சில கணங்கள் [illegible] "டிசம்பர் பதினைந்து" என்று அலட்சியமாக சொன்னவள், உடனே சுதாரித்து, "ஐயோ! நான் மறந்தே போயிட்டேன். சாரி தாத்தா. மெனி மோர் ஹாப்பி ரிட்டர்ன்ஸ் ஆப் த டே" என்று வாழ்த்தினாள்.

"எனக்கு வாழ்த்து சொல்றியா? இல்லை சாபம் கொடுக்கிறியா ப்ரியா?"

"என் தாத்தா அப்படி சொல்றீங்க? நீண்ட நாள் வாழ [illegible] சொன்னால், அது எப்படி சாபம் ஆகும்?"

"இது மட்டும் இல்லை ப்ரியா. உனக்கு நிறைய விஷயங்கள் புரியலை" அவர் பொடி வைத்து பேசுவது தெரிய, அவள் உள்ளுக்குள் இறுகிப் போனாள். கௌதமை பற்றி பேசப் போகிறாரா? ஏற்கனவே இரவும் பகலும் அவன் தனது கனவிலும், நினைவிலும் வந்து வதைப்பது போதாது, என்று இவர் தன் பங்கிற்கு ஆரம்பிக்க போகிறாரோ?

"ப்ரியா, பூ பூவாய் பூத்து இருக்கு. பூமியிலே ஆயிரம் பூ. பூவிலே சிறந்த பூ என்ன பூ? தெரியுமா உனக்கு?" என்று ஆரம்பித்தார் ராஜாராமன்.

அவர் கேட்டது காதில் விழாத மாதிரி, "என்ன தாத்தா இன்னைக்கு ஸ்வீட் ஒண்ணும் செய்ய சொல்லவில்லையா?" என்று கேட்டாள்.

''நீதான் ப்ரியா சொல்லி இருக்கணும். எங்கே [illegible] என்னுடைய பிறந்த நாளே நினைவில் இல்லை [illegible] வேறு கேட்கலை. இப்ப கூட நான் கேட்டது உன் [illegible] விழவில்லை என்றால், டாக்டரிடம் பார்க்கலாம். [illegible] காது கேட்டு நீ பதில் சொல்லவில்லை என்றால் [illegible] என்று அதிலேயே நின்றார்.

உண்மையில பாட்டுல என்ன பதில் வரும்? [illegible] சிரிப்போ, ரெண்டையும் அவளுக்கு சொல்ல இஷ்டம் [illegible] மனம் இல்லை. அதில் இருந்து பேச்சு அபாயகரமான திசையில் போகும். எதற்கு வம்பு? சட்டென்று மின்னல் அடித்தது.

''என்ன தாத்தா சொன்னீர்கள்? நான் கவனிக்க வில்லை. இன்னொரு முறை அந்த கேள்வியை கேளுங்கள் பதில் சொல்கிறேன்'' என்றதும் அவர் திருப்பி கேட்டார்.

''பூவிலே சிறந்த பூ வம்பு...'' என்று சொல்லி ப்ரியா லேசாக புன்னகை புரிய, அவர் வாய் விட்டு சிரித்தார். ''ஆஹா, இந்த ப்ரியா இல்லாமல் இந்த ஒரு மாசமா தவிச்சுகிட்டு இருந்தேன். தேங்க்ஸ் ப்ரியா, இது பிறந்த நாள் பரிசா ப்ரியா? இது அப்படியே தொடரும் என்று எதிர்பார்க்கலாமா?'' என்று சொன்னதும் அவள் முகம் மீண்டும் வாடியது.

''உன்னோட பிரச்னை என்ன ப்ரியா? இருபத்தொரு வருஷம் என் கூட இருந்ததில நான் உன்னை எதற்காவது கட்டாயப்படுத்தி இருக்கேனா ப்ரியா? ஏன் என் கூட பேசறதை அவாய்ட் பண்ற?''

எந்த விஷயத்தையும் கட்டாயப் படுத்தாமலே தன்னுடைய வழிக்கு கொண்டு வருவதுதானே அவருடைய திறமை. பேசாமலே இருந்தாள்.

[illegible] கௌதமிடம் உனக்கு என்ன பிரச்னை என் [illegible] அது உங்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ளது. [illegible] நான் தலையிட மாட்டேன். நான் ஏற்கனவே [illegible] மாதிரி, கல்யாணம் உன்னுடைய பெர்சனல். [illegible] உன் விருப்பத்துக்குதான் முக்கியத்துவம் புரி[illegible]

இவர் என்ன சொல்கிறார்? கௌதம் விஷயமாய் ஒன்று [illegible] மாட்டாரா? யோசனையோடு அவரை பார்த்தாள்.

''என்ன ப்ரியா, இன்னும் நம்பிக்கை வரவில்லையா? [illegible]க்கு கௌதமை பிடித்து இருந்தால் சரி, பிடிக்கா[illegible]ட்டாலும் சரி. அதற்கும், நம்முடைய உறவிற்கும் என்ன முடிச்சு போடுகிறாய்? எனக்கு நீ எப்போதும் சந்தோஷமாய் இருக்க வேண்டும். நீ மூடியா இருக்கறது எனக்கு கஷ்டமா இருக்கு'' என்று சொல்லி எழுந்து சென்று விட்டார்.

அவர் போவதை பார்த்து இருந்தவளுக்கு, தான் காண்பது கனவா இல்லை நினைவா என்பது புரியவில்லை. கௌதம் பற்றி அப்புறம் யோசிக்கலாம். தாத்தாவின் பிறந்த நாளிற்கு எதாவது வாங்கி கொடுக்கலாம் என்று நினைத்தவள் அவரது அறைக்கு சென்றாள். கடைக்கு போய் அவருக்கு பிடித்த மாதிரி சட்டை வாங்கி, கோவிலுக்குப் போய் சாமி கும்பிட்டு வந்த பின், வீட்டுக்குள் நுழையும்போது இருவருக்குமே, ஒரு மாசத்திற்கு பிறகு, சகஜமாய் பேசுவது பிடித்து இருந்தது.

''ப்ரியா, நீ வீட்டிற்குள் அடைந்து கிடப்பதில் எனக்கு இஷ்டம் இல்லை. அது உன்னுடைய உடம்பு, மனது ரெண்டையுமே பாதிக்கும். உன்னை நீயே சுறுசுறுப்பா

வச்சுக்கணும். அப்பதான் மனசு நல்லா இருக்கும் [illegible] மார்கழி மாதம் பிறக்கிறது. கோவிலுக்கு போகலாமா [illegible] என்று கேட்க, ''போகலாம்'' என்று சொல்லிவிட்டு [illegible] தாள்.

மார்கழி என்ற உடனே அதிகாலையில் [illegible] பஜனைப் பாடல்கள் நினைவில் வர, இரண்டு [illegible] நாட்களுக்கு பிறகு சினிமா பாட்டை முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தது.

மார்கழி திங்கள் அல்லவா, மதி கொஞ்சும் நாள் அல்லவா?

இது கண்ணன் வரும் பொழுதல்லவா?

ஒரு முறை உனது திருமுகம் பார்த்தால்...

விடைபெறும் உயிர் அல்லவா...

ப்ச்! இந்த பாட்டு வேண்டாம், கௌதமிற்கு பிடிக்காது.... தனது எண்ணம் போன போக்கை பார்த்து விக்கித்து போனாள். இப்போது அவன் ஞாபகம் ஏன் வந்தது? கண்ணில் இருந்து அவளை அறியாமல் நீர் வழிந்தது. அவளது நினைவுகள் பின்னோக்கி சென்றது.

* * *

அன்று அலுவலகத்தில் தனக்கு சூர்யா பிடிக்குமா என்று கேட்டவன் அதோடு விடாமல், அன்று இரவு அவன் வீட்டில் மொட்டை மாடியில் வைத்து, 'ஒன்றா இரண்டா ஆசைகள்...' பாடு என்று வற்புறுத்தியதும், அவள் ரசித்து பாட, சிரிப்போடு கேட்டு புன்னகை செய்ததும், நினைவில் வந்தது. ''மகிழ்ச்சி மீறுதே... வானை தாண்டுதே... சாகத் தோன்றுதே...'' என்ற வார்த்தைகளில் அவளது வாயை அவசரமாக மூடினான்.

[illegible] வைத்தியக்காரத்தனம்? அதுல இருந்தால் [illegible] உனக்கு மூளை இல்லையா? எல் [illegible] இருந்தால்தான் சாகணும் என்று நினைப் [illegible] சந்தோஷமாய் இருப்பதற்கு போய் சாவார்களா? [illegible] வார்த்தையே இனி உன் வாயில் வரக்கூடாது'' என்று [illegible] நினைத்து இப்போது அழுகை வந்தது.

[illegible] வீட்டில் ஹோம் பண்ணியது அவனுக்கு எப்படி [illegible] யும்? தனக்கு சூர்யாவை பிடிக்கும் என்பது அவ [illegible] எப்படி தெரியும்? வீட்டில் நடப்பது எல்லாவற்றையும் [illegible] காணிக்க ஏற்பாடு செய்து இருக்கிறான் என்று தானே அர்த்தம்.

அந்த வார்த்தைகளின் அர்த்தம் ஏற்படுத்திய காயத்தின் வலி தாங்காமல், விசும்பி அழுதாள். இதில் எது அவனது நிஜமான முகம்? சாவது என்ற வார்த்தையை கூட தாங் காமல் தவித்ததா? இல்லை தன்னை ரகசியமாய் கண் காணிக்க ஏற்பாடு செய்ததா என்ற முடிவுக்கு வர முடி யாததால், அவளால் சுலபமாய் செய்ய முடிந்ததை செய் தாள். இரவு முழுவதும் அழுதாள், அழுதாள், அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

* * *

டிசம்பர் முப்பத்தி ஒன்று, இரவு பத்தரை மணி அளவில் வீட்டிற்குள் நுழையும் போதே அம்மா சாப்பாட்டு அறையில் காத்து இருப்பது கண்ணில் பட்டது. தனக்காக உடல் நிலை சரி இல்லாத அம்மாவை இவ்வளவு நேரம் காத்திருக்க வைத்தது நியாயம் இல்லை என்ற குற்ற உணர்வு வந்தது.

சாப்பிடும்போதே, ''சாரிம்மா, ரொம்ப லேட் ஆகிடுச்சு. நீங்க ஏன்மா எனக்காக இவ்வளவு நேரம் கண்ணு முழிச்சு

உங்க உடம்பை கெடுத்துக்கறீங்க. நானே போட்டு [illegible] சாப்பிட மாட்டேனா?'' என்று வருத்தத்துடன் கேட்[illegible] கௌதம்.

''இப்படி சொல்கிறாய் என்று நான் போய் வி[illegible] நீ என்ன சாப்பிடுகிறாய் என்று நானும் போன [illegible] முழுசும் பார்த்தேனே?'' என்ற லக்ஷ்மியின் [illegible] வருத்தம் இருந்தது. கௌதம் அமைதியாக இரு[illegible] லக்ஷ்மியோ மீண்டும் மென்மையான குரலில் பேச[illegible] ஆரம்பித்தார்.

''கௌதம், ப்ரியா தாத்தாகிட்ட நான் பேசினே[illegible] பொங்கல் முடியட்டும், கொஞ்ச நாள் கழித்து வ[illegible] என்று சொன்னார். உங்களுக்கிடையே உறவு மு[illegible] சொல்லாதது தானே பிரச்னை? அந்த கோபம் இன்[illegible] இருக்கும்? நீ ஒருமுறை போய் ப்ரியாவை பார்த்[illegible] பேசினால் எல்லாம் சரியாகிவிடும் கௌதம். போய்வி[illegible] வாயேன்...'' என்று கெஞ்சுதலாக கேட்டார் லக்ஷ்மி.

''எனக்கும் போகணும் என்று ஆசையாத்தான் இருக்கு. ஆனால்...'' என்று இழுத்தான் கௌதம்.

''எதுக்கு கௌதம் யோசிக்கிறாய்? நானும் உன் கூட வரேன். நாளைக்கே போய் அவகிட்ட பேசி சமாதான[illegible] படுத்தி கையோட கூட்டிட்டு வந்திடலாம்'' என்று உ[illegible] சாகத்தோடு சொன்னார் லக்ஷ்மி.

''இல்லம்மா நான் அங்கே போனாலும் அவளிடம் பேச மாட்டேன்'' என்றவுடன் அவரது உற்சாகம் வடிந்தது.

''பி...ன்...னே எதற்கு அங்கே போகிறாய்?''

''எனக்கு அவளை உடனே பார்க்கணும் போல இருக்கு. அதனால் அவளுக்கு தெரியாமல் தூரத்தில் இருந்து பார்த்துட்டு வர போகிறேன்.''

''[illegible]ப்பா இது சின்ன குழந்தை மாதிரி? நீ நேரா [illegible] யார் என்ன கேட்பது?''

''[illegible]யே அதுதானேம்மா. நானே எனக்கு போட்ட [illegible] நானே எப்படி மீற முடியும்? அதனால், நான் [illegible] மதுரைக்கு போய் அவளை பார்த்துட்டு [illegible] திரும்பி விடுவேன்'' என்று தீர்மானமாக சொல்லி [illegible] படிகளில் ஏறிய கௌதமை வருத்தத்துடன் பார்த் [illegible] லக்ஷ்மி.

* * *

அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டு மறுநாள் அதிகாலை [illegible] கிளம்பி விமானத்தில் மதுரை வந்து இறங்கிய கௌதமிற்கு ப்ரியாவை எங்கே எப்படி பார்ப்பது என்பது புரியவில்லை. யோசித்தபடியே, ஏர்போர்ட்டில் இருந்து வெளியே வந்தவன் ஒரு டாக்சி பிடித்து விலாசம் சொன்னான்.

இன்று ஜனவரி ஒன்று என்பதால், அவள் கோவிலுக்கு போகமாட்டாளா? அப்போ பார்க்கலாம், என்று யோசிக்கும் போதே, கூட்டத்தில் கோவிலுக்கு போவது என்றால் எனக்கு சுத்தமா பிடிக்காது. அது என்ன ஏதாவது நல்ல நாள் என்றால் மட்டும் சாமிய நினைக்கிறது? கூட்டம் இல்லாத நேரத்தில் போனால், கூட கொஞ்ச நேரம் நின்று நல்லா சாமி பார்க்கலாம், என்று மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போன போது சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

ப்ரியா வீடு இருந்த தெரு முனையிலேயே வண்டியை நிறுத்த சொன்னவன், ப்ரியாவின் வீட்டை கை காட்டி,

''அங்கே வேலுசாமி என்று ஒரு தோட்டக்காரர் இருப்பார். அவரை போலீஸ் ஆபீசர் ஒரு விசாரணைக்கு கூப்பிடு

கிறார் என்று சொல்லி கூட்டிட்டு வாங்க'' என்ற வுடன், டிரைவர் பார்வையிலும் ஒரு பயம்

கௌதமை பார்த்தவுடன், அவசரமாய் இறக்கி விட்ட வேலுசாமி, ''அய்யா நீங்களா? அம்மா, அய்யா ரெண்டு பேரும் வீட்லதான் இருக்காங்க அய்யா. நீங்க பார்க்கலாம் அய்யா. என்யா இங்கேயே நின்னுட்டீங்க?'' என்று நிமிடத்திற்கு நூறு அய்யா போட்டவனை பார்த்து வந்த சிரிப்பை அடக்கினான்.

''நான் இப்போ அங்கே வரலை. அவங்க எங்கேயாவது வெளியே கிளம்பற மாதிரி இருந்தால், சொல்லு. நான் காத்து இருக்கிறேன். நான் உங்கிட்ட பேசுனதை வீட்டுல யார் கிட்டயும் சொல்லத் தேவை இல்லை'' என்று முடித்தான்.

தெரு முனையில் இருந்த அந்த மரத்தடியில் காரை நிறுத்திவிட்டு, ப்ரியாவின் வருகைக்காக ஆவலோடு காத்து இருந்தவனுக்கு மொபைலில் ஒரு மெசேஜ் வந்தது. இருபதாம் தேதி கட்ட வேண்டிய மொபைல் பில் இன்னும் கட்டவில்லை. அபராதத்துடன் இன்றே கட்ட வேண்டும். தவறினால், நாளை கால்கள் வெளி செல்லும் வசதி துண்டிக்கப்படும் என்ற மெசேஜ்.

ப்ரியா இல்லாமல், சர்வ சாதாரணமாய் செய்ய வேண்டிய வேலை கூட ஒழுங்காக செய்யவில்லை. தன் மேலேயே அவனுக்கு எரிச்சலாய் வந்தது. ஏர்டெல் ஆபீஸ் ஏதாவது அருகில் இருக்கா என்று பார்வையை ஓட்டினான். தூரத்தில் மின்னிய போர்டை பார்த்தவுடன், டிரைவரிடம் ''அந்த வீட்டை கவனிச்சுக்கோங்க, நான் இதோ வந்துடறேன்'' என்று இறங்கி நடந்தான்.

''ஏழரை மணி ஆகிறது. இன்னும் பூஜைக்கு பூ கொடுக்காமல் என்ன பண்ணிக் கொண்டு இருக்கிறான்?'' என்று அவனைத் தேடி வெளியே தோட்டத்திற்கு வந்த

தெரு முனையில் இருந்த காரில் யாரோடோ கொண்டு இருப்பதை பார்த்தவர் ஆச்சரியப்பட

அது? ஏதாவது அட்ரஸ் விசாரணையா? அப்படி இவன் இருக்கும் இடத்தில் வைத்து தானே வேண்டும். கூப்பிட்டு பேசுவது என்றால்...'' குறுகுறுத்தது.

கௌதமோ? இன்று நியூ இயர் என்பதால் ப்ரியாவை ப் போக வந்து இருக்கலாமோ? ஆனால் வீட்டிற்கு மல் என்ன செய்கிறான்? கூப்பிட்டால் என்ன? அந்த காரை நோக்கி நடந்தார். அவர் அந்த வீட்டில் இருந்து நேராக காரை நோக்கி வருவதை பார்த்த டிரைவர் உஷார் ஆனார்.

''என்ன டிரைவர் வண்டியில் ஏதாவது பிரச்னையா?''

''அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை சார்.''

''ரொம்ப தூரத்தில் இருந்து நைட் ஜர்னியா? ரொம்ப டயர்டா இருக்க மாதிரி இருக்க?''

''இல்ல சார் இங்கேதான், மதுரையில்தான் இருக்கேன்.''

அடுத்து அவர் ஏதோ கேட்க வாய் திறக்கும்போத, ''உங்களுக்கு என்ன சார் வேணும்? ஏன் சார் என்னை டிஸ்டர்ப் பண்றீங்க?'' என்று வெடுக்கென்று சொன்ன வுடன், அவர் காருக்குள்ளும், சுற்றிலும் ஒரு முறை பார்வையை சுழற்றினார்.

கௌதம்தான் இதில் வந்து இருக்கிறான் என்று அவர் எப்படி நம்புகிறார்? ப்ரியாவிற்கு புத்தி சொல்லாமல், கௌதம் இங்கே வரவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது ஜாஸ்தி என்ற குற்ற உணர்வும் தோன்ற, அவர் வாடிய

முகத்துடன், வீட்டை நோக்கி திரும்பி நடந்தார். வீட்டுக்கு திரும்பி வந்து விட்டாலும், பதினைந்து நிமிடங்களுக்கு ஒருமுறை, வெளியே எட்டி பார்ப்பதை அவரால் தவிர்க்க முடியவில்லை. ஒரு வேளை கௌதம் வந்து இருந்தால், அது கட்டாயம் ப்ரியாவை பார்க்கதான்.

''ப்ரியா, மீனாக்ஷி அம்மன் கோவில் போய் வரலாமா?'' என்று அவசரமாக முடிவெடுத்து கேட்டார்.

''இன்னிக்கு கோவிலுக்கு போனால், சாமி பார்க்க முடியாது. யார் அந்த கூட்டத்தில் இடி படறது? நான் வரலை. நீங்க போய்ட்டு வாங்க'' என்று பட்டும் படாமல் சொன்னாள்.

''என்ன ப்ரியா, ஸ்பெசல் தரிசனம் டிக்கெட் வாங்கி போய் பார்க்கலாம். எனக்காக ப்ளீஸ்...''

''என்ன தாத்தா இதுக்கு போய் ப்ளீஸ்? வரேன்'' என்று உள்ளே போனாள். இருவரும் வெளியே வந்ததும், ''வேலு, நானும் ப்ரியாவும் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவில் வரை போய் வருகிறோம்'' என்று கூப்பிட்டு சொல்லி விட்டு, ஆட்டோ கை காட்டி அழைத்தார்.

''என்ன தாத்தா, திடீர் என்று வேலுசாமியிடம் சொல்லி விட்டு கிளம்புகிறீர்கள். எப்பவும் சொல்வீங்களா என்ன?''

''இதுவரை செய்யலை. இனிமேல் செய்தால் என்ன என்று தோன்றியது. ஒன்றும் தப்பு இல்லையே?'' என்றவர் பார்வை அந்த டாக்சியில் இருந்தது. தெற்கு கோபுர வாசலில் இறங்கியவர் பார்வையில் அந்த டாக்சி படவில்லை. தனது ஊகம் தப்பா என்று எண்ணியபடி உள்ளே சென்றார்.

[illegible]பில் கட்டிவிட்டு வந்த கௌதம் ஆரம்பிக்கும் முன்பே, ''சார், அவங்க ரெண்டு பேரும் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போய் இருக்காங்க. அந்த தோட்டக்காரர் சொல்லிவிட்டு போனார். போலாமா சார்?'' என்றவரை பார்த்து தலை அசைத்தான்.

''உள்ளே போனவுடன் ஒரு பிள்ளையார் மேல விபூதி அள்ளி போடுவாங்களே, அந்த வாசல் தெரியுமா?'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

''ம்ம்ம் தெரியும் சார். தெற்கு வாசல்'' என்று உற்சாகமாய் சொன்னார் டிரைவர்.

அன்று தான் ப்ரியாவோடு போனபோது அவள் அந்த பிள்ளையாரை காட்டி ''ஏதாவது வேண்டிகிட்டு, இந்த பிள்ளையார் மேல் விபூதி போட்டால் அது அப்படியே நிறைவேறும் என்று நம்பிக்கை. விபூதி போட்டு ஏதாவது வேண்டிக்கோங்க'' என்று சொல்லிவிட்டு, அங்கிருந்து நகர்ந்தவுடன், ஆவலை கட்டுப்படுத்த முடியாமல், ''என்ன வேண்டிக்கிட்டீங்க?'' என்று கேட்டதை நினைத்து அவன் முகத்தில் புன்னகை மலர்ந்தது.

கோவிலில் இருந்த கூட்டத்தை பார்த்து அவனுக்கும் முழுவதும் சுற்றிப் பார்க்க பொறுமை இல்லை. ''எல்லாம் நல்லபடியாய் நடத்தி வை தாயே, குடும்பத்தோடு வருகிறோம்'' என்று மானசீகமாய் வேண்டிக் கொண்டு அந்த பிள்ளையார் அருகில் சென்றான்.

அருகில் போனதும் சட்டைப் பையில் இருந்த ஒரு காகிதத்தை, எடுத்து இரண்டாக கிழித்தவன், அங்கே இருந்த விபூதியை அள்ளி மூன்று முறை பிள்ளையார் மேல் போட்டு விட்டு, ''சீக்கிரமே எல்லா பிரச்னையும் தீர்ந்து நான் ப்ரியோடு இங்கே வரவேண்டும்'' என்று

பிரார்த்தித்து கொண்டு அப்படியே ... [illegible]
மனை குளத்தின் படிக் கட்டுகளில் ... [illegible]

தன்னை மாதிரி அவளுக்கும் ... அமர்ந்தான் ... [illegible] ளுக்கு வந்தது நினைவில் இருந்தால் ... [illegible] இடத்திற்குத்தான் வருவாள், வரவேண்டும், அவளுக்கு ... [illegible] கண்ணில் படும் தூரத்தில் போய் ... [illegible] மறைவாய் அமர்ந்து கொண்டான்.

29

கோவில் சுற்றி வரும்போது எல்லாம் தாத்தாவின் பார்வை கூட்டத்தை துழாவியபடியே இருந்தது. "என்ன தாத்தா? சாமி கூட பார்க்காமல், எங்கே பார்க்கறீங்க?" என்று ப்ரியா மூன்று முறை கேட்டு விட்டாள். அவர் தேடியது கிடைக்கவில்லை.

"தாத்தா, இங்கே கொஞ்ச நேரம் உட்காரலாம்" என்று அமர்ந்தவள் பின்னால் திரும்பி, அந்த விபூதி பிள்ளையாரைப் பார்த்தாள். "பார்க்காதே! பார்த்தால் வேண்டாதது எல்லாம் நினைவு வரும், என்று பத்து முறை சொல்லிக் கொண்டு, உள்ளே போகும்போது இந்த பக்கம் திரும்பாமல் போனாள். இப்போ இந்த கண்ணை..." என்று திட்டினாலும், அந்த பிள்ளையார் வா வா என்று அழைத்தார்.

தன்னை மீறி எழுந்தவள், அங்கே சென்று அங்கே கிடந்த பேப்பரை எடுத்து விபூதியை அள்ளிப் போட்டு விட்டு, "எனக்கு எது நல்லதோ, அதை செய். எனக்கு இது வேண்டும், அது வேண்டும் என்று எனக்கு கேட்க

[illegible] என்று அந்த பேப்பரில் கொட்டிக் [illegible] மடித்தாள்.

[illegible] பார்வையில், அந்த கல்லில் இருந்த பேன் [illegible] இது கௌதம் நடிகன் எப்படி இங்கே வந்தது? [illegible] இங்கே எங்கேயோ இருக்கிறான், பார்வை அவ [illegible] அந்த இடம் முழுவதையும் துழாவியது. உடனே [illegible] வேண்டும் போலவும், வேண்டாம் போலவும், [illegible] நேரத்தில் தோன்றியது. பார்த்தால் என்ன பேசுவது? [illegible] அவ்வளவு திமிராய் பேசிவிட்டு, அடித்துவிட்டு, நீயா [illegible] அதுவரை நான் உன்னை டிஸ்டர்ப் பண்ண மாட் [illegible] என்று பெரிதாய் சொல்லிவிட்டு இப்போ எதற்கு இங்கே வந்தான்? டிஸ்டர்ப் பண்ணவா?

நான் ஒன்றும் உன்னைத் தேடி வரமாட்டேன், என்று [illegible] அவளுக்கு காரணம் புரியாமல் [illegible] போதே அவளுக்கு காரணம் புரியாமல் ஆத்திரமாய் வந்தது. 'இவனை நினைக்கக் கூடாது என்று அவள் எவ்வளவு கட்டுப்பாட்டோடு கோவிலுக்கு கிளம்பினாள். கடைசியில், இந்த கால்துண்டு பேப்பர் எல்லாவற்றையும் மாற்றி விட்டது' என்று தோன்ற, ஆத்திரத்துடன் அதைத் தூக்கி வீசி எறிந்தாள். விபூதி மடித்து இருந்ததால், அது கூடுதல் தூரம் பறந்து போய் கௌதமின் அருகில் விழுந்தது.

சுமார் ஐந்தடி தூரத்தில் அந்த பிள்ளையாரின் அருகே நின்று இருந்த ப்ரியாவின் முகத்தில் தெரிந்த ஆயிரம் பாவனைகளை ஆசை, கோபம், விரக்தி என்று மாறி மாறி மின்னியதை பார்த்தவனுக்கு, அவளது மனதை உணர முடிந்தது. இன்னும் கோபம் குறையவில்லை. ஆனால், அவளாலும் தன்னை நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை என்று புரிந்தது.

''என்னடி கோபம் என் மேல? எதுவா இருந்தாலும் என் பக்கத்தில் இருந்து சண்டை போடேண்டி? என்னை இப்படி தனியாய் இருந்து நீயும் கஷ்டப்பட்டு, என்னையும் கஷ்டப்படுத்தற? சீக்கிரம் வாடி. உன்னை ராணி மாதிரி வச்சுருக்க காத்துகிட்டு இருக்கேன்'' மானசீகமாய் கொஞ்சிப் பேசிக் கொண்டு இருந்தான்.

அவன் மனதிற்குள் பேசி முடித்து விழித்த போது, அங்கே ப்ரியா இல்லை. கிளம்பி விட்டாளா? சில நிமிட தரிசனம். பரவாயில்லை என்று நினைத்தவன், எழுந்து போய் சற்று முன்பு, அவள் அமர்ந்து இருந்த இடத்திற்கு அருகில், அடுத்த படியில் அமர்ந்து, அங்கே அவள் அமர்ந்து இருப்பதை போல் பாவித்து, அவள் மடியில் படுத்து இருப்பது போன்ற, சுகமான கற்பனையில் கண் மூடி இருந்தான். அவனையும் அறியாமல், கண்களில் நீர் வழிந்தது.

ப்ரியா ஆத்திரத்தோடு, ''வாங்க தாத்தா போகலாம்'' என்று கிளம்பிய பிறகு, வெளியே வந்தவர் கண்ணில், அந்த டாக்சி நிற்பது பட்டவுடன், மீண்டும் உற்சாகம் பிறந்தது.

''ப்ரியா ஒரே நிமிஷம், இங்கேயே நில்லு. இதோ வந்துடறேன்'' என்று அவசரமாய் உள்ளே திரும்பி வேகமாய் வந்தவர், ப்ரியா அமர்ந்து இருந்த இடத்தில், கௌதம், தலை சாய்த்து அமர்ந்து இருந்ததை பார்த்தவுடன், அவருக்கும் மனம் நெகிழ்ந்தது.

''என்ன மனசுடா உனக்கு?'' என்று தோன்றிய அதே வேகத்தில், இந்த ப்ரியாவை நாலு அறை விட்டு, இழுத்து வந்து, ''இங்க பாரு. இந்த பாசமும் ஆசையும் உனக்கு எப்போ புரியும்? போ இப்பவே அவனோடு'' என்று அனுப்ப வேண்டும் போல ஒரு வேகம் பிறந்தது.

அப்படி கட்டாயப்படுத்தி வரும் அன்பு எப்படி நிலைக்கும்? அவளாகவே இதை உணர வேண்டும். பிறந்ததில் இருந்து அவளை யாருமே அடித்தது இல்லை. ரொம்ப செல்லமாய் வளர்த்து விட்டார். அதனால்தான் கௌதமிடம் முதலாய் வாங்கிய அடியின் கோபம் மறைய மாட்டேன் என்கிறது போல. ஆனால் அவனும் பாவம். இவள் என்ன சொன்னாளோ? அவன் எதற்கு அடித்தானோ? இப்போதைக்கு கௌதமிடம் பேச வேண்டாம். அவனுக்கு இப்போது கோபம் இல்லை என்பது தெரிந்து விட்டது. இனி ப்ரியாவை சரி செய்ய வேண்டியதுதான் பாக்கி.

அன்று இரவு சாப்பிடும்போது, ''சாப்பிட்டு முடித்ததும், நாம கொஞ்சம் பேசணும். கௌதம் பற்றித்தான் பேசப் போறோம். நான் எதற்கும் உன்னை கட்டாயப் படுத்த மாட்டேன் என்று ஏற்கனவே ஆயிரம் முறை சொல்லி இருக்கேன். இன்னொரு முறை சொல்கிறேன். திருமணம் உன்னுடைய இஷ்டம். அதில் மற்ற யாருடைய கருத்திற்கும், இடமில்லை'' என்று சொல்லிவிட்டு ஹாலில் போய் அமர்ந்தார். அவர் அமர்ந்து இருந்த சோபாவின் கைப்பிடியில் அமர்ந்து அவர் தோளில் சாய்ந்து கொண்டாள்.

''ப்ரியா, ஸ்கூலில், காலேஜில் ஏதாவது பிரச்னை என்றால் நீ என்னிடம் தானே கேட்டு வந்தாய். இப்போ உன்னோட காதலில் பிரச்னை என்றதும் என்னை விட்டு விட்டாயே. ஏன்டா?'' என்று விசாரித்தார் ராஜாராமன்.

''நீங்க கௌதம் பற்றி ஏதாவது சொன்னால், அதை மறுத்துப் பேச வேண்டாமே என்றுதான்.''

''நான் உனக்கு ஆதரவாய் பேச மாட்டேன் என்று நீ முடிவே பண்ணிவிட்டாய். ஏன் ப்ரியா உனக்கே அவன்

நல்லவனாய் இருப்பானோ என்ற சந்தேகம் இருப்பதை தானே இது காட்டுகிறது. உனக்கு கௌதம் செய்தது சரி இல்லை என்று நம்பிக்கை இருந்தால், அதைப் பற்றி வெளிப்படையாக பேச என் தயங்குகிறாய்?''

''.....''

''உனக்கு கௌதம் பரவாயில்லை என்று நான் நினைத்தது உண்டுதான். கௌதம் உறவு முறையை மறைத்தது தான், உனக்கு பிடிக்கவில்லை என்று இத்தனை நாள் நினைத்து இருந்தேன். ஆனால் ஆறு வாரம் கழித்தும், நீ, உன் கோபத்தை விடவில்லை என்பதால், வேறு ஏதாவது காரணமும் சேர்ந்து இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் இப்போது எனக்கு வந்து விட்டது. அதை உன்னால் வெளிப்படையாய் பேச முடியவில்லை என்பதும் எனக்கு புரிகிறது. அதனால் நான் சொல்வதை கேட்பாயா?'' என்று அவள் தலையை வருடியபடி, கேட்டார் ராஜாராமன்.

''என்ன தாத்தா? ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க? உங்க மேல நம்பிக்கை இல்லாமல் என்ன தாத்தா. ஆனால்...'' என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னவள், அவரின் தோளில் இன்னும் அழுத்தமாய் சாய்ந்து கொண்டாள்.

''இன்னில இருந்து டைரி எழுது. உனக்கு என்ன எல்லாம் தோணுதோ, அதை எல்லாம் எழுது. அதை நீ யாருக்கும் காட்டணும்னு அவசியம் இல்லை. அந்த மாதிரி எழுதுற ஒவ்வொரு வாக்கியத்திற்கும், காரணம் எழுது. அந்த காரணத்தை, நிச்சயம் தெரியும் சாதகம். நிச்சயமா தெரியும் பாதகம். அல்லது முடிவு செய்ய முடியாதது. இப்படி மூணா பிரி. குழப்பறேனா?'' என்று விசாரித்தார்.

…தாக சொல்கிறாரே என்ற ஆர்வம் அவள் முகத்திலும் சின்ன புன்னகை வரவழைத்தது. அந்த புன்னகை அவருக்கும் உற்சாகம் அளிக்க பேச்சை தொடர்ந்தார்.

''எனக்கு தாத்தாவை பிடிக்கும். அப்படின்னு ஒரு வாக்கியம் எழுதினால், பெற்றோர் இல்லாத போது என்னை வளர்த்தவர், இது சாதகம். இப்போ கல்யாணம் என்ற நெருக்கடியில் நிறுத்துகிறார். இது பாதகம். இவர் எனக்கு சப்போர்ட் பண்றாரா? இல்லை கௌதமிற்கு சப்போர்ட் பண்றாரா? இது சந்தேகம். புரியுதா?''

''உனக்கு கௌதமை பிடிக்கவில்லை, என்று எழுதி, அதற்கான காரணங்களை வரிசைப் படுத்து. அந்த காரணத்தை எழுதிட்டு, அதற்கு வேறு எதுவும் விளக்கம் இருக்க வாய்ப்பு இருக்கிறதா என்று ஒரு ரெண்டு நிமிஷம் அந்த காரணம் குறித்து யோசி'' என்று நிறுத்தி ஆராய்ந்தார் ராஜாராமன்.

''.....''

''நீ யாருக்கும் எந்த பதிலும், விளக்கமும் சொல்ல வேண்டாம் ப்ரியா. நீயே முடிவுக்கு வா. கௌதம் உனக்கு பொருத்தமானவன் இல்லை, அவன் வேண்டாம் என்ற வாதம் உனக்கு திருப்தி அளிப்பதாய் இருந்தால், உனக்கு மாட்ரிமோனியல் காலத்தில் விளம்பரம் கொடுக்கறேன். உன் முடிவை இன்னும் ரெண்டு வாரத்தில் சொல்லி விடு. இந்த தை முடிவதற்குள் உனக்கு நான் திருமணத்தை முடிக்க வேண்டும். அது கௌதமாக இருந்தாலும் சரி, வேறு யாராவதாக இருந்தாலும் சரி. எனக்கு பிரச்னை இல்லை. யோசிச்சு, நல்ல முடிவா சொல்லு. குட் நைட்'' என்றவர் படுக்கப் போனார்.

தாத்தா கிளம்பிப் போன பின், அறைக்கு போனவள் உள்ளே டேபிளில் ஒரு புது டைரியும் பேனாவும் இருந்தது. டைரியை பிரித்தவள், முதல் பக்கத்தில், முதல் காரணமாக தையாக, தாத்தா சொன்ன, கௌதமை பிடிக்கவில்லை, என்று எழுத மனம் வரவில்லை. கைகள் நடுங்க, எனக்கு கௌதமை பிடிக்கக் காரணம், என்று எழுதிவிட்டு யோசித் தாள். அவனை நேரில் பார்ப்பதற்கு முன்பே, அம்மா, தங்கை என்று குடும்பத்தோடு அவனுக்கு இருந்த ஒட்டு தலை பார்த்து பிரமித்த நினைவு வந்தது. குடும்பத்துடன் ஆன ஒட்டுதல் என்று முதல் காரணத்தை எழுதினாள்.

எழுதும்போதே கோபமும் சேர்ந்து வந்தது. கௌதம் உண்மையாக என்னை காதலித்து இருந்தால், அந்த குடும்பத்தில் நான் இல்லையா? என்னை ஏன் அப்படி வைக்கவில்லை? என்று கண்ணில் நீர் கோர்த்தது.

''இது என்ன கெட்ட பழக்கம் உன்னிடம்? முதலில் அழுகையை நிறுத்தப் போகிறாயா இல்லையா?'' என்று தீபாவளிக்கு முதல் நாள், கண்ணீரை துடைத்து கௌதம் சாப்பாடு ஊட்டிவிட்டது. நினைவிற்கு வந்தது. அவசர மாய் கண்களை துடைத்து கொண்டவளுக்கு, அவன் தன்னையும் அப்படிதான் வைத்து இருக்கிறான் என்பதில் சந்தேகம் மறைந்து உறுதி வந்தது.

அப்படி என்றால், ஏன் தனது வீட்டில், அப்படி கண் காணிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்? கூடவே சந்தேகம் பிறக்க, அவள் அந்த பக்கத்தை அப்படியே விட்டு விட்டு அடுத்த பக்கத்தை புரட்டி, பிடிக்காததற்கான காரணம் என்று எழுதி யோசித்தாள்.

தன்னை அடித்தது, எங்கே வேணும்னா போ என்று சொன்னது, ஏர்போர்ட்டில் அவன் செய்தது, ஆர்ட்

...னில் ஒரு பெண்ணுடன் போனது. சுந்தரத்துக்கு ... கொடுத்தது. அவனிடம் இருந்து சீடி வாங்கியது. ... ஹௌஸ் என்று பொய் சொன்னது. உறவு ...யை மறைத்தது, என்று பட்டியல் நீண்டு கொண்டே ... பிரேக் போட்டது போல் அங்கே நின்றது.

இதுதானே முதலில் வந்து இருக்க வேண்டும்? இவ் ... தாமதமாய் நினைவு வந்து இருப்பதை பார்த்தால், ... ஒரு பிரச்சனையாகவே இல்லை போல இருக்கே? ...த்தின் பிரச்சனை என்ன என்பது தெரிந்துவிட்டால், ... ஒரு பிரச்சனை இல்லை.

அவனுக்கு எவ்வளவு திமிர் இருந்து இருந்தால், ...ன்னை அன்று அடித்து இருப்பான். இடியட், என்று ...டும்போதே, தாத்தா சொன்ன,''அப்படி நீ எழுதுற ஒவ்வொரு வாக்கியத்திற்கும் காரணம் சேர்த்து எழுது'' நினைவு வந்தது. அவன் ஏன் அடித்தான்? யோசிக்கும் போதே சுரீர் என்றது. என்ன வார்த்தை சொல்லி இருக் கிறோம்? ஏன் அப்படி சொன்னாள்? அவன் ஊருக்கு ஒரு பெண்ணுடன் சுற்றினான் என்று தனக்கு எப்படி தெரியும்?

திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில் தான் பார்த்த பெண் ணுக்கு ப்ளையிங் கிஸ் கொடுத்தானே? விளையாடற வங்க எல்லாம் ஜெயித்தால், க்ரௌடுக்கு கிஸ் கொடுப்ப தில்லை? உடனே அவங்களுக்கு எல்லாம் தொடர்பு என்று சொல்வது சரி ஆகுமா?

ஆர்ட் எக்சிபிசனில் பார்த்த பெண். அதை மறுநாள் விசாரித்த போது, அது ஜீ எம் பொண்ணு என்று சொன் னானே? அது உண்மையாக இருக்குமோ? அவன் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? ரெண்டு நிமிஷம்

யோசித்தால், கொஞ்சம் முன்பு அவனுக்கு எதி... எல்லாம் சந்தேகமாக மாறி விடுகிறதே?

உறவு முறை மறைத்ததில் அவனை மட்டும் ... சொல்வானேன்? தாத்தாவை தன்னால் மன்னிக்க... முடிந்தால், அவன் மட்டும் என்ன பாவம் செய்தான்... மறைக்க சொல்லி ஐடியா கொடுத்ததே இவர்தான்... அப்புறம் அவன் மட்டுமாய் செய்தது கெஸ்ட் ஹ... பொய். ஆனால் அது சின்ன பொய் என்று மன்னிக்க... ஆனால் அங்கே இருந்து கொண்டு அவன் செய்த... மேலே யோசிக்க பிடிக்கவில்லை. டைரியை ... வைத்து விட்டு, படுத்துவிட்டாள். டைரியை ... யில் மூடி வைத்த மாதிரி மனதையும் மூட முடிந்தா... எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்?

அவன் இன்று கோவிலுக்கு வந்தானே? தன்னை ... பார்த்து இருப்பானா? அவன் மட்டும் என்னை பார்... பான். நான் அவனை பார்க்கக் கூடாதா? அவனைப் பார்த்து... எவ்வளவு நாள் ஆகிவிட்டது? தாத்தா பார்ட்டியில்... எடுத்த போட்டோ ஆல்பம் நினைவு வர, பெட்டியை... திறந்தாள்.

ஆல்பத்தை தேடும்போதே, தீபாவளிக்கு அவன்... எடுத்து கொடுத்த புடவையும், அதற்கு முன்பே, முதல்... நாள் எடுத்து கொடுத்த புடவையும் கண்ணில் பட்டு... கண்ணீரை வரவழைத்து. இப்படி எல்லாம் ஆசையாக... செய்தவன், எப்படி மாறிப் போனான்? அப்படி என்ன... அவசியம்? குடும்பம் உறவு என்று பேசுபவனால், பணத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க முடியுமா?

கர்மம் அதைப் பற்றி நினைக்காதே, என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டவள், அந்த ஆல்பத்தை தேடி...

...அந்த போட்டோக்களை பார்த்தவுடன் அன்று ... பற்றி பேசியது. வீட்டிற்குள் அழைத்து போய் ... அடித்த லூட்டி...

... அதிகமாக போனதே தவிர குறைந்த பாடாய் ... என்னடா அப்படி செய்தாய்? யார் அவன்? எதற்கு ...க்கு பணம் கொடுத்தாய்? உனக்கு என்னை விட ... வேண்டியவனாய் போய்விட்டானா? விழிகளில் ... பெருக்கெடுக்க, அந்த ஆல்பத்தை அருகில் வைத்து ...த்தபடியே கண்ணீரோடு எப்போது தூங்கி ...ளோ, தெரியாது.

30

இந்த ஒரு வாரமாய், ஜாண் ஏறினால், முழம் சறுக்கும் ...தையாய், கௌதம் மேல் தப்பு இல்லை என்று அவள் இரண்டு காரணங்களை கண்டு பிடித்தால், மனது அவன் செய்தது சரி இல்லை என்று இருபது காரணங்களை அடுக்குகிறது. அவன் தனது வீட்டை கண்காணித்தான். அதற்கும் சுந்தரத்துக்கும் சம்பந்தம் இருக்கிறது. அதனால் தான் கௌதம் அவனுக்கு பணம் கொடுத்தான், என்பது தொடர் சங்கிலியாய், அவளை வாட்டியது.

தாத்தா பதினைந்தாம் தேதி வரை கெடு வைத்து இருக்கிறார். இன்னொரு ஆளை கல்யாணம் செய்வது என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. கௌதமின் மேல் இருந்த ஆத்திரம் குறைந்த போதும், அவன் வேண்டாம், என்று ஒரு பேச்சுக்கு கூட அவளால் சொல்ல முடியவில்லை.

ஆனால் அவன் என்ன செய்தாலும் பொறுத்துக் கொண்டு, கல்லானாலும் கணவன், புல்லானாலும் புருஷன், என்று அவனோடு சேர்ந்து வாழ அவள் தயார் இல்லை. தன்னை ஒரு உயிரும் உணர்வும் உடைய பெண் என்று கருதாமல், பொம்மையை போல அவன் நினைத்து இருந்தான், என்பதை மறுக்கும்படியாக, ஒரு ஆதாரம் கிடைக்கும் வரை, அவனை தேடிப் போவது நடக்காது.

அவனை பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் அதிகமாக, ஆல்பம் டைரி பேனா எடுத்துக் கொண்டு, தோட்டத்திற்கு போய் அமர்ந்தாள். பார்வை ஆல்பத்தில் மேய்ந்தது. அன்று டேபிளில் சாய்ந்தபடி ஸ்வீட் எடுத்துக்க சொல்லி பேசியபோது எடுத்த போட்டோ ரொம்ப அழகாக இருந்தது. போட்டோவில் அவனது வலது கரம் காலியாய் இருக்க, தான் வாங்கிய ப்ரேஸ்லேட்டை பேனாவால் வரைந்தாள். தீவிரமாய் வரைந்து கொண்டு இருந்தவள், அருகில் வந்த வேலுசாமியை கவனிக்கவில்லை.

''அம்மா, உங்களுக்கு இவரை தெரியுமா அம்மா?'' என்று ஆர்வத்தோடு கேட்க நிமிர்ந்தாள்.

''இவரை உனக்கு தெரியுமா?'' என்று அவசரமாய் கேட்டாள்.

''இவரும் இவருடைய பிரெண்ட் ஒருத்தரும், நீங்க சென்னை போய் ரெண்டு நாளுக்கு எல்லாம் இங்கே வந்து விசாரிச்சாங்கம்மா, போன வாரம் கூட ஒண்ணாம் தேதி வந்தாங்களே? நீங்க இருக்கீங்களான்னு கேட்டார். இவர் வீட்டுக்கு உள்ளே போய், டி.வி மேல இருக்க போட்டோவை பார்த்துட்டு, அப்படியே ஹாலில் படுத்துட்டாரும்மா. கொஞ்ச நேரம் கழித்து ரெண்டு பேரும் போய்ட்டாங்...

...ம் இங்கே எதற்கு வந்தான்? இவனை ஏற்கனவே ...இருப்பதால்தான், கன்யாகுமரியில் இருந்து ...வரும்போது வீட்டிற்கு வரமாட்டேன் என்று ...இருக்கிறான். அவன் எப்படி இங்கே வந்தான்? ...த...தா'' என்று சத்தமாய் கூப்பிட, ''என்னம்மா'' ...அருகில் வந்தார்.

''என்னோட பெற்றோர் பற்றிய விபரம் கௌதமிற்கு ...தெரியும்? நீங்க சொன்னீங்களா?''

''என்னம்மா இவ்வளவு நாள் கழித்து இதை கேட் ...றாய்?''

''ஐயோ தாத்தா, ப்ளீஸ் சொல்லுங்க. சீக்கிரம்.''

''இல்லைம்மா. நான் சொல்லலை. கௌதம் டிடெக்டிவ் ...ரெண்ட் ஒருத்தர் மூலமா சென்னையில் உங்க அம்மா ...ஆக்சிடெண்டில் ஆரம்பிச்சு, அப்பா ஆபீஸ், இங்கே ...காலேஜ், என்று எல்லா இடமும் அலைந்து தேடி அவனாய் ...தான் கண்டு பிடித்தான். நீ அவங்க பேமிலியோட கோவி ...லுக்குப் போய் இருந்த போது அவன் இங்கே வந்து தெரிந்து கொண்டு வந்து அவனாகத்தான் என்னிடம் பேசினான்?''

''நீங்க ஏன் தாத்தா இது எல்லாம் முதலிலேயே என்கிட்டே சொல்லலை?'' அவளுக்கு குரல் திக்கியது. அவளுக்கு தெரியாத விஷயம் நிறைய இருக்கு போல இருக்கே? அவன் பேச வந்த போது, தான் காது கொடுத்து கேட்கவே இல்லை. விழிகளில் நீர் இதோ இதோ என்றது.

''அ..வ..ரு..க்..கு எப்படி இந்த உறவு தெரியும்?''

''அவங்க அம்மா சொல்லி தேடி வந்தார்,'' அவர் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க, அவள் வீட்டை விட்டு வேகமாய் வெளியேறினாள்.

தெரு முனையில் நின்று இருந்த கார் ஒரு வேளை
அவனுடையதாய் இருந்தால், அவனிடமே பேசி [illegible]
லாம். ஆனால் ஓடி வந்தவளுக்கு ஏமாற்றமே. தெரு
முனையில் இருந்த கார் அவனுடையது இல்லை. [illegible]
கலர் ஹோண்டா சிட்டி கார் எல்லாம் கௌதமுடையதா
ஆகிவிடுமா? பலம் இழந்து சரிந்து தெருவில் அமர்ந்த[illegible]

ப்ரியாவின் பின்னாலேயே வேகமாக வந்த ராஜாராமன்
அவள் கீழே அமரும் முன்பே பிடித்து, "ப்ரியா, என்னடா?
என்ன ஆச்சு?" என்று கன்னத்தில் தட்டினார்.

"ஒன்றும் இல்லை தாத்தா" என்று விலகி விட்டு [illegible]
நடந்தாள்.

"என்ன ப்ரியா, திடீர் என்று பேசிக் கொண்டிருக்கும்
போது பாதியிலேயே வந்து விட்டாய்? எதுவா இருந்
தாலும் என்கிட்டே பேச உனக்கு என்ன தயக்கம்?" என்று
கேட்டவரை பார்த்து தலை அசைத்து விட்டு அறைக்கு
சென்று படுத்துவிட்டாள்.

கௌதம் அவங்க அம்மா சொல்லி தன்னையும் தன்
குடும்பத்தையும், டிடெக்டிவ் பிரெண்ட் மூலமா தேடி
இருக்கான். தன்னை நேரில் பார்த்த பின்னும், தான் தான்
அவன் தேடுகிற பெண் என்று அறியாமல், அம்மாவின்
வார்த்தையை மதித்து தன்னை தேடி அலைந்து இருக்
கிறான். அப்படி அலைந்து தேடியவன், வேறு யாரோ
ஒரு நபரை வைத்து, தன்னை வேறு விதமாக உப
யோகப்படுத்த முயல்வான், மூன்றாவது நபருக்கு பணம்
கொடுப்பான், என்ற வாதம் சரியாக இல்லையே?

அன்று அவன் தனக்கும் அதற்கும் ஏதாவது சம்பந்தம்
இருக்கு என்று சொன்னானே? அப்படி என்றால், அவன்
ஏதோ சீடி வைத்து, கௌதமை மிரட்டிப் பணம் பறித்து

[illegible]டும். தனக்காக பணம் கொடுத்தான் என்
[illegible] தன்னை எவ்வளவு தூரம் நேசித்து இருக்க
[illegible]? தனக்கு சூர்யா பிடிக்கும் என்றது, பாட்டு
[illegible]து. எல்லாம் அவனுக்கு எப்படி தெரியும்?
[illegible] தாத்தாவுடன் போனில் பேசியது கௌதம்,
[illegible]தான். தாத்தா கேர்ள் பிரெண்ட் என்று சொல்லி
[illegible] வேண்டும். அவனும் அப்படியே சொல்லி
[illegible] விளையாடி இருக்க வேண்டும். அவசரத்தில்
[illegible]என்னவோ தப்பு தப்பாய் யோசித்து, "கௌதம்,
[illegible] அருமை புரியாமல் வாய்க்கு வந்தபடி பேசிவிட்
[illegible] ஐ ஆம் சாரி" வாய் புலம்ப, கண்ணில் நீர்
[illegible]கெடுத்தது.

[illegible]ன்று அவன் என்ன சொன்னான்? என்னிக்கு என்
[illegible] தப்பு இல்லை என்று தோன்றுகிறதோ, அன்றைக்கு
[illegible] வா. அதுவரை நான் உன்னை தொந்தரவு செய்ய
[illegible]ட்டேன் என்றானே? கிளம்ப வேண்டியது தானே?
[illegible]னில் பேசுவோமா? இல்லை அது சரி வராது. போனில்
அவனிடம், குற்ற உணர்வு மேலிடும் போது, ஒழுங்காய்
பேச முடியுமா? வார்த்தைகள் வருமுன்பு அழுகைதான்
வரும். அதனால் நைட்டே கிளம்பி, காலையில் அவனை
நேரிலேயே போய்ப் பார்த்து விட வேண்டியது தான்.

வீட்டில் இருப்பவர்களை மதிக்காமல், ஒருவரிடமும்
சொல்லாமல் கிளம்பி வந்து விட்டோம். அவன் என்ன
சொல்லி சமாளித்து இருக்கிறானோ? அது தெரியாமல்
ஏதாவது குழப்பம் செய்து விடக் கூடாது. தன்னால் அவன்
பட்ட கஷ்டம் எல்லாம் போதும். உடனே கிளம்ப வேண்
டும் என்று எழும்போதே கீழே வேலுசாமி 'அம்மா' என்று
அலறும் ஓசை கேட்டது.

"ஏன் இப்படி கத்துகிறான்?" என்று பதட்டத்துடன் வெளியே வந்தாள். கீழே ஹாலில் தாத்தா சோபாவில் படுத்து இருக்க, அவர் அருகில் தண்ணீரோடு அவன் நின்று கொண்டு இருந்தான்.

"அய்யா மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டாங்க. டாக்டரை கூப்பிடுங்கம்மா" என்று அலற அவசரமாய் இறங்கி வந்தாள்.

"இது என்ன புது பிரச்னை?" என்ற பயம் வந்தாலும் கார் சொல்லி, ஆஸ்பத்திரிக்கு சென்றாள். ப்ரெசர் ஜாஸ்தியா இருக்கு. வீக்கா இருக்கார். இன்னிக்கும் நாளைக்கும் ஆப்சர்வேசன்ல இருக்கட்டும். ஏதாவது அதிர்ச்சியான செய்தி சொன்னீங்களா? வெயிலில் போனாரா? இதற்கு முன் இப்படி வந்து இருக்கிறதா? சர்க்கரை, பி.பீ, இருந்ததா? என்ற கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்ல திணறிப் போனாள்.

அவளுக்கு நினைவு தெரிந்த நாளில் இருந்து அவர் படுத்ததே இல்லை. அவருக்கு எந்த கெட்ட பழக்கமும் இல்லை. இன்று மயக்கம் போட்டு விழ, நான்தான் காரணமோ? தன்னை நேசிப்பவர்கள் எல்லோருக்கும் தன்னால் துன்பம் தான்.

தாத்தா இப்படி இருக்கையில், இவரை விட்டு விட்டு போக முடியாது. உடனே கௌதமை பார்க்க வேண்டும். அவனிடம் அவசரப்பட்டு கண்டபடி பேசி வந்ததற்கு மன்னிப்பு கேட்க வேண்டும் என்ற உணர்வு கட்டுக் கடங்காமல் பெருக, அவனிடம் போனிலாவது பேசி விடலாம் என்று முடிவு செய்தாள்.

தனக்கு ஒரு தேவை என்று வந்தவுடன், தன் மேல் அக்கறை வந்து தன்னை தேடுகிறாள் என்று தவறாய் நினைப்பானோ? கோபமாய் பேசினாலும் பரவாயில்லை.

அவனிடம் சாரி சொல்லி விடலாம். அப்புறம் அவன் மன்னித்தாலும் சரி. இல்லா விட்டாலும் சரி. குழம்பிய மனது ஒரு நிலைக்கு வந்து அவள் மொபைல் போனை எடுத்த போது, மணி இரவு ஒன்பது. கௌதமின் நம்பரை டயல் செய்து விட்டு காத்து இருந்தாள்.

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... மணி அடித்துக் கொண்டு இருந்தது. அவன் எடுக்கவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் முயன்றாள். பதினைந்து முறை, முயன்ற பின் அவளுக்கு உறைத்தது. அவனுக்கு எடுக்க பிடிக்கவில்லை. நெஞ்சே வெடித்து விடும் போல இருந்தது. அன்று கோவிலுக்கு வந்தது தனக்காக என்று அவளாக நினைத்து கொண்டால், அவன் எப்படி பொறுப்பாவான்? அவனுக்கு இன்னும் கோபம் தீரவில்லை.

மேலே என்ன செய்வது என்று புரியாமல், அழுகையோடு, ஆத்திரம் மேலிட, கையில் இருந்த மொபைல் போனை தூக்கி எறிந்தாள். அது ஜன்னல் வழியே வெளியே போய் இருட்டில் எங்கோ விழுந்தது. சரிந்து தாத்தா இருந்த படுக்கையில் படுத்து, இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

* * *

கௌதம் மொட்டை மாடியில் இரவு உணவிற்கு பின் அனுவோடு அமர்ந்து இருக்க, லக்ஷ்மி அவன் அருகில் அமர்ந்தார். "கௌதம் ரெண்டு மாசம் ஆகப் போறது. நீயும் அப்செட்டா இருந்த உன்னை வற்புறுத்தவும் கஷ்டமா இருந்துச்சு. ஆனால் டைம் ஆயிட்டே போகுதே. ஒரு தடவை நீ ப்ரியாவை நேரில் பார்த்து விட்டு வாயேன்."

"அவளின் கோபம் குறைந்த மாதிரி ஏதாவது ஒரு சிக்னல் வரட்டும்மா, அப்புறம் போகிறேன்" என்று பெருமூச்சு விட்டான்.

"எல்லாம் நாம் எதிர்பார்க்கிற மாதிரி நடக்கறது இல்லையா? நீ போய் அவங்க தாத்தாவையாவது பார்த்து அவள் என்ன நினைக்கிறாள் என்று கேட்டு விட்டு வாயேன். இன்னும் தள்ளிக் கொண்டே போவதில் அர்த்தம் இருப்பதற்கு இடம் இல்லை" என்று முடித்தார்.

"சரிம்மா இன்னும் ரெண்டு மூணு நாளில் எப்படியும் டிக்கெட் கிடைக்குதோ, அப்போ கிளம்புகிறேன்" என்று கீழே வந்த போது மணி பத்தை தொட்டு இருந்தது. டிக்கெட் பற்றி விசாரிக்க போனை எடுத்தான். பதினைந்து மிஸ்ட் கால் பார்த்தவனுக்கு தனது கண்களை நம்ப முடியவில்லை. ப்ரியா தன்னை பதினைந்து முறை அழைத்து இருக்கிறாள். இது நிஜம்தானா?

உற்சாகமாய் "அம்மா" என்று கத்தினான். அந்த இரவு நேரத்தில் அப்படி சத்தமாய் அழைத்தது வித்தியாசமாய் தோன்ற, பதறிப் போய் லக்ஷ்மி மேலே வர, அடுத்த அறையில் இருந்து அனு முன்பே வந்து விட்டாள். அவன் முகத்தில் பளிச்சிட்ட வெளிச்சம், பரவசம், விழிகளில் கரை கட்டி நின்ற நீர், கையில் இருந்த போன் எல்லாம் அனுவிற்கு இனிப்பான செய்தி சொன்னது. அருகில் ஓடி வந்து அவனை கட்டிக் கொண்டவள், "ப்...ரி...யா...வா?" என்று கேட்டாள்.

பதில் சொல்ல முடியாமல் போனை காட்டினான். "ஐயோ இத்தனை மிஸ்ட் கால் இருக்கே? என்ன அவசரமோ? உடனே ப்ரியாவை கூப்பிட்டு பேசு" என்ற அனுவின் வார்த்தைகள், உள்ளே வந்த லக்ஷ்மியின் நெஞ்சில் பால் வார்த்தது. அவன் திரும்ப திரும்ப முயன்றாலும், நம்பர் இஸ் ஸ்விச்ட் ஆப் என்ற பதிலே வர, பதட்டம் கூடியது. வீட்டு எண்ணுக்கு முயல, அதுவும் மணி அடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

...போகாத கொஞ்சம் நேரில் பேசப் போகிறேன் ... எத்து, கிளம்பு" என்று அவசரப் படுத்தினாள் ... "ஆல் தி பெஸ்ட்" என்று அனுவும், "தூங்காம ... வண்டி ஓட்டு" என்று அம்மாவும் வழி அனுப்ப, ... பத்து நிமிடத்தில் கிளம்பி விட்டான்.

* * *

இரவு முழுவதும் கண் திறந்து இருந்தாலும், மூடி இருந்தாலும், வினாடி இடைவெளி இன்றி, அவனது முகமே தெரிந்தது. பல்வேறு சூழலில், பலவிதமாய் அவன் பேசிய வார்த்தைகளே எதிரொலித்தது. சண்டை போட்டுக் கிளம்பிய அன்று அவன் சொன்ன வாக்கியம் மட்டும் ஒலித்தது.

"என் எதிரிக்கு கூட, கெட்டது நடக்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கிரவண்டீ நான். என்னைப் போய், ஒரு பொண்ணை, அதிலும் உன்னை, அடிக்க வச்சுட்டாயே? உன்னை நான் இங்கே வச்சு இருக்கேண்டீ" அவன் முகத்தில் தெரிந்த அந்த விரக்தி, வருத்தம், எல்லாம் மனதைப் போட்டுக் கசக்கியது.

அவன் அடித்தான் என்று இத்தனை நாள் கோபமாய் இருந்தாளே? ஆனால் அவன் அடித்த ஐந்தாவது நிமிடம், அதற்காக வருத்தப்பட்டு, மன்னிப்பு கேட்காவிட்டாலும், விளக்கம் சொல்லி விட்டான். கையை கண்ணாடியில் குத்தியது ஞாபகம் வந்து மனம் நொந்தது. அவன் ரொம்ப நல்லவன். அவனுக்கு தன்னை மாதிரி பொறுமை இல்லாத, முன் கோபம் மிகுந்த, ஒரு பெண் பொருத்தம் இல்லை. போகட்டும், அவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டும். அப்புறம் எங்கேயாவது போய் விடலாம். அவன் யாரையாவது கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டு சந்தோஷமாய் இருக்கட்டும்.

[illegible]

''மார்கழி திங்கள், மதி நிறைந்த நன்னாளால் [illegible]

மார்கழி திங்கள் அல்லவா? மதி கொஞ்சும் நாள் அல்லவா?

இது கண்ணன் வரும் பொழுதல்லவா?

ஒரு முறை உனது திருமுகம் பார்த்தால்,

விடை பெறும் உயிர் அல்லவா,

என்று படுக்கையில் கவிழ்ந்து விசும்பியபடி, [illegible] காதுகளில், எப்போதும் ஒலிக்கும் அந்த மாய குரல், ''மக்கு அதுல இருந்தால், அப்படியே பாட வேண்டுமா? உனக்கு மூளை இல்லை. நல்லதா மாத்திப் பாடு. 'ஒரு முறை உனது திருமுகம் பார்த்தால், மலர்ந்திடும் மனம் அல்லவா' என்று பாடக் கூடாது.''

சில வினாடிகள் கழித்தே அந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்தவள், வெடுக்கென்று நிமிர்ந்து திரும்பினாள். அறை வாசலில், கதவில் சாய்ந்தபடி நிற்பது கௌதமா? விழிகளை நிறைத்து பார்வையை மறைத்த, கண்ணீரை துடைக்க தோன்றாது, கண்களை சிமிட்டி விட்டு பார்த்தால், இன்னும் அங்கேயே அந்த உருவம் நிற்கிறதே! இது கனவில்லையா?

[illegible] ''போதும் வைத்தியம் மாதிரி கண்டபடி உளறாதே'' [illegible] அவளை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டான்.

[illegible] அவன் அப்படி சொன்னதும் அவளை உறுத்த, அவள் [illegible] மேலும் பெருக்கெடுத்து ஓட. ''ப்ரியா, போதும் [illegible] முதலில் அழுகையை நிறுத்து. ப்ளீஸ். நான்தான் [illegible] இன்னும் என்ன அழுகை? அழுதுகிட்டே [illegible] நீ பேசறது எனக்கு புரியலை பாரு'' என்று என்ன [illegible] சொல்லியும், அவளது அழுகை நிற்காததால், [illegible] சத்தம் உயர்த்தி, 'ப்ரியா' என்று அழுத்தமாய் [illegible] தோளைப் பற்றி தள்ளி நிறுத்தினான்.

''அழுகையை நிறுத்திட்டு ஒவ்வொண்ணா தெளிவா சொல்லு பார்க்கலாம்'' என்று கேட்டான்.

அவள் கஷ்டப்பட்டு சமாளித்து கூடிய வரையில் தெளிவான குரலில், ''ஐ ஆம் சோ சாரி கௌதம்'' என்று சொன்னாள். ''குட், இதே மாதிரி அ..ப்..பு..ற..ம்'' என்று கேட்டான்.

''ஐ மிஸ்ட் யு கௌதம்'' என்று தொடர்ந்து சொல்ல, தலை அசைத்து சிரித்தவன், ''சரி, அ..ப்..பு..ற..ம்'' என்றான். அவனது கேலி புரியாமல், ''ஐ ல..வ் யு கௌ..த..ம்'' என்றாள்.

"வாவ், சூப்பர்! அப்புறம்" என்றவுடன் அவனது கேலி புரிந்து, "ஏய், உன்னை," என்று பாய்ந்து அவனை நெஞ்சில் குத்தப் போனவள் கைப் பற்றி தடுத்து, "நோ நோ, அப்படி வேண்டாம். உனக்கு ஏற்கனவே சொல்லி இருக்கேனே?" என்றதும் அவள் விழிகளில் மீண்டும் நீர் பெருக்கெடுத்தது.

"ஐயோ, இது என்ன மறுபடியும் முதலில் இருந்தா? ப்ளீஸ் இத்தனை நாள் அழுதது போதும்டா. இனிமேல் அழவே கூடாது" என்று சொல்லி விட்டு அவளது கண்களை துடைத்தவன் மீண்டும் இழுத்து அணைத்தான்.

அவனது மார்பில் சாய்ந்தவள் வாய் 'ஐ ஆம் சாரி கௌதம், ஐ மிஸ்ட் யு கௌதம், ஐ லவ் யு கௌதம்' என்று விடாமல் மந்திரம் போல் சொல்லிக் கொண்டு இருக்க, அவன் அவளது முதுகை தடவி சமாதானப் படுத்தியவாறே, கண்களை மூடி அவன் விழிகளில் பெருகிய நீரை, கட்டுப்படுத்த முயற்சி செய்து கொண்டு இருந்தான்.

31

ப்ரியாவின் அழுகை ஓரளவிற்கு கட்டுப்பட்டு விட்டது என்ற உணர்வு வந்ததும், அவளது முகத்தை நிமிர்த்தி, "தாத்தாவிற்கு என்ன ஆச்சு ப்ரியா?" என்று கேட்டபடி, படுக்கையைப் பார்த்தான்.

அங்கே தாத்தா இதழ்களில் புன்னகையோடு, கட்டை விரலை தூக்கிக் காட்ட, "என்ன தாத்தா எப்படி இருக்கீங்க?", என்று அவர் அருகில் சென்றான்.

"என்ன தாத்தா இப்படி பயமுறுத்திட்டீங்க? இப்ப எப்படி இருக்கு?", என்றவள் தலையை லேசாக வ...

...பாவாயில்லை ப்ரியா, எனக்கு ஸ்ட்ராங்கா, ஒரு ...வாங்கிட்டு வரியா?" என்று கேட்டார்.

"நான் போய் வாங்கிட்டு வரேன்", என்று எழுந்தவன் ...யைப் பற்றி ப்ரியாவிற்கு தெரியாமல் அழுத்தி, அவனை ...க வேண்டாம் என்று நிறுத்தி, "கௌதம் எனக்கு ...னும் இல்லை. எல்லாம் இந்த பொண்ணுக்கு புத்தி ...ட்டும் என்பதற்காக...", என்று சொல்லிக்கொண்டு ...இருக்கையிலேயே, கதவைத் திறந்து கொண்டு ப்ரியா ...யலாக உள்ளே வந்தாள்.

"யு சீட்! இப்படி ஏதாவது விஷயம் இருக்கும்னு, எனக்கு தெரியும். அதனால்தான் நான் வாசலிலேயே இருந்தேன்", என்று உள்ளே வந்தவள் படுக்கையில் இருந்த தலையணையை, எடுத்து அவர் முதுகில் நாலு அடி அடித்துவிட்டு, அவர் முகத்தை தன்புறம் திருப்பினாள்.

"எனக்கு புத்தி இல்லையா? உங்களுக்கும் உங்க பையனுக்கும் எவ்வளவு புத்தி இருந்ததோ அவ்வளவு தானே எனக்கு இருக்கும். நீங்க மட்டும் நேற்று நடிக்காமல் இருந்து இருந்தால், நான் நேற்றே சென்னைக்குப் போய் இருப்பேன்...".

தாத்தாவும் கௌதமும் ஒரே நேரத்தில், ஒரே குரலில் "சென்னைக்குப் போய்....", என்று சொல்லி ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்து கொண்டனர். "ஓஹோ, நீங்களும் இவரோட கூட்டா? உங்களை..." என்று அவன் புறம் வந்து அவனது முதுகில் தட்டினாள்.

"ப்ரியா, நேற்று நீ சென்னைக்கு போய் என்ன செய்து இருப்பாய்?", என்று கேட்டார் ராஜாராமன்.

"நான் போய் கௌதமை பார்த்து [illegible]

"அவ்வளவுதானே? கௌதம்தான் இங்கே வந்தானே...", என்றவர் அருகில் வந்து அமர்ந்தவள், "நான் அங்கே போறதுக்கும், கௌதம் இங்கே வந்ததுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு. அது புரியறதுக்கு இங்கே கொஞ்சம் வேணும்", என்று அவள் தலையை சுட்டி காட்டினாள்.

"நான் பண்ணிய தப்புக்கு, அங்கே போய், அவனிடம் மன்னிப்பு கேட்பதுதான் சரியே தவிர, அவனை இங்கே வரவழைப்பது சரி கிடையாது. ஆனால் எனக்கு வேற வழி தெரியாமல், உ...ங்...க..ளா...ல் நான் அவனுக்கு போன் பண்ணினேன்", என்று சொல்லும்போதே, அவளது குரல் கம்பியது.

"நானே ரெண்டு மாசமா, படாத பாடு பட்டு, ஒரு வழியா எல்லாம் சரி ஆயிடுச்சுன்னு, பார்த்தா, இவர் மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டார். எனக்கு எப்படி இருக்கும்? இப்ப நடிச்சேன்னு கதை சொல்றார். இவரை...", என்று மீண்டும் பல்லை கடித்தவளை பார்த்து ராஜாராமன் சிரித்தார்.

அவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து சிரிப்பதை பார்த்த ப்ரியாவிற்கு கோபம் வர அவள் விசுக் என்று வெளியே போனாள். அவள் போவதையே சிரிப்போடு பார்த்துக் கொண்டு இருந்த ராஜாராமன், "ப்ரியா நேற்று பேசினாளா?", என்று கௌதமிடம் விசாரித்தார்.

"பேசலை தாத்தா, நான் மேலே இருந்தேன். மொபைல் எடுத்துட்டு போகலை. பத்து மணிக்கு வந்து பார்த்தேன். மிஸ்ட் கால் இருந்தது. உடனே கிளம்பி வந்துட்டேன்", என்று சிரித்தான்.

[illegible] வாசலில்தான் அந்த முடிவுக்கு வந்து [illegible] வேணும். சும்மா, அழுதுட்டே இருக்காள். எந்த [illegible] பார்த்தும் பார்க்காத மாதிரி இருக்க முடியும் [illegible] அவளும் உன்னை நினைக்காத நேரம் இல்லை [illegible] இந்த பிரச்சனைக்கு ஒரு முடிவு வரட்டுமே, [illegible] அவள் ஒரு வார்த்தை பேசிட்டால், நீ [illegible] வந்துடுவென்னு தெரியும் கௌதம்."

"அதெப்படி, உங்க பேத்திக்குதான் கோபம் வருமா? எங்களுக்கு எல்லாம் வராதா? வரக் கூடாதா?"

"அப்படி நான் சொல்லலைப்பா, கோபம் எல்லோருக்கும் வரும். அது வந்த வேகத்தில் போய்டணும். உனக்கு கோபம் போய்டுச்சுன்னு, போன வாரமே நான் மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலில் வைத்து பார்த்துட்டேன்", என்றவரை விழி அகல பார்த்தான்.

"நீ அவள் அமர்ந்த இடத்தில் தலை சாய்த்து அமர்ந்து இருந்தாயே? அந்த பரவச காட்சி இன்னும் என் கண்ணில இருந்த போகலைப்பா. அந்த காட்சிதான், என்னை இந்த முடிவுக்கே தள்ளிச்சு. சரி போய் அந்த குட்டிப் பிசாசு எங்கே இருக்குன்னு பார்த்து கூட்டிட்டு வா. நான் போய் ஆஸ்பத்திரி பார்மலிடி என்னன்னு விசாரிக்கிறேன்", என்று சொன்னார்.

"தாத்தா , என்னோட ப்ரியாவை இன்னொரு முறை குட்டிப் பிசாசு என்று சொன்னீங்க...", என்று சுட்டு விரல் காட்டி எச்சரித்து சிரித்தான்.

"இங்க பாருடா, முதலில் எனக்கு அவள் பேத்தி, அப்புறம்தான் உனக்கு அவள் பொண்டாட்டி. அது கூட [illegible]ம் கல்யாணம் ஆகலை", என்று சிரித்தார்.

''ஹலோ மிஸ்டர் ராஜாராம், எங்களுக்கு [illegible] ஆகலைன்னு உங்களுக்கு யார் சொன்னா?'', [illegible] கேள்வியோடு கதவைத் திறந்து கொண்டு ப்ரியா [illegible] அவர் அருகில் நின்று தோளில் சாய்ந்து சிரிக்க, [illegible]

''அப்படி போடு, ப்ரியாவா? கொக்கா?'', என்று [illegible] கௌதமையும் சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டவர் [illegible] மகிழ்ச்சியில் நிறைந்து இருந்தது.

கௌதமுடன் வெளியே வந்த ப்ரியாவின் [illegible] கௌதமின் கார் பட்டதும்., முந்தைய நாள் மாலை [illegible] நினைவுகள், வந்து மனம் கனம் கனத்தது. காரின் [illegible] வந்தவள், அதன் மேல் தலை சாய்த்து கண் மூடி [illegible] நிலையைப் பார்த்த கௌதம் ''என்ன ப்ரியா?'', என்று [illegible] லேசாக உலுக்கினான்.

சின்ன குரலில், முந்தைய தினம் அவள் காரை பார்த்து [illegible] ஆவலாய் ஓடி வந்து ஏமாந்ததை, சொன்னதும், நெகிழ்ந்து [illegible] போய் அவளை அணைத்துக் கொண்டவன் விழிகளில் [illegible] நீர் பெருக்கெடுத்தது. அவள் தன்னை நினைத்தாளே [illegible] என்று சந்தோஷப்பட முடியவில்லை. அவள் பட்ட [illegible] துன்பம் அவன் மனசை கசக்கியது.

சில நிமிடங்கள் நிலவிய மௌனத்தை கலைக்க [illegible] எண்ணிய ப்ரியா முயன்று சமாளித்து, ''நீங்க பஸ்ட் [illegible] டைமா, என்னோட வீட்டுக்கு வரீங்க இல்ல'', என்று [illegible] சிரிக்க, அவன் முகத்திலும் முறுவல் பூத்தது. ''இந்த [illegible] கிண்டல்தானே வேண்டாம் என்கிறது'', என்று அவள் [illegible] தலையில் லேசாக தட்டினான்.

''ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து, எப்படி எல்லாம் ஏமாத்தி இருக்கீங்க?''

[illegible] ப்ரியா, இன்னொரு முறை ஏமாத்திடேன் [illegible] விளையாட்டுக்குக் கூடச் சொல்லாத'', [illegible] சோபாவிற்கு அழைத்து சென்று அமரவைத்தவன், [illegible] அருகில் அமர்ந்து அவள் மடியில் தலைவைத்து [illegible] கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

[illegible] தலையை வருடி, ''நியூ இயர் அன்னைக்கு [illegible] வந்து இருந்தீங்களே அன்னிக்கு ரொம்ப [illegible] இருந்துச்சா?'', என்று கேட்டவளை பார்த்து [illegible]

''நியூ இயர் அன்னிக்கு என்ன ஸ்பெசல் ப்ரியா? எல்லா [illegible] கஷ்டம்தான்'', என்று சொன்னதும், அவள் கஷ் [illegible] கட்டுப் படுத்தி வைத்து இருந்த நீர் மறுபடியும் [illegible] பெருக்கெடுத்து வடிய ஆரம்பித்தது.

''கெட்ட நேரம் போட்டுப் படுத்தி இருக்கு. அதை மறு [illegible] நினைக்க வேண்டாம். இருக்கற நேரத்தை சந் [illegible] தோஷமா செலவிட வேண்டாமா? அழுதுட்டே இருக்க போறியா?'', என்று சமாதானம் செய்தான்.

''என்ன இருந்தாலும் சண்டை ஆரம்பிச்சதுக்கு காரணம் நான்தான் கௌதம். நீங்க அதை முடிக்க எவ் [illegible] வளவோ ட்ரை பண்ணுனீங்க. ஆனால் நான்தான்...'' அவளுக்கு தொண்டை அடைத்தது.

''நீயும்தான் கஷ்டப்பட்டு இருக்கிறாய். காலையில் நீ என்னை பார்த்ததில் இருந்து, இதற்குள் நீ பண்ணின தப்புக்கு, நூறு முறையாவது சாரி சொல்லிட்ட. ஆனால் நான் சாரி சொல்வதையே மறந்து விட்டேன். நான்தான் அவசரப்பட்டு கை நீட்டிட்டேன். நீ ஏதோ கோபத்தில் சொன்னதை பெரிசா எடுத்துட்டு, பொறுமையா இருக்கற நானே, கோபப்பட்டு கை நீட்டியது எந்த விதத்திலும்

சரி இல்லை. நான்தான் தப்பு பண்ணிட்டேன் [illegible] விச்சுடு'', என்று பேசிக் கொண்டே [illegible]

அவனது அந்த மன நிலையை [illegible] ''ஹலோ, இப்படி நீங்க வேகமாக பேசிட்டே [illegible] நீங்க என்ன பேசறீங்கன்னே எனக்கு தெரியலை [illegible] கொஞ்சம் நிறுத்தி நிதானமா, சொல்லுங்க [illegible] என்று கேட்டாள் ப்ரியா.

''ஐ ஆம் சாரி ப்ரியா'', என்று சொன்னவன், ''ம்ம், சரி அப்புறம்...'', என்று அவன் விளையாட்டை தொடர, அவன் உற்சாகத்துடன் அவள் அருகில் நெருக்கமாய் நின்று கொண்டு, ''ஐ மிஸ்ட் யு ப்ரியா'', என்றான்.

அவனது நெருக்கம் அவளுள் மாற்றத்தை உண்டு பண்ண, '' ச...ரி அ...ப்..புற.....ம்'', என்ற போது அவளது குரல் கொஞ்சியது. அந்த கொஞ்சலை ரசித்தவன் அவளை நோக்கி தனது இரண்டு கைகளையும் விரித்து, ''ஐ லவ் யு ப்ரியா'', என்றான். அந்த அழைப்பை ஏற்று அவளும் நெருங்கி வந்து, ''சரி அப்புறம்'', என்ற போது அந்த குரல் கிசுகிசுப்பாய் வெளி வந்தது.

அவளை அணைத்தவன், ''ஐ வில் ஹக் யு ப்ரியா'', என்று அவள் காதில் ரகசியமாய் சொன்னான். ''ம்ம்ம். அப்புறம்...'', என்றபோது அவள் தொண்டையில் இருந்து சத்தம் எதுவும் வரவில்லை. ஆனால் அவளது கேள்வியை உணர்ந்தவன் போல, ''ஐ வில் கிஸ் யு ப்ரியா'', என்று அவளது இதழ்களில் முத்தமிட்டான். அவனது அணைப்பிலும், முத்தத்திலும், மயங்கி நின்றவள், ''அப்புறம்'', என்று கிசுகிசுக்க, ''ஷ்,,, அப்புறம் சைலன்ஸ்தான்,'' என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் அவளை நோக்கி குனிந்தான்.

* *

[illegible] பத்து மணி அளவில் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து [illegible] முன்பாகவே கௌதமும் ப்ரியாவும் குறித்து [illegible] இரண்டு மாத கதை பேசி முடித்து இருந்தனர். [illegible] உடல் நிலை சரி இல்லாததை ஏன் உடனே [illegible] இல்லை? என்னை கல் நெஞ்சு படைத்தவள் [illegible] நினைத்தீர்கள்? உங்க மேல இருக்கும் கோபத்தை [illegible] மேல காட்டுவேன் என்று எப்படி நினைக்கலாம்'' [illegible] சண்டை போட்டு, சாரி சொல்லி, முடித்து இருந்தனர்.

உடனடியாக, சென்னை செல்வது, அங்கே சீக்கிரம் அம்மாவிற்கு ஆபரேசன் செய்து முடிப்பது, என முடிவு எடுத்துவிட்டு தாத்தாவின் வருகைக்காக காத்து இருந்தனர்.

''தாத்தா, இப்போ உடனடியாக அம்மாவிற்கு பைபாஸ் சர்ஜரி செய்யலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதனால, நான் ப்ரியாவையும் இப்போ கூட கூட்டிட்டு போறேன்'', என்று சொல்லி அவரது சிரிப்புடன் கூடிய தலை அசைப்பை, சம்மதமாக பெற்றுக் கொண்டான்.

போகும் வழியிலேயே மீனாக்ஷி அம்மன் கோவிலுக்கு போய் பிள்ளையாருக்கு மனம் நிறைந்த திருப்தியோடு விபூதி வாங்கி அபிசேகம் செய்துவிட்டு, அம்மன் சந்நிதியில் சீக்கிரமே குடும்பத்தோடு எல்லோரும் வரோம் என்று வேண்டிக் கொண்டு கிளம்பினர்.

அம்மா ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து, அனு தன்னை தேற்றி புத்தாண்டு அன்று மதுரைக்கு அனுப்பியது, எல்லாம் சொல்லி முடித்துவிட்டு, ''நான் கூட அனுவை வெறும் கலாட்டா செய்யும் ஜாலி பேர்வழி என்று நினைத்து இருந்தேன். ப்ரியா. ஆனால் சின்ன பொண்ணா

இருந்தாலும் நீக்கமா யோசிக்க தெரியலை [illegible]
தெரியுமா?'', என்று சொல்லி புன்னகைத்தான் [illegible]

கௌதமின் மொபைலில் இருந்து [illegible] ஸ்பீகரில் போட்டுவிட்டு ப்ரியா காத்து இருக்க, [illegible] கௌதமை எதிர்பார்த்து. ''என்ன சார் இப்பவாவது [illegible] வந்ததா? நைட் பதினொரு மணிக்கு அவசரமா [illegible] னோமே? என்ன ஆச்சோ? எது ஆச்சோன்னு [illegible] இருப்பாளே அப்படின்னு ஒன்னும் கிடையாது. [illegible] தான் பேச மனசு வந்ததா?'', என்று அவ பேச, [illegible] சிரிப்போடு குறுக்கிட்டாள்.

''ஹலோ ஹலோ, இது ப்ரியா,''

''ப்.........ரி....யா....வா? ஹலோ, யாருங்க நீங்க? உங்ககிட்ட அண்ணன் மொபைல் எப்படி வந்தது? கௌதமுக்கு என்ன ஆச்சு?'', என்று சிரிக்காமல் சொல்ல, ப்ரியாவிற்கு சிரிப்பு வந்தது.

''ஓ...கே., ஓகே. சாரி. ஆனால் நீங்க முழுசா ஒரு மாசம் டெய்லி பார்த்து பழகின ஆளை, ரெண்டு மாசத்தில் மறந்துட்டீங்களே? அவர் டிரைவ் பண்ணிட்டு இருக்கார். அவரோட போனை அவர் சட்டை பையில் இருந்து நான்தான் எடுத்து பேசறேன். நான் அவரோட லவ்வர் என்னோட பேர் ப்ரியா. நம்ம ஏற்கனவே சந்திச்சு இருக்கோம். நீங்க என்னை மறந்து இருந்தாலும் என்னால் உங்களை மறக்க முடியாது. நான் கௌதமோட சென்னைக்கு வந்து கொண்டே இருக்கிறேன். என்னோட நலம் விரும்பிகள் லிஸ்டில் என்னோட தாத்தாவுக்கு பிறகு நீங்க வரீங்க'' என்று சொல்ல, அனுவும் சீரியசானாள்.

''ப்ரியா, ஸ்பீகர் மோடை மாத்திடுங்க. நான் உங்ககிட்ட கொஞ்சம் பேசணும். உங்க தாத்தாவிற்கு பின் என்னை

[illegible] சொன்னீங்களே? ஏன் ப்ரியா?'' என்று கேட்

[illegible]டம் எனக்காக நீ நிறைய பேசினாய் என்று [illegible] அவர் மனசொடிஞ்சு இருந்த போது, அவரை [illegible] சொல்லி தேற்றினாயாம். அதான்...'', என்று [illegible] இழுத்தான் ப்ரியா.

[illegible] இல்ல ப்ரியா. நான் சொல்றதை நல்லா கேளுங்க. [illegible] உலகத்தில் எந்த பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காம நம் [illegible] அன்பு செலுத்தறவங்கன்னு பார்த்தால். அம்மா [illegible]ர்கள். உங்க அம்மா ஸ்தானத்தில் உங்களுக்கு [illegible]வு தெரிந்த நாளில் இருந்து பாதுகாப்பவர் என்ப [illegible] உங்க தாத்தாவை முதலில் வைத்தீங்க. அது [illegible] ஆனால் அதுக்கு அப்புறம் என்னை வைத்ததாக [illegible]னது சரி இல்லை. நான் என்ன செய்தேன் ப்ரியா? [illegible]னாவும், அம்மாவும் உங்க மேல் வைத்து இருக்கும் [illegible]பிற்கு அளவு சொல்ல முடியாது ப்ரியா...''

கௌதம் எந்த அளவு உங்களை நேசிக்கிறான் என்று அவனுக்கே தெரியாது. அதை அழகான வார்த்தை[illegible]ளிலோ விதம் விதமான பரிசுகளிலோ, அலங்காரமாய் அவனுக்கு வெளிப்படுத்த தெரியாது. ஆனால், அவ[illegible]னோட மனசு முழுக்க நீங்கதான். அது உங்களை நேரில் பார்த்து, அதற்கு பிறகு, இந்த கலரில், இந்த உயரத்தில், இப்படி அழகாய், இன்ன படிப்பில், என்று எதிர்பார்த்து வந்தது இல்லை. அது அம்மா சொல்லி வளர்த்த பாசம், அவனிடம் நான் உன்கிட்ட பேசுகிறேன். என்றதற்கு அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?....'', என்று இடைவெளி கொடுத்தாள்.

''............யாராவது மூன்றாவது நபர் எனக்காக பரிந்து பேசித்தான், அவள் என்னை, புரிந்து கொள்ள முடியும்

என்றால், அவளுக்கு நான் என்னை, என்னோட [illegible] சரியாக புரிய வைக்கவில்லை என்று அர்த்தம். [illegible] மாதிரி அடுத்தவர் வாங்கி தரும் வாழ்க்கை எனக்கு தேவை [illegible] இல்லை என்று சொன்னான்..." ப்ரியாவின் அமைதி [illegible] அனுவே மீண்டும் பேசினாள்.

"......அம்மா அதற்கும் ஒரு படி மேல், அவங்க [illegible] உங்களுக்குத்தான் சப்போர்ட் தெரியுமா? அவங்க இ[illegible] சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போனால், என்றால் நீ [illegible] சொன்னாய் என்று அண்ணனைத்தான் சத்தம் [illegible] டார்கள். அம்மாவிற்கு ஆபரேஷன் செய்ய [illegible] சொன்ன போது நீங்க ரெண்டு பேரும் நாளைக்கு [illegible] எங்களுக்கு இடையே சண்டை ஒன்றும் இல்லை [illegible] வந்து நில்லுங்க. நான் அடுத்த நாளே ஆபரேஷன் [illegible] கொள்கிறேன்...

"இவங்க ரெண்டு பேரும் உன் மேல் வைத்து [illegible] கிற பாசத்தை விட நான் வைக்கலை, என்னைக் [illegible] வும் முடியாது. என்னை பொறுத்தவரை நான் [illegible] பட்டாலும் பரவாயில்லை அடுத்தவங்க நல்லா[illegible] ஒன்னு செய்வேனா என்றால் சந்தேகம்தான். [illegible] நான் சொன்ன ரெண்டு பேரும் உங்களுக்காக [illegible] செய்வாங்க. இனிமேலயாவது புரிஞ்சு நடந்துக்[illegible] இனிமேல் எந்த காரணம் கொண்டும் அவங்களை [illegible] கஷ்டப்படுத்தாதீங்க ப்ளீஸ்", என்று நிறுத்தினாள் அனு.

அனு போனை வைத்து பல நிமிடங்கள் ஆனபிறகும் அவளால் ஒரு வார்த்தை கூட பேச முடியவில்லை. அவ[illegible] ன் காட்டும் இந்த பாசத்திற்கு தான் நன்றி கடனாய், இந்த குடும்பத்தின் சந்தோசத்திற்கு என்றுமே உறுதுணையாய் இருக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் வேண்டிக்[illegible]

[illegible]டு, கௌதமின் அருகில் நெருங்கி அமர்ந்து [illegible] தோளில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

32

கௌதம் சென்னைக்கு திரும்பி வர, வாசலுக்கே [வந்து] வரவேற்ற லஷ்மி, ப்ரியாவை பூஜை அறைக்கு [அழை]த்து போய் விளக்கேற்றி விட்டு, "ப்ரியா, உன் [illegible]ட அம்மாக்கு செய்ய எனக்கு கொடுத்து வைக்க[வி]ல்லை. இப்போ நீ இங்கே வந்தது எனக்கு ரொம்ப [சந்]தோஷம் ப்ரியா. நடந்தது எதுவா இருந்தாலும், அதை [ம]றந்துட்டு, இந்த நிமிடத்தில் இருந்து, நீயும் கௌதமும், [ஒ]ரு சந்தோஷமான வாழ்க்கையை வாழ ஆரம்பிங்க. [என்]ன சரியா?" என்று கேட்டார் லஷ்மி.

விழிகள் கலங்க, வார்த்தை வராமல், அவரின் காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்த ப்ரியா, "சரிம்மா", என்று சொன்னாள்.

"சரிம்மாவா? சரி அத்தை", என்று அவன் திருத்த,

"சரி அம்மாதான். எங்க அம்மா எனக்கு போட்டோ வடி[வி]ல்தான் தெரியும். அம்மான்னா இப்படித்தான் இருப்பாங்கன்னு எனக்கு அனுபவப் பூர்வமா, நம்ம உறவு முறை தெரிவதற்கு முன்னாலேயே, விளக்கம் சொல்லியவர்கள் நீங்கதான். அதுவும் இப்போ, என்னால வேற வார்த்தை யோசிக்கவே முடியலை. என்னை பொறுத்தவரை நீங்க என்னோட அம்மாதான். நான் உங்களை கஷ்டப்படுத்தி இருந்தால், என்னை மன்னிச்சுடுங்கம்மா", என்று சொல்[லு]ம்போதே விழிகளில் ஈரம் கோர்த்தது.

''ப்ரியா அழுகையை நிறுத்து. இனிமேல் நீ எந்த காரணம் கொண்டும் அழமாட்டேன் என்று எனக்கு சத்தியம் பண்ணிக் கொடு'', என்று சொன்னார் லக்ஷ்மி.

''இந்த கண்ணீர் நெகிழ்வில் வந்ததும்மா. சோகத்தில் வந்தது இல்லை.''

''தெரியும் ப்ரியா. அதுவும் தேவை இல்லை. இது உன் வீடு. இங்கே சண்டை போடவும், சமாதானம் ஆகவும். உனக்கு எல்லா உரிமையும் இருக்கு. உறவுகளுக்குள் சண்டை வருவது தவிர்க்க முடியாது. அதில் எவ்வளவு சீக்கிரம் சமாதானம் ஆகிறோம் என்பதுதான் முக்கியம். போய் இந்த புடவையை கட்டிக்கிட்டு வா'', என்று அனுப்பினார் லக்ஷ்மி.

அன்று இரவு உணவை முடித்துவிட்டு, கௌதமும் ப்ரியாவும், மொட்டை மாடியில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டு இருந்தனர்.

''நீங்க அன்று, அந்த சுந்தரத்தை பார்த்துப் பேசியதை, நானும் பார்த்தேன். அவன் அத்தை பெண், அப்புறம் கெஸ்ட் ஹௌஸ் இல்லை என்பது போல சொல்லிட்டு இருக்கும் போதே எனக்கு அதுக்கப்புறம் அவன் சொன்னது ஒண்ணும் மனசுல ஏறலை. அவன்கிட்ட, நம்ம ஸ்கூல் ஐ டி கார்ட் பார்த்தது மனசு குழம்பிடுச்சு. நீங்கதான் அவனை ஏதோ செய்யச் சொல்லி பணம் கொடுத்தீங்கன்னு நினைச்சு, சாரி கௌதம்...'', என்று மன்னிப்பு கோரினாள் ப்ரியா.

''விடு ப்ரியா. அவர் நம்ம ஸ்கூலில் வேலை பார்க்கிறார். நம்ம ஜீ எம்மோட மருமகன். ஏற்கனவே நம்ம ஸ்கூலில் இருந்து அப்பா டிஸ்மிஸ் பண்ணி இருக்காங்க.

...போட்டு ஜெயித்ததால், மீண்டும் அப்பாய்ண்ட் ...ணோம்'' என்று ஆரம்பித்து விபரம் சொல்ல, ''இப்ப அவன் எங்கே இருக்கிறான்? அவனை...''. ப்ரியா ஆத்திரமாக சொல்ல, கௌதம் அவசரமாய் ...விட்டான். ''அவன் இவன்னு பேசாத ப்ரியா. ...னை விட பெரியவர் வேற. இப்ப ஆக்சிடெண்ட்ல ரொம்ப கவலைக்கிடமா இருக்கிறார். அதுவே எனக்கு ...டியா இருக்கு. அதனால அவருக்கு கொடுத்த ...த்தை அபீசியலா கொடுத்த மாதிரி ரெகார்ட் தயார் ...ன சொல்லிட்டேன்'' என்றான் கௌதம்.

அதை சொன்ன போது, எதிரிக்கு கூட கெடுதல் வரக் ...துன்னு நினைக்கிற மனம் புரிய, அவள் பிரமிப் ...டு தலை அசைத்தாள்.

லக்ஷ்மிக்கு சர்ஜரி முடித்து இருபத்திநாலு மணி நேரம் தீவிர கண்காணிப்பில் இருந்துவிட்டு, சாதாரண வார்டுக்கு கொண்டு வந்து, அடுத்த நாள், சாதாரணமாய் பார்த்து பேச ஆரம்பிக்க, எல்லோருக்கும் நிம்மதி பெருமூச்சு வந்தது. ஆஸ்பத்திரியில் முழு நேரமும் இருந்து ப்ரியா பார்த்துக் கொள்ள, வீட்டு நிர்வாகத்தை அனு அழகாக கவனித்துக் கொள்ள, கௌதம் வீட்டுக்கும் ஆபீசுக்கும் ஆஸ்பத்திரிக்கும், அலைந்தான்.

ராஜாராமனும் வந்து சேர, முதல் நான்கு நாட்களுக்கு பிறகு எல்லோருக்குமே கவலை மறைந்து, அடுத்த நடவடிக்கைகள் குறித்துப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

''கௌதம், உங்க தாத்தா எங்கே மூணு நாளா ஆளே காணோம்? ஒரு வேளை நீங்க என்னை இங்கே கூட்டிட்டு வந்தது அவருக்கு பிடிக்கலியோ?'' என்று ப்ரியா விசாரித்தாள்.

"உளராத ப்ரியா, அவர் அவங்க பழைய பிரெண்டை பார்க்க திருவனந்தபுரத்திற்கு போய் இருக்காராம். தேவை இல்லாமல் கவலைப் படக்கூடாது" என்று அதட்டினான் கௌதம்.

அவள் முகம் வாடி இருப்பதைக் கண்டு அருகில் வந்த ராஜாராமன், "என்ன ப்ரியா, மறுபடியும் கௌதம் கூட சண்டையா?" என்று கேட்க, "தாத்தா, நான் கௌதம் கூட சண்டையே போடமாட்டேன் என்று உறுதி எடுத்து இருக்கேன், தெரியுமா?" என்று பல்லை கடித்தாள்.

"நீ இப்படி சாதுவாகி விட்டால், எனக்கு எப்படி பொழுது போகும்? உனக்கு ஒரு பொண்ணு பொறந்து, அது பேசற வரைக்குமாவது, நீ என்கூட சண்டை போட்டுத்தான் ஆக வேண்டும் ப்ரியா. அதுக்கு அப்புறம் நீ போட வேண்டாம்" என்று சிரித்தார்.

"எனக்கு கௌதம் மாதிரியே அன்பான பையன்தான் முதலில் வேண்டும். பொண்ணு அப்புறம் பார்த்துக் கலாம்" என்று கண்ணில் கனவோடு ப்ரியா சொல்ல, "எனக்கு ப்ரியா மாதிரி அழகான, சுட்டியான, வாய் ஓயாம பேசற, செல்லம் கொஞ்சி சிரிக்கிற பொண்ணுதான் முதலில் வேண்டும்" என்று கௌதம் இடையில் புகுந்தான்.

"முடியாது. பர்ஸ்ட் பையன்தான்" என்று ப்ரியா பல்லை கடிக்க. "ஹேய், இப்பதான் கௌதம் கூட சண்டை போட மாட்டேன் என்று சொன்னாய். உன்னால் அது முடியாது என்று சொன்னதை, அதற்குள் நிரூபித்து விட்டாய் பார்த்தாயா?" என்று ராஜாராமன் சிரிக்க, ப்ரியா அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தாள். போன வேகத்திலேயே திரும்பி வந்த ப்ரியா, "கௌதம், நம்ம ஜீஎம்மும், அவரோட பொண்ணும், மருமகனும்,

பார்க்க வராங்க..." என்று அவசரமாக சொன்ன

"நீ அம்மாகிட்ட இரு. நான் பேசிட்டு வரேன்" அவர்களை காரிடாரிலேயே, எதிர் கொண்டான்.

"அங்கிள் அவரை அலைக்கழிக்கறீங்க?" என்று ...மணிடம் சொன்ன கௌதம், சுந்தரத்தை பார்த்து "...இருக்கேங்க? இப்போ உடம்பு பரவாயில்லையா?" கேட்டவுடன், அவன் கண்களில் நீர் சுரந்தது.

"என்னை மன்னிச்சுடுங்க கௌதம். நான் உங்களுக்கு ...காரியத்துக்கு, யாரா இருந்தாலும், என்னை ...சே..." என்று ஏதோ சொல்ல முயன்றவனை அவசர ... கை வைத்து அவன் வாயை பொத்தினான் கௌதம்.

"ஷ்! அதெல்லாம், நான் யாருக்குமே சொல்லலை. ...னிக்கு நடந்த எந்த விஷயத்தையும், எந்த நேரத்திலும், யார் கிட்டயும், நீங்க பேசாம இருந்தால் போதும். இதுதான் நீங்க எனக்கு செய்யற, மிகப் பெரிய உதவி. உங்க உடம்பு நல்லா ஆனதும், வேலைக்கு வாங்க, சரியா?" என்று புன்னகைத்தான்.

"நடப்பது எல்லாம் நன்மைக்கே, என்று கீதையில் சொல்லி இருக்குன்னு, எங்க அம்மா சொல்லுவாங்க. இப்ப நடந்த இந்த ஆக்சிடென்ட், உங்க கணவரை திருத்தி உங்ககிட்ட ஒப்படைச்சுடுச்சு பாருங்க. இனி மேல் உங்க வாழ்க்கையில் நல்ல காலம்தான்" என்று ஆறுதலாய் சாருமதியிடம் பேசினான்.

"நீங்க அம்மாவை பாருங்க கௌதம். நான் பார்த்துக்கறேன்" என்று சொன்னவரை மறுத்து வாசல் வரை சென்று வழி அனுப்பி வைத்தான். மூவரும் காரில்

[illegible] அழுத்தது

* * *

காலை ஆறு மணிக்கு வீட்டில் இருந்த [illegible] டன் ராஜாராமிடம் லஷ்மியின் உடல் நிலை [illegible] விசாரித்தவர், "உங்க கிட்ட கொஞ்சம் பெர்சனலா [illegible] ணும், எப்ப பேசலாம்?" என்று கேட்டார் [illegible]

"இப்போவே பேசலாம், பீச் வரை போய் வரலாம்," என்று புன்னகைத்தார் ராஜாராமன்.

உடன் நடந்தவரை சில விநாடிகள் கூர்ந்து பார்த்துவிட்டு, "ப்ரியா யாரு?" என்று கேட்டார்.

ராஜாராமன் லேசாக சிரித்துவிட்டு, "என்ன இது கேள்வி? ப்ரியா நம்முடைய பேத்தி. என்னுடைய மகனுடைய மகள்" என்று சிரித்தார்.

"நம்முடைய பேத்திதான். ஆனால் உண்மையில் அவர்களுக்கு பிறந்தவளா? சிவராமன் அப்பா என்னிடம்தான் வந்து ஈஸ்வர் பற்றி விசாரித்து சொல்லச் சொல்லி கேட்டார். அவருக்கு இருதய கோளாறு இருப்பது, தெரிந்தவுடன் நான் அந்த பையன் வேண்டாம், என்று அவர்களிடம் சொல்லிவிட்டேன். அதற்கு அடுத்த நாளே சத்யா ஈஸ்வரிடம் தனது காதலை சொல்ல, அவர் உமாவை காதலிக்கும் விஷயத்தை சொல்ல, அந்த பெண் தற்கொலை செய்து கொண்டாள். டாக்டர்களிடம் விசாரித்த போது இதய கோளாறோடு அவர்களால் இயல்பான திருமண வாழ்க்கை வாழ்வது கஷ்டம் என்று சொன்னதால், நான் உமா ஈஸ்வரை திருமணம் செய்து கொள்ள என்னிடம் அனுமதி கேட்டபோது மறுத்தேன். எந்த உண்மைகளை சொன்னால் உமா என்னுடைய கருத்தை

[illegible] அந்த [illegible] இருந்தார்.

[illegible] மூணு நாள் குழந்தையாக எங்களுக்கு [illegible] கிடைத்தாள் அல்லவா? நாங்கள் திருவனந்த [illegible] பத்மநாப சாமி கோவில் வாசலில் கண்டு எடுத்த [illegible] அவளுடைய பிறந்தநாளாய் கொண்டாடு [illegible] வோம். இப்போ நீங்க கேட்டதால் சொல்கிறேன். அவள் [illegible] பையனுக்கு பிறக்கவில்லை என்பது உண்மைதான். [illegible] ப்ரியாவிற்கு தெரியாது. இனியும் யாருக்கும் தெரி [illegible] நான் விரும்பவில்லை. அவள் என் பேத்திதான்" என்று உறுதியான குரலில் சொன்னார் ராஜாராமன்.

"உன்னுடையது இல்லை. நம்முடைய பேத்திதான், இது யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இப்பதான் எனக்கு உமா மேலும், ஈஸ்வர் மேலும் மரியாதை அதிகம் ஆகி இருக்கிறது. எப்போ பிரியா - கௌதம் கல்யாணம் வைத்து கொள்ளலாம்?" என்று சிரிப்போடு கேட்டார்.

"லஷ்மி வீட்டுக்கு வந்த உடனே ஒரு நல்ல நாள் பார்த்துடலாம்" என்று சந்தோஷமாய் சொன்னார் ராஜாராமன்.

* * *

லஷ்மிக்கு பரிசோதனைகளை எல்லாம் முடித்துவிட்டு, ரத்த அழுத்தம், நாடித் துடிப்பு, சர்க்கரை அளவு எல்லாம் நார்மலா இருக்கு, இனிமேல் பயப்படறதுக்கு

ஒன்றும் இல்லை'', என்று சொல்ல, கௌதமும் ப்ரியாவும் உடன் இருந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தனர்.

வீட்டிற்குள் நுழையும்போதே வாசலில் காத்து இருந்த ஒருவன், ''கௌதமை நல்லா சாத்தணும் ஆன்ட்டி. நான் இங்கே மைலாப்பூரில் இருக்கேன். உங்களுக்கு சர்ஜரி பண்ணியதை போனில் கூட சொல்லவில்லை ஆன்ட்டி. மூணு வாரம் ஆச்சு. இப்பவும் நான் என்னுடைய கல்யாணத்திற்கு, பத்திரிகை வைக்க வரவில்லை என்றால் எனக்கு தெரிஞ்சே இருக்காது. இப்ப எப்படி இருக்கறீங்க?'' என்று விசாரித்தான்.

கௌதம் ப்ரியாவின் புறம் திரும்பி, ''இது சிவா, என் க்ளோஸ் பிரெண்ட் ப்ரியா.'' என்று சொல்லியவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள். அவனை தனக்கு அறிமுக படுத்தியவன், தன்னை ஏன் அவனுக்கு அறிமுகப்படுத்த வில்லை?

''ப்ரியா, என்னோட ரெண்டே நிமிஷம் வாயேன். நான் கௌதமை பற்றி உனக்கு தெரியாத பல அதிர்ச்சியான விஷயங்களை சொல்றேன்,'' என்று சிரித்தபடி சொல்ல, அவள் கௌதமை பார்த்தாள். கௌதம் போ என்று தலை அசைக்க, தயக்கத்தோடு, அவனை பின் தொடர்ந்தாள் ப்ரியா. ஒரு பெஞ்சில் அமர்ந்தவன், ''ப்ரியா, நான் சிவா. கௌதம் என்னைப் பற்றி சொல்லி இருக்கிறானா?'' என்று கேட்டு அவள் இல்லை என்று தலை அசைத்தவுடன், ''பாவி'' என்று திட்டினான்.

''நீ ஒண்ணும் தப்பாக எடுத்துக்காத ப்ரியா, அவனை இருபது வருஷமா எனக்குத் தெரியும். ரொம்ப நல்ல பையன். நான் மைலாப்பூரில் ஒரு டிடெக்டிவ் ஏஜென்சி வைத்து இருக்கேன்...'' அவளுக்கு மின்னல் அடித்தது.

...வைத்துதான் கௌதம் தன்னை தேட இருக்க ...டும். ...ரியா, அவனும் சரி, அவங்க அம்மாவும் சரி, ...ன ரொம்ப நேசிக்கிறாங்க. உன்னை ஏற்கனவே ...ன பார்த்து பிடிச்சு இருந்த போதும், அம்மாவிற் ...தும் அத்தை மகளாக உன்னை தேடும்போது, அவன் ... பாட்டினை ரெண்டு நாள் கூடவே இருந்து பார்த் ... ப்ரியா. அவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும், அவன் மனசு ...ன் இல்லை. உன் வீட்டில் வைத்து, போட்டோவை ...வே போது, அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?'' ...த்த அவனை கேள்வியாக ஏறிட்டாள்.

''அவனுடைய சந்தோசத்தையும், திருப்தியையும், ...வன் பிரசவித்த தாயின் மகிழ்ச்சிக்கு ஒப்பிட்டான். அப்படியே திகைத்துப் போய் விட்டேன். என்னோட ...ரே வேண்டுகோள் அவனை சந்தோஷமா வச்சுக்கோ. ...ட்டுமா?'' என்று விடை பெற, தலையசைத்து அனுப்பி வைத்தாள் ப்ரியா.

தோட்டத்தில் ப்ரியா அமர்ந்து இருந்த இடத்திற்கு போனவன், ப்ரியாவின் விழிகளில் இருந்து வழிந்த நீரை பார்த்து திடுக்கிட்டான். அருகில் வந்து அமர்ந்தவன் தோளில் சாய்த்து, ''சிவா நீங்க என்னை தேடினதை பத்தி சொன்னார் கௌதம், உங்களைப் போய், என்னவெல்லாம்...'' பேச முடியாமல் அவள் திக்கினாள்.

''அன்று நான் பட்ட பாடு எனக்குத்தான் தெரியும். மனதில் உன் முகம் சித்திரவதை செய்ய, அம்மாவிற்காக, உன்னை நீ என்று அறியாமல் தேடிய போது... உனக்கு பெற்றோர் இருவரும் இல்லை என்று தெரிந்த போது.. எல்லாம் நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன்

தெரியுமா?'' என்று கேட்கும்போது அவன் குரல் கம்மி இருந்தது.

''ம்... சொ...ன்..னா...ர்.''

''அவனுக்கும் முதலில் தெரியாது. கன்னியாகுமரி போய்ச் சேரும் போது இரவு பனிரெண்டு மணி இருக்கும். அந்த நேரம் கூட, என்னைப் பார்த்த இடத்தில் பத்து நிமிஷம் படுத்து இருந்தேன் தெரியுமா? மறுநாள் காலையில் ஹோட்டலில் சாப்பிடும்போது, தக்காளி சட்னியை பார்த்தது கூட எப்படி கஷ்டப்படுத்தியது தெரியுமா?'' என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னபோது அவனது தோளை சுற்றி கை போட்டு அணைத்துக் கொண்டாள்.

''உங்க அம்மாதான் ப்ரியா பர்வாயில்லை என்று சொல்லி விட்டார்களே? இப்படியே நான் ... விடலாமே? நாம் அவசியம் அந்த வீட்டிற்கு இருந்து பார்க்கத்தான் வேண்டுமா என்று தாத்தா காலேஜ் ... வந்த பின்னும் சிவா கேட்டான். நான்தான் ஆமாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். அங்கே வந்து, உன் வீட்டில் ... போனை பார்த்தவுடன் எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

''கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது மாதிரி இருந்ததா?'' அப்ப, சக்கரை பந்தலில் தேன் மழை!'' ''பழம் நழுவி பாலில் விழுந்து, அதுவும் நழுவி வாயில் விழுந்ததா?'' என்று அவள் ஒவ்வொன்றாய் சொல்ல சொல்ல, அவன் மறுப்பாய், தலை அசைத்தான்.

''அப்ப உங்க பீலிங்க்ஸ், உங்களுக்குத்தான் தெரியும், நீங்களே சொல்லுங்க?'' என்று குறும்பாக கேட்டாள் ப்ரியா.

''அதெப்படி? என்னில் பாதியான உனக்கு கட்டாயம் தெரிந்து இருக்க வேண்டுமே? நீ சொல்லு.''

...பது போல பாவனை செய்துவிட்டு, ''சி...வ... ...ம், பிரசவ வேதனையில் துடித்த பிரசவித்த பின், ...குழந்தையை முதன் முதலில் பார்க்கும்போது, அந்த ...னை எல்லாம் வினாடியில் மறைந்து, அடையும் ...நிலை இருக்கிறதே? அது மாதிரி என்று வேணும்னா ...லாம்.'' என்று அவன் குரலில் சொல்ல, அவன் ...விட்டு சிரித்தான்.

''...ஜோக் இருக்கட்டும் ப்ரியா. நான் உன்னை என் ...வச்சு இருக்கேன். அது உன் அழகை வச்சோ, உன் ...வேலை இதை பார்த்தோ, வந்த பிரியம் இல்லை. ...லவ் என்பது ரொம்ப சாதாரணமான வார்த்தை ... அதை உணரத்தான் முடியும்'' என்று சொல்லி ...அணைத்தான் கௌதம்.

33

பிப்ரவரி பதினாலு. காதலர் தினம், உலகம் முழுதும், உள்ள இளைஞர்கள் கொண்டாடும் உற்சாகமான நாள், இன்று தனது பிறந்த நாள். இது எத்தனை பேருக்கு தெரியும்? தானாக போய் சொல்வதற்கும் ஒரு மாதிரி இருந்தது. தாத்தாவிற்கு தெரியும். எங்கே போய்விட்டான்?

''வந்துடுவாரும்மா'' என்ற ஒரே பதிலை வெவ்வேறு விதமாக சொன்னார்கள். இன்றாவது வருவாரா? யோசனையோடு எழுந்தவள், மணி பார்த்தாள். மணி ஐந்தரை. கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்க, துள்ளலோடு வந்து கதவை திறந்தவளுக்கு ஏமாற்றமில்லை.

தெரியுமா?'' என்று கேட்கும்போது அவன் குரல் கம்பி இருந்தது.

''ம்... சொ...ன்...னா...ர்.''

''அவனுக்கும் முதலில் தெரியாது. கன்யாகுமரி போய்ச் சேரும் போது இரவு பனிரெண்டு மணி இருக்கும். அந்த நேரம் கூட, என்னைப் பார்த்த இடத்தில் பத்து நிமிஷம் படுத்து இருந்தேன் தெரியுமா? மறுநாள் காலையில் ஹோட்டலில் சாப்பிடும்போது, தக்காளி சட்னியை பார்த்தது கூட எப்படி கஷ்டப்படுத்தியது தெரியுமா?'' என்று கலங்கிய குரலில் சொன்னபோது அவனது தோளை சுற்றி கை போட்டு அணைத்துக் கொண்டாள்.

''உங்க அம்மாதான் ப்ரியா பரவாயில்லை என்று சொல்லி விட்டார்களே? இப்படியே நான் திரும்பி விடலாமே? நாம அவசியம் அந்த வீட்டிற்கு போய் பார்க்கத்தான் வேண்டுமா என்று தாத்தா காலேஜ் வரை வந்த பின்னும் சிவா கேட்டான். நான்தான் ஆமாம் என்று சொல்லிவிட்டேன். அங்கே வந்து, உன் வீட்டில் போட்டோவை பார்த்தவுடன் எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

''கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது மாதிரி இருந்ததா?'' அப்ப, சர்க்கரை பந்தலில் தேன் மழை,''

''பழம் நழுவி பாலில் விழுந்து, அதுவும் நழுவி வாயில் விழுந்ததா?''என்று அவள் ஒவ்வொன்றாய் சொல்ல சொல்ல, அவன் மறுப்பாய், தலை அசைத்தான்.

''அப்ப உங்க பீலிங்க்ஸ், உங்களுக்குத்தான் தெரியும். நீங்களே சொல்லுங்க?'' என்று குறும்பாக கேட்டாள் ப்ரியா.

''அதெப்படி? என்னில் பாதியான உனக்கு கட்டாயம் தெரிந்து இருக்க வேண்டுமே? நீ சொல்லு.''

...ப்பது போல பாவனை செய்துவிட்டு, ''சி..வா... ...ய்... பிரசவ வேதனையில் துடித்த பிரசவித்த பின், ...குழந்தையை முதன் முதலில் பார்க்கும்போது, அந்த ...னை எல்லாம் வினாடியில் மறைந்து, அடையும் ...நிலை இருக்கிறதே? அது மாதிரி என்று வேணும்னா ...ல்லலாம்,'' என்று அவன் குரலில் சொல்ல, அவன் ...விட்டு சிரித்தான்.

''ஜோக் இருக்கட்டும் ப்ரியா. நான் உன்னை என் ...ரா வச்சு இருக்கேன். அது உன் அழகை வச்சோ, உன் ...ப்பு வேலை இதை பார்த்தோ, வந்த பிரியம் இல்லை. ...லவ் யு என்பது ரொம்ப சாதாரணமான வார்த்தை ...ரியா. அதை உணரத்தான் முடியும்'' என்று சொல்லி ...ணைத்தான் கௌதம்.

33

பிப்ரவரி பதினாலு. காதலர் தினம், உலகம் முழுவதும், உள்ள இளைஞர்கள் கொண்டாடும் உற்சாகமான நாள். இன்று தனது பிறந்த நாள். இது எத்தனை பேருக்கு தெரியும்? தானாக போய் சொல்வதற்கும் ஒரு மாதிரி இருந்தது. தாத்தாவிற்கு தெரியும். எங்கே போய்விட்டார்?

''வந்துடுவாரும்மா'' என்ற ஒரே பதிலை வெவ்வேறு விதமாக சொன்னார்கள். இன்றாவது வருவாரா? யோசனையோடு எழுந்தவள், மணி பார்த்தாள். மணி ஐந்தரை. கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்க, துள்ளலோடு வந்து கதவை திறந்தவளுக்கு ஏமாற்றமில்லை.

''குட்மார்னிங். என்ன கௌதம்? ஜாகிங் போகலையா?,'' என்று புன்னகையோடு விசாரித்தாள் ப்ரியா.

''ம்ம்ம் இல்லை. இன்னிக்கு ஸ்பெசல் டேயாச்சே? காலை சரியா ஆறு மணிக்கு, கீழே போர்டிகோவில் இருப்பேன். சீக்கிரம் வந்துவிடு'' என்று அவள் கன்னத்தில் செல்லமாய் தட்டி விட்டு போனவனை, பார்த்து பிரமித்தாள் ப்ரியா.

குளித்து கிளம்பியவள், அவன் வாங்கிக் கொடுத்த சிவப்பு வண்ணத்தில் ஜரிகை வேலைப் பாடுகளுடன் கூடிய பட்டுப் புடவையை, கட்டி, பொருத்தமாய் நகை அணிந்தாள். கண்ணாடியில் ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு, திருப்தியோடு வெளியே வர, கதவில் கை வைத்த அதே நேரம், க்ரீம் வண்ண பைஜாமாவில், கையில் ஒற்றை சிவப்பு ரோஜாவுடன், இதழ்களில் வழிந்த புன்னகை, கண்ணில் நிறைந்த காதல், இவற்றோடு நின்று இருந்தான்.

காலை ஆறு மணி முதல், மாலை ஆறு மணி வரை, என்னுடைய நேரம் என்று அவளிடம் வாக்குறுதி பெற்று, அழைத்து சென்றவன், எங்கே போகிறோம் என்பதை கடைசி வரை சொல்லவே இல்லை. நடப்பது நடக்கட்டும் என்று புன்னகையோடு அமர்ந்து விட்டாள். கௌதம் சொன்ன மாலை ஆறு மணிக்கு, கன்யாகுமரியில் அவர்களின் பூர்வீக வீட்டின் முன்னால் காரை நிறுத்திய போது அந்த வீட்டை, அவளுக்கு அடையாளமே தெரியவில்லை.

அவளுக்கு ஆச்சரியம், அந்த வீட்டின் புதுப்பிக்கப்பட்ட அந்த தோற்றம் மட்டும் அல்ல. அதன் வாசலில் இருந்த ''கருணை இல்லம்'' பெயர் பலகை.

''கௌதம் இது எங்க வீடுதானா? இது... இது..'' என்று பேச்சு வராமல் திணற. அவளை தன் தோளோடு சேர்த்து

சாய் அணைத்தவன், ''அங்கே பாரு'' என்று பக்கத்தில் கை காட்டினான்.

அங்கே. அவளது விழிகள் இன்னும் பெரிதாய் விரிந்தது. பக்கத்தில் இருந்த காலி இடத்தில், சின்னதாய் ஒரு பந்தல் போட்டு, வண்ண காகிதங்களாலும், பலூன்களாலும், அலங்கரிக்கப்பட்டு இருக்க, சின்ன சீரியல் விளக்குகள், ''ஹேப்பி பெர்த் டே டு ப்ரியா'' என்று கண் சிமிட்டியது. ஹரி, லக்ஷ்மி, அமர்ந்து பேசிக் கொண்டு இருக்க. அவள் ஆச்சரியத்தின் விளிம்பை தொட்டாள்.

அவர்கள் இருவரும் வாசலிலேயே நின்று இருக்க வேகமாய் வெளியே வந்த ராஜாராமன், ''ஹாய் ப்ரியா, விஷ் யு மேனி மோர் ஹேப்பி ரிடர்ன்ஸ் ஆப் தி டே டியர்'' என்று அணைத்துக் கொண்டார்.

''நீங்க பேசாதீங்க. நான் உங்க பெர்த்டேயை மறந்துட்டேன் என்று காலையில் இருந்து என்கிட்டே பேசக் கூட செய்யலை,'' என்று அவரின் கையை தட்டிவிட்டாள் ப்ரியா.

''ப்ரியா உன் மேல் என்ன கோபம்? உன்கிட்ட எப்படி பேசறது சொல்லு? உன்னோட போன் என்கிட்டே இருக்கு. கௌதம் மொபைலுக்கு பேசினால், அவன் ஒண்ணு எடுக்க மாட்டேன் என்கிறான். எடுத்த போது, உன்னிடம் கொடுக்க மாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டான். என்னை என்ன செய்ய சொல்ற? நீ சண்டை போடணும்னா என் கூட போடக்கூடாது. அவன் கூட போடு''என்று கௌதமிடம் அனுப்பி வைக்க அவன் சிரித்தான்.

''எல்லாம் ஜனா தாத்தாவோட ஏற்பாடு. போய் அங்கே கேளு,'' என்று சிரித்தவனை பொய்யாய் முறைக்கத்தான் முடிந்தது.

வீட்டிற்குள் இருந்து ஜனா தாத்தா வந்ததும், "தாத்தா உங்க பேத்தியை நீங்க சொன்ன அந்த மணிக்குள் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டேன். அவள் என் மேல ஏகப்பட்ட கோபத்தில் இருக்கிறாள். முதலில் அவளுக்கு பதில் சொல்லுங்க," என்று சிரித்தான்.

"அப்படியா? என்ன எல்லாம் கேள்விகள் ப்ரியா? கேளு பார்ப்போம்" என்று சிரிப்போடு கேட்டார் ஜனார்த்தனம்.

"எதற்கு இவ்ளோ தூரம் எல்லாரையும் இழுத்து அடிச்சு... ஒரு பிறந்த நாள் விழாவிற்காக இத்தனை சிரமம் தேவையா?" என்று தயக்கத்தோடு கேட்டாள் ப்ரியா.

"ப்ரியா, இது வெறும் பிறந்த நாள் விழா மட்டும் இல்லை. இது முப்பெரும் விழா. முதலாவது, உன்னுடைய பிறந்த நாளை முன்னிட்டு, உனக்காக வைத்து இருந்த இந்த வீட்டை, இந்த கருணை இல்லத்திற்கு பரிசாக கொடுத்து விட்டார். இரண்டாவது, உனக்கும் கௌதமிற்கும் திருமண நிச்சயம் செய்வதற்கான விழா. மூன்றாவதுதான் உன்னுடைய பிறந்த நாள் விழா. இந்த கருணை இல்லத்தை இங்கே மாற்றி அமைப்பதற்காகத்தான், எல்லோரும் இங்கே வந்தோம். உனக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த பிறந்த நாள் வாழ்த்துக்கள்," என்று சந்தோஷமாக சொல்ல, அங்கே அனைவரும் மனமும் மகிழ்ச்சியில் நிரம்பி வழிந்தது.

* * *

காதலால் இணைந்த இரண்டு இதயங்களின் உடல், பொருள், ஆவி என அனைத்தும் சங்கமிக்கும், புனித சடங்குகள் நிகழும் நாள். கௌதமின் வீடு பரபரப்பாய் இயங்கிக் கொண்டு இருந்தது. வீட்டில் நெருங்கிய உறவினர்கள், நண்பர்கள் என்று நிரம்பி இருந்தது. காலை ஐந்து மணிக்கு, சிவா தமிழையும் அழைத்துக் கொண்டு முதல் ஆளாய் வந்துவிட்டான்.

...வை பார்க்க விரும்பிய தமிழை அழைத்துக் ...டு வந்து ப்ரியாவின் அறைக் கதவை தட்டினான் ... கதவை திறந்தவள் கண்ணில் முதலில் பட்டது ... "இந்த பொண்ணுதானே, ஏர்போர்ட்டில்..." என்று ...வள் பார்வை அடுத்த பக்கம் திரும்பியது.

"... ப்ரியா, தமிழை ஏற்கனவே பார்த்து இருக்கிறாயா?" ... கௌதம் கேட்க, அவள் "இ..வ...ங்..க யா..ரு?" ... விசாரித்தாள்.

"என்னோட பிரெண்ட் சிவா இருக்கான்ல. அவனோட ... பேரு தமிழ். சொந்த ஊர் திருவனந்தபுரம். அங்கே ... அப்பா முன்பு வேலை செய்த ஆபீஸில் வேலை ...த்தாள். நான் முதலில் உன்னை தேடி சுற்றிய போது எனக்கு நிறைய ஹெல்ப் பண்ணினாள். என்னை ஏர்போர்ட்டில் வழி அனுப்ப வந்து இருந்தாள். நீ அங்கே பார்த்தாயா?" என்று கேட்டான்.

அன்று கை அசைத்து அசைத்து பேசினாளே? இப்போது ஏன் இவ்வளவு நேரமாய், ஒரு வார்த்தை கூட பேசாமல் இருக்கிறாள்? அவளின் சிந்தனையை இடையிட்டு தடுத்தது கௌதமின் குரல்.

"கடவுள், எல்லோருக்கும் எல்லாமே கொடுத்து விடுவதில்லை என்பதற்கு ஒரு உதாரணம் தமிழ். அவ உன்னை பார்க்கணும்னு சொன்னா. தமிழுக்கு பேச வராது. காதும் கேட்காது. நீ மெதுவாய் பேசினால், உதட்டசைவை வைத்து புரிந்து கொள்வாள்," என்று புன்னகைத்தான்.

அவன் சொன்னதை கேட்டதும் தன் தலையிலேயே ஓங்கி குட்டிக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது. ஜாடையில்தான் பேச வேண்டும் என்பதால்தான், அவள் கையை அப்படி ஆட்டி ஆட்டி பேசி இருக்கிறாள்.

மொழி படத்தில், ஜோதிகா, ப்ரித்விராஜுக்கு, அவளது பாட்டியை, ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்த போது சொன்ன ஜாடை. கையின் அசைவு தாடையில் இருந்து. இதழ்களில் இருந்து இல்லை. அதை போய் என்னவெல்லாம் எண்ணி, எத்தனை நாள் தானும் அவதிப்பட்டு, அவனையும் படுத்தி, வினாடிக்குள் எங்கெங்கோ சுற்றிய மனம் அவன் பேச்சு தொடரவும், இங்கே நனவுக்கு வந்தது.

அவன் தமிழிடம், ''இது ப்ரியா, என்னுடைய உயிர்'', என்று தன் நெஞ்சை சுட்டி காட்டி சொன்னதை ஆசை யாக ரசித்து, கண்ணீர் பெருக்கினாள்.

கிளம்பி வெளியே வந்த போது ராஜாராமன் எதிரே வர, ''மை ஸ்வீட் தாத்தா, உங்களுக்கு ஆயிரம், லட்சம், கோடி தாங்க்ஸ்,'' என்று மனப்பூர்வமாக சொல்லி, கன் னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

''அடேடே! என்ன இது? கல்யாணத்தன்னிக்கு கொஞ் சம் பலமா இருக்கு?என்ன விஷயம் ப்ரியா?'' என்று கேலியாக கேட்டாலும், அவருக்கு குரல் தழதழத்தது.

''நான் கௌதமை பார்க்காமலே, கல்யாணம் பண் ணிக்க மாட்டேன் என்று எவ்வளவு முட்டாள் தனமாய், பிடிவாதம் பிடித்து கொண்டு இருந்தேன்? நீங்க தானே பொறுமையாய், எடுத்து சொல்லி, என்னை சரியான முடிவு எடுக்க வைத்தீர்கள்? அதனால்தான் தேங்க்ஸ் சொன்னேன்,'' என்று கட்டிக் கொண்டாள்.

''இதுல என்னோட பங்கு ரொம்ப கம்மிதான். நீ எனக்கு சொல்லிட்ட. நானும் எனது நன்றிக் கடனை செலுத்தி விடுகிறேன்,'' என்று அவள் கன்னத்தில் தட்டிவிட்டு கீழே ஹாலில் கோவிலுக்கு எடுத்து செல்ல வேண்டிய பொருட்களை சரி பார்த்துக் கொண்டு இருந்த லக்ஷ்மி யிடம் வந்தார்.

...ம்மா ரொம்ப பிசியா? எனக்கு ஏதாவது ஒரு ...ல கொடேன். நானும் செய்யறேன்,'' என்றவரை ...த்து. ''ஐயோ, உங்களுக்கு என்பா சிரமம்?'' என்று ...கைத்தார்.

''நான் உனக்கு ரொம்ப கடமைப் பட்டு இருக்கிறேன் ...மி. உமா பற்றிய நினைவுகளை இத்தனை வருடம் ...தில் பாதுகாத்து சரியான சமயத்தில், சரியான ஆளிடம் வெளிப்படுத்தி, ப்ரியாவை தேடிக் கண்டு பிடித்து, நடு ...ல் அவள் குழப்பிய போதும், பொறுமையாய் இருந்து, கல்யாணம் வரை கொண்டு வந்து நிறுத்தி இருக்கி றாயே? அதற்காக நான் உனக்கு ஸ்பெசலா நன்றி சொல லணும். அதுக்கும், இனிமேலும் என்னோட செல்லத்தை நீ பத்திரமா பார்த்துக்கப் போகிறாயே, அதற்கும் சேர்த்து நான் நன்றி சொல்லிடறேன்'' என்று நெகிழ்ந்த குரலில் விழிகளில் நீரோடு சொல்ல, லக்ஷ்மி அவசரமாக குறுக் கிட்டார்.

''என்னப்பா இது? இப்ப போய் கண் கலங்கிட்டு? நீங்க எனக்கு நன்றி சொல்லணுமா என்ன? இது என் னோட குடும்பம் இல்லையா? ப்ரியாவும் இந்த குடும்பத் தில் ஒருத்திதானே? என் பொண்ணு மாதிரி நான் பார்த் துப்பேன். நீங்க கவலையே படாதீங்க...''

''நான் எங்கே கவலைப் பட்டேன்? நன்றிதான் சொன் னேன்?'' என்று சிரித்தார் ராஜாராமன்.

திட்டமிட்டபடி, இறைவன் சந்நிதானத்தில், எளிமை யாய், குறிப்பிட்ட சில நெருங்கிய உறவினர்கள், நண் பர்கள் சூழ, நல்ல நேரத்தில், திருமணம் முடிந்தது. திரு மணம் முடித்து பெரியவர்கள் காலில் விழுந்து ஆசீர் வாதம் வாங்கிக் கொண்டனர்.

கூடி இருந்த பெரியவர்கள் நிறைந்த மனதோடு, இதழ்களில் புன்னகையோடு, கண்ணில் நீரோடு, விலை மதிப்பில்லாத வாழ்த்துக்களை, விலை மதிப்புள்ள நகைகளோடு சேர்த்து, பரிசாக கொடுத்தனர்.

சாப்பிட்டு முடித்து ரூமிற்கு வந்தவர்களுக்கு வித்தியாசமான அனுபவமாய் இருந்தது. ''என்ன ப்ரியா சத்தத்தையே காணோம்?'' என்று கேட்டான் கௌதம்.

''ஒரு சாரி கேட்கணும். அன்னைக்கு நமக்குள் சண்டை வந்த அன்று, நான்....''

''ப்ரியா, எத்தனை தடவை சொல்றேன்? மறக்கவே மாட்டாயா? வேண்டாத விஷயத்தை எத்தனை தடவை பேசறது?''

''இல்ல கௌதம் நான், இப்போ சொல்லப் போறதை நான் உங்ககிட்ட ஏற்கனவே சொன்னது இல்லை. ப்ளீஸ்,'' என்று கெஞ்சியவளை தோளில் சாய்த்துக் கொண்டு, ''சரி சொல்லு'' என்றான்.

''அன்று நான் உங்களை நீங்க ஊருக்கு ஒரு பெண்
ணோட சுத்துரீங்கன்னு சொன்னேனே? அது ஏன்னு தெரி
யுமா கௌதம்?'' என்ற போது அவள் குரல் திக்கியது.
''உன் நம்பிக்கையை இழக்கும்படி நான் என்ன தப்பு
செய்தேன் என்று மனசு ஆறாம, பல நூறு தடவை யோசிச்சு
குழம்பி இருந்தேன் ப்ரியா. உன்னை பார்த்தப்புறம் மறந்தே
போய் விட்டது. இப்ப நீதான் மறுபடி கிளப்பி இருக்க.''
''அன்று திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டில், நான் உங்
களோடு தமிழையும் பார்த்தேன். அப்போ நீங்க, அவ
கிட்ட சிரித்து பேசியது, அப்புறம் கடைசியில், நீங்க கிஸ்
கொடுத்ததா, தப்பா புரிஞ்சுகிட்டேன்.''

...அது நான்...''

''எனக்கு இப்ப புரியுது. உங்க மேல எந்த தப்பும் ...லை. ஆனால் அப்போ எனக்கு ஆத்திரமாதான் ...ந்தது. அந்த அடக்கி வச்ச கோபம், உங்களை நேரில் ...ல சூழலில் பார்த்தவுடன், அடியில் போய் விட்டது. ...று வீக்கான சந்தர்ப்பத்தில் நான் உங்களை கண்டபடி ...பேசிட்டேன். ரொம்ப சாரி கௌதம்,'' என்றவள் கண்...ணில் அடக்க மாட்டாமல் கண்ணீர் பெருகியது.

''இன்று காலை நம்ம வீட்டில், உங்கள் பிரெண்ட் மனைவியா, அவங்க பேச முடியாதவங்க என்ற தகவலோடு சந்திக்க நேர்ந்தது என்னோட குற்ற உணர்ச்சியை அதிகமாக்கி விட்டது''என்று விசும்பினாள் ப்ரியா.

''விடுடா. எனக்கு ஒன்றும் இப்போ கோபம் இல்லை...'' என்று தேற்றினான்.

''நான், ரொம்ப மோசம். இனிமேல் இப்படி எல்லாம் செய்ய மாட்டேன் கௌதம். ஐ ஆம் சாரி கௌதம்,'' என்று மனப்பூர்வமாக உறுதி அளித்தாள் ப்ரியா.

அவளின் வருத்தம் புரிந்தது. அதை மாற்ற விரும்பி, ''ஐ மிஸ்ட் யு ப்ரியா,'' என்று சொல்ல, அவள் ஆச்சரியத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தாள். லேசாய் சிரிப்பு வந்தது.

''ஐ லவ் யு கௌதம்'' என்று அவனை நெருங்கி நின்று
விளையாட்டை தொடர, அவளை அணைத்துக் கொண்டு,
''ஐ வில் ஹக் யு ப்ரியா,''என்றான்.
அவன் தோளில் சாய்ந்தவள், ''ஐ வில் கிஸ் யு
கௌதம்,'' என்றதும் அவளை அவசரமாய் விலக்கியவன்,
''வெய்ட் வெய்ட். முதல் முத்தம், ரொம்ப ஸ்பெசலா
மறக்க முடியாமல் இருக்கணும். ப்ரியா, பெண்மை

முழுமை அடைவது தாய்மையில். அந்த தாய்மையின் அடையாளமாய் விளங்கும், கருவறைக்கு, எனது முதல் முத்தம்,'' என்றவன், அவள் முன் மண்டியிட்டு, புடவையை லேசாக விலக்கி, வயிற்றில் முத்தமிட்டான். அவன் முத்தமிட்டு எழுந்தபின், அவன் தோளில் சாய்ந்தவள்,

என்னை நீ சுமப்பதினால், இதயமும் கருவறைதான்.
மனதால் நீயும் அன்னையே. மறவேன் என்றும் உன்னையே.
என்னை படைத்த அந்த தெய்வம்,
என்னை சுமந்த அன்னை தெய்வம்,
இரண்டும் உந்தன் உருவில் பார்க்கிறேன்.

என்று பாடிவிட்டு அவன் நெஞ்சில் முத்தமிட்டாள். என்னோட காணிக்கை உங்கள் இதயத்திற்கு என்று சொன்னவளை அணைத்துக் கொண்டான்.

34

பிரார்த்தனையை மதுரையில் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று கன்னியாகுமரிக்கு போகும் வழியில், மதுரை செல்ல முடிவெடுத்து, குடும்பத்துடன் கிளம்பினான் கௌதம். சென்னையில் இருந்து மதுரைக்கு விமானம் மூலம் கிளம்பி வரும் வழியில், ''என்ன கௌதம் வேண்டுதல் எங்கே? பொற்றாமரை குள படிக்கட்டிலா? விபூதி பிள்ளையார் கிட்டயா? இல்ல மீனாக்ஷி அம்மன்கிட்டயா? எங்கேன்னு கரெக்டா சொல்லு. அங்கேயே நேரே போய்டலாம்,'' என்று ராஜ் தாத்தா கௌதமை சீண்டினார்.

''பிள்ளையார்தான். என் வேண்டுதலை சீக்கிரமே நிறைவேற்றி வச்சார். அவருக்குத்தான் தேங்க்ஸ் சொல்லணும். அப்படியே அவங்க அம்மாவையும் கவனித்துடுவோம். மதுரைக்கு வந்து மீனாக்ஷியை கவனிக்காமல் எப்படி?'' என்று சிரித்தான்.

தரிசனம் முடித்து பிள்ளையாருக்கு சிறப்பு பூஜைகள் செய்து, கலகலப்பான சூழலில் எல்லோரும் உணவு அருந்தி முடித்த பின், கௌதமும் ப்ரியாவும் எல்லோரிடமும் விடை பெற்றுக் கொண்டு, காரில் கன்யாகுமரிக்கு கிளம்பினார்கள்.

போகும் வழியில் ப்ரியா எண்ணற்ற கேள்விகளோடு திரும்பி திரும்பி பார்ப்பதை உணர்ந்த கௌதம், ''என்ன சந்தேகம்? வாயை திறந்துதான் கேட்பது? திரும்பி திரும்பி பார்த்தால் சந்தேகம் தீர்ந்துவிடுமா?'' என்று சிரிப்போடு கேட்டான்.

''இந்த கார் எப்படி இங்கே வந்தது?''

''அது சிவா எடுத்து வந்தான். உண்மையா சொன்னால், அது எனக்காக இல்லை. உனக்காக. சண்டைப் போட்டு இருந்த போதே, ரெண்டு மாசம் கழிச்சு பார்க்கும்போது, காரின் மேல் நீ வச்ச பிரியத்தை தான் நேரில் பார்த்தேனே? அதான் சிவாவை எடுத்து வர சொன்னேன்,'' என்று சிரித்தான்.

''ஹேய் இதானே வேண்டாம் என்பது? நேற்று வரை விமானத்தில் போவதாய் தானே இருந்தது? அப்புறம் எப்படி திடீர் என்று ப்ளான் மாறிவிட்டது?''

''மதுரையில் வீட்டில் இருந்து விமான நிலையத்திற்கு ஒரு கார் பயணம். காத்து இருத்தல், விமான பயணம்.

அப்புறம் திருவனந்தபுரத்தில் இருந்து ரெண்டு மணி நேரம் கன்யாகுமரிக்கு கார் பயணம். தேவையா?" என்று அவன் கோர்வையாக கேட்டாலும், ஏதோ இடித்தது.

நீ சொல்வதை நான் நம்பவில்லை என்ற அவளின் தீர்மானமான பார்வையை உணர்ந்தவன், "திருவனந்தபுரம் ஏர்போர்ட்டிற்கு போக எனக்கு பிடிக்கவில்லை. அங்கே உனக்குப் பிடிக்காத, மனதை வாட்டும் நிகழ்வுகள் நடந்து இருக்கு என்று தெரிந்தபின் அங்கே போக எனக்கு மனம் வரவில்லை," என்று சின்ன குரலில் சொன்னதை கேட்டவளுக்கு மனம் நெகிழ்ந்து போனது.

நெருங்கி அவன் தோளில் சாய்ந்து கொள்ள, "ராணி, கொஞ்சம் தள்ளி உட்கார்ந்துக்கோ. பேசு. சிரி. புக் படி. பாட்டு கேளு. என்ன வேணும்னா பண்ணு. ஆனால் என் மேல் படாமல் பண்ணு. அப்புறம் எனக்கு மூட் மாறிடும். பயணம் பாதி வழியில் திசை மாறிடாம பார்த்துக்க வேண்டியது உன்னுடைய பொறுப்பு. சரியா?" என்று உல்லாசமாய் சிரித்தான்.

சில வினாடிகள் கழித்து அவன் அவளை கூப்பிட்ட விதம் உரைக்க, "நீங்க என்னை எப்படி கூப்பிட்டீங்க?" என்று கேட்டாள்.

"ராணி. என் இதயத்தின் ராணி. இல்லத்தின் ராணி. என் அலுவலக சாம்ராஜ்யத்தின் ராணி."

"ஆமா! இப்படி எல்லாம் ஏதாவது உருகுற மாதிரி பேச வேண்டியது. அப்புறம் என்னை மேலே சாயாத என்று குறை சொல்ல வேண்டியது," என்று சொன்னதும் வண்டியை நிறுத்தினான்.

...மெதுவா போகலாம். வா," என்று இரு கரங்களையும் ...த்தவுடன் அவள் நகர்ந்து வந்து சாய்ந்து கொண்டாள்.

"ஆமா காலையிலே பட்டுப் புடவையில தானே ...த்த? அப்புறம் ஏன் ட்ரெஸ் மாத்திட்ட?"

"மலரும் நினைவுகள் என்று நீங்கதானே சொன் ...ங்க? அதான். அதே எல்லோ சுடிதாரில். அதே கடற் ...ரையில், அதே ஐந்தரை மணி அளவில், அ...தே ...ரி..யா, உங்க முன்னால்," என்றவளை, "அதே ப்ரியா இல்லை. அப்போ யாருன்னே தெரியாது. இப்போ என் ...னோட உயிராகி விட்ட ப்ரியாவை பார்க்கப் போகிறேன்," என்று குறுக்கிட்டு திருத்தினான்.

சுவாரஸ்யமாய் பேசி சிரித்தபடி, ஐந்தரை மணிக்கு கன்யாகுமரியை தொட்டவர்கள் நேராக பீச்சிற்கே போனார்கள். அங்கே இடையை சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு அலைகளின் நடந்தான். அடுத்து வந்த பெரிய அலையில் முகத்திலும் நீர் பட, அவளது முகத்தில் வழிந்த நீரை துடைத்து விட்டவன், கூட்டம் இல்லாமல் இருட்டிக் கொண்டு இருந்த அந்தி நேரத்தில் நெற்றியிலும் கன்னத்திலும் முத்தமிட்டான்.

"ஹேய் முகம் கழுவ வேண்டாமா? உப்பு கரிக்கலை?" என்று கிசுகிசுப்பாய் கேட்ட ப்ரியாவிடம், "இல்லை. ஸ்வீட்டாய் இருக்கு ப்ரியா," என்று ரகசியமாய் சொன்னான்.

காதில் கிசுகிசுத்த அந்த மாய குரல், அந்த வார்த்தைகள் தந்த மயக்கம், அவனது தொடுகை ஏற்படுத்திய பரவசம், என்று தவித்தவள், "ஜீஜீ ரூமிற்கு போகலாமா?" என்று கேட்டாள்.

''என்ன ராணி, மறுபடியும் ஜீஜீக்கு போய்ட்ட?''

''நீங்க என்னை ராணி சொல்ற நேரங்களில் மட்டும் ஜீஜீ.'' என்று கொஞ்சினாள்.

அவன் காரை நிறுத்திய இடத்தை பார்த்தவளுக்கு அதுவரை இருந்த அந்த மயக்க நிலை மாறி வியப்பு மேலிட்டது. ''இது நாம ரெண்டு பேரும் அன்னைக்கு ஆபீசுக்குன்னு பார்த்த இடம்தானே? நாம ஹோட்டலில் தங்க போகிறோம் என்று நினைத்தேனே? இங்க ஆபீஸ் வைக்கலியா?''என்று அடுக்கடுக்காய் கேள்விகளை அடுக்க அவன் சிரித்தான்.

''இங்க ஆபீஸ் வைக்க வேண்டாம். என் ராணிக்கு சொந்தமாய் இருக்கட்டும் என்று முடிவு செய்துட்டேன்,'' என்று கௌதம் கண் சிமிட்ட, பார்வையை சுழற்றிய ப்ரியா பிரமித்து போனாள்.

அந்த வீட்டின் முகப்பு வாசலில் பித்தளை தகட்டில் இருந்த 'ப்ரியம்' என்ற பெயர்ப் பலகை. அந்த வீட்டின் அலங்காரம். சுற்றி போடப்பட்டு இருந்த தோட்டம்.

''ஜீஜீ வீட்டுக்கு பேர் ப்ரியம் என்று வைத்து இருக்கிறீர்கள்? ப்ரியம்னா அன்பு அப்படின்னு சொல்லலாம். அப்புறம், ப்ரியா கௌதமின் சுருக்கம். கரெக்டா?''

''நீ சொன்னா தப்பா இருக்குமா ராணி? வா வீட்டை பார்க்கலாம்,'' என்று அழைத்து சென்றான்.

மேலே அலங்கரிக்கப்பட்டு இருந்ததை பார்த்து ப்ரியா பிரமிப்பின் எல்லைக்கே போய் விட்டாள். விசாலமான அறை. நடுவில் இருந்த சுழலும் படுக்கை, நான்கு பக்க சுவரிலும் அடுக்கி வைத்த ரோஜாக்கள், மங்கலாய்

...து மயக்கம் உண்டு பண்ணிய வெளிச்சம். வெளியே ...ளி ஒரு சின்ன குடையின் கீழ், மூன்று சேர்கள். ...புறம் ஊஞ்சல், கைப்பிடிச்சுவரில் அருகில் போய் ...ால், தெரியும் தோட்டம், தூரத்தில் தெரிந்த கடல், ...றி பார்த்துவிட்டு திரும்பியவள், ஊஞ்சலில் அவன் அமர்ந்து ஆடிக் கொண்டு இருக்க, அருகில் அமர்ந்து ...யில் சரிந்தவளை தூக்கி அணைத்துக் கொண்டான்.

அவளை அணைத்தபடி, அறை கதவை அடைந்தவன், அதன் நடுவில் இருந்த செவ்வகமாய் அலங்கார வேலை செய்யப்பட்டு இருந்த இடத்தை ஒரு புறம் தள்ளினான்.

''இது ஸ்லிடிங் டோரா? பார்த்தால் அப்படி தெரியவில்லையே? ஏதோ டெகரேசன் மாதிரி இருக்கு. உள்ள என்ன ரகசியமா வச்சு இருக்கீங்க?'' என்று காதோரம் கிசுகிசுத்தாள் ப்ரியா.

''நீயே பாரு,'' என்று கதவில் இருந்து விலக, ''வாவ், இது அந்த ஆர்ட் எக்சிபிசன்ல அனு வரைய சொன்ன படம் இல்ல. நான் அதை மறந்தே போயிட்டேன். நல்லா இருக்கு. இது என்ன தாஜ்மகாலா?''என்று சிரிப்போடு கேட்டாள்.

''அது செத்துப் போன பின் கட்டிய சமாதி. அதோட இதை கம்பேர் பண்ணாத. விலை மதிப்பில் அதை விட இது கம்மியா இருக்கலாம். ஆனால் இது நான் உயிரோட இருக்கும்போதே, என்னுடைய காதலியோட சந்தோஷமா இருப்பதற்காக கட்டிய பிரிய மஹால்,'' என்று ஆசையோடு சொன்னான்.

ப்ரியா, அந்த படத்தை சுட்டிக் காட்டி, ''நீ பாதி நான் பாதி கண்ணா அருகில் நீ இன்றி தூங்காது கண்ணே. நீ இல்லையேல், நான் இல்லையே? உயிர் நீயே...'' என்று பாடினாள்.

[illegible] என்று சொல்ல முடியாது." என்று சொன்ன... "ஏன்? ஏன்? என் பொருந்தாது?" என்று அவள் அவனை கேட்டாள்.

"கொஞ்சம் பொறுமையா கேட்கறது? நீ இன்னும் பட்டத்தை முழுசா பார்க்கலியே?" என்றவன் [illegible] இன்னும் கொஞ்சம் தள்ள, அங்கே "ப்ரியாவுடன், ப்ரியன்" என்று எழுதி இருந்தது. அவள் அவன் முகத்தை வியப்போடு பார்த்தாள்.

"அர்த்தம் புரியலையா?" என்றவன் கரங்கள் அவள் கழுத்தில் இருந்து இறங்கி வயிற்றிற்கு வந்து லேசாக வருடியது.

"அது புரிஞ்சது. ஆனால் பொண்ணுக்கு போய் பையன் பேர் வச்சு இருக்கீங்க?"

"நீதானே பையன் முதலில் வேணும்னு சொன்னே. அதனால பையன் பேரு வச்சேன்."

"நீங்கதானே அன்னைக்கு பொண்ணு வேணும்னு கேட்டீங்க. அதனால நான் பொண்ணுதான் பர்ஸ்ட் வேணும்னு பிள்ளையார்கிட்ட ஸ்பெசலா வேண்டிட்டு வந்து இருக்கேன்."

"யாரைக் கேட்டு நீ இப்படி வேண்டினாய்? நான் பையன்தான் வேணும்னு அவர்கிட்ட கேட்டு இருக்கேன். ஏன்டீ அவரை கன்பியூஸ் பண்ற?"

"நானா கன்பியூஸ் பண்றேன்? நீங்கதான் அன்னைக்கு சொன்னதை மாத்தி பேசறீங்க."

"நீ மாத்தலாம். நான் மாத்தக் கூடாதா?"

[illegible]

"அவர் நம்முடைய வேண்டுதலை நிறைவேற்ற வேண்டும்' என்று அதற்கான முயற்சியை நாம் செய்ய வேண்டும்" [illegible] சிரித்தவன் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு கட்டிலை நோக்கி நடந்தான்.

"ப்ரியா, உன்னை என்னோட உயிரா நினைக்க [illegible] இருக்கிறேன். உன்னை பார்ப்பதற்கு முன்னாலும் சரி, அப்புறம் சரி, நான் உன்னை நினைக்காத நேரமே இல்லைன்னு சொல்லலாம். இப்ப என்னோட வாழ்க்கையில உன்கிட்ட சொல்லக் கூடாத விஷயம்னு எதுவுமே இல்லை. உனக்கு ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேட்டுடு," என்று கேட்டான்.

"இன்னும் ஒரே ஒரு சந்தேகம்..."

"கடவுளே! இ..ன்..னு..மா?"

"நினைக்காத நேரமே இல்லைன்னு சொன்னீங்களே? அது இறந்த காலம்தானே? அப்படின்னா இனிமேல் எதிர்காலத்துல நினைக்க மாட்டீங்களா?" என்று ப்ரியா கண் சிமிட்ட "அடிப் பாவி! ஒரு நிமிஷம் என்னை கலங்க அடிச்சிட்டாயே?" என்று சிரித்தான்.

''பாட்டு ஓகே. ஆனால் நீ பாடுவது நூறு பெர்சென்ட் பொருத்தம் என்று சொல்ல முடியாது.'' என்று சொல்ல ''ஏன்? ஏன்? ஏன் பொருந்தாது?'' என்று அவள் அவசரமாய் கேட்டாள்.

''கொஞ்சம் பொறுமையா கேட்கறது? நீ இன்னும் படத்தை முழுசா பார்க்கவில்லையே?'' என்றவன் டோரை இன்னும் கொஞ்சம் தள்ள, அங்கே ''ப்ரீதமுடன், ப்ரியம்'' என்று எழுதி இருந்தது. அவள் அவன் முகத்தை வியப்போடு பார்த்தாள்.

''அர்த்தம் புரியலையா?'' என்றவன் கரங்கள் அவள் கழுத்தில் இருந்து இறங்கி வயிற்றிற்கு வந்து லேசாக வருடியது.

''அது புரிஞ்சது. ஆனால் பொண்ணுக்கு போய் பையன் பேர் வச்சு இருக்கீங்க?''

''நீதானே பையன் முதலில் வேணும்னு சொன்ன. அதனால பையன் பேரு வச்சேன்.''

''நீங்கதானே அன்னைக்கு பொண்ணு வேணும்னு கேட்டீங்க. அதனால நான் பொண்ணுதான் பர்ஸ்ட் வேணும்னு பிள்ளையார்கிட்ட ஸ்பெசலா வேண்டிட்டு வந்து இருக்கேன்.''

''யாரைக் கேட்டு நீ இப்படி வேண்டினாய்? நான் பையன்தான் வேணும்னு அவர்கிட்ட கேட்டு இருக்கேன். ஏண்டீ அவரை கன்பியூஸ் பண்ற?''

''நானா கன்பியூஸ் பண்றேன்? நீங்கதான் அன்னைக்கு சொன்னதை மாத்தி பேசறீங்க.''

''நீ மாத்தலாம். நான் மாத்தக் கூடாதா?''

''நான் என் இஷ்டப்படிதான் இருப்பேன். அதனால நீங்கதான் மாத்தணும். எனக்கு பொண்ணுதான்.'' என்று உறுதியாக முடித்தாள்.

''ஓகே ஓகே. இதை இப்போதைக்கு இப்படியே விட்டுடலாம். ஒரு வேளை பிள்ளையார் ரெண்டு பேர் வேண்டுதலையும் நிறைவேற்றி டபிளா கொடுத்துடுவார் என்று நினைக்கிறேன். உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது?'' என்று குறும்பாகக் கேட்டான் கௌதம்.

''அவர் நம்முடைய வேண்டுதலை நிறைவேற்ற, அதற்கான முயற்சியை நாம் செய்ய வேண்டும்'' என்று சொன்னவுடன் சிரித்தவன் அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு கட்டிலை நோக்கி நடந்தான்.

''ப்ரியா, உன்னை என்னோட உயிரா நினைச்சு தேடி இருக்கிறேன். உன்னை பார்ப்பதற்கு முன்னாலும் சரி, அப்புறம் சரி, நான் உன்னை நினைக்காத நேரமே இல்லைன்னு சொல்லலாம். இப்ப என்னோட வாழ்க்கையில உன்கிட்ட சொல்லக் கூடாத விஷயம்னு எதுவுமே இல்லை. உனக்கு ஏதாவது சந்தேகம் இருந்தால் கேட்டுடு.'' என்று கேட்டான்.

''இன்னும் ஒரே ஒரு சந்தேகம்...''

''கடவுளே! இ..ன்..னு..மா?''

''நினைக்காத நேரமே இல்லைன்னு சொன்னீங்களே? அது இறந்த காலம்தானே? அப்படின்னா இனிமேல் எதிர்காலத்துல நினைக்க மாட்டீங்களா?'' என்று ப்ரியா கண் சிமிட்ட ''அடிப் பாவி! ஒரு நிமிஷம் என்னை கலங்க அடிச்சிட்டாயே?'' என்று சிரித்தான்.

''ஹலோ மிஸ்டர் சிரிப்பு இருக்கட்டும். கேள்விக்கு பதிலை முதலில் சொல்லுங்க.''

''தமிழ் இலக்கணத்துல, வினைத்தொகை வார்த்தைகள், இறந்த காலம், நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எல்லாவற்றிற்கும் பொருந்தும்,'' என்று விளக்கம் சொன்னவனை அருகில் வந்து கட்டிக் கொண்டவள், ''தமிழ் இலக்கண பாடம் எடுக்க நல்ல நேரம். பொருத்தமான இடம் ஜீஜீ,'' என்று காதில் கிசுகிசுத்தாள்.

''இப்ப பொருத்தமான இடம் என்று சொல்கிறாயா? இல்லை என்று சொல்கிறாயா என்பது எனக்கு புரியலையே ராணி.''

''கடவுளே! இந்த மக்கை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்யப் போகிறேனோ தெரியவில்லையே?''

''நீ புத்திசாலிதானே? நீயே சொல்லிக் கொடு. இப்ப நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?'' என்று கொஞ்சியவனை, படுக்க வைத்தவள், தன் கன்னத்தை காட்டினாள். அங்கே அவன் முத்தமிட்டவுடன், இதழ்களை காட்டினாள். அங்கே குனிந்தவனுக்கு அதற்கு பிறகு, அவள் எதுவும் சொல்லத் தேவை இருக்கவில்லை.

முடிவின்றி நீண்ட முத்தங்களின் பின்னணியில் நான்கு இதழ்கள் மற்றும் இருபது விரல்கள் ஒரு புதிய மன்மத காவியத்தை அரங்கேற்றிக் கொண்டு இருந்தது.